VAHŞİ KARTLAR

YÜKSEK ASLAR

EDİTÖR

GEORGE R.R. MARTIN

BUZ VE ATEŞİN ŞARKISI DİZİSİNİN YAZARI

epsilon

VAHŞİ KARTLAR II - YÜKSEK ASLAR
Orijinal Adı: Wild Cards II - Aces High
Editör: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Damla Özlüer
Yayına Hazırlayan: Enis Koksaldı
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
1. Baskı: Şubat 2015
ISBN: 978 9944 82-981-6
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280
© 1987 George R. R. Martin
"Cehennem Kuruşları" © 1987 Lewis Shiner
"Altıncı Kuşağa Doğru" ve "Bay Koyama'nın Kuyrukluyıldızı" © 1987 Walter Jon Williams
"Küller Küllere" © 1987 Amber Corporation
"Bakışlar Ölümcül Olsa" © 1987 Walton Simons
"Kış Ayazı" ve "Jube" © 1987 George R. R. Martin
"Akraba Dertleri" © 1987 Melinda M. Snodgrass
"Dostlarının Küçük Bir Yardımıyla" © 1987 Victor Milan
"Yolunu Şaşırmak" © 1987 Pat Cadigan
"Yarı Ölü" © 1987 John J. Miller
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053
Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

VAHŞİ KARTLAR
II
YÜKSEK ASLAR

George R. R. Martin

Çeviri
Damla Özlüer

epsilon®

1979

CEHENNEM KURUŞLARI

Lewis Shiner

Muhtemelen bir düzine kadardılar. Sürekli hareket edip ardına geçmeye çalıştıkları için Fortunato emin olamıyordu. İki veya üçünün bıçakları vardı, kalanı ellerine kırık bilardo sopaları veya araba antenleri gibi, zarar verebilecek türden şeyler almıştı. Birini diğerinden ayırmak zordu. Blucinler, siyah deri ceketler ve arkaya doğru taranmış uzun saçlar… En az üçü, Chrysalis'in verdiği muğlak tarife uyuyordu.

"Gizmo adında birini arıyorum," dedi Fortunato. Onu köprünün üzerinden sürerek uzaklaştırmaya çalışmış ancak henüz fiziksel olarak itmemişlerdi. Sol tarafındaki tuğla yol Cloisters'a giden tepeye tırmanıyordu. Park bomboştu, çeteler taşınalı beri iki haftadır böyleydi.

"Şşşt Gizmo," dedi biri. "Bu adama söylemek istediğin bir şey var mı?"

İşte o, ince dudakları ve kan çanağı gibi gözleri olan. Fortunato, gözlerini en yakınındaki çocuğun gözlerine dikti. "Yaylan," dedi. Çocuk, emin olamayarak geriledi. Fortunato ötekine baktı. "Sen de, def ol buradan." Bu diğerine göre daha zayıftı, arkasını dönüp koştu.

Fortunato'nun ancak bu kadarına vakti olmuştu. Bir bilardo sopası kafasını yarmak üzere yaklaştı. Fortunato zamanı yavaşlatarak sopayı yakaladı ve en yakındaki bıçağı uzaklaştırmak için kullandı. Nefes aldığında zaman yine hızlandı.

Şimdi hepsi huzursuzlanmıştı. Fortunato "Gidin," dedi ve Gizmo adındaki çocuk da dahil olmak üzere üçü daha koştu. Gizmo yokuş aşağı 193. Cadde'nin girişine doğru topukladı. Fortunato da bilardo sopasını bir diğer bıçağa doğru fırlatıp Gizmo'nun arkasından koştu.

Yokuş aşağı gidiyorlardı. Fortunato yorulmaya başladığını hissetti ve bir enerji patlamasını serbest bırakıp yoldan yükselerek havada süzülmeye başladı. Altında, çocuk tepeüstü düştü ve yuvarlandı. Bir şey çocuğun omurgasını kırdı ve iki bacağı birden

büküldü. Bir an sonra ölmüştü.

“İsa aşkına,” diye içini çekti Fortunato, solgun ekim yapraklarını üzerinden silkelerken. Her ne kadar içeri girmeyi gözleri kesmese de, polis park etrafındaki devriyeleri iki katına çıkarmıştı. Bir kez girmeyi denemiş, fakat çocukları takip etmek iki adamlarına mal olmuştu. Ertesi gün çocuklar geri dönmüştü. Ama polisler izliyordu ve böyle bir şey, onları içeri girip birini enselemeye teşvik ederdi.

Fortunato çocuğun ceplerini boşalttı. İşte, oradaydı - elli sent ebadında, kurumuş kan kadar kırmızı, bakır bir madeni para. 10 yıldır Chrysalis’le birkaç kişiye daha bunları arattırıyordu ve geçen gece kadın, Kristal Saray’da çocuğun bunlardan birini düşürdüğünü görmüştü.

Çocuğun cebinde cüzdan yoktu, herhangi bir anlamı olacak başka bir şey de… Fortunato bozuk parayı avuçlayıp metro girişine doğru seğirtti.

“Evet, bunu hatırlıyorum,” dedi Hiram parayı peçetesinin ucuyla tutarken. “Epey oldu.”

“1969’du,” dedi Fortunato. “10 yıl önce.” Hiram başını sallarken boğazını temizledi. Şişman adamın huzursuz olduğunu anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. Fortunato’nun rengi atmış siyah tişörtü ve deri ceketi buranın kılık kıyafet kurallarına pek uygun görünmüyordu. Yüksek Aslar, şehre Empire State Building’in tepesindeki bir seyir terasından bakıyordu ve fiyatları da bulunduğu yer kadar yüksekti.

Bir de Fortunato’nun yanında son ganimetini, gecesi beş yüz dolarlık, Caroline isimli kumralı getirmiş olması vardı. Kadın ufak tefekti ama çocuksu yüzü ve spekülasyona açık vücudu ile pek de biçimli sayılmazdı. Dapdar bir blucin ve fazladan birkaç düğmesini açık bıraktığı pembe ipek bir bluz giymişti. O kıpırdadıkça Hiram da hareket ediyordu. Hiram’ı terletmek kadının hoşuna gidiyor gibiydi.

“Mesele şu ki, bu sana daha önce gösterdiğim para değil. Başka bir para.”

“Olağanüstü. Bu kadar iyi durumda olan böyle iki paraya rastlamış olman inanılır gibi değil.”

“Bence bunu daha yüksek sesle tekrarlayabilirsin. Bu kuruşluk, Cloisters’ı harap eden çetedeki çocuklardan birindeydi. Cebinde

öylesine taşıyordu. İlki de okültle uğraşan o çocuktan çıkmıştı.”

Bu konu hakkında konuşmak onun için hâlâ zordu. Çocuk, Fortunato’nun geyşalarından üçünü öldürmüş ve hâlâ anlayamadığı sapkın bir sebepten dolayı onları beş köşeli yıldız gibi doğramıştı. Fortunato için hayat devam etmiş, Vahşi Kart virüsünün ona verdiği Tantrik güçleri öğrenmiş, kadınlarını eğitmeyi sürdürmüş, ama bunun dışında içine kapanmıştı.

Zaman zaman mesele onu huzursuz ettiğindeyse, bir günlüğüne ya da bir haftalığına, katilin bıraktığı ipuçlarından birini takip ederdi. Madeni para. Çocuğun ağzından çıkan son sözcük: “TIAMAT”. Ölü çocuğun tavan arası dairesindeki başka bir şeyden gelen kalıntı halindeki enerjiler, Fortunato’nun asla izini sürmeyi başaramadığı bir varlık.

“Bunların doğaüstü bir tarafları olduğunu iddia ediyorsun yani,” dedi Hiram. Gözleri, sandalyesinde baştan çıkarıcı bir şekilde gerinen Caroline’a kaydı.

“Sadece bir kez daha bakmanı istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Hiram. Etraflarından öğle kalabalığının çatal-bıçak ve kadeh sesleri geliyordu; insanlar öylesine alçak sesle konuşuyordu ki uğultuları uzak bir su sesi gibiydi. “Önceden söylediğim gibi 1794 basımı bir Amerikan kuruşuna *benziyor*, elle hazırlanmış bir metal kalıptan basılmış gibi. Bir müzeden, bir eski para mağazasından veya özel bir koleksiyondan çalınmış ola…” Sesi kesildi. “Hımm. Gel de şuna bir bak.”

Parayı kaldırıp yüzeyine pek dokunmamaya çalışarak etli küçük parmağıyla işaret etti. “Şu çelengin altını görüyor musun? Burada bir fiyonk olması gerekiyor. Ama bunun yerine biçimsiz ve korkunç bir şeye benziyor.”

Fortunato madeni paraya baktı ve yarım saniyeliğine sanki düşüyormuş gibi hissetti. Paranın üzerindeki çelengin yaprakları dokunaçlara dönüştü, kurdelenin uçları gaga gibi açıldı, fiyongun halkaları pek çok gözle dolu biçimsiz bir et yığını oluverdi. Fortunato bunu daha önce, Sümer mitolojisi üzerine bir kitapta görmüştü. Resimaltında bir isim vardı: “TIAMAT”. “İyi misin?” diye sordu Caroline.

“Düzelirim,” dedi ve Hiram’a döndü: “Devam et.”

“İçgüdülerim bunların sahte olduğunu söylüyor. Ama kim bir kuruşun sahtesini yapar ki? Ve neden en azından biraz olsun eskitme zahmetine girmemişler? Bunlar daha dün basılmış gibi

görünüyor.”

“Bir anlamı varsa söyleyeyim; yeni değiller. Her ikisinin de çevresindeki halede epey bir kullanım görünüyor. Bence en az yüz yıllıklar, hatta muhtemelen neredeyse iki yüz yıllık.”

Hiram parmak uçlarını bitiştirdi. “Tek yapabileceğim, seni daha çok yardımı dokunabilecek birine yönlendirmek. Adı Eileen Carter. Long Island’da küçük bir müzeyi yönetiyor. Bir zamanlar, eee, yazışırdık. Nümismatik üzerine, anlarsın ya. Okült tarihi üzerine birkaç kitap yazdı, çoğunlukla yerel şeyler.” Küçük bir deftere bir adres yazıp sayfayı yırttı.

Fortunato kâğıdı alıp ayağa kalktı. “Müteşekkirim.”

“Dinle, sence…” Hiram dudaklarını yaladı. “Sıradan bir insanın bunlardan birine sahip olması güvenli midir?”

“Mesela bir koleksiyonerin mi?” diye sordu Caroline.

Hiram başını eğdi, “işiniz bittiğinde onların parasını öderim.”

♣

“Bu iş bittiğinde,” dedi Fortunato, “hepimiz hâlâ hayatta olursak, elbette.”

Otuzlarının sonundaki Eileen Carter’ın kumral saçlarında gri tutamlar vardı. Dikdörtgen gözlüğünün ardından Fortunato’yu süzüp Caroline’a baktı. Gülümsedi.

Fortunato vaktinin çoğunu kadınlarla geçirirdi. Ne kadar güzel olursa olsun, Caroline kendine güveni olmayan, kıskanç, mantıksızca diyet ve makyaj yapmaya düşkün bir kadındı. Eileen ise başka bir şeydi. Caroline’ın görünüşü onu ancak bir miktar eğlendirmiş gibiydi. Alnı vahşi kart virüsünün armağanı olarak şişkin, deri ceketli, yarı-Japon siyahi bir adam olan Fortunato’da ise sanki sıradışı sayılabilecek en ufak bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

“Para yanında mı?” diye sordu. Fortunato’yla konuşurken doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Fortunato, mankene benzeyen kadınlardan sıkılmıştı. Karşısındaki kadının eğri bir burnu, çilleri ve bir 5 kilo kadar fazlalığı vardı. En önemlisi de, gözleri hoşuna gitmişti. Derin yeşil gözlerinin kenarlarında gülme kırışıklıkları vardı.

Fortunato kuruşu, yazı tarafı üste gelecek şekilde tezgâha koydu.

Eileen incelemek için eğilirken bir parmağıyla gözlüğünün

ortasına dokundu. Yeşil, pamuklu bir bluz giymişti ve Fortunato'nun görebildiği kadarıyla çiller vücudunun alt kısmına doğru devam ediyordu. Saçlarının kokusu temiz ve tatlıydı.

"Bunu nereden bulduğunu sorabilir miyim?"

"Uzun hikâye," dedi Fortunato. "Hiram Worchester arkadaşımdır ve gerekirse bana kefil olacaktır."

"Bu kadarı yeterli. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Hiram, bir ihtimal sahte olabileceğini söyledi."

"Bir saniye." Kadın arkasındaki duvardan bir kitap aldı. Ani enerji patlamaları ile hareket ediyor, o anda ne yapıyorsa tamamen ona odaklanıyordu. Kitabı tezgâha koyup sayfalarını karıştırdı. "İşte," dedi. Alt dudağını ısırarak birkaç saniyeliğine madeni paranın arkasını dikkatle inceledi. Dudakları küçük, güçlü ve hareketliydi. Fortunato birden onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

"İşte şu," dedi kadın. "Evet, sahte. Buna Balsam Kuruşu denir. İsmini 'Kara John' Balsam'dan almış. Adam bunları on sekizinci yüzyılın sonuna doğru Catskills civarında basmış." Fortunato'ya baktı. "İsim tanıdık geliyor ama çıkaramadım."

"'Kara John' mu?"

Eileen omuzlarını silkti ve tekrar gülümsedi. "Bu biraz bende kalabilir mi? Sadece birkaç günlüğüne? Belki başka bir şeyler bulurum."

"Olur." Fortunato oldukları yerden okyanusun sesini duyabiliyor ve bu, durumu olduğundan daha az ölümcül hissettiriyordu. Kadına, üzerinde sadece adı ve telefon numarasının olduğu kartını verdi. Çıkarken Eileen gülümseyerek Caroline'a elini salladı ama Caroline görmezden geldi.

Şehre dönen trende Caroline "Onu düzmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Fortunato gülümsedi ama cevap vermedi.

"Tanrı aşkına," dedi Caroline. Fortunato haftalardan beri ilk kez kadının konuşmasında Houston akşamın duyuyordu. "Şişko, işi bitmiş, yaşlı bir okul öğretmeni."

Fortunato bir şey söylememenin en iyisi olacağını biliyordu. Fazla tepki verdiğinin farkındaydı. Büyük ihtimalle sadece feromonlar yüzündendi - bilimsel temelini öğrenmeden çok önce de anlayabildiği bir tür cinsel çekim. Ama Eileen'in yanında kendini rahat hissetmişti ki bu pek sık olan bir şey değildi, hele de vahşi

kart virüsü onu değiştirdiğinden beri. Eileen, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü hiç mi hiç umursamayan biri gibi gelmişti gözüne.

Yeter, diye düşündü Fortunato. Yeniyetmenin teki gibi davranıyorsun.

Kendine gelen Caroline elini Fortunato'nun uyluğuna koydu. "Eve gittiğimizde," dedi, "seninle, o kadını aklından çıkarana kadar düzüşeceğim."

"Fortunato?"

Telefonu sol eline alıp saatine baktı. Sabahın dokuzu. "Hımm?"

"Ben Eileen Carter. Geçen hafta bana bir madeni para bırakmıştın ya?"

Fortunato anında ayılıp doğruldu. Caroline yatakta dönüp başını yastığın altına gömdü. "Hatırlıyorum. Nasılsın?"

"Bir şey bulmuş olabilirim. Taşraya doğru bir yolculuğa ne dersin?"

Eileen onu VW Rabbit'iyle[1] aldı ve birlikte Catskills'in küçük bir kasabası olan Shandaken'e doğru yola çıktılar. Fortunato elinden geldiğince sade giyinmişti; üzerinde Levi's pantolon, koyu renk bir tişört ve eski bir spor ceket vardı. Ama kökenini veya virüsün onda bıraktığı mirası gizleyemiyordu.

Ahşap kaplama bir kilisenin önündeki asfalt alana park ettiler. Kilisenin kapısı açılıp da yaşlı bir kadın dışarı çıktığında arabadan anca inmişlerdi. Kadının üzerinde ucuz, önden çift sıra düğmeli, gemici modeli bir etek-ceket takım vardı ve başına bir eşarp bağlamıştı. Bir süre Fortunato'yu baştan aşağı süzdü ama sonunda elini uzattı. "Amy Fairborn. Siz de şehirden gelenler olmalısınız."

Eileen tanıştırma faslını tamamladığında yaşlı kadın başını salladı ve "Mezar şurada," dedi.

Kilisenin beyaz çitlerinin dışında ve diğer mezarların oldukça uzağındaki mezar taşı sade, mermer bir dikdörtgendi. Üzerinde "John Joseph Balsam. Ölümü 1809. Cehennemde Yansın," yazıyordu.

Rüzgâr Fortunato'nun ceketini havalandırdı ve Eileen'in parfümünün kokusunu taşıdı. "Acayip bir hikâye," dedi Amy Fairborn. "Ne kadarının gerçek olduğunu kimse bilmiyor. Rivayete

göre, Balsam bir çeşit büyücüymüş, tepelerde yaşarmış. Adı ilk defa 1790'larda duyulmuş. Avrupa'da bir yerlerden gelmiş diyorlar, daha fazlasını kimse bilmez. Her zamanki hikâye. Kendi başına yaşayan yabancı her şeyin suçlusu olur. İneğin sütü ekşise ya da kadının biri düşük yapsa, hepsi onun suçudur."

Fortunato başını salladı. Şu anda o da bir yabancı gibi hissediyordu kendini. Ne tarafa bakarsa baksın, sağ tarafta tepeyi bir kale gibi tutan kilisenin dışında, ağaçlar ve dağlardan başka bir şey göremiyordu. Kendini savunmasız ve kırılgan hissediyordu. Doğa dediğin, şehir tarafından sarmalanmış bir şey olmalıydı.

"Günün birinde, Kingston civarında şerifin kızı kaybolmuş," dedi Fairborn. "1809 Ağustos'unun başı. Lammastide'da.[2] Balsam'ın evini bastıklarında kızı oradaki bir sunakta çıplak vaziyette uzanmış bulmuşlar." Kadın sırıttı. "Rivayet böyle. Balsam, garip bir kostüm içindeymiş ve bir maske takıyormuş. Kol kadar bir bıçağı varmış. Kızı kesip açacağı belliymiş."

"Nasıl bir kostüm?" diye sordu Fortunato.

"Keşiş cüppesi. Dediklerine göre bir de köpek maskesi. Eh, hikâyenin sonunu tahmin edebilirsiniz. Adamı asmışlar, evi yakıp temelini tuzlamışlar ve oraya giden yolu kütüklerle kapatmışlar."

Fortunato, kuruşlardan birini çıkardı; diğeri hâlâ Eileen'deydi. "Bunun adı Balsam Kuruşu'ymuş. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Evde bunlardan üç-dört tane var. Arada sırada bu mezarın üzerine çıkarlar. 'Aşağı inen her şey eninde sonunda yukarı çıkar,' derdi kocam. Bu ahalinin pek çoğunu o gömmüştür."

"Balsam'ın mezarına madeni paralar mı koymuşlar?" diye sordu Fortunato.

"Bulabildiklerinin tümünü. Evi yaktıklarında, tavan arasında bunlardan bir fıçı bulmuşlar. Nasıl da kırmızı olduğunu görüyor musun? İçindeki yüksek demir oranından mı neymiş. O zamanki ahali, Balsam'ın bakıra insan kanı karıştırdığını söylermiş. Her neyse, paralar şerifin bürosundan kaybolmuş. Pek çok kişi, bunun Balsam'ın karısıyla çocuğunun işi olduğunu düşünmüş."

"Bir ailesi mi varmış?" diye sordu Eileen.

"İkisini de pek gören yokmuş ama evet, bir karısı ve oğlu varmış. Asılma hadisesinden sonra büyük şehre gitmişler. Herkes böyle söylüyor."

Fortunato, Catskills'den geri dönerken Eileen'e kendini anlattırdı. Kadın Manhattan'da doğmuş, 60'ların sonunda Columbia'dan mezun olmuş, kendini siyasi aktivizm ve sosyal hizmetlere kaptırmış ve alışıldık şikâyetlerle bunlardan kopmuştu. "Sistem benim için asla yeteri kadar hızlı değişmiyordu. Ben de bir anlamda tarihe sığındım. Anlarsın ya, tarihi okuduğunda her şeyin nasıl olup bittiğini görebiliyorsun."

"Neden okült tarihi?"

"Eğer kastettiğin oysa, bunlara inanmıyorum. Gülüyorsun. Bana neden gülüyorsun şimdi?"

"Birazdan söylerim, sen devam et."

"Benim için bir meydan okuma, o kadar. Sıradan tarihçilerin ciddiye almadığı bir alan. Alabildiğine boş, daha önce hiç adam gibi kayıt altına alınmamış o kadar çok büyüleyici şey var ki. Haşhaşiler, Kabala, David Home, Crowley." Fortunato'ya baktı. "Haydi ama. Espriyi bana da söyle."

"Bana hiç kendimle ilgili soru sormadın. Bu da gayet hoş. Ama bilmen gerekir, bende virüs var. Vahşi kart."

"Evet."

"Bana birçok güç kazandırdı. Astral projeksiyon, telepati, gelişkin bir farkındalık. Ama tüm bunları sadece Tantrik büyü yoluyla işler kılabiliyorum. Omuriliğin enerjisini kullanmakla ilgili bir şey."

"Kundalini."[3]

"Evet."

"Sen gerçek Tantrik büyüden bahsediyorsun, içerme. Adet kanı. Tüm paket."

"Doğru. Bu, işin vahşi kart tarafı."

"Dahası da mı var?"

"Hayatımı kazanmak için ne iş yaptığım meselesi var. Ben bir tedarikçiyim. Bir pezevenk. Geceliği bin dolara kadar çıkan bir dizi telekızım var. Seni huzursuz etmeyi hâlâ beceremedim mi yoksa?"

"Hayır. Belki biraz." Eileen ona bir yan bakış daha attı. "Bunu söylemek belki aptallık ama benim pezevenk tahayyülüme hiç uymuyorsun."

"Bu isimden pek hoşlanmıyorum. Ama bundan kaçınmıyorum da. Benim kadınlarım sadece birer fahişe değil. Annem Japon ve onları geyşalar gibi eğitiyor. Pek çoğunun doktorası var. Hiçbiri uyuşturucu bağımlısı değil ve bu hayattan yorulduklarında

organizasyonun başka bir bölümüne geçiyorlar.”

“Epey ahlaklı bir şeymiş gibi anlatıyorsun.”

Eileen tasvip etmemeye hazırdı ama Fortunato geri çekilmedi. “Hayır,” dedi. “Crowley’i okumuşsun. Onun sıradan ahlakla hiç işi yoktu, tıpkı benim gibi. ‘Yasan, ne istiyorsan onu yapmak.’ Daha fazla öğrendikçe, o tek cümlenin her şeyi kapsadığını daha iyi görüyorum. Bir vaat olduğu kadar bir tehdit de.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum, bana çekici geliyorsun ve bu senin için iyi olmayabilir. İncinmeni istemem.”

Eileen iki elini direksiyona koyarak yola baktı. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Çeneni kapalı tutmalıydın, dedi Fortunato kendi kendine, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Fazla kapılmadan kadını kendinden uzaklaştırması daha iyiydi.

Birkaç dakika sonra Eileen sessizliği bozdu. “Bunu sana söylemeli miyim emin değilim. Parayı birkaç yere götürdüm. Okült kitapçılarına, büyü dükkânlarına falan. Ne bulabileceğime bakmak için… Miskatonic Kitapçısı’nda Clarke adında bir çocukla tanıştım. Epey ilgilenmiş gibiydi.”

“Ona ne dedin?”

“‘Babamdan kaldı,’ dedim ve merak ettiğimi söyledim. Okültle ilgilendiğimi sanıp sorular sormaya başladı, hiç paranormal bir deneyimim olmuş mu falan. Duymak istediklerini söylemek epey kolay oldu.”

“Ve?”

“Ve beni birileriyle tanıştırmak istiyor.” Eileen birkaç saniye durakladı. “Yine suskunlaştın.”

“Bence gitmemelisin. Bu iş tehlikeli. Sen okülte inanmıyor olabilirsin. Ama mesele şu ki vahşi kart her şeyi değiştirdi. Artık insanların fantezileri ve inançları gerçeğe dönüşebilir. Ayrıca sana zarar verebilirler. Hatta seni öldürebilirler.”

Eileen başını iki yana salladı. “Hep aynı hikâye. Ama hiç kanıt yok. New York’a dönene kadar tüm yol boyunca benimle tartışabilirsin ama beni ikna edemezsin. Kendi gözlerimle görmediğim sürece ciddiye almam mümkün değil.”

“Sen bilirsin,” dedi Fortunato. Astral bedenini serbest bırakıp aracın önüne fırladı. Yolda durup, araba tam üzerinden geçerken görünür oldu. Güneş siperliğinden Eileen’in gözlerinin fal taşı gibi

açıldığını görebiliyordu. Kadının yanındaki fiziki bedeni boş bakışlarla öylece duruyordu. Eileen çığlık attı ve frenler acı acı bağırırken Fortunato tekrar aracın içine kaydı. Ağaçlara doğru patinaj yaparlarken Fortunato yönlerini değiştirmek için direksiyona doğru uzandı. Araba durdu ve yana yattı.

"Sen ne… ne…"

"Özür dilerim," dedi Fortunato. Pek ikna edici olamamıştı.

"Yoldaki *sendin!*" Eileen'in elleri direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı ve kolları titriyordu.

"Sadece… sadece bir gösteriydi."

"Gösteri mi? Ödümü patlattın!"

"Bir şey sayılmaz. Anladın mı? Önemli bir şey değildi. İnsan kurban eden, birkaç yüzyıllık bir tarikattan bahsediyoruz. Bundan çok çok daha beteri olabilir. Senin bu işe karışmanın sorumluluğunu alamam."

Eileen arabayı çalıştırıp yeniden yola çıktı. On beş dakika kadar sonra, 1-87'ye[4] çıkmalarından hemen önce, "Artık pek de insan değilsin, değil mi? Benimle ilgilenmene rağmen ödümü koparabilirsin. İşte beni bunun için uyarmaya çalışıyordun," dedi.

"Evet," dedi Fortunato. Eileen'in sesi değişmişti, daha soğuktu. Fortunato onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Eileen başını sallayıp müzik setine bir Mozart kaseti koydu.

Fortunato meselenin kapandığını düşünmüştü. Ama bir hafta kadar sonra Eileen arayıp Yüksek Aslar'da bir öğlen yemeği için buluşup buluşamayacaklarını sordu.

Eileen içeri girdiğinde Fortunato masada bekliyordu. Biliyordu ki, Eileen asla bir manken ya da geyşalarından biri gibi görünemeyecekti. Ama yine de, kadının kendine göre süslenmesinden hoşlanmıştı: Eileen dar bir pazen etekle pamuklu beyaz bir bluz, denizci modeli bir yün ceket giymiş, amber bir kolye takmış ve saçlarını kaplumbağa kabuğundan geniş bir taçla geriye atmıştı. Bir parça ruj ve rimel dışında makyaj yapmamış gibiydi.

Fortunato ayağa kalkıp onun iskemlesini tutarken neredeyse Hiram'la çarpışıyordu. Tuhaf bir duraksamadan sonra Eileen elini uzattı ve Hiram uzatılan elin üzerine eğilip gereğinden çok az daha uzun bir süre oyalandıktan sonra tekrar başını eğip uzaklaştı. Fortunato bir-iki saniye adamın arkasından bakakaldı. Eileen'in

Hiram hakkında bir şeyler söylemesini istedi ama Eileen oralı olmadı. “Seni görmek güzel,” dedi Fortunato.

“Seni de.”

“Geçen sefer olanlara rağmen mi?”

“Ne bu, bir özür mü?” Yine gülümsemişti.

“Hayır,” dedi Fortunato. “Gerçi çok üzgünüm. Seni bu işe soktuğum için üzgünüm. Seninle başka bir şekilde tanışamadığım için üzgünüm. Birbirimizi her gördüğümüzde bu çirkin mesele aramızda olacağı için üzgünüm.”

“Ben de öyle.”

“Ayrıca senin adına endişeleniyorum. Daha önce görmediğim türden bir şeyle uğraşıyorum. Bir tür… bir tür komplo, tarikat ya da her ne haltsa, ama orada bir şey var. Ve onunla ilgili hiçbir şey bulamıyorum.” Bir garson, menülerle birlikte kristal bardaklarda su getirdi. Fortunato başıyla adama uzaklaşmasını işaret etti.

“Clarke’ı görmeye gittim,” dedi Fortunato. “Ona bazı sorular sordum, TIAMAT’tan bahsettim ve sadece boş bakışlarla karşılaştım. Numara yapmıyordu. Zihnine baktım.” Bir nefes aldı. “Seninle ilgili hiçbir anısı yoktu.”

“Bu imkânsız,” dedi Eileen ve başını iki yana salladı. “Burada oturup da adamın zihnini okumandan bahsetmek çok tuhaf. Bir çeşit hata olmalı, o kadar. Emin misin?”

Fortunato onun çevresindeki haleyi açıkça görebiliyordu. Doğruyu söylüyordu. “Eminim,” dedi.

“Clarke’ı dün gece gördüm ve sana yemin ederim ki beni hatırlıyordu. Beni birileriyle tanıştırmaya götürdü. Tarikatın ya da cemaatin, her neyse işte onun üyeleriyle. Kuruşlar bir çeşit kabul objesiymiş.”

“İsimlerini veya adreslerini falan alabildin mi?”

Eileen başını sağa sola salladı. “Tekrar görürsem tanırım ama. Birinin adı Roman’dı. Çok yakışıklı, hatta neredeyse biraz fazla yakışıklı bir adam, anlarsın ya. Diğeri ise çok sıradandı. Galiba adı Harry’ydi.”

“Grubun bir adı var mı?”

“Hiç bahsetmediler.” Garson geri gelirken Eileen menüye bir bakış attı. “Dana madalyon sanırım. Bir kadeh de Chablis.”[5] Fortunato mevsim yeşilliklerinden bir salata ile bir Beck’s sipariş etti.

“Ama bu arada başka şeyler öğrendim,” dedi Eileen. “Balsam’ın

karısıyla oğlunun izini sürmeye çalıştım. Sonuçta bu ikisi hikâyenin ucu açık noktaları. Önce alışıldık dedektiflikle başladım; ölüm, doğum ve evlilik kayıtları. Boş çıktı. Sonra okült bağlantılarını bulmayı denedim. *Abramelin Review*'u biliyor musun?"

"Hayır."

"Okült yayınlarının *Reader's Guide*'ı sayılır. İşte burada Balsam ailesine rastladım. Son birkaç yılda en az bir düzine makalesi yayımlanan bir Marc Balsam var. Çoğu *Nectanebus* adında bir dergide yayımlanmış. Hiç duydun mu?"

Fortunato başını iki yana salladı. "Bir iblis falan mı? Sanki bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama çıkaramıyorum."

"Clarke'ın bağlı olduğu toplulukla ilişkili olması büyük ihtimal."

"Paralar yüzünden."

"Üstüne bastın."

"Peki ya Cloisters'ta ortalığı dağıtan o çocuk çetesi? Kuruşlardan birini o çocuklardan birinde bulmuştum. Sence bir bağlantı olasılığı var mı?"

"Şimdilik yok. Makalelerin yardımı dokunabilir ama dergi epey nadirmiş. Henüz herhangi bir sayısını bulamadım."

Yemekleri geldi. Yemeklerini yerken Eileen en sonunda Hiram'dan bahsetti. "On beş yıl önce, tahmin edebileceğinden daha çekiciydi. Biraz iriyarı ama çok hoş bir adam. Nasıl giyinileceğini, ne söyleneceğini ve elbette, her zaman en iyi restoranları bilirdi."

"Ne oldu? Ya da beni ilgilendirir mi?"

"Bilmem. İki insan arasında ne olur? Bana kalırsa, kilosuyla ilgili fazla takıntılıydı. Şimdiyse her daim takıntılı olan benim."

"Olmana gerek yok, biliyorsun. Harika görünüyorsun. İstediğin her adamı elde edebilirsin."

"Bana kur yapmana gerek yok. Demek istediğim, tüm bu cinsel gücünü, karizmanı falan görüyorum ama bunları benim üzerimde kullanman ve beni manipüle etmen fikri hoşuma gitmiyor."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum," dedi Fortunato. "Eğer seninle ilgileniyormuş gibi görünüyorsam, bu gerçekten ilgilendiğim içindir."

"Hep böylesine ihtiraslı mısındır?"

"Galiba öyleyim. Sana bakıyorum ve hep gülümsüyorsun. Bu beni delirtiyor."

"Bırakmayı denerim."

“Yapma.”

Fortunato birden onun üzerine çok gittiğini anladı. Eileen gümüş çatal-bıçağını düzgünce tabağının üzerine, katlanmış peçetesini de tabağın yanına koydu. Fortunato salatasından kalanı itti. Aniden aklına bir fikir geldi.

“Derginin adı ne demiştin? Balsam’ın makalelerini yayımlayan?”

Eileen cüzdanından katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. “*Nectanebus*. Neden?”

Fortunato eliyle işaret ederek hesabı istedi. “Dinle. Benimle daireme gelir misin? Yaramazlık yok. Bu önemli.”

“Olur herhalde.”

Garson eğilerek Eileen’e baktı. “Bay Worchester… maalesef çok meşgul. Ama benden öğle yemeğinizin müessesemizin ikramı olduğunu iletmemi istedi.”

“Benim adıma teşekkür edin,” dedi Eileen. “Ona deyin ki… Teşekkür ettiğimi söyleyin, yeter.”

♣

Daireye vardıklarında Caroline hâlâ uyuyordu. Yatak odasının kapısını özellikle açık bırakarak çıplak halde banyoya yürüdü ve sonra da yatağın kenarına oturup çorapları ve jartiyeriyle başlayarak yavaş yavaş giyindi.

Fortunato büyüye büyüye salonun bir duvarını tamamen kaplamış olan kitap yığınlarının arasında eşelenirken onu görmezden geldi. Ya kıskançlığını kontrol etmeyi öğrenecekti ya da kendine başka bir iş arayacaktı.

Eileen, on santimlik topukları üzerinde salınan Caroline’a gülümsedi. “Çok güzel,” dedi Fortunato’ya.

“Sen de öylesin.”

“Hiç başlama.”

“Sen başlattın.” Fortunato Budge’ın *Mısır Büyüsü* kitabını ona uzattı. “Buyurun, Nectanebus.”

“‘… bir büyücü ve bilge olarak ünlenmiş ve Mısır irfanını derinlemesine öğrenmiş.’”

“Şimdi anlaşıldı. Kara John’un köpek maskesini hatırlıyor musun? Balsam’ın tarikatı Mısır’ın Özgür Masonları[6] olmasın?”

“Ah Tanrım. Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?”

“Balsam isminin, Balsamo’nun Amerikan versiyonu olduğunu

düşünüyorum.”

“Palermolu Guiseppe Balsamo,” dedi Eileen. Koltuğa çöküverdi.

“Ya da bilinen adıyla,” dedi Fortunato, “Kont Cagliostro.”

Fortunato, Eileen’in karşısına bir iskemle çekti ve dirseklerini dizine dayayarak oturdu. “Engizisyon onu ne zaman tutuklamıştı?”

“1790 civarıydı, öyle değil mi? Onu bir tür zindana atmışlar. Ama cesedi asla bulunamamış.”

“Illuminati ile ilişkisi olduğu düşünülüyormuş. Görünüşe bakılırsa onu hapisten kurtarıp Amerika’ya kaçırmışlar.”

“Yani yerel garabet John Balsam olarak ortaya çıktığı yere… Peki ama neyin peşindeydi? Kuruşların anlamı ne? Ya insan kurban etmek? Cagliostro düzenbazın tekiydi, bir dolandırıcıydı. Tek isteği rahat bir hayat sürmekti. Cinayet pek onun kalemi değil.”

Fortunate ona Daraul’un *Büyücüler ve Cadılar* isimli kitabını uzattı. “Haydi öğrenelim. Tabii yapacak daha iyi bir işin yoksa!..”

“İngiltere,” dedi Eileen. “1777. Bu tarihte olmuş. 12 Nisan’da, Soho’da Masonluğa kabul edilmiş. Bundan sonrasında hayatına Masonluk hükmediyor. Bir tür üst tarikat olarak Özgür Masonlar Mısır Riti’ni kuruyor ve para dağıtarak bulabildiği her üst düzey Masonu buraya katmaya başlıyor.”

“Peki tüm bunları başlatan ne?”

“Rivayete göre İngiliz taşrasına bir gezi düzenlemiş ve bu geziden kendi deyişiyle ‘değişmiş bir adam’ olarak dönmüş. Büyülü güçleri artmış. Bir maceraperestten gerçek bir mistiğe dönüşmüş.”

“Tamam,” dedi Fortunate. “Bir de şunu dinle. Tolstoy’un Özgür Masonlar üzerine söylediklerinden: ‘Tarikatımızın ilk ve biricik amacı… hayati önem arz eden bir gizemi korumak ve gelecek nesillere intikal etmesini sağlamaktır… insanoğlunun kaderi, büyük olasılıkla bu gizeme bağlıdır.’”

“Bu iş ödümü patlatmaya başladı,” dedi Eileen.

“Bir parça daha var. Balsam Kuruşu’nun arkasındaki yaratık Sümer tanrısı TIAMAT imiş. Lovecraft, Cthulu’yu ondan esinlenmiş. Yıldızların ötesinden gelen devasa, biçimsiz bir tür canavar. Lovecraft söylendiğine göre mitolojisini babasının gizli

kâğıtlarından almış, Lovecraft'ın babası da bir Masonmuş."

"Yani meselenin bu olduğunu düşünüyorsun. Şu TIAMAT canavarıyla ilgili olduğunu."

"Şöyle düşün," dedi Fortunato. "Varsayalım ki Mason gizeminin TIAMAT'ı kontrol etmekle ilgisi olsun. Cagliostro sırrı öğreniyor. Mason biraderleri bu bilgiyi kötülük için kullanmıyorlar ve böylelikle Cagliostro da menfaatini gözeterek kendi tarikatını kuruyor."

"Bu yaratığı dünyaya getirmek için."

"Evet," dedi Fortunato. "Onu dünyaya getirmek için."

Eileen en sonunda gülümsemeyi bırakmıştı.

Konuşurlarken hava kararmıştı. Gece soğuk ve açıktı; Fortunato salonun tavanındaki pencereden yıldızları görebiliyordu. Onları kapatabilmeyi diledi.

"Geç oldu," dedi Eileen. "Gitmem gerek."

Onun gideceğini düşünmemişti Fortunato. Gün boyu çalışmak içini gergin bir enerjiyle, av coşkusuyla doldurmuştu. Kadının zihni onu heyecanlandırıyordu. Sırlarını, duygularını ve bedenini ona açsın istiyordu. "Kal," dedi, güçlerini kullanmamaya, bunu bir emir haline getirmemeye özen göstererek. "-Lütfen." Sorarken midesi düğüm düğüm olmuştu.

Eileen ayağa kalktı ve kanepenin kolçağına bıraktığı süveterini giydi. "Tüm bunları… hazmetmem gerekiyor," dedi. "Bir anda çok fazla şey oldu. Üzgünüm." Fortunato'ya bakamıyordu. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sekizinci Cadde'ye kadar seni geçireyim," diye cevap verdi Fortunato. "Oradan bir taksiye binebilirsin."

Yıldızlardan hayata karşı bir nefret dalgası gibi soğuk yayılıyordu sanki. Omuzları çöken Fortunato ellerini ceplerine soktu. Birkaç saniye sonra Eileen'in kolunu belinde hissetti ve yan yana yürürlerken kadını iyice yanına çekti.

Sekizinci Cadde ile On Dokuzuncu Cadde'nin kesiştiği noktada durur durmaz bir taksi yanaştı. "Söyleme," dedi Eileen, "dikkatli olacağım."

Fortunato'nun boğazı, istese bile konuşamayacağı kadar kurumuştu. Bir elini Eileen'in ensesine koydu ve onu öptü. Kadının

dudakları öylesine zarifti ki, Fortunato bu dudakların verdiği hissin ne kadar güzel olduğunu ancak gitmek üzere hafifçe döndükten sonra fark etti. Arkasına döndüğünde Eileen hâlâ orada duruyordu. Dönüp onu tekrar, bu kez daha sert öptü ve Eileen bir saniyeliğine ona yaslandıktan sonra geri çekildi.

"Seni ararım," dedi.

Fortunato taksi köşeyi dönüp de gözden kaybolana dek öylece baktı.

♠

Polis ertesi sabah onu uyandırdığında saat yediydi.

"Morgda ölü bir oğlan var," dedi ilk polis. "Bir hafta kadar önce Cloisters'da birileri boynunu kırmış. Bununla ilgili bir şeyler biliyor musun?"

Fortunato başını iki yana salladı. Tek eliyle sabahlığını tutmuş, kapı ağzında dikiliyordu. İçeri girselerdi masif parkelerin üzerine boyanmış pentagram işaretini, kitap rafındaki insan kafatasını, fiskosun üzerindeki esrarlı sigaraları göreceklerdi.

"Çocuğun arkadaşlarından bazıları seni orada görmüş," dedi ikinci polis.

Fortunato gözlerini dikti. "Orada değildim," dedi. "Buna inanmak istiyorsun."

İkinci polis başını sallarken ilki silahına doğru uzandı. "Hayır," dedi Fortunato. İlk polis gözlerini zamanında kaçıramamıştı. "Sen de inanıyorsun, orada değildim. Temizim."

"Temiz," dedi birinci polis.

"Şimdi gidin," dedi Fortunato ve gittiler.

Fortunato elleri titreyerek koltuğa oturdu. Geri geleceklerdi. Ya da büyük olasılıkla, Jokerkent biriminden Fortunato'nun güçlerinden etkilenmeyecek birilerini göndereceklerdi.

Artık uyuyamazdı. Zaten uyanmadan önce de o kadar iyi bir uyku çekiyor sayılmazdı. Rüyaları gökyüzünü kapatıp şehri yutan, ay kadar büyük, dokunaçlı yaratıklarla doluydu.

Aniden dairesinin boş olduğunu fark etti. Geceyi en son ne zaman yalnız geçirdiğini hatırlamıyordu bile. Neredeyse telefonu alıp Caroline'ı arayacaktı. Ama bu sadece bir refleksti ve bu dürtüye karşı koydu: Asıl istediği Eileen ile birlikte olmaktı.

♣

Eileen iki gün sonra tekrar aradı. Bu iki gün boyunca, Fortunato iki kez astral formunda kadının Long Island'daki müzesine gitmişti. Ona görünmeden odanın üzerinde süzülmüş ve kadını seyretmişti. Daha sık gider, daha uzun kalırdı ama bundan gereğinden fazla zevk alıyordu.

"Ben Eileen," dedi kadın. "Beni gruplarına kabul etmek istiyorlar."

Öğleden sonra saat üç buçuktu. Caroline, Berlitz'de Japonca öğreniyordu. Bu aralar pek ortalıkta görünmüyordu.

"Yine gittin demek," dedi Fortunato.

"Mecburdum. Bunu konuşmuştuk."

"Ne zaman?"

"Bu gece. On birde orada olmam gerekiyor. Jokerkent'teki şu eski kilisede."

"Seni görebilir miyim?"

"Sanırım. İstersen gelebilirim."

"Lütfen. Mümkün olduğu kadar çabuk."

Eileen'in arabası yanaşana kadar pencerenin pervazına oturup bekledi. Kadının içeri girebilmesi için dış kapının otomatına basıp gelmesini bekledi. Eileen içeri girince ona doğru döndü. Fortunato kadından ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Kapıyı kapattığında Eileen ellerini uzattı. Fortunato ona sarılınca Eileen yüzünü döndü. Fortunato onu öptü ve sonra bir daha öptü. Eileen'in kolları boynuna sıkı sıkı sarılmıştı.

"Seni istiyorum," dedi Fortunate.

"Ben de seni istiyorum."

"Yatağa gel."

"İstiyorum. Ama yapamam. Bu… bu berbat bir fikir. Benim için uzun zaman oldu. Seninle yatağa girip de türlü türlü Tantrik seks numaraları çeviremem. Benim istediğim bu değil. Tanrı aşkına, boşalamazsın bile!"

Fortunate parmaklarıyla onun saçlarını taradı. "Pekâlâ." Ona biraz daha sarılıp sonra bıraktı. "Bir şey ister misin? Bir içki?"

"Varsa biraz kahve."

Fortunate bir yandan kahvaltı tezgâhının üzerinden onu izlerken bir yandan da ocağa su koyup bir avuç kahve çekirdeği aldı. "Benim

anlamadığım," dedi, "bu insanların zihinlerini neden okuyamadığım."

"Tüm bunları uydurduğumu düşünmüyorsun ya?"

"Uydurmadığından eminim," dedi Fortunate. "Yalan söyleseydin anlardım."

Eileen başını iki yana salladı. "İnsan zamanla nelere alışıyor."

"Bazı şeyler nezaket kurallarından daha önemlidir." Su kaynadı. Fortunate iki kupa kahve yaptı ve koltuğa götürdü.

"Eğer söylediğin kadar büyüklerse," dedi Eileen, "mutlaka Aslarla birlikte çalışıyorlardır. Zihinsel güçlere sahip olanlara karşı onlara kalkan olabilecek birileriyle."

"Muhtemelen."

Eileen kahvesinden bir yudum aldı. "Bu öğleden sonra Balsam'la tanıştım. Kitapçıda bir araya geldik."

"Nasıl biri?"

"Sakin. Bir bankacı gibi görünüyordu. Üç parçalı takım elbise, gözlükler. Ama teni bronzdu, hafta sonlarında çok tenis oynuyormuş gibi."

"Ne dedi?"

"Sonunda 'Mason' kelimesini telaffuz ettiler. Sanki son testmiş de beni korkutup korkutmayacağını deniyorlarmış gibi. Sonra Balsam bana bir tarih dersi verdi. İskoç ve York Masonlarının nasıl da Spekülatif Masonların[7] sadece birer kolu olduğunu ve köklerinin ancak 18. yüzyıla kadar gittiğini anlattı."

Fortunato başını salladı. "Doğru söylemiş."

"Sonra Kral Süleyman'ı ve tapınağının nasıl aslen Mısır mimarisine dayandığını anlattı. Masonluğun Süleyman ile başladığını ve tüm diğer ritlerin hakiki anlamlarını kaybettiğini söyledi. Ama onlar hâlâ bu anlama sahipmiş. Tıpkı senin düşündüğün gibi."

"Bu akşam seninle gelmek zorundayım."

"İçeri girmen mümkün değil. Kılık değiştirsen bile işe yaramaz. Anlarlar."

"Astral bedenimi gönderebilirim. Böylece her şeyi görüp duyabilirim."

"Ya başka biri daha astral bedeniyle gelirse, onları da görebilir misin?"

"Elbette."

“Eee, bu çok büyük bir risk değil mi?”

“Pekâlâ, tamam.”

“Tek başıma gitmeliyim. Başka yolu yok.”

“Ama eğer…”

“Eğer ne?”

“Eğer senin içinde gidersem olabilir,” dedi Fortunato.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Güç benim spermimde. Eğer onu taşırsan…”

“Ah, hadi ama,” dedi Eileen. “Birini yatağa atmak için onca bahane varken…” Fortunato’ya baktı. “Şaka yapmıyorsun, değil mi?”

“Oraya yalnız gidemezsin. Sadece tehlikede olacağın için değil. Kendi başına yeterli değilsin. Zihinlerini okuyamazsın. Ben okuyabilirim.”

“Sadece otostop çekiyor olsan bile mi?”

Fortunato başıyla onayladı.

“Ah Tanrım,” dedi Eileen. “Bu… bunu yapmamak için o kadar çok sebep var ki! Örneğin âdet günümdeyim.”

“Çok daha iyi.”

Eileen kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kendi kendime, eğer bir kez daha bir adamla yatacak olursam -ki *eğer* diye üstüne basarak söylüyorum- bunun mutlaka romantik olacağına söz vermiştim. Mumlar, çiçekler ve diğer her şey. Ama şimdi düştüğüm duruma bak.”

Fortunato önünde diz çöktü ve yavaşça kadının kollarını açtı. “Eileen,” dedi. “Seni seviyorum.”

“Senin için söylemesi kolay. Eminim bunu söylerken samimisin ama aynı zamanda bunu her zaman söylediğinden de eminim. Bense bunu hayatım boyunca sadece iki adama söyledim ve biri babamdı.”

“Senin ne hissettiğinden bahsetmiyorum. Sonsuzluktan da bahsetmiyorum. Kendimden, şu andan bahsediyorum. Ve seni seviyorum.” Onu kucaklayıp yatak odasına taşıdı.

Oda soğuktu, Eileen’in dişleri takırdamaya başladı. Fortunato gazlı ısıtıcıyı yaktı ve yatağa, kadının yanına oturdu. Eileen onun sağ elini avuçlarının arasına alarak dudaklarına götürdü. Fortunato

onu öptüğünde kadının neredeyse istemdışı bir şekilde karşılık verdiğini hissetti. Soyunup yatak örtüsünü üzerlerine çekti ve Eileen'in bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Göğüsleri büyük ve yumuşaktı, göğüs uçları dudaklarının altında sertleşiyordu.

"Dur," dedi Eileen. "Banyo… banyoya gitmem lazım."

Geri döndüğünde kıyafetlerinin kalanını çıkarmıştı ve önünde bir havlu tutuyordu. "Çarşaflarını korumak için," dedi. Bir uyluğunun iç tarafında kan lekesi vardı.

Fortunato havluyu ondan aldı. "Çarşafları düşünme." Eileen karşısında çırılçıplak kalmıştı. Fortunato'nun onu geri göndereceğinden korkuyor gibiydi. Fortunato başını göğüslerinin arasına gömerek kadını yanına çekti.

Eileen çarşafların altına girip onu öperken dili Fortunato'nun ağzının içinde kıpırdandı. Fortunato da onun omuzlarını, göğüslerini, gıdığını öptü. Sonra üzerine çıkıp elleri ve dizleri üzerinde durdu.

"Hayır," diye fısıldadı Eileen. "Daha hazır değilim…"

Fortunato bir eliyle penisini tutup Eileen'in kadınlığının dudaklarına sürttü; yavaşça ve nazikçe, o hassas et parçasının ısınıp ıslandığını hissederek. Eileen alt dudağını ısırırken gözlerini kapadı. Fortunato yavaşça onun içine kayarken sürtünme hissi omurgasına zevk dalgaları yaydı.

Eileen'i bir kez daha öptü. Kadının dudaklarının kendi dudaklarının altında kıpırdandığını, anlamsız sözcükler mırıldandığını hissedebiliyordu. Vücudunun yan taraflarını, sırtını okşadı. Normalde saatler boyunca sevişmeye alışık olduğunu hatırladı ve bu fikre şaşırdı. Bu çok ihtiraslıydı. Işık ve sıcaklıkla dolmuştu; bunları içinde tutamayacaktı.

"Bir şeyler söylemen gerekmez mi?" diye fısıldadı Eileen, kelimelerin arasında nefes nefeseydi. "Büyü sözleri mesela?"

Fortunato onu yine öptü, dudakları uyuşmuş gibi sızlıyordu ve sanki ancak kendine geliyordu. "Seni seviyorum," dedi.

Eileen "Ah Tanrım," diyerek ağlamaya başladı. Gözyaşları saçlarına karışırken kalçaları gittikçe hızlanarak Fortunato'ya doğru hareketleniyordu, ikisinin de bedenleri kızarmıştı, sıcaktı ve Fortunato'nun göğsünden ter akıyordu. Eileen kaskatı kesilerek titredi. Bir saniye sonra Fortunato'nun zihninde bembeyaz bir ışık çaktı ve on yıllık eğitimiyle savaşarak kendini bıraktı, bıraktı ki güç ondan kadının içine fışkırsın. Derken bir anlığına ikisi birden

olduğunu hissetti; her şeyi anlayan bir hermafrodit. Ardından devasa bir nükleer patlamayla evrenin sonuna kadar genişlediğini duyumsadı.

Sonra, yeniden Eileen'le birlikte yataktaydı, kadın ağladıkça altındaki göğüslerinin inip kalktığını hissediyordu.

♥

Odadaki tek ışık gazlı ısıtıcıdan geliyordu. Uyumuş olsa gerekti. Yanağına değen yastık kılıfı zımpara kâğıdı gibiydi. Dönüp sırtüstü kalmak için neredeyse tüm gücünü harcamak zorunda kaldı.

Eileen ayakkabılarını giyiyordu. "Vakit neredeyse geldi," dedi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Fortunato.

"İnanılmaz. Güçlü. Dayanıklı." Eileen güldü. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Fortunato gözlerini kapadı ve kadının zihnine kaydı. Kendini yatakta bir iskelet gibi uzanırken görebiliyordu, koyu altın rengi teni gölgelere karışıyor, alnı saçsız kafatasına doğru çöküyordu.

"Ya sen?" dedi Eileen. Fortunato kadının sesinin göğsünde yankılandığını hissetti. "Sen iyi misin?"

Fortunato kendi bedenine geri döndü. "Zayıfım," dedi. "Ama toparlarım."

"Senin için… birilerini çağırayım mı?"

Fortunato onun ne önerdiğini biliyordu, ayrıca bunu kabul etmesi gerektiğini de biliyordu. Caroline veya ötekilerden biri güçlerini kazanması için en hızlı yoldu. Ama aynı zamanda Eileen'le olan bağını zayıflatırdı. "Hayır," dedi.

Eileen giyinmeyi bitirdi ve onu uzun uzun öpmek için eğildi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Sakın," diye cevapladı Fortunato. "Sakın bana teşekkür etme."

"Gitsem iyi olacak." Kadının sabırsızlığı, gücü ve canlılığı odanın içinde fiziksel bir güç gibiydi. Ama Fortunato bu güçten Eileen'i kıskanamayacak kadar uzaktı. Ardından Eileen gitti ve Fortunato yeniden uykuya daldı.

♠

Kitapçının önünde dikilip Clarke'ın gelmesini bekleyen Eileen'in gözlerinden etrafı izliyordu. İstese onun zihninin ta derinliklerine kadar nüfuz edebilirdi, ama bu yavaşça geri kazandığı gücünü

tüketirdi. Üstelik olduğu yer sıcak ve rahattı.

Ta ki eller onu yakalayıp uyandırana ve kendini bir çift altın kalkana bakarken bulana dek. “Üstüne bir şeyler geçir,” dedi bir ses. “Gözaltındasın.”

♣

Onu tek başına bir hücreye attılar. Gri karo döşeli bir zemini ve gri beton duvarları vardı. Ayakta duramayacak kadar güçsüz halde bir köşeye çekildi ve titredi. Yanındaki duvara birileri, sallanan devasa bir penisi ve hayaları olan bir çöp adam çizmişti.

Bir saat boyunca Eileen ile bağ kuracak kadar konsantre olamadı. Balsam’ın Masonlarının onu öldürdüğünden emindi.

Gözlerini kapattı. Koridorun sonunda çarpılarak kapanan bir hücre kapısının sesine uyandı. Konsantre ol, Allah’ın belası, diye düşündü.

Yüksek tavanlı uzun bir odadaydı. Uzak duvarlardaki mum demetlerinden sarı ışıklar yansıyordu. Zemin, siyah-beyaz karolarla damalıydı. Odanın ön tarafında, her biri bir yanda duran ve tavana kadar erişmeyen iki Dorik sütun vardı. Süleyman Tapınağı’nı temsil ediyorlardı ve isimleri Boaz ile Joachim’di; ilk iki Masonik kelime.

Eileen’in bedeninin kontrolünü ele geçirmek istemiyordu ama iş oraya varırsa bunu yapabilirdi. Anlayabildiği kadarıyla kadın iyiydi. Onun heyecanını hissedebiliyordu ama Eileen ne acı çekiyordu ne de korkuyordu.

Odanın ön tarafında, Tapınağın Muhterem Üstadı’na ayrılmış yerde, Eileen’in Balsam tarifine uyan bir adam duruyordu. Koyu cüppesinin üzerinde kırmızı işlemeli beyaz Mason önlüğü vardı. Boynunun etrafında devasa bir mama önlüğü gibi duran bir de tunik giymişti ve o da beyazdı, ortasında ise kırmızı bir kulplu haç vardı. Bir ankh.[8]

“Kimler bu kadının lehinde konuşuyor?” diye sordu Balsam.

Odada, her iki cinsiyetten, tümü önlüklü ve tunikli yaklaşık bir düzine kadar kişi vardı. Odanın sol tarafında bir yarım daire gibi dizilmişlerdi. Çoğu normal sayılırdı. Bir adamın parlak kırmızı teni vardı ve neredeyse hiç saçı yoktu, belli ki bir jokerdi. Bir diğeri, kalın camlı gözlükleri ve şaşkın ifadesiyle feci şekilde çelimsiz görünüyordu. Önlüğünün altına gündelik kıyafetlerini giymeyen bir tek oydu. Bunun yerine, üzerine birkaç beden büyük gelen, kolları ellerinin üzerine sarkan, başlıklı beyaz bir cüppeye sarınmıştı.

Clarke sıradan ayrılarak öne çıktı ve “Ben konuşuyorum,” dedi. Balsam ona altın kaplama gibi görünen karmaşık bir maske uzattı. Bir atmaca kafasıydı ve Clarke’ın yüzünü tamamen kaplıyordu.

“Kim karşı çıkıyor?” diye sordu Balsam.

Genç, sade görünüşlü ama inkâr edilemez bir cinsel cazibesi olan Doğulu bir kadın öne çıktı. “Ben karşı çıkıyorum.” Balsam ona uzun sivri kulaklı ve keskin hatlı bir maske verdi. Yüzüne taktığında bu maske kadına soğuk, kibirli bir hava verdi. Fortunato, Eileen’in nabzının hızlandığını hissetti.

“Onu kim sahipleniyor?”

“Ben sahipleniyorum.” Bir başka adam öne çıkarak Anubis’in çakal suratından oluşan maskeyi aldı.

Balsam’ın arkasındaki hava dalgalandı ve parlamaya başladı. Mum ışığı titreşti. Yavaşça, altın bir adam belirerek odayı aydınlattı. Boyu tavana kadar erişen adamın köpeksi yüz hatları ve alev alev bakan sarı gözleri vardı. Kollarını kavuşturmuş, ayakta durarak Eileen’e bakıyordu. Kalbi tekler gibi olan Eileen tırnaklarını avuçlarına bastırdı. Uzun boylu adamın orada olduğunu ondan başka kimse fark etmemiş gibiydi.

Sivri kulaklı maskeyi takan kadın Eileen’in önünde durdu. “Osiris,” dedi. “Ben Set’im, Anu’nun eşi, Seb ve Nut’un oğlu.”

Fortunato, Eileen’in konuşmak için ağzını açtığını hissetti ama bir şey söyleyemeden maskeli kadının sağ eli yanağında patladı. Arkaya doğru düşen Eileen zeminde bir metre kadar kaydı. “İşte,” dedi kadın. Parmaklarıyla Eileen’in gözlerine dokundu ve parmakları gözyaşlarıyla ıslandı. “Bereketli yağmur.”

“Osiris,” dedi çakal maskeli adam, kadının yerini almak için adım atarak. “Ben Anubis’im, Ra’nın oğlu, Yolların Hâkimi. Benimki Cenaze Dağı.” Eileen’in arkasına geçti ve onu yere bastırdı.

Derken Clarke da altın adam arkasında parıldarken onun yanında diz çöktü. “Osiris,” dedi. Atmaca maskesinin küçük gözlerinin arasında bir ışık çaktı. “Ben Horus’um, senin ve İsis’in oğlu.” İki parmağını Eileen’in dudaklarına bastırarak ağzını açmaya zorladı. “Seni kucaklamaya geldim, senin oğlun Horus’um, senin dudaklarına dokundum, senin oğlunum, seni seviyorum. Ağzın kapalıydı ama senin yerine ağzın ve kulakların oldum. Senin adına iki gözünü açıyorum. Senin için Anubis’in vasıtasıyla ağzını açıyorum. Horus geçmişte senin ağzını Set’ten gelen demirle açtığı gibi ölülerin ağzını açtı. Ölüler yürüyüp konuşsun ve onun bedeni

Annu'daki Bilge'nin Büyük Evi'nde[9] tanrıların ulu eşliğinde olsun ve orada insanlığın efendisi Horus'un alevli tacını alsın."

Clarke, Balsam'dan tahta bir yılana benzer bir şey aldı. Eileen geri çekilmeye çalıştı ama çakal kafalı adamın tutuşu çok sıkıydı. Clarke yılanı geriye savurdu ve sonra Eileen'in ağzına ve gözlerine dörder kez usulca değdirdi. "Ey Osiris, senin için iki çene kemiğini yüzüne yerleştirdim ve artık ayrılar."

Ayağa kalktı ve yana çekildi. Ardından Balsam, yüzüyle Eileen'in suratı arasında birkaç santim kalana kadar eğildi ve "Şimdi ben sana *hekau*'yu, sözün gücünü veriyorum," dedi. "Horus sana ağzını verdi; artık sen de dillendirebilirsin. Söz, TIAMAT."

"TIAMAT," diye fısıldadı Eileen.

Fortunato korkudan uyuşmuş halde Balsam'ın zihnine sızdı.

♣

Marifet, zihnin yabanlığına kapılmadan sürekli hareket etmekti. Bağlantıları tetiklemeye devam ederse Balsam'ın anılarında istediği yeri bulurdu.

O anda Balsam esrikliğin eşiğindeydi. Fortunato, en eskilerini bulana kadar Mısır büyüsünün görüntüleriyle totemlerini izledi ve oradan Balsam'ın babasına doğru ilerleyerek yedi kuşak öncesine, Kara John'a ulaşana kadar devam etti.

Balsam'ın atası hakkında okuduğu, dinlediği ve hayal ettiği her şey buradaydı. Altın sarrafı Morano'ya attığı altmış onsluk ilk kazık. Palermo'dan kaçışı. Yunan Altotas'la tanışması ve ondan simya öğrenişi. Mısır, Türkiye, Malta ve en sonunda yirmi altı yaşında, yakışıklı ve zeki bir genç adam olarak, sosyetenin kaymak tabakasından alınmış referans mektuplarıyla Roma'ya gelişi…

Burada Lorenza'yla tanışmıştı. Fortunato kadını Cagliostro'nun gözlerinden gördü; önünde ilk kez çırılçıplak uzanışını: henüz on dört yaşında ama zeytuni teniyle ince, zarif, baş döndüren bir güzel. Kapkara dalgalı saçları etrafına saçılmıştı, küçücük göğüsleri mükemmeldi; yaban çiçekleri gibi kokuyor, bacaklarını ona sararken boğuk sesi Cagliostro'nun adını haykırıyordu.

İçi zümrüt yeşili kadifelerle döşeli atlı seyahat arabalarıyla Avrupa'yı dolaşırlarken Lorenza'nın güzelliği sayesinde sosyetenin kapıları tereddütsüz açılıyor, soyluların salonlarında dilendikleriyle geçiniyor, kalanını sadaka olarak dağıtıyorlardı.

Ve en sonunda İngiltere.

Fortunato, Cagliostro'nun kapkara, safkan bir avcı atının sırtında ormana girişini izledi. Cagliostro, Lorenza'dan ve onun cazibesine kapılan genç İngiliz lordundan bilinçli olarak ayrı düşmüştü. Şüphesiz, Lord Hazretleri şu anda bile yol kenarındaki bir hendekte Lorenza'nın keyfini sürüyordu ve şüphesiz Lorenza şimdiden bunu kendi avantajlarına çevirecek bir yol bulmuştu.

Derken, gündüz vakti ay gökten düştü.

Cagliostro, aygırını parlayan görüntüye doğru mahmuzladı. Görüntü birkaç yüz metre ötedeki bir açıklıkta yere değdi. At otuz metreden daha fazla yaklaşmıyordu, bu nedenle Cagliostro onu körpe bir ağaca bağlayıp yürüdü. Gökten düşen şey muğlaktı, birbirine bağlanmayan açılardan oluşuyordu ve Cagliostro yaklaşırken bir parçası ayrıldı.

Ve hepsi bu kadardı. Cagliostro birdenbire bir arabanın içinde, Lorenza'yla birlikte Londra'ya geri dönüyordu ve zihninde Fortunato'nun anlayamadığı büyük bir amaç vardı.

Balsam'ın zihnini yağmalamaya başladı. O bilgi, orada bir yerde olmalıydı. Ormandaki şeyin ne olduğuna, ne dediğine veya ne yaptığına dair bir kalıntı.

İşte tam o anda Balsam titreyerek kendine geldi ve "Kadın zihnimde," dedi.

♣

Fortunato, kendi sakarlığı yüzünden köpürerek yeniden Eileen'in gözlerinden bakıyordu. İşler feci şekilde ters gidiyordu. Kendini, kalın gözlüklü, cüppeli cılız adamın suratına bakarken buldu.

Ve yeniden hücresine döndü.

İki gardiyan onu kollarından tutmuş kapıya sürüklüyordu. "Hayır," dedi. "Lütfen. Birkaç dakika daha."

"Ah, demek burayı beğendin?" dedi gardiyanlardan biri, onu hücre kapısına doğru iteklerken. Kaygan muşamba üzerinde ayağı kayan Fortunato yere kapaklandı. Gardiyan sol böbreğine yakın bir yeri tekmeledi ama bayıltacak kadar güçlü değildi.

Sonra onu, sonsuzmuş gibi gelen soluk yeşil koridorlardan sürükleyerek, içinde uzun bir tahta masa olan, penceresiz karanlık bir odaya soktular. Ucuz takım elbise giymiş, otuzlarında bir adam masanın karşı ucunda oturuyordu. Saçları kumral, yüzü sıradandı. Ceket cebine altın rengi bir rozet iğnelenmişti. Yanında ise, polo tişört ve pahalı bir spor ceket giymiş başka bir adam daha vardı.

Dalgalı sarı saçları ve buz mavisi gözleriyle Aryan yakışıklılığının bir abidesi gibiydi. Fortunato, Eileen'in tarif ettiği Masonu hatırladı: Roman.

"Çavuş Matthias?" dedi ikinci gardiyan. Ucuz takım elbiseli adam başını salladı. "Aradığınız adam bu."

Matthias iskemlesinde kaykılıp gözlerini kapadı. Fortunato bir şeylerin zihnine temas ettiğini hissetti.

"Eee?" diye sordu Roman.

"Pek bir şey yok," diye cevap verdi Matthias. "Biraz telepati, az buçuk telekinezi, ama zayıf. Bir kilidi açmayı bile becerebileceğinden kuşkuluyum."

"O halde ne dersin? Patronun endişelenmesine gerek var mı?"

"Zannetmem. O çocuğu öldürdüğü için bir süreliğine onu terletip neler olacağına baksanız yeter."

"Ne gerek var ki?" dedi Roman. "Nefsi müdafaa der, olur biter. Yargıç muhtemelen ona bir de madalya takar. Kimse o küçük piçleri umursamıyor zaten."

"Pekâlâ," dedi Matthias ve gardiyanlara döndü. "Salıverin gitsin. Bununla işimiz bitti."

♥

Tekrar sokağa çıkması bir saat kadar sürdü ve elbette kimse onu eve geri götürmeyi teklif etmedi. Ama sorun değildi. Olması gereken yer zaten Jokerkent'ti. Karakolun merdivenlerine oturup Eileen'in zihnine uzandı.

Bir çıkmaz sokağın tuğla duvarına bakıyordu. Hiçbir düşünce ya da duygu yoktu. Eileen'in zihnindeki pusu aralamak için uğraşırken kadının mesanesinin boşaldığını ve ılık idrarın altında küçük bir birikinti halinde yayılarak hızla soğuduğunu hissetti.

"Şşşt, arkadaş, merdivenlerde uyumak yok."

Fortunato caddeye çıkıp bir taksiye eliyle işaret etti. Küçük metal bölmeye bir yirmilik koyarak "Güneye, çabuk," dedi.

♦

Grand'in hemen güneyinde, Chrystie'de taksiden indi. Eileen kıpırdamamıştı. Zihni uçup gitmişti. Önünde çöküp birkaç dakikalığına onu inceledi ve artık daha fazla dayanamaz hale gelince çıkmaz sokağın sonuna doğru yürüdü. Elleri neredeyse işe

yaramaz hale gelene dek bir çöp konteynerini yumrukladı. Sonra geri dönüp yeniden denedi.

Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı. Olmadı. Aklında bir tek kelime bile kalmamıştı, sadece kan kırmızısı öbekler ve gözlerine doğru yükselen bir asit seli vardı.

Sokağın karşısına geçerek 911'i aradı. Telefonun tuşlarına basmak canını acıtıyordu. Telefon operatörüne ulaşabildiğinde bir ambulans istedi, adresi verdi ve telefonu kapattı.

Tekrar karşıya geçti. Bir araba ona korna çaldı ama Fortunato niye olduğunu anlamadı. Eileen'in önünde diz çöktü. Kadının çenesi açıldığında bluzuna bir parça salya damladı. Ona bakmaya dayanamıyordu Fortunato. Gözlerini kapadı ve yavaşça kadının zihnine uzanarak şefkatle kalbini durdurdu.

♣

Tapınağı bulmak kolaydı, sadece üç blok ötedeydi. Ona bir tek Eileen'i çıkmaz sokağa bırakan adamların enerji izlerini takip etmek kalmıştı.

Tuğla kilisenin karşısında, sokakta durdu. Gözlerinin buğulanmaması için onları sürekli kırpıştırması gerekiyordu. Adamların izi kilisenin içine doğru ilerliyor ve iki ya da üç başka iz de dışarı çıkıyordu. Ama Balsam hâlâ oradaydı; Balsam, Clarke ve bir düzine kişi daha.

Bu iyiydi. Aslında hepsini istiyordu ama orada olanlarla yetinebilirdi. Onlar ve kuruşları ve altın maskeleri, ritüelleri, tapınakları… uzaylı canavarlarını dünyaya getirmeye yarayan ve bunu yapabilmek için kan döken, zihinleri harap edip yaşamları mahveden her şey. Bu meselenin temelli bitmesini, kökünü kurutmayı istiyordu.

Gece çok soğuktu; uzayın kendisi kadar soğuk bir boşluk, değdiği her şeyin yaşamını ve sıcaklığını soğuruyordu. Fortunato'nun yanakları bir an yanıp sonra uyuştu.

Geri kalan gücüne uzandı ama yeterli değildi.

Birkaç saniye boyunca durdu ve çaresizliğin öfkesiyle titredi; binaya harap olmuş çıplak elleriyle dalmaya hazırdı. Sonra sokağın köşesinde, sokak lambasının altında alışılageldik duruşuyla onu gördü. Siyah seksi pantolon, kısa tüylü ceket, sahte kürk bir şal. Orospuların yüksek topuklu ayakkabıları ve aşırı makyaj. Yavaşça kolunu kaldırıp kadına yaklaşmasını işaret etti.

Kadın önünde durup onu baştan aşağı bir süzdü. “Selam,” dedi. Teni pürüzlü, gözleri yorgundu. “Gezmek ister misin?”

Fortunato cebinden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp fermuarını indirdi.

“Burada, sokağın ortasında mı? Şekerim, abazanlık başına vurmuş herhalde.” Kadın yüz dolara bakıp yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. “Ay, beton çok soğuk.” Fortunato’nun pantolonuyla uğraşırken bir anda başını kaldırıp ona baktı. “Siktir be, bu ne? Kurumuş kan mı?”

Fortunato bir yüzlük daha çıkardı. Kadın bin an tereddüt ettikten sonra her iki banknotu da çantasına tıkıştırıp çantayı koltuğunun altına sıkıştırdı.

Ağzı ona değer değmez Fortunato sertleşti. Ayaklarından yukarı tırmanıp kafa derisini ve parmak uçlarını karıncalandıran bir akım hissetti. Gözleri kilisenin ikinci katını görene dek yukarı doğru döndü.

Gücünü, şehrin bu bloğunu külliyeli kaldırıp uzaya fırlatmak için kullanmayı istiyordu, ama bir cam bile kıracak kadar gücü yoktu. Tuğlaları, ahşap kirişleri, elektrik tesisatını yokladı ve sonunda aradığı şeyi buldu. Bir gaz borusunu zemine kadar takip edip ana hatta döndü ve gazı hattın içinden ittirmeye başladı. Basıncı tıpkı kendi içinde olduğu gibi yükseltti, ta ki borular titreşip, duvarlar sallanana ve beton çatlayana dek.

Orospu başını kaldırıp gözlerini caddede bir aşağı bir yukarı gezdirdiğinde duvarları ayıran çatlamayı gördü. “Kaç,” dedi Fortunato. Kadın takırtılar eşliğinde koşarken Fortunato elini aşağı kaydırıp parmaklarıyla penisinin kökünü kavradı ve boşalmanın sıcak akışını durdurdu. Bağırsakları alev alırken kilisenin tesisat boşluğundaki kara çelik boru bükülerek bağlantılarından koptu ve gaz püskürterek yere düşerken tel iskeletli alçı duvarda kıvılcımlar çıkardı.

Bina, bir anlığına sanki içi suyla doluyormuş gibi titreşti ve ardından dumanlı bir turuncu alev topu gibi patladı. Fortunato’nun durduğu yerin her iki yanına da tuğlalar yağıyordu ama o, kaşları yanıp kıyafetleri tütmeye başlayana dek gözlerini kaçırmadı. Patlamanın kükreyen gürültüsü sokaktaki camları paramparça etti, en sonunda bittiğinde bu kez yerini meleyen siren ve alarm sesleri aldı.

Onların çığlıklarını duyabilmeyi dilerdi.

♣

En sonunda bir taksi durdu. Sürücü onu hastaneye götürmek istedi ama Fortunato adamı yüz dolarlık bir banknotla vazgeçirdi.

Dairesine giden merdivenleri çıkmak, hatırlayabildiği her şeyden daha uzun sürdü. Yatak odasına gitti. Yastıklardan hâlâ Eileen'in parfümünün kokusu geliyordu.

Mutfağa geri döndü, bir duble viski alıp pencerenin yanına oturdu ve Jokerkent'teki kızıl parıltının yavaşça sönmesini izlerken içkisini yudumladı.

En sonunda koltukta sızdığında, rüyasında dokunaçlar, kauçuk gibi bir et yığını ve kahkahaları yankılanırken açılıp kapanan gagalar gördü.

[1] Volkswagen Golf marka araçlar ABD'de Rabbit ismiyle piyasaya sürülmüştü - ç.n.

[2] Lammastide: Anglosaksonların 1 Ağustos'taki hasat festivali. Lammas Günü veya İlk Meyve Günü de denir. Geleneğe göre, Lammas Günü'nde ilk ekinler kutsanır ve inanışa göre daha sonra koruyucu tılsımlar yapmak için veya büyücülükte kullanılır. İngiltere'nin pek çok bölgesinde kiracılar, ilk buğday hasatlarını bu günde lordlarına teslim etmeliydi - ç.n.

[3] Doğu'nun dini ya da spiritüel geleneklerinde, insanın mahir sistemini arındırmak için harekete geçirilebilen iç enerji -ç.n.

[4] Eyaletler-arası otoyol - ç.n

[5] Fransa'nın bağlarıyla ünlü Burgundy bölgesinin en kuzeyindeki kasabadan adını alan şarap türü - ç.n.

[6] Özgür Masonlar, Mısır Riti: Kaynağını Eski Mısır'ın öğretilerinden alan veya öyle olduğunu savunan ritlerin genel adı. Bu terim hem Cagliostro Riti hem de Memfis Riti ile özdeş olarak kullanılmıştır. (Kaynak: Özgür Masonlar Büyük Loncası) *Rit*, bir mason kuruluşunun bağlandığı veya benimsediği biçimsel çalışma şekli ve yöntemidir. Masonlukta 18. yüzyıl ortalarından başlayarak 19. yüzyıl ortalarına kadar süren dönem yüzlerce ritin oluşturulduğu bir dönemdir. Bu ritlerin bazıları birbirine benzer, bazıları ise çok farklıdır. Çırak, Kalfa ve Üstat dereceleri tüm Mason Ritlerinin temel ve ortak yanlarıdır. (Kaynak: www.masonlar.org) - ç.n.

[7] Özgür Masonların tarihi kabaca üç bölüme ayrılır. İlki, ortaçağda operatif locaların kuruluşu, sonra dışarıdan "kabul edilmiş" veya spekülatif üyelerin

alınması ve son olarak da tamamen spekülatif üyelerin kurduğu locaların ortaya çıkışı. Bu sürecin su yüzüne çıkışı genel olarak 1717'de, Londra'da Büyük Loca'nın kuruluşu olarak kabul edilir Ancak yazılı malzemelerin azlığı ve masonlarla ilgili dolaşan yanlış bilgiler bu tarihçeye ilişkin birbiriyle çelişen yorumlara sebep olmuştur. (Kaynak: wikipedia) - ç.n.

[8] "T" harfinin üzerine oturtulmuş küçük bir daireden oluşan, en yaygın Antik Mısır sembolüdür. "Nil'in anahtarı" veya "Yaşamın anahtarı" olarak da bilinir - ç.n.

[9] Eski Mısır'ın, tanrısı Ra olan "güneş kenti", Heliopolis - ç.n.

1985

JUBE: BİR

Jube, gece olunca gazete bayiini kapattıktan sonra gazetelerini alışveriş arabasına yükledi ve Jokerkent barları arasındaki günlük turuna çıktı. Şükran Günü'ne bir haftadan az kalmıştı ve Bowery'den aşağı inleyerek gelen ekim rüzgârının soğuğu ısırıyordu. Jube, bir elinde kanotiyesi,[10] iki tekerli alışveriş arabasını çatlak kaldırım boyunca sürüyerek ağır aksak ilerliyordu. Pantolonu bir tarikat toplantısına ev sahipliği yapacak kadar boldu ve kısa kollu mavi Hawaii gömleğinin üzeri sörfçü desenleriyle kaplıydı. Asla palto giymezdi. Jube, 1952'den beri Hester Caddesi ile Bowery'nin kesiştiği köşede gazetedergi satıyordu ve palto giydiği görülmüş şey değildi. Ne zaman sorsalar, otuz iki dişiyle birden sırıtır, göbeğini okşar ve "Bu kadar yalıtım bana yeter efendim," derdi.

Jube Benson, bir buçuk metreden en fazla iki santim uzundu, o da ancak topuklu ayakkabı giydiği zamanlarda, ama o küçük ambalajını tıka basa dolduruyordu: 136 kilo, yarı eriyik lastiği andıran yağlı mavi-kara et. Yüzü geniş ve çiçek bozuğuydu, kafatası sert kızıl saçlarla kaplıydı ve dudaklarının kenarından iki küçük, kıvrık, sivri diş sarkıyordu. Tereyağlı patlamış mısır gibi kokar ve Jokerkent'teki herkesten daha fazla fıkra bilirdi.

Jube yanından geçenlere sırıtarak çevik bir paytaklıkla ilerliyor, gazetelerini geçen arabalara -Jokerkent'in ana caddesi bu saatte bile boş olmaktan uzaktı- satmaya çalışıyordu. Eğlence Evi'ne, kapıcının çıkan müşterilere vermesi için bir balya *Daily News*, merkezin sahibi Des için de bir *Times* bırakmıştı. Bir balya da iki blok aşağıdaki Kaos Kulübü'ne bıraktı. Lambent'e bir tane *National Informer* ayırmıştı. Kapıcı, dergiyi cılız, parıldayan eliyle aldı. "Sağ ol, Mors."

"Mutlaka oku," dedi Jube. "Söylediklerine göre jokerleri aslara çeviren yeni bir tedavi yöntemi bulmuşlar."

Lambent güldü. "Tabii, tabii," dedi sayfaları karıştırırken. Fosforlu yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Şşş, şuna baksana, Sue Ellen J.R.'a geri dönüyormuş."

"Hep döner ki," dedi Jube.

“Bu kez ondan joker bir bebeğe hamileymiş,” dedi Lambent. “İsa aşkına, ne salak bir karı.” Gazeteyi katlayıp koltukaltına aldı. “Duydun mu?” diye sordu. “Gimli geri geliyormuş.”

“Deme yahu,” diye cevapladı Jube. Arkalarındaki kapı açıldı. Lambent tutmak için fırladı ve kapıdan çıkan iyi giyimli çifte, ıslıkla bir taksi çağırdı. Onlara yardım ederken bedava *Daily News* gazetelerini de vermiş, adam da avucuna beş dolar sıkıştırmıştı. Lambent, Jube’a göz kırpıp parayı iç etti. Jube el salladı ve fosforlu kapıcıyı Kaos Kulübü’nün üniformasıyla kaldırımda dikilip *Informer* dergisini karıştırır halde bırakarak yoluna devam etti.

Kaos Kulübü ve Eğlence Evi klas mekânlardı. Ara sokaklardaki barlar, tavernalar ve kahveler nadiren bedavaya bir şey verirdi. Ama hepsi de onu tanır ve seyyar satıcı olarak masadan masaya dolanmasına müsaade ederlerdi. Jube, Çukur’da ve Kıllı’nın Mutfağı’nda durdu, Squisher’in Bodrumu’nda shuffleboard[11] oynadı, Wally’nin Yeri’ndeki Wally’ye bir *Penthouse* bıraktı. Kara Mike’ın Lokali’nde, neon Schaefer[12] tabelasının altında bir çift fahişeyle şakalaştı ve araya aldıkları muzır politikacıyı anlatmalarına izin verdi.

Jokerkent Polis Karakolu’ndaki nöbetçi çavuşa Başkomiser McPherson’ın *Times*’ını bırakıp, geçen hafta erkek bir fahişenin sahnede hadım edildiği Vahşi Jokerler olayıyla ilgili ipucu bulduğuna inanan bir sivil polise *Sporting News* sattı. Çin Mahallesi’nin eteklerindeki Uçmuş Ejder’de Çince gazetelerinden kurtulduktan sonra Jube, Chathan Meydanı’ndaki Üşütükler’e inip bir *Daily News* ve yarım düzine de *Jokerkent’in Sesi* sattı.

Ses’in büroları meydanın karşısındaydı. Gece editörü her zaman bir *Times*, bir *Daily News*, bir *Post* ve bir de *Village Voice* alır, Jube’a da bir fincan koyu, çamur gibi kahve ikram ederdi. “Sakin bir gece,” dedi Crabcakes henüz yakmadığı bir puroyu çiğner ve rakiplerinin sayfalarını kıskaçlarıyla çevirirken.

“Polislerin Division’daki şu joker pornosu stüdyosunu kapatacaklarını duydum,” dedi Jube kahvesini kibar kibar yudumlayarak.

Crabcakes ona yandan bir bakış attı. “Öyle mi dersin? Bence bahse girme, Mors. O adamların iyi bağlantıları var. Gambione Ailesi’yle, yanılmıyorsam. Sen bunu nereden duydun?”

Jube ona yayvan yayvan sırıttı. “Ben de kaynaklarımı korumalıyım, şef. Şu sarışın, melek yüzlü, manken vücutlu nefis

jokerle evlenen herifi duydun mu? Zifaf gecelerinde kadın beyaz iç çamaşırları içinde gelip adama 'Tatlım bir iyi bir de kötü haberim var,' demiş. Adam, 'Pekâlâ, önce iyi haberi söyle,' demiş. 'İyi haber şu ki,' demiş kadın kendi etrafında dönüp, onu izlerken ağzı sulanan adama bakarak, 'vahşi kart virüsü beni böyle yaptı.' Adam, 'Peki ya kötü haber?' diye sormuş. 'Kötü haber şu; gerçek adım Joseph.'"

Crabcakes suratını ekşitti ve "Yürü git be!" dedi.

Ernie'nin Yeri'ndeki müdavimler bir tane daha Şefle bir de *Daily News* alarak Jube'un elini hafiflettiler. Ernie'ye gelince, onda akşamüstü gelen *Ring*'in yeni sayısı vardı. Sakin bir geceydi, bu yüzden Ernie ona bir piña colada koydu ve Jube da ona, kocasına bir iyi bir de kötü haberi olan joker gelin fıkrasını anlattı.

24 saat açık olan çörek dükkânındaki tezgâhtar bir *Times* aldı. Son durağı olan Henry'ye doğru döndüğünde Jube'un yükü o kadar hafiflemişti ki arkasından sürüklediği alışveriş arabası yalpalıyordu.

Kristal Saray'ın saçaklı girişinde üç taksi iş bekliyordu. Jube yanlarından geçerken, "Şşt, Mors," diye seslendi şoförlerden biri. "Elinde *Ses* kaldı mı?"

"Elbette," dedi Jube. Taksici bir madeni para uzattı. Sağ kolunun yerinde ince, yılansı sarmaşık filizleri, bacaklarının yerinde de yüzgeçler vardı ama damalı taksisinin ona özel el kumandaları bulunuyordu ve şehri dokunacının içi gibi bilirdi. Ayrıca iyi bahşiş de toplardı, insanlar bugünlerde İngilizce konuşan bir taksi şoförü bulmaktan öylesine memnun oluyorlardı ki neye benzediği umurlarında bile olmuyordu.

Kapıcı Jube'un arabasını taş merdivenlerden, yüzyıl başından kalma üç katlı evin ana girişine taşıdı. Jube içeri, Victoria dönemi tarzındaki giriş holüne girdiğinde şapkasını ve arabasını vestiyerdeki kıza bırakıp kalan gazeteleri koltuğunun altına alarak yüksek tavanlı devasa meyhaneye girdi. O içeri girerken, cüce fedai Elmo da üzerinde payetli bir pelerin olan ahtapot suratlı bir herifi dışarı atıyordu. Adamın başının yan tarafında kötü bir çürük vardı. "Ne yaptı?" diye sordu Jube.

Elmo ona sırıttı. "Mesele ne yaptığı değil, ne yapmayı düşündüğü." Küçük adam, ahtapot suratlıyı bir buğday çuvalı gibi omuzlayıp vitraylı kapılardan dışarı seğirtti.

Kristal Saray'da son içkilerin vakti gelmişti. Jube meyhanenin ana salonunda bir tur attı -arka odalara ve perdeli köşelere girmeye pek zahmet etmezdi- ve birkaç tane daha gazete sattı. Sonra ila bir

bar taburesine oturdu. Sascha maundan uzun bar tezgâhının arkasındaydı, bir Planter's Punch[13] karıştırırken gözsüz yüzü ve kalem bıyığı aynaya yansıyordu. Tek söz etmeden veya para almadan içkiyi Jube'un önüne koydu.

Jube içkisini yudumlarken burnuna tanıdık bir parfüm kokusu geldi, tam dönüp bakacakken Chrysalis gelip yanındaki tabureye yerleşti. "Günaydın," dedi kadın. Sesi sakindi ve çok hafif bir İngiliz aksanı vardı. Bir yanağında gümüşrengi simlerden spiral biçimli bir ağ mevcuttu ve altındaki şeffaf teni nedeniyle bu ağ, sanki beyaz kemiklerinin üzerinde bir bulutsu dolanıyormuş gibi görünüyordu. Ruju gümüşrengi, uzun tırnakları hançer gibiydi. "Haberler ne âlemde, Jubal?"

Jube ona sırıttı. "Kocasına bir iyi bir de kötü haberi olan joker gelini duydun mu?"

Kadın gümüşi dudaklarını büzerken ağzının kenarındaki hayalet gibi gri kaslar gerildi. "Zahmet etme."

"Pekâlâ." Jube bir pipetle içkisini yudumladı. "Kaos Kulübü'nde bunlara küçük şemsiyeler takıyorlar."

"Kaos Kulübü'nde içkiler hindistancevizi içinde geliyor." Jube içkisini karıştırdı. "Division'daki şu açık saçık şeyleri çektikleri yer var ya? Gambione işiymiş diye duydum."

"Bayat haber," dedi Chrysalis. Kapanma vakti gelmişti. Işıklar açıldı. Elmo sandalyeleri masaların üstüne dizerken müşterileri itekleyerek ortada dolanmaya başladı.

"Trol, Tachyon'un kliniğinde yeni güvenlik şefi olacakmış. Doktor bana kendi söyledi."

"Pozitif ayrımcılık yani?" diye sordu Chrysalis kuru kuru.

"Sayılır," dedi Jube. "Tabii bir de üç metre boyunda, yeşil ve neredeyse yaralanamaz olması var." İçkisinin son yudumunu gürültüyle emdi ve pipetle bardaktaki kırık buzları ittirdi. "Polis karakolundaki bir adam da Vahşi Jokerler olayıyla ilgili bir ipucu bulmuş."

"Onu bulamaz," dedi Chrysalis. "Bulursa da hiç bulmamış olmayı diler."

"Azıcık akılları olsa sana sorarlardı."

"Şehrin bütçesinde *o* bilginin değerini karşılayacak kadar para yok," dedi Chrysalis. "Eee, başka ne var? En iyiyi hep sona saklarsın."

"Muhtemelen önemli değildir," dedi Jube onunla yüz yüze

gelmek için taburesini döndürerek. “Ama Gimli’nin eve döneceğini duydum.”

“Gimli?” Chrysalis’in sesi kayıtsızdı ama kafatasındaki yuvalarında asılı kalan koyu mavi gözleri onu keskin bir bakışla süzüyordu. “Ne kadar enteresan. Detaylar?”

“Henüz bilmiyorum,” dedi Jube. “Haber veririm.”

“Eminim verirsin.” Chrysalis’in Jokerkent’in dört bir yanında muhbirleri vardı. Ama Mors Jube en güvenilir olanlarından biriydi. Herkes onu tanır, herkes onu sever, herkes onunla konuşurdu.

Jube, o gece Kristal Saray’dan çıkan son müşteri oldu. Dışarı çıktığında kar yeni yağmaya başlamıştı. Homurdanarak şapkasını sıkıca tuttu ve boş alışveriş arabasını ağır ağır ardından çekerek Henry’den aşağı doğru yürüdü. Manhattan Köprüsü’nün altından geçerken bir devriye arabası yavaşlayarak yanaştı ve pencerelerden biri açıldı. “Şşşt, Mors,” diye seslendi direksiyondaki siyahi polis. “Seni ahmak joker, kar yağıyor. Taşakların donacak.”

“Taşaklarım mı?” diye bağırdı Jube. “Jokerlerin taşakları olduğunu kim söylemiş? Bu havayı severim, Chaz. Şu gül pembesi yanaklarıma bir baksana!” Yağlı, mavi-kara yanaklarını çimdikleyip kıkırdadı.

Chaz içini çekti ve mavi-beyaz ekip arabasının arka kapısını açtı. “Gir içeri. Seni eve bırakayım.”

Ev, yakın mesafede, Elridge’de beş katlı bir pansiyondu. Jube alışveriş arabasını merdivenlerin altındaki çöp tenekelerinin yanına bırakıp zemin kattaki dairenin kapısındaki polis kilidini açtı. Dairenin tek penceresi devasa, antika bir klimayla kapatılmıştı ve cihazın paslı çerçevesi yarı yarıya kar altındaydı.

Işıkları yaktığında, avizenin on beş vatlık kırmızı ampulleri odayı bulanık bir kırmızı alacakaranlığa boğdu, içerisi buz gibiydi ve kasım ayının sokaklarından ancak bir gıdım daha sıcak sayılabilirdi. Jube ısıtmayı hiç açmazdı. Yılda bir-iki kez gaz şirketinden birileri kontrole gelir, sayaçla oynanmadığından emin olurlardı.

Pencerenin altında, bir oyun masasının üzerinde, bir tepsi yeşil, çürüyen et vardı. Jube gömleğini çıkarınca altı meme ucu olan geniş göğsü meydana çıktı. Kendine çiğnemek için bir bardak buz koydu ve bulabildiği en olgun eti aldı.

Yatak odasının zemininde çıplak bir şilte, köşede de son ganimeti, büyük ekran bir televizyona dönük olan yepyeni bir

porselen sıcak su küveti vardı. Elbette ısıtma sistemini asla kullanmadığı için adı biraz garip kaçıyordu. Son yirmi üç yılda insanlar hakkında çok şey öğrenmişti, ama soyunurken neden kendilerini buharı tüten sulara soktuklarını asla anlamadığını düşündü. Takisliler bile bu kadar kıt akıllı değildi.

Bir elinde bifteği tutarken özenle buz gibi soğuk suyun içine girdi ve daha önceden kasete kaydettiği haber programlarını seyretmek için uzaktan kumandayla televizyonu açtı. Bifteği koca ağzına tıktı ve suyun üzerinde süzülüp Tom Brokaw'ın söylediği her bir kelimeyi özümserken pişmemiş eti çiğnemeye başladı. Çok dinlendiriciydi ama Jube, haber programı bittiğinde işe koyulma vaktinin geldiğini biliyordu.

Küvetinden çıkıp geğirdi ve bir Donald Duck havlusuyla iyice kurulandı. En çok bir saat, diye düşündü kendi kendine, odada dolanır ve parkelerde ıslak ayak izleri bırakırken. Yorgundu ama çalışması gerekiyordu yoksa daha da geri kalacaktı. Odanın arka tarafında ayakta durup uzaktan kumandanın üzerinde uzun bir numara tuşladı. Son haneyi tuşladığında önündeki çıplak tuğla duvar çözülür gibi göründü.

Jube duvarın içinden geçerek eski bir kömür mahzenine girdi. Uzak taraftaki duvarı, içerdeki dev ekran televizyonun bile yanında cüce kalacağı üç boyutlu bir projeksiyon, yani bir holoküp kaplıyordu. Jube'un eşsiz anatomisine özel olarak tasarlanmış bir kumanda koltuğunu at nalı şeklindeki bir konsol çevreliyordu. Rahat odanın her tarafına, bazılarının amacı bir lise öğrencisi tarafından bile anlaşılabilecek, bazılarınınki ise Dr. Tachyon'u bile şaşırtacak makineler yerleştirilmişti.

Ne kadar iptidai olursa olsun, büro Jube'a tam uyuyordu. Koltuğuna yerleşti ve füzyon hücresinden enerji beslemesini açıp dirseğinin yanındaki bir raftan bir çocuğun serçeparmağı uzunluğunda billur bir çubuk aldı. Çubuğu konsoldaki doğru oyuğa ittirdiğinde içeriden bir kayıt cihazı aydınlandı ve Jube son gözlemleriyle vardığı sonuçları, kulağa yarı müzik yarı kakofoni gibi gelen; havlama, ıslık, geğirme ve dil şaklatmaların eşit bir biçimde dağıldığı bir dilde dikte etmeye başladı. Gün gelip de diğer güvenlik önlemleri onu yarı yolda bıraksa bile, çalışması yine de güvende olacaktı. Ne de olsa, kırk ışık yılı mesafede, onun anadilini bilen başka bir bilinçli varlık yoktu.

[10] Kenarları düz, üzeri basık, hasır şapka - ç.n.
[11] Elle ya da bir istekayla itilen disklerin bir oyun tahtası ya da alana işaretlenmiş sayı bölgelerinde durdurulmasına dayanan oyun - ç.n.
[12] İlk kez 1842'de üretilmiş Amerikan bira markası.
[13] Rom, limon suyu, nar şurubu ve Angostura acı sosu ile hazırlanan bir tür kokteyl - ç.n.

ALTINCI KUŞAĞA DOĞRU

Walter Jon Williams

Giriş

Atmosferin tenini yakmış olduğu yerlerinden hâlâ duman tütüyordu. Isınan can suyu, solungaçlarından dışarı akıyordu. Onları kapamaya, sıvının son damlalarına tutunmaya çalıştı ama solunum sistemini kontrol etme kapasitesini kaybetmiş durumdaydı. Düşüş sırasında sıvıları aşırı ısınmış ve diyaframlarında bir buharlı kazan gibi patlamıştı.

Sokağın ucunda ışıklar titreşip gözlerini kamaştırıyordu. Sert sesler kulaklarını tırmalıyordu. Betonun üzerinde tüten kanı soğumaya başlamıştı.

Sürü Anası, onun gemisini tespit etmiş ve küçük bir gezegeni andıran cüssesinde oluşturduğu engin bir partikül yüklemesiyle aniden saldırmıştı. O ise gemisinin kabuğu parçalara ayrılmadan hemen önce, gezegenin yüzeyindeki Jhubben'e ucu ucuna sinyal gönderebilmişti. Irkının deneysel enerji kaynağı olan Tekillik Atlatıcısı'nı kapıp karanlık boşluğa atlamak zorunda kalmıştı. Fakat atlatıcı, saldırı sırasında hasar görmüş ve kontrol edilmesi imkânsız hale gelmişti, bu nedenle aşağı düşerken vücudu yanmıştı.

Odaklanarak yeni bir deri tabakası oluşturmaya çalıştı ama beceremedi. Ölmek üzere olduğunu fark etti.

Yaşamının akıp gitmesini durdurmak şarttı. Yakınlarında menteşeli kapağı olan, geniş, metal bir konteyner vardı. Alev alev bir ıstırap topuna dönmüş bedeniyle betonun nemli yüzeyinde yuvarlandı ve yaralanmamış bacağını uzatarak ayağıyla konteyneri kendine doğru çekti. Yerçekiminin zayıf olduğu kendi gezegeninde göğe doğru zıplayabilmek için gelişmiş, güçlü bacağı şimdi tek umuduydu. Zorlu yerçekimine karşı ağırlığını kaldırarak bacağı boyunca uzandı. Kasları isyan ederek inledi. Konteynerin dış yüzeyine sıvı fışkırdı.

O içine düşerken metal konteyner çınlıyordu. Altında kalan

maddeler çıtırdadı. Yukarıya, yansıyan kızılötesi ışınlarla parlayan gece göğüne baktı. Konteynerin içinde, üzerlerine boya sıçramış organik madde parçaları vardı ve ezilip dümdüz olmuşlardı. Dokunaçları ve siliyaları[14] ile onları yokladı, şeritler halinde yırttı ve sızdıran dokunaçlarına bastırdı. Akıntı durdu.

Organik kokular alıyordu. Burada bir zamanlar yaşam vardı ama ölmüştü.

Atlatıcısını almak için karnına doğru uzandı ve cihazı çıkarıp paramparça olmuş göğsüne bastırdı. Zamanı bir anlığına da olsa dondurabilirse iyileşebilirdi. Sonra, bir şekilde Jhubben'e sinyal vermeyi deneyecekti. Belki, eğer atlatıcıdaki hasar çok ciddi değilse, Jhubben'in koordinatlarına kısa bir atlayış yapardı.

Atlatıcıdan bir uğultu geldi. Konteynerin içindeki karanlıkta, yan etki olarak tuhaf ışıklar çaktı. Zaman geçti.

"Her neyse, dün akşam komşum Sally'den bir telefon geldi…"

Zaman kozasının içinde, belli belirsiz bir ses duydu. Ses zihninde zayıfça yankılandı.

"Dedi ki, 'Hildy, biraz önce Kaliforniya'daki kız kardeşim Margaret'la konuştum… Margaret'ı hatırladın mı, okul arkadaşındı, birlikte St. Mary's'e gitmiştiniz.'"

İşitsel dokunaçlarına yakın bir yerde, konteynerin metalinden bir gümbürtü geldi. Parlayan gecenin içinde bir karaltı. Ona doğru uzanan kollar.

Istırap geri geldi. Çığlığı bir tıslama gibiydi. El, vücudunda yukarı doru gezindi.

"'Tabii ki Margaret'ı hatırlıyorum,' dedim. 'Benden bir sınıf alttaydı. Rahibeler ona takmıştı, çünkü ha bire sakız çiğnerdi.'"

Bir şey atlatıcıyı çekiştiriyordu. Cihaza yapışıp itiraz etmeye çalıştı.

"O benim, kanka," dedi ses çabucak ve öfkeyle. "Önce ben gördüm."

Bir surat gördü. Solgun teni kirle yol yol olmuştu; hırlayarak gösterdiği dişleri ve organik olmayan fakat çeneye benzer bir çıkıntının altından sarkan gri siliyaları vardı.

"Yapma," dedi. "Ölüyorum."

Yaratık bir bükme hareketiyle dönüştürücüsünü çekip aldı.

Sıcaklık onu terk ederken çığlık attı, ölüm soğukluğu geri dönmüştü.

“Kapa çeneni. Benim işte.”

Acı, vücudunda yavaş yavaş zonklamaya başladı. “Anlamıyorsun,” dedi. “Gezegeninize yaklaşan bir Sürü Anası var.”

Ses homurdandı. Bir şeylerin çatırdaması konteynerin metalinde yankılandı. “Neyse işte, Sally’nin dediğine göre Margaret, Boeing’den bir mühendisle evlenmiş. Ve yıllık en az elli bin dolar gelirleri varmış. Hawaii’de, St. Thomas’ta tatiller falan, düşünsene.”

“Lütfen dinle.” Acı büyüyordu. Çok az zamanı kaldığını biliyordu. “Sürü Anası’nın şimdiden bir bilinci oluştu. Onu tespit ettiğimi fark etti ve hızla saldırdı.”

“Ama Sally’nin dediğine göre ailesiyle hiç ilgilenmiyormuş. Sıçtığımın körfezinin öte yanındaymış.”

Bedeni kızıl kızıl terliyordu. “İkinci evrede, birinci kuşaktan bir Sürü olacak. Çok yakında, Sürü Anası’nın yönlendirmesiyle gezegeninize gelecekler. Lütfen dinle.”

“Sally diyor ki; bu yüzden annesini devlet yardımına bağlamış ve güzel bir eve yerleştirmiş. Ama devlet Margaret’la ondan her ay 5 dolar katkı yapmasını istemiş. Margaret da tutup parası olmadığını söylemiş. Güya Kaliforniya’da her şey pahalıymış.”

“Çok büyük bir tehlike içindesiniz. Lütfen dinle.”

Metal bir kez daha gümbürdedi. Ses uzaklaştıkça hafifliyordu. “‘Sanki burada her şey çok kolaymış gibi,’ diyor Sally. ‘Beş çocuğum, iki arabam, bir de ev kredim var; Bill de ajansta yaprak kımıldamadığını söylüyor.’”

“Sürü. Sürü. Jhubben’e söyle!”

Diğeri gitmişti ve o ölüyordu. Altındaki maddeler sıvılarıyla sırılsıklam oluyordu. Nefes almak ıstıraba dönüşmüştü.

“Burası soğuk,” dedi. Gökten gözyaşları yağarak metalde tıngırdadı. Gözyaşlarında asit vardı.

[14] Tekhücreli hayvanlarda görülen ve hareketi sağlayan kısa tüyler - ç.n.

JUBE: İKİ

Eldridge'deki pansiyonda, kiracılar küçük bir yeni yıl partisi veriyordu ve Jube Noel Baba kılığındaydı. Rol için biraz kısaydı ve vitrinlerdeki Noel Babaların nadiren uzun azı dişleri olurdu ama "Ho-ho-ho" nidası kusursuzdu.

Parti, birinci kattaki salondaydı. Bu yıl, binada neredeyse Jube kadar uzun zamandır yaşayan ve herkesin zor zamanında yanında olan Bayan Holland tatili torunlarıyla geçirmek üzere bir sonraki hafta Sacramento'ya uçacağı ve kimse de onsuz bir parti düşünemediği için kutlama partisi erkene alınmıştı. Beşinci kattaki alkolik Cizvit Peder Fahey dışında kiracıların hepsi jokerdi ve hiçbirinin yeni yıl hediyelerine ayıracak çok fazla paraları yoktu. Bu yüzden her biri tek bir hediye getirir ve tüm hediyeler bir posta torbasına doldurulurdu. Torbayı karıştırıp içinden herkese birer hediye vermekse Jube'un geleneksel göreviydi. Bu işe bayılırdı. İnsanların hediye verme davranışları son derece büyüleyiciydi ve bir gün, insan mizahı üzerine hazırladığı incelemesini bitirir bitirmez, bu konuda da bir makale yazmak istiyordu.

Her zaman devasa, yumuşak, mantar beyazı Hamuroğlan'la - ikinci katta, Parıldak dedikleri siyahi adamla ev arkadaşıydı- başlardı. Hamuroğlan, Jube'a rahat bir 45 kilo fark atardı ve o kadar güçlüydü ki yılda en az bir kere ön kapıyı menteşelerinden koparırdı. (Parıldak da her seferinde tamir ederdi.) Hamuroğlan robotlara, oyuncak bebeklere, ses çıkaran plastik tabancalara ve oyuncak kamyonetlere bayılırdı ama eline geçen her şeyi birkaç gün içinde, hele sevdiği oyuncakları birkaç saate kalmadan kırardı.

Jube onun hediyesini yanlışlıkla başkasına vermemek için gümüş folyoya sarmıştı. "Vay canına!" diye haykırdı Hamuroğlan paketi yırtıp açarken. Herkesin görebilmesi için hediyesini havaya kaldırdı. "Işın tabancası! Vay canına, vay canına!" Tabanca koyu, şeffaf bir kırmızı-siyah renkteydi, pürüzsüz ve şehvet uyandıran, ama garip bir şekilde tedirgin edici bir kalıbı ve kalem gibi incecik bir namlusu vardı. Hamuroğlan devasa parmaklarıyla tetiği kavrayıp tabancayı Bayan Holland'a doğrulttuğunda silahın

derinliklerinde ışıklar çaktı ve mikrobilgisayar, tabancanın nişan açısını düzeltirken Hamuroğlan zevkle iç çekti.

“Güzel oyuncakmış,” dedi Callie. Ufak tefek, müşkülpesent bir kadındı ve fazladan dört kolu işe yaramazdı.

“Ho-ho-ho,” dedi Jube. “Üstelik kıramaz da.” Hamuroğlan, gözlerini kısıp Yaşlı Bay Cırcırböceği’ne baktı ve dişlerinin arasından güçlü cızırdama sesleri çıkararak tetiği çekti.

Parıldak kahkaha attı. “Bahse girerim kırabilir.”

“Kaybedersin,” diye cevapladı Jube. Ly’bahr alaşımı, ufak bir termonükleer patlamaya dayanacak kadar yoğun ve güçlüydü. Tabancayı New York’taki ilk yılında kendi kullanmıştı ama palaskası yıpranmış ve bir süre sonra da fazlasıyla baş belası haline gelmişti. Elbette tabancayı hediye olarak Hamuroğlan’a vermeden önce güç bataryasını çıkarmıştı ve böyle bir Ağ Parçalayıcı alelade bir tombul pille çalışacak türden bir alet değildi.

Birileri, içine bol bol hindistancevizi ve rom katılmış bir eggnog[15] tutuşturdu eline. Jube sağlam bir yudum alıp zevkle sırıttı ve hediyeleri dağıtmaya döndü, ikinci sırada Callie vardı ve yakınlardaki film salonu için bir indirim kuponu defteri çekti. Dördüncü kattaki Denton’a, antenlerinden sallandırıp bir kahkaha tufanı kopardığı örme yünden bir bere çıktı. Komşu çocukların arkasından Patates Kafa dedikleri Reginald’ın bir elektrikli tıraş makinesi, Parıldak’ın ise uzun, rengârenk bir atkısı oldu. Birbirlerine bakıp güldüler ve hediyelerini değiştirdiler.

Tüm hediyeler dağıtılana dek odadaki herkesi tek tek dolaştı. Çuvaldaki son hediye genelde onunki olurdu ama her nasılsa bu kez Bayan Holland’dan sonra torbanın içi boşalmıştı. Bayan Holland, *Cats* davetiyeleri çekmişti. Jube kendisine hediye kalmadığı için bir parça hayrete düşmüştü ve bu da yüzünden anlaşılıyor olmalıydı ki herkes gülüyordu. “Seni unutmadık, Morsadam,” dedi Wall Street’te koşturarak mesaj dağıtan örümcek bacaklı oğlan Chucky. “Bu sene özel bir şey olsun diye hepimiz katkıda bulunduk,” diye ekledi Parıldak.

Hediyesini Bayan Holland verdi. Küçüktü ve bir dükkânda paketlenmişti. Jube paketi özenle açtı. “Bir saat!”

“Sıradan bir saat değil, Morsadam, o bir *kronometre!*” dedi Chucky. “Kendinden kurmalı, sugeçirmez ve darbeye dayanıklı.”

“O gördüğün saat, tarihi, ayın evrelerini falan her şeyi gösteriyor, hani bir tek kız arkadaşının aybaşı zamanı eksik kalmış,

öyle söyleyeyim," diye ekledi Parıldak.

"Parıldak!" dedi Bayan Holland kızgınlıkla.

"O Mickey Mouse saatini seni tanıdığımdan beri takıyorsun," dedi Reginald. "Hepimiz daha modern bir şeyin vaktinin geldiğini düşündük."

Çok pahalı bir saatti. Ve elbette takmak dışında yapacak bir şey kalmamıştı. Jube, Mickey'i kalın bileğinden çıkardı ve yepyeni kronometrenin esnek metal kayışını bileğine kaydırdı. Eski saatini dikkatle, şömine rafına koyup ayakaltından uzaklaştırdı ve kalabalığın arasında gezerek hepsine tek tek teşekkür etti.

Daha sonra Yaşlı Bay Cırcırböceği arka bacaklarını birbirine sürterek "Jingle Bells"i çalarken Bayan Holland da kilise piyangosundan kazandığı hindiyi servis etti. (Jube biraz olsun yenmiş gibi görünmesi tabağını didikledi.) Sonrasında biraz daha eggnog içecekler ve kahvenin ardından bir de kâğıt oynayacaklardı; vakit artık iyice geç olduğunda Jube fıkralar anlattı. En sonunda dinlenme vaktinin geldiğini fark etti; ertesi gün yardımcısı izinli olduğu için gazete standını sabahın köründe o açacaktı. Ama tam çıkacakken şömine rafına baktığında Mickey gitmişti. "Saatim!" diye haykırdı Jube.

"Artık yenisi varken o eski püskü şeyi ne yapacaksın ki?" diye sordu Callie.

"Hatırası var," dedi Jube.

"Hamuroğlan'ı saatle oynarken görmüştüm," dedi Siğilli. "Mickey Mouse'u sever."

Parıldak, Hamuroğlan'ı saatler önce yatırmıştı. Jube'un üst kata çıkması gerekti. Saati Hamuroğlan'ın ayakucunda bulduklarında Parıldak çok mahcup görünüyordu. "Galiba kırmış," dedi yaşlı adam.

"Çok dayanıklıdır," diye yanıtladı Jube.

"Bir ses geliyordu," dedi Parıldak. "Vızıldıyor gibi. Galiba içinde bir şey kırılmış."

Jube onun neden bahsettiğini hemen anlayamadı. Sonra kafa karışıklığının yerini dehşet aldı. "Vızıldıyor muydu? Ne kadardır?"

"Epey bir süredir," dedi Parıldak saati geri verirken. Saatin kasasından ince, tiz bir vızıltı geliyordu. "Sen iyi misin?"

Jube başını salladı. "Yorgunum," dedi. "Mutlu Noeller." Sonra merdivenlerden hızla paldır küldür aşağı indi.

Loş, soğuk dairesine girdiğinde hemen kömür mahzenine

koşturdu, içerideki haberleşme cihazı gerçekten menekşe renginde parlıyordu: Ağ'ın ölümcül aciliyet arz eden vakalar için belirlediği renk. Yüreği ağzına gelmişti. Ne kadardır? Saatler, *saatler*… Ve tüm bu zaman boyunca yukarıda eğlenmişti. Bir an midesi bulandı. Koltuğa çökerek kaydedilen mesajı dinlemek için konsolu çalıştırdı.

Holokübün içi menekşerengi bir bulutla aydınlandı. Merkezinde Ekkedme duruyordu, arkadaki ince sıçrama bacakları sanki çömelmiş gibi kıvrılmıştı. Embe kurtçuğu belli ki büyük bir telaş içindeydi; yüzünü kaplayan tüyler havayla temas ettikçe titreşiyor ve küçük kafasının tepesindeki dokunaçlar çılgınlar gibi sallanıyordu. Jube seyrederken, acil durum bildiren arka plandaki menekşerenginin yerini, tek kişilik bir geminin kalabalık iç mekânı aldı. "Ana!" diye haykırdı Ekkedme tüccar dilinde. Kelimeler solungaçlarından hırıltılı bir Embe aksanıyla ve zorlukla çıkıyordu. Hologram dağılarak parazite dönüştü.

Bin an sonra düzeldiğinde, Embe aniden bir tarafa yalpaladı, çöp gibi ince olan ön bacaklarından birini uzattı ve pürüzsüz siyah bir top alıp kitinsi göğsünün soluk beyaz tüylerine yasladı. Bir şeyler söylemeye başlayacakken arkasındaki duvar korkunç bir metalik sesle tek kişilik geminin içine doğru çöktü ve sonra tamamen parçalandı, içerideki hava, alet edevat ve Embe soğuk, kıpırtısız yıldızlara doğru emilirken Jube dehşet içinde seyretti. Ekkedme girintili çıkıntılı bir duvara doğru zıplayıp yukarı doğru seğirtti. Arka bacaklarını kaldıraç gibi kullanırken göğsündeki topu sıkı sıkıya tutmuştu. Üzerini bir ışın demeti yalarken küre genişler gibi göründü. Embe'nin üzerini yumuşak karanlık bir dalga kapladı ve gittiğinde Embe yok olmuştu. Jube sonunda nefes almaya cüret edebildi.

Aktarım aniden kesildi.

Jube bir şeyleri kaçırmış olabileceği ümidiyle yeniden oynatma düğmesine bastı. Daha ancak yarıya kadar seyredebilmişti ki kalkıp tuvalete koşturdu ve bir gecelik eggnog'un tümünü kustu.

Döndüğünde daha sakindi. Düşünmesi, meseleyi sükûnetle ele alması gerekiyordu. Panik ve suçluluk duygusu bir işe yaramazdı. Saati takıyor olsaydı bile aramayı cevaplamak için zamanında aşağı inmesi mümkün olmayabilirdi; zaten her halükârda yapabileceği bir şey yoktu. Üstelik Ekkedme Tekillik Atlatıcısı'nı kullanarak kaçmıştı, Jube bunu gözleriyle görmüştü ve elbette arkadaşı güvenliğe erişmişti… ancak… eğer eriştiyse… neredeydi?

Jube yavaşça etrafına bakındı. Embe kesinlikle *burada* değildi ama başka nereye gidecekti ki? Bu yerçekiminde ne kadar hayatta kalabilirdi? Ve yukarıda, yörüngede ne olmuştu?

Amansızca uydu tarayıcılarına bağlandı. Bir golf topu ebadındaki bu gelişmiş aletlerden altı tane vardı ve Rhindarian alıcılarıyla donatılmışlardı. Ekkedme onları hava örüntülerini, askeri harekâtları ve radyotelevizyon yayınlarını gözlemlemek için kullanıyordu ama pekâlâ başka amaçlar için de kullanılabilirlerdi. Jube göklerde sistemli bir şekilde tek kişilik gemiyi aradı ama parçalara ayrılmış bir enkazdan başka bir şey bulamadı.

Aniden Jube kendini çok, çok yalnız hissetti.

Ekkedme… eh tam olarak, üst kattaki insanların olduğu gibi bir arkadaş değildi, hatta Chrysalis veya Crabcakes kadar yakın bile sayılmazdı, ama… aslında türleri arasında da çok az benzerlik vardı. Ekkedme tuhaf münzevilerin soyundandı, gizemli ve iletişim kurulamaz… Üstelik yörüngede, tek kişilik gemisinde, meditasyon ve gözlem dışında yapacak bir şey olmadan geçirdiği yirmi üç yıl, kurtçuğu daha da garipleştirmişti. Ama elbette, uzun zaman önce, insan yılıyla 1952'de, *Fırsat* büyük Takis deneyinin sonuçlarını incelemek üzere bu tarafa geldiğinde, Tüccar Sahip onu tam da bu yüzden seçmişti.

Anılar kendiliğinden akıyordu. Devasa Ağ gemisi o yaz boyunca küçük yeşil gezegenin etrafında dönüp durmuş, ilgi çekici çok az şey bulmuştu. Yerel medeniyet umut vaat ediyordu ama birkaç yüz yıl önceki ziyaretlerindeki haline göre çok az ilerlemişti. Övüle övüle göklere çıkarılan Takis virüsü vahşi kart, bol miktarda ucube, sakat ve canavar yaratmış gibi görünüyordu. Ama Tüccar Sahip tüm bahisleri kapatmayı severdi, bu yüzden *Fırsat* gittiğinde geride iki gözlemci bırakmıştı: Yörüngedeki Embe ve yerkürede bir zenolog. [16] Ajanını göz önünde, dünyanın en büyük şehrinin kalabalık sokaklarında saklamak Sahip Tüccar'ı eğlendirmişti. Yabancı dünyaları gezebilmek için ömür boyu bir hizmet sözleşmesi imzalayan Jhubben'e gelince, bu, önemli bir şeyler yapabilmek için nadir bulunacak bir fırsattı.

Yine de, şu ana kadar hep *Fırsat*'ın bir gün geri geleceğini, bir gün yine yıldız uçuşunu tadacağını ve kim bilir belki de Glabber'in soluk kırmızı güneşinin altında uzanan buzullarına ve buzdan şehirlerine geri döneceğini düşünüyordu. Embe kurtçuğu asla bir arkadaş sayılmazdı, ama yine de Ekkedme neredeyse bir arkadaş kadar değerliydi. Ortak bir geçmişleri vardı. Embe'nin orada,

yukarıdan etrafı izleyip dinlediğini bir tek Jube biliyordu. Gazete bayiliği yapan jokerin, yani Mors Jube'un, aslında Jhubben olduğunu, yani Glabber'den gelen bir zenolog olduğunu da bir tek Ekkedme biliyordu. Kurtçuk, Jube'un geçmişiyle, kendi gezegeni ve halkıyla, *Fırsat*'la ve Ağ'ın kendisiyle, bin küsur dünyaya yayılmış durumda olan yüz otuz yedi akraba türüyle kendisi arasında bir bağlantı görevi görmüştü.

Jube arkadaşlarının hediyesi olan yeni saatine baktı. İkiyi geçmişti. Mesaj sekizden hemen önce gelmişti. Daha önce hiç Tekillik Atlatıcısı kullanmamıştı. Küçük bir kara delik vasıtasıyla çalışan ve durağanlık alanı, ışınlanma aleti ve hatta enerji kaynağı olarak kullanılabilen cihaz, hâlâ deney aşamasındaki bir Embe icadıydı; çılgıncasına pahalıydı ve sırları Ağ tarafından kıskançlıkla korunuyordu. Jube aletin nasıl çalıştığını anlarmış gibi bile yapmayacaktı, ama Ekkedme'yi *buraya*, Jhubben'in ona yardım edebileceği yere getirmiş olmalıydı. Eğer atlatıcı arıza yaptıysa Embe havasız uzay boşluğuna, okyanusun dibine veya… menzil dahilindeki *herhangi bir yere* ışınlanmış olabilirdi.

Devasa kafasını salladı. Ne yapabilirdi? Eğer Ekkedme hâlâ yaşıyorsa kendiliğinden buraya gelirdi. Jube'un ona yardım edecek gücü yoktu. Bu arada daha acil bir mesele vardı: Bir şey veya birileri, tek kişilik gemiyi keşfetmiş ve saldırarak onu yok etmişti. İnsanların bunu yapacak ne teknolojileri ne de sebepleri vardı. Sorumlusu her kimse belli ki Ağ'ın dostu değildi ve Jube'un varlığından haberdarlarsa onun peşine de düşebilirlerdi. Jube silahını Hamuroğlan'a verdiğine pişman olmuştu.

Bilinmeyen düşmana dair bir ipucu bulma umuduyla, Embe'nin mesajını son bir kez izledi. Hiçbir şey yoktu. Ekkedme sadece "Ana!" demişti. Bu da neydi? Dini özellikler taşıyan bir tür Embe çağrısı mıydı, yoksa arkadaşı hakikaten onu yumurtlayan dişiyi mi çağırıyordu?

Jube sonraki birkaç saat boyunca banyo teknesinde yüzerek düşündü. Aklına gelen fikirlerden hiç hoşlanmıyordu ama mantığı yadsınamazdı. Ağ'ın hem içeride hem de dışarıda pek çok düşmanı vardı, ama uzayın bu bölümünde sadece bir tane gerçekten güçlü rakip vardı ve ancak o, dünyayı gözlem altında bulmaktan şiddetle rahatsız olabilirdi: İnsanlara öylesine benzer ve onlardan öylesine ayrıksı bir tür. Dünyaya ve birbirlerine yaptıklarına bakılırsa, buyurgan ve mesafeli, ırkçı, gaddarca kana susamış ve neredeyse her tür zalimliğe meyilli.

Şafak yaklaşır ve Jube uykusuz bir gecenin ardından kalkıp giyinirken artık emindi. Şahit olduğu şeyi ancak bir Takisli simbiyoz gemisi yapabilirdi. “Hayaletmızrağı mı yoksa lazer mi?” diye merak etti. Askeri konularda uzman değildi.

Gri, çamurlu, iç karartıcı bir gündü ve gazete bayiini açan Jube’un ruh haline cuk oturuyordu. İşler kesattı. Beyaz bir kürk manto giyen Dr. Tachyon, eliyle yakasındaki yumurta lekesini silkeleyerek Bowery’den aşağı doğru geldiğinde saat sekizi biraz geçmişti. “Bir sorun mu var Jube?” diye sordu bir *Times* almak için durarak. “Kötü görünüyorsun.”

Jube kelimeleri bulmakta zorlandı. “Ha, evet, doktor. Bir arkadaşım… şey, öldü.” Herhangi bir suçluluk izi görmek için Tachyon’un yüzüne baktı. Suçluluk Takislinin yüz hatlarında öylesine kolayca bulunabilirdi ki, eğer bir şey biliyor olsa kendini mutlaka ele verirdi.

“Üzüldüm,” dedi doktor, sesi içten ve anlayış yüklüydü. “Ben de bu hafta birini kaybettim, klinikteki hademelerden biri, içimde adamın öldürüldüğüne dair korkunç bir şüphe var. Hastalarımdan biri, Spector isminde bir adam aynı gün ortadan kayboldu.” Tachyon içini çekti. “Ve şimdi de polisler Chelsea’de buldukları zavallı bir jokere otopsi yapmamı istiyorlar. McPherson’ın dediğine göre adam tüylü bir çekirgeye benziyormuş. İşte bu yüzden benimkilerden biri sayılıyor, anlarsın ya.” Bezgince başını salladı. “Eh, ben Bay Spector için arama işini halledene kadar adamı buz üzerinde bekletmeleri gerekecek. Gözün kulağın açık olsun Jube, bir şey duyarsan beni haberdar et, e mi?”

“Çekirge mi dediniz?” diye sordu Jube sıradan bir şey söylüyormuş gibi. “Tüylü bir çekirge?”

“Evet,” dedi Tach. “Umarım tanıdığın biri değildir.”

“Emin değilim,” dedi Jube hızla. “Belki de gidip bir baksam iyi olacak. Bir sürü joker tanıyorum.”

“Birinci Cadde’deki morgda.”

“Kaldırabilir miyim bilmem,” dedi Jube. “Hassas bir midem vardır. Bu morg nasıl bir yer?”

Tachyon onu korkacak bir şey olmadığı konusunda temin etti. Yanlış anlamaları önlemek için morgu ve prosedürleri anlattı. Jube her detayı ezberledi. “Kulağa o kadar kötü gelmiyor,” dedi sonunda. “Belki de, ee, tanıdığım o adam mı diye gidip bir bakarım.”

Tachyon dalgınca başını salladı, aklını kurcalayan başka şeyler

vardı. “Biliyor musun?” dedi Jube’a. “Şu Spector, ortadan kaybolan hasta, bana getirdiklerinde ölüydü. Adamın hayatını kurtardım. Kurtarmasaydım, belki şimdi Henry hâlâ hayatta olurdu. Tabii elimde hiç kanıt yok.” *Times* gazetesini kolunun altında katlayıp eriyen karların arasından yürüyüp gitti.

Zavallı Ekkedme, diye düşündü Jube. Evden bu kadar uzakta ölmek… Embelerin cenaze merasimleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Yas tutacak vakit bile yoktu. Belli ki Tachyon bir şey bilmiyordu. Daha da önemlisi, Tachyon bir şey *bilmemeliydi*. Ağ’ın dünyadaki varlığı her ne pahasına olursa olsun sır olarak kalmalıydı. Ve eğer Takisli o otopsiyi yapacak olursa gerçeği mutlaka öğrenecekti. Tachyon, Jube’u bir joker olarak kabullenmişti. Neden şüphelensindi ki? Jube pek çok joker kadar insana benziyordu ve Jokerkent’te doktordan bile eskiydi. Glabber zayıf, ücra ve can sıkıcı bir yerdi. Kendine ait bir yıldız filosu yoktu; muhteşem Ağ gemilerinde hizmet etmiş Glabberli sayısı yüzü bulmazdı. Doktorun Jhubben’i tanıma ihtimali neredeyse hiç yoktu. Ancak Embeler bir düzine gezegene doluşmuştu, gemileri bir yüz kadar daha gezegende bilinirdi. Ly’bahr, Kondikki, Aevre ve hatta Sahip Tüccarlar kadar Ağ’ın bir parçasıydılar. Tachyon o cesede bir kez baktı mı anlayacaktı.

Jube topuklarının üzerinde sıçrarken, içinde büyüyen paniğin ilk solgun dokunuşunu hissetti. O cesede Tachyon görmeden önce ulaşmalıydı. Ve *atlatıcı*… nasıl unutabilmişti! Tekillik Atlatıcısı kadar değerli bir eser Takislilerin eline düşerse neler olabileceğini kestirmek imkânsızdı. İyi de *nasıl?*

Daha önce hiç görmediği bir adam gazete standının önünde durdu. Dikkati dağılan Jube ona baktı. “Gazete?”

“Hepsinden birer tane,” dedi adam, “her zamanki gibi.”

Anlayana kadar birkaç saniye geçti, ama anlayınca Jube aradığı cevabı bulduğunu fark etti.

[15] Genelde Noel zamanında içilen, yumurta, şeker, süt ve kimi zaman alkol içerikli içki - ed.n.

[16] Yabancı yaşam formlarını inceleyen biliminsanı - ç.n.

KÜLLER KÜLLERE

Roger Zelazny

Radyo parazitlendi. Croyd Crenson uzanıp aleti kapattı ve gardırobun yanındaki çöp tenekesine doğru fırlattı. Çöpe girmesini iyi bir alamet saydı.

Sonra gerinerek üzerindeki örtüleri attı ve solgun, çıplak bedenine baktı. Her şey yerli yerinde ve doğru orantılardaymış gibiydi. İradesiyle havalanmayı istedi ama hiçbir şey olmadı, bu yüzden bacaklarını karyoladan aşağı sallandırıp yatakta oturdu. Elini saçlarının arasından geçirdi, saçlarının olmasına sevinmişti. Uyanmak her zaman bir serüvendi.

Görünmez olmayı, düşünce gücüyle çöp kutusunu eritmeyi ve parmak uçlarında kıvılcımlar yaratmayı denedi. Hiçbiri olmadı.

Kalkıp banyoya gitti. Bardak bardak su içerken aynada kendini inceledi. Bu kez saçları ve gözleri açık renkti, düzgün hatları vardı; aslına bakılırsa epey yakışıklıydı. Boyunun 1.80'in biraz üzerinde olduğuna kanaat getirdi. Yapılıydı da. Gardırobun içinde üzerine uyacak bir şeyler olmalıydı. Daha önce de bu boy ve yapıda olmuştu.

Pencerenin ardından grimsi bir hava ve karşı kaldırımın kenarında erimeye başlamış çamurlu kar birikintileri görünüyordu. Çatıdaki oluklara su damlıyordu. Croyd gardıroba doğru seğirtip yazı masasının altındaki sandıktan ağır bir metal çubuk çıkardı. Çok sıradan bir şey yapıyormuşçasına sopayı iki yanından eğip büktü. Göründüğü kadarıyla gücü yerindeydi, metal çubuk çöp kutusundaki radyonun yanına atıldı. Üzerine oturacak bir gömlekle pantolon ve bir de sadece omuzları azıcık dar gelen tüvit bir ceket buldu. Sonra dikkatini geniş ayakkabı koleksiyonuna verdi ve bir süre sonra rahat bir çift buldu.

Rolex'ine bakılırsa saat sekizi biraz geçiyordu. Mevsim kış olduğuna göre gün ışığı gündüz vakti demekti. Midesi guruldadı. Kahvaltı ve intibak vakti. Nakit zulasını kontrol edip iki yüz dolar çıkardı. Azalıyor, diye düşündü. Daha sonra bankayı ziyaret etmesi

gerekecekti. Ya da belki soyması!.. Son sefere göre hisse senetleri de düşüşe geçmişti. Sonra…

Bir mendil, tarak, anahtarları ve küçük plastik bir şişedeki ilaçlarını aldı. Herhangi bir kimlik taşımaktan hoşlanmıyordu. Paltoya gerek yoktu. Hava ısısının aşırılıkları onu nadiren rahatsız ederdi.

Kapıyı arkasından kilitledi, koridoru geçti ve merdivenlerden aşağı indi. Sokağa çıktığında sola dönünce keskin bir rüzgârla karşılaştı ve Bowery'den aşağı doğru yürümeye başladı. Kapalı maske dükkânının önünde bir totem direği dikilen, kadavra görünümlü, uzun boylu ve burnu buz saçağına dönmüş bir jokerin uzanmış eline bir dolar sıkıştırıp hangi ayda olduklarını sordu.

"Aralık," dedi adam dudaklarını kıpırdatmadan. "Mutlu Noeller."

"Hıhı," dedi Croyd.

İlk durağına varana dek birkaç basit deneme daha yaptı, ama oluklardaki boş viski şişelerini düşünce gücüyle kırmayı ya da çöp yığınlarını ateşe vermeyi beceremedi. Ultrason dalgaları mırıldanmaya kalktı ama tek yapabildiği ayaklamaktı.

Bodur, şişko joker Jube Benson'ın kendi gazetelerinden birini okuduğu Hester Caddesi'ndeki gazete bayiine doğru yürüdü. Benson, açık mavi yazlık takım elbisenin altına turuncu-sarı bir Hawaii gömleği giymişti; düz kenarlı şapkasının altından kırmızı saçlar fışkırıyordu. Soğuk hava tıpkı Croyd gibi onu da rahatsız etmiyordu sanki. Croyd önünde durduğunda koyu, balonumsu, delik deşik suratını kaldırıp bir çift uzun köpekdişi sergiledi.

"Gazete?" diye sordu.

"Hepsinden birer tane," dedi Croyd. "Her zamanki gibi." Önünde duran adamı incelerken Jube'un gözleri belli belirsiz kısıldı. Sonra "Croyd?" diye sordu.

Croyd başıyla onayladı. "Benim, Mors. Nasıl gidiyor?"

"Şikâyet edemem ahbap. Bu sefer bayağı yakışıklı olmuşsun."

"Hâlâ deneme sürüşündeyim," dedi Croyd bir tomar gazeteyi alırken.

Jube'un sırıtışı köpekdişlerini daha çok gösterdi.

"Jokerkent'teki en tehlikeli iş nedir?" diye sordu.

"Bilmem."

"Çöp kamyonunda şoförün yanına oturmak," dedi Jube. "Jokerkent Güzeli yarışmasını kazanan kıza ne olduğunu duydun

mu?”

“Ne?”

“*Kanatlı Kümes Hayvanları Yetiştiricisinin Gazetesi*’ne çıplak poz verdiği öğrenilince unvanı elinden alındı.”

“Bu iğrenç, Jube,” dedi Croyd sırıtarak.

“Biliyorum. Sen uyurken bir hortum çıktı. Ne yaptı biliyor musun?”

“Ne?”

“Dört milyon dolarlık kalkınma.”

“Anlaşıldı, tamam!” dedi Croyd. “Borcum ne kadar?”

Jube gazetesini kenara koydu, ayağa kalktı ve standının yan tarafına seğirtti.

“Borcun yok,” dedi. “Seninle konuşmam gerek.”

“Yemek yemem lazım, Jube. Uyandığımda acilen bir sürü yiyeceğe ihtiyacım oluyor. Daha sonra uğrarım, olur mu?”

“Seninle gelsem olur mu?”

“Elbette. Ama iş kaçırırsın.”

Jube standı kapatmaya başlamıştı bile.

“Önemli değil,” dedi. “Asıl iş *bu*.”

Croyd onun standı kapatmasını bekledi ve iki blok ilerideki Kıllı’nın Mutfağı’na yürüdüler.

“Arkadaki bölmeye geçelim,” dedi Jube.

“Olur. Ama ilk tur yemeğim bitene kadar iş konuşmak yok, tamam mı? Kan şekerim düşükken, garip hormonlar ve transaminazlarla[17] doluyken odaklanamam. Önce izin ver de karnımı doyurayım.”

“Anlaşıldı. Keyfine bak.”

Garson geldiğinde Jube daha yeni yemek yediğini söyleyerek sadece bir fincan kahve ısmarladı ki ona da elini sürmedi. Croyd ise iki porsiyon biftek, yumurta ve bir sürahi portakal suyuyla başladı.

On dakika sonra, krepler geldiğinde Jube boğazını temizledi.

“Tamam,” dedi Croyd. “Böyle daha iyi. Eee, canını sıkan nedir, Jube?”

“Nereden başlasam,” dedi Jube.

“Herhangi bir yerinden başla. Hayat şu anda gözüme daha güzel görünüyor.”

“Buralarda başkalarının işine burnunu sokmak her zaman sağlıklı değildir…”

“Doğru,” diye onayladı Croyd.

“Öte yandan, insanlar dedikodu yapmaya bayılırlar.”

Croyd yemeğini yemeye devam ederken başını salladı.

“Senin nasıl uyuduğun bir sır değil ve bu durum düzenli bir işe girmene engel teşkil ediyor. Şimdi, aslına bakarsan bir jokerden ziyade asa benziyorsun. Demek istediğim, genelde normal gibisin ama bazı özel yeteneklerin oluyor.”

“Bu sefer henüz ne olduğunu bulamadım.”

“Her neyse. İyi giyiniyorsun, faturalarını ödüyorsun, Yüksek Aslar’da yemek yemeyi seviyorsun ve şu kolundaki de basit bir Timex değil. Eğer miras yoluyla yükünü almadıysan tepede kalmak için bir şeyler *yapıyor* olmalısın.”

Croyd gülümsedi.

“*Wall Street Journal*’a bakmaya korkuyorum,” dedi yanındaki gazete balyasına dokunarak. “Eğer düşündüklerimi yazıyorsa bir süredir yapmadığım bir şeyi *yapmak* zorunda kalabilirim.”

“Çalıştığın zaman, işinin bir şekilde pek de yasal olmadığını varsayabilir miyim yani?”

Croyd başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde Jube ürktü. Croyd ilk kez karşındaki adamın gergin olduğunu fark etmişti. Bir kahkaha attı.

“Eh be Jube,” dedi. “Polis olmadığını bilecek kadar uzun zamandır seni tanırım. Yaptırmak istediğin bir şey mi var? Eğer işin içinde bir şeyleri çalmak varsa, bunu iyi yaparım. Ustasından öğrendim. Birilerine şantaj yapılıyorsa, kanıtları alıp şantajcının ödünü patlatmaktan memnuniyet duyarım. Bir şeylerin kaldırılmasını, yok edilmesini, taşınmasını istiyorsan aradığın adam benim. Gel gör ki, birilerinin öldürülmesini istiyorsan bunu yapmaktan hoşlanmam. Ama istersen sana yapabilecek birkaç kişinin ismini verebilirim.”

Jube başını iki yana salladı.

“Kimsenin öldürülmesini istemiyorum, Croyd. Ama bir şeyin çalınmasını istiyorum.”

“Detay vermeden önce bilesin ki pahalıya patlarım.”

Jube uzun köpekdişlerini göstererek gülümsedi. “Temsil ettiğim, eee, çıkar grubu, emeğinin karşılığını verecektir.”

Croyd krepleri bitirdi, kahvesini içti ve tatlı gözlemeleri gelene kadar beklerken bir Danimarka çöreği yedi.

“Bir ceset, Croyd,” dedi Jube en sonunda.

“Ne?”

“Bir ceset.”

“Anlamadım.”

“Hafta sonu ölen bir adam var. Cesedini bir çöp tenekesinde buldular. Kimlik yok. Dolayısıyla kim olduğu meçhul. Morgda.”

“Vay arkadaş, Jube, sen ne diyorsun! Daha önce hiç ceset çalmamıştım. Kime ne yararı olacak ki?”

Jube omuz silkti.

“Ceset ve adamın üzerindeki her şey için hayli yüklü bir miktarı ödemeye razılar. Söylediklerine göre tek istedikleri bu.”

“Sanırım neden istedikleri onları ilgilendirir. Peki nasıl bir meblağdan söz ediyoruz?”

“Onlar için elli bin dolar değerinde.”

“Elli bin mi? Bir cesede mi?” Croyd yemeyi bırakıp gözlerini Jube’a dikti. “Dalga geçiyorsun!”

“Hayır. Sana şimdi on binini, teslimatta da kalan kırk bini verebilirim.”

“Peki ya beceremezsem?”

“Denediğin için on bin sende kalır. İlgini çekti mi?”

Croyd derin bir nefes alıp yavaşça soluk verdi. “Evet,” dedi sonra. “İlgimi çekti. Ama morgun nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

“Adli tabibin bürosunda, Yirmi Birinci Cadde, beş numara.”

“Tamam. Diyelim ki oraya gittim ve-”

Kıllı geldi ve Croyd’un önüne bir tabak dolusu sosisle kızarmış patates koydu. Kahvesini tazeleyerek masaya birkaç kâğıt para ile biraz da bozuk para bıraktı.

“Para üstünüz, efendim.”

Croyd paraya baktı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi. “Daha hesabı ödemedim ki.”

“Bana bir ellilik verdiniz.”

“Hayır, vermedim. Daha bitirmedim ki.”

Kıllı, vücudunu tamamen örten koyu renkli postunun altında gülümser gibiydi.

“Ortalığa para saçıyor olsaydım bu işte fazla dayanamazdım,” dedi. “Para üstü verdiğim zamanı bilirim.”

Croyd omuz silkip başını salladı. “Herhalde.”

Kıllı gittiğinde Croyd kaşlarını çatarak başını salladı.

“Ona para vermedim, Jube,” dedi.

“Ben de para verdiğini görmedim. Ama ellilik dedi… Bunu unutmak zor.”

“Şüpheli de. Çünkü buraya gelirken yemeğimi bitirdiğimde bir elliliği bozdurayım diye düşünüyordum.”

“Aa? Bu fikir aklından ne zaman geçti hatırlıyor musun?”

“Evet. Gözlemeleri getirdiğinde.”

“Bir ellilik çıkarıp ona verdiğini hayal ettin mi?”

“Evet.”

“İlginç…”

“Nasıl yani?”

“Bence bu seferki gücün bir çeşit telepatik hipnoz. Alışıp sınırlarını keşfedene dek biraz uğraşman lazım, o kadar.”

Croyd yavaşça başını salladı.

“Ama lütfen benim üzerimde deneme. Bugünlük yeteri kadar batmış vaziyetteyim.”

“Neden? Şu ceset işinden senin de mi bir çıkarın var?”

“Ne kadar az bilirsen o kadar iyi, Croyd. İnan bana.”

“Tamam, anlıyorum. Her neyse, aslına bakarsan umurumda değil. Ödedikleri miktarı düşününce, hiç değil,” dedi Croyd. “O halde bu işi alıyorum. Diyelim ki her şey yolunda gitti ve cesedi ele geçirdim. Onunla ne yapacağım?”

Jube iç cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkardı. Bir süre yazdıktan sonra sayfayı koparıp Croyd’a verdi. Sonra yan cebinden bir anahtar çıkardı ve Croyd’un tabağının yanına koydu.

“Adres buradan beş blok ötede,” dedi. “Kiralık oda, giriş katı. Anahtar kapıyı açar. Cesedi oraya götür, içeri kilitle ve gazete bayiine gelip bana söyle.”

Croyd yeniden yemeye başlamıştı. Bir süre sonra “Tamam,” dedi.

“İyi.”

“Ama yılın bu zamanında ellerinde muhtemelen birden fazla kim olduğu meçhul ceset vardır. Soğuktan donan şarapçılar falan. Hangisi olduğunu nereden bileceğim?”

“Ben de onu diyecektim. Bu adam bir joker, anlarsın ya. Küçük bir arkadaş. Boyu bir buçuk metre kadar. Biraz böceğe benziyor: Çekirge gibi arka bacakları, az tüylü bir kabuğu, üç eklemli ellerinde dörder parmağı, başının yanında gözleri, sırtında işlevi

olmayan kanatları…”

“Anladım. Sıradan modellerle karıştırmak mümkün değil gibi.”

“Evet. Ayrıca çok ağır olmasa gerek.”

Croyd başıyla onayladı. Restoranın ön taraflarından biri “… Pterodaktil!”[18] dediğinde Croyd başını çevirdi ve pencerenin önünden uçup giden kanatlı şekli gördü.

“Yine o çocuk,” dedi Jube.

“Evet. Bu sefer kime musallat oldu acaba?”

“Onu tanıyor musun?”

“Hıhı. Arada sırada çıkıp gelir. Bir tür as hayranı. En azından bu sefer neye benzediğimi bilmiyor. Her neyse… Bu cesedi ne zamana istiyorlar?”

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.”

“Bana morg hakkında anlatabileceğin bir şey var mı?”

Jude yavaşça başını salladı.

“Var. Altı katlı bir bina. Laboratuvarlar, ofisler falan üst katlarda. Resepsiyon ve seyir alanı giriş katında. Cesetleriyse bodrum katında tutuyorlar. Otopsi odaları da aşağıda. Yüz yirmi sekiz tane depolama bölmesi ve çocuk cesetleri için bir de soğutma odası var. Bir cesedin teşhis edilmesi gerektiğinde bedeni özel bir asansöre yüklüyorlar ve birinci kattaki etrafı camla çevrili bekleme odasına çıkarıyorlar.”

“Daha önce oraya gittin yani?”

“Yok, Milton Helpern’in anılarını okudum.”

“Açık fikirli bir eğitimden geçtiğini söyleyebilirim,” dedi Croyd. “Muhtemelen ben de biraz daha fazla okusam iyi olacak.”

“Elli bin dolara epey kitap satın alabilirsin.”

Croyd gülümsedi.

“Anlaştık mı yani?”

“Bana izin ver de kahvaltı ederken üzerinde biraz daha düşüneyim, bu arada yeteneğimin de nasıl çalıştığını anlarım. İşim bittiğinde senin standına gelirim. On bini ne zaman alırım?”

“Bu öğleden sonraya kadar getiririm.”

“Tamam. Bir saate kadar görüşürüz.”

Jube başını salladı, devasa kütlesini kaldırdı ve bölmeden dışarı çıktı.

“Kolesterolüne dikkat et,” diye seslendi giderken.

♣

Gökyüzünün gri kabuğunda mavi çatlaklar belirmiş ve gün ışığı sokağı aydınlatmaya başlamıştı. Gazete bayiinin yan tarafından bir yerden gelen su şıpırtısı artık yavaşlamıştı. Jube normal şartlarda bunun trafik uğultusu ve şehrin kakofonisine güzel bir fon müziği oluşturduğunu düşünürdü, ama deri kanatların üzerinde gelen ahlaki bir ikilemin yükü sabahını mahvetmişti. Başını kaldırıp da Croyd'un gülümseyen yüzünü görene dek aslında bu konuda bir karar verdiğini fark etmemişti bile.

"Tamam," dedi Croyd. "Çocuk oyuncağı."

Jube içini çekti.

"Önce sana bir şey söylemem gerek," dedi.

"Sorun mu var?"

"Doğrudan işle ilgili değil," diye açıkladı Jube. "Ama başına hiç haberin olmayan bir dert açılabilir."

"Ne gibi?" dedi kaşlarını çatan Croyd.

"Daha önce gördüğümüz şu pterodaktil var ya…"

"Ee?"

"Çocuk Dinozor bu tarafa doğru uçuyordu işte. Geldiğimde onu burada beklerken buldum. Seni arıyordu."

"Umarım nerede olduğumu söylememişsindir?"

"Hayır, elbette söylemem. Ama güçlü jokerlerle asları nasıl takip ettiğini bilirsin…"

"Evet. Neden kafayı beyzbol oyuncularına veya savaş suçlularına takmıyor ki!"

"Birini görmüş de sana haber vermek istemiş. Dediğine göre Şeytan John Ciciayak bir ay kadar önce hastaneden çıkmış ve gözden kaybolmuş. Ama şimdi geri dönmüş. Kısa bir süre önce onu Cloisters yakınlarında görmüş. Dediğine göre Midtown'a gidiyormuş."

"Eee, ne olmuş?"

"Ona bakılırsa seni arıyormuş. Rövanş istiyormuş. Çocuk, herifin ikiniz birlikte Rockefeller Plaza'yı dağıttığınız gün ona yaptıkların yüzünden hâlâ kızgın olduğunu düşünüyor."

"E bırakalım arasın. Artık o bodur, tıknaz, koyu saçlı adam değilim ne de olsa. Neyse şimdi gideyim de birileri ona tabut ısmarlamadan bizim mevtayla ilgileneyim."

“Paranı almayacak mısın?”

“Çoktan verdin bile.”

“Ne zaman?”

“Buraya gelişimle ilgili hatırladığın ilk şey ne?”

“Bir dakika önce kafamı kaldırdım ve gülümseyerek orada dikiliyordun. ‘Tamam,’ dedin. Çocuk oyuncağıymış, öyle dedin.”

“Güzel. Demek ki işe yarıyor.”

“Açıklasan iyi olur.”

“Hatırlamaya başlamanı istediğin nokta tam da buydu. Buraya ondan bir dakika kadar önce geldim ve seni parayı verip unutmaya ikna ettim.”

“Lanet olsun, Croyd! O bir dakikada başka ne haltlar karıştırdın?”

“İffetine dokunmadım, kastettiğin oysa.”

“Şeyi… sormadın değil mi?”

Croyd başını salladı.

“Sana söyledim ya. Cesedi kimin neden istediği umurumda değil. Başkalarının meseleleriyle kendimi sıkmaya hiç gelemem. Kendi derdim bana yetiyor.”

Jube içini çekti.

“Tamam. Haydi git, işi bitir.”

Croyd göz kırptı. “Tasalanma, Mors. Hallolmuş bil.”

Croyd bir süpermarkete kadar yürüdü ve içeri girip bir paket battal boy çöp torbası aldı. Bir tanesini katlayıp ceketinin iç cebine koydu ve kalanını çöpe attı. Sonra ilk kavşağa gelene kadar yürüyüp bir taksi çevirdi.

Arabada giderken stratejisini gözden geçirdi. İçeri girip en yeni yeteneğiyle resepsiyonisti onu beklediklerine, bir arkadaşı tarafından adli tıpla ilgili bir muammada danışmanlık yapması için çağrılan ve Bellevue’dan gelen bir patolog olduğuna ikna edecekti. Bir an Malone ve Welby isimlerini düşünüp Anderson’da karar kıldı. Sonra da, aşağı inip meçhul kişisini bulması için yetkili birini çağırtacaktı. Geleni kontrol altına alacak, cesedi ve özel eşyalarını toplayıp torbaya atacak ve dışarı çıkarken, onu gören herkesin gördüklerini unutmasını sağlayacaktı. Yıllardır kullanmak zorunda kaldığı taktiklerin tümünden daha basitti kesinlikle. Planın klasik

basitliği onu gülümsetti: Şiddet yok, hatırası yok…

Mavi-beyaz perdahlı, alüminyum kaplama binaya vardığında şoföre biraz daha ilerleyip onu bir sonraki köşede bırakmasını söyledi. Kapıda iki polis arabası ve önlerinde de parçalanmış bir kapı görünüyordu. Bir morgun önünde polis arabası bulunması olağan bir şeydi, ama parçalanmış bir kapı tedbirli davranmasını gerektiriyordu. Şoföre bir ellilik uzatıp beklemesini söyledi. Mekânın önünden şöyle bir yürüyerek geçerken içeri baktı. Ortada birçok polis dolanıyor ve görünüşe bakılırsa çalışanlarla konuşuyorlardı.

Bu, planını gerçekleştirmek için ideal bir zamana benzemiyordu. Öte yandan, neler olduğunu öğrenmeden çekip gidemezdi. Bu nedenle köşeye geldiğinde geri döndü ve hiç tereddütsüz, etrafına hızlıca bir göz atarak içeri girdi.

Polisin yanında ayakta duran sivil kıyafetli bir adam aniden dönüp ona baktı. Croyd adamın bakışından hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Tüylerini diken diken etmiş, parmaklarını karıncalandırmıştı.

Hiç vakit kaybetmeden yeni gücüyle doğrudan adama yöneldi ve hareket ederken zorla gülümsemeye çalıştı.

Her şey yolunda. Benimle konuşmak ve ne dersem onu yapmak istiyorsun. Şimdi elini salla ve yüksek sesle "Jim, selam!" deyip benimle birlikte şu kenara doğru yürü.

"Jim, selam!" dedi adam Croyd'a doğru yürürken.

Hayır ya! diye düşündü Hain Yahuda. *Çok hızlıydı. Onu gördüğüm anda beni yakaladı… Bu adamı kullanabiliriz…*

"Sivil polis misin?" diye sordu Croyd.

"Evet," dedi adam istekle cevaplayarak.

"Adın ne?"

"Matthias."

"Burada ne oldu?"

"Bir ceset çalındı."

"Hangisi?"

"Kimliği meçhul biri."

"Tarif edebilir misin?"

"Koca bir çekirgeye benziyormuş…"

"Hastir!" dedi Croyd. "Ya üzerindekiler?"

"Üzerinde hiçbir şey yokmuş."

Üniformalı polislerden birkaçı onlara doğru bakıyordu. Croyd bir sonraki emrini zihniyle verdi. Matthias üniformalılara döndü.

“Bir saniye çocuklar,” diye seslendi. “Bir iş var da.”

Vay anasını! diye düşündü. *Bu adam bayağı işe yarayacak. Beni sonsuza dek böyle tutamazsın, dostum…*

“Nasıl olmuş?” diye sordu Croyd.

“Kısa bir süre önce adamın biri gelmiş, merdivenlerden aşağı inmiş, görevlilerden birini bölmeyi göstermesi için zorlamış ve cesedi alıp gitmiş.”

“Kimse durdurmaya kalkmamış mı?”

“Kalkmışlar tabii. Sonuç olarak dördü şu anda hastane yolunda. Herif bir asmış.”

“Hangisi?”

“Geçen sonbaharda Rockefeller Plaza’yı dağıtan var ya, o.”

“Ciciayak mı?”

“Hah, işte o.” *Daha fazlasını sorma. İşin içinde miyim, onu ben mi tuttum, şimdi durumu örtbas etmeye mi çalışıyorum falan…*

“Ne tarafa gitmiş?”

“Kuzeybatı.”

“Yaya mı?”

“Görgü tanıkları öyle söylüyor. Yirmi adımlık koca sıçrayışlarla.” *Beni bıraktığın anda senin canına okuyacağım, göt herif*.

“İçeri girdiğimde neden dönüp bana öyle baktın?”

Hastir!

“Kapıdan içeri bir asın girdiğini hissettim.”

“Nereden bildin?”

“Ben de bir asım. Yeteneğim de diğer asları hissetmek.”

“Bir polis için işe yarar bir yetenek olsa gerek. Pekâlâ, iyi dinle. Şimdi benimle tanıştığım unutacak ve gittiğimi fark etmeyeceksin. Şuradaki musluğa kadar yürüyüp bir su içeceksin, sonra da dönüp arkadaşlarının yanına gideceksin. Eğer birisi kiminle konuştuğunu sorarsa bahisçinle konuştuğunu söyleyip unutacaksın. Şimdi. Unut!”

Croyd arkasını dönüp gitti. Yahuda susadığını fark etti.

Croyd dışarı çıktığında taksiye binip kapıyı çarparak kapattı ve “Kuzeybatıya,” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordu şoför.

“Sen şehrin yukarısına doğru ilerle, giderken ne yapacağımızı söylerim.”

“Patron sensin.”

Araba çalıştı.

Sonraki bir mil boyunca Croyd, diğerinin geçiş izini sürerken şoförü batıya doğru ilerletti. Şeytan John’un bir ceset taşırken toplu taşımayı kullanma olasılığı zayıftı. Öte yandan, araçla bekleyen bir suç ortağının olması muhtemeldi. Yine de, adamın cüretini bildiğinden, cesetle birlikte tabana kuvvet koşturuyorsa şaşırmazdı. Eğer istemiyorsa onu durduracak çok az kişinin olduğunu da biliyordu. Croyd önündeki yolu tararken iç çekti. Neden basit şeyler hiçbir zaman kolay olmazdı ki?

Daha sonra, Morningside Tepeleri’ne geldiklerinde şoför “… lanet jokerlerden biri!” diye mırıldandı.

Croyd adamın işaret ettiği yere bakınca bir pterodaktilin siluetini gördü, sonra siluet bir binanın arkasında kayboldu.

“Onu izle!” dedi Croyd.

“Deri kuşu mu?”

“Evet!”

“Nereye kaybolduğunu bilmiyorum ki.”

“Bul onu!”

Croyd adama bir banknot daha salladığında taksi ani bir dönüş yaptı ve korna sesleri arasında lastiklerin cayırtısı duyuldu. Croyd gökyüzünü taradı ama Çocuk hâlâ görüş alanı dışındaydı. Biraz sonra taksiyi durdurup yoldan geçen bir koşucuyu sorguladı. Adam kulaklığını çıkarıp bir an onu dinledikten sonra doğuya doğru işaret ederek koşusuna devam etti.

Birkaç dakika sonra Croyd o köşeli kuş biçimini tekrar gördü, kuzeyde geniş daireler çiziyordu. Bu kez daha uzun bir süre takip edebildiler ve arayı kapadılar.

Pterodaktilin daireler çizdiği bölgeye geldiklerinde Croyd şoföre yavaşlamasını söyledi. Yerde hâlâ sıradışı bir şey görünmüyordu, ama kertenkelenin uçuşu birkaç blokluk bir alanı kaplıyordu. Gerçekten Şeytan John’u takip ediyorsa herif yakınlarda bir yerde olabilirdi.

“Ne arıyoruz?” diye sordu şoför.

“Dev gibi, kızıl sakallı, kıvırcık saçlı ve birbirinden epey farklı iki bacağı olan bir adam,” diye cevapladı Croyd. “Sağ bacağı güçlü, tüylü ve bir toynakla bitiyor. Diğeri normal.”

“O adamı duymuştum. Tehlikeli…”

“Evet, biliyorum.”

“Onu bulduğunda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Derin bir sohbet etmeyi umuyorum,” dedi Croyd.

“Senin sohbetin beni pek açmadı. Onu gördüğümüz anda giderim.”

“Beklediğine değecek.”

“Ben almayayım,” dedi şoför. “İnmek istersen seni indirip kaçarım. Benden bu kadar.”

“Pekâlâ… Pterodaktil kuzeye doğru ilerliyor. Şimdi onun önüne geçmeye çalışalım ve geçer geçmez hemen ilk caddeden doğuya dönelim.”

Şoför yeniden hızlanıp sağa dönerken, Croyd da Çocuk’un çizdiği çemberin merkezini kestirmeye çalıştı.

“Bir sonraki sokak,” dedi Croyd en sonunda. “Oradan dön bakalım ne olacak.”

Köşeyi yavaşça döndüler ve koca bir blok boyunca giderlerken Croyd ne avını ne de havadaki muhbirini görebildi. Ancak bir sonraki köşe başında kanatlı şekil bir daha üstlerinden geçti ve Croyd bu kez aradığını gördü.

Şeytan John caddenin karşısında, yarım blok kadar ötedeydi. Kollarında üstü örtülü bir yük vardı. Omuzları devasaydı; alışveriş arabasını ittiren bir kadın yolundan çekilmek için koşturunca herifin beyaz dişleri parladı. Üzerinde sağ bacağı yukarıdan yırtılmış bir Levi’s pantolon ve Disney World’e gittiğini gösteren pembe bir eşofman üstü vardı. John sol ayağıyla normal bir adım attıktan sonra sağ bacağını garip bir şekilde büküp altı metre kadar öteye, kaldırım kenarındaki bir açıklığa sıçrarken, yoldan geçen bir araç park halindeki bir arabaya sürtündü. Sonra John yine normal bir adımla dönüp sıçradı ve yavaş yavaş ilerleyen kırmızı bir Honda’nın üzerinden aşıp caddenin ortasındaki adacığın çimlerine kondu. Onu izleyen iki büyük köpek kaldırıma doğru koşturup havlamaya başladı, ama oldukları yerde durup akan trafiğe baktılar.

“Dur!” dedi Croyd şoföre ve daha araç tamamen durmadan kapıyı açıp kaldırıma indi.

Avuçlarını ağzının iki yanında boru gibi bitiştirip bağırdı: “Ciciayak! Dur!”

Adam ona şöyle bir baktıktan sonra, tekrar sıçramak üzere bacağını büktü.

“Benim, Croyd Crenson!” diye bağırdı Croyd. “Seninle konuşmam gerek!”

Satirleri[19] andıran figür yarı çömelmişken durdu. Üzerlerinden bir pterodaktil gölgesi geçti. İki köpek havlamaya devam ederken küçük beyaz bir kaniş de köşeyi dönüp aceleyle onlara katılmak için koşturdu. Bir araba, kavşakta dikilmiş iki yayaya korna çaldı. Şeytan John dönüp ona baktı. Sonra başını salladı.

“Sen Crenson değilsin!”

Croyd öne çıktı.

“Yok canım!” diye karşılık verdi ve caddeyi aşıp adacığa doğru koşmaya başladı.

Şeytan John yaklaşan figürü incelerken kalın kaşları çatıldı. Yavaşça alt dudağını kemirip başını daha yavaş salladı.

“Yok,” dedi. “Croyd daha esmer ve çok daha kısaydı. Sen ne halt karıştırıyorsun söylesene?”

Croyd omuzlarını silkti.

“Görünüşüm epey düzenli olarak değişir,” dedi. “Ama geçen sonbaharda kıçını kamçılayan adam benim.”

Ciciayak kahkaha attı. “Git işine be,” dedi. “Hayranlarıma ayıracak vaktim yok…”

Bir araba yanlarından geçerken korna çalınca ikisi de dişlerini gıcırdattı. Gri takım elbiseli bir adam arabanın penceresinden başını uzattı.

“Burada neler oluyor?” diye sordu.

Croyd homurdandı, caddeye çıktı ve arabanın arka tamponunu çıkarıp o ana dek kapalı olan arka penceresinden içeri tıktı. “Karayolu muayene,” dedi. “Geçtin. Tebrikler.”

“Croyd!” diye haykırdı Ciciayak, araba hızla kaçarken. “Sensin!”

Üzeri örtülü yükünü yere atıp yumruklarını havaya kaldırdı. “Tüm kış boyunca bu anı bekledim…”

“O zaman bir dakika daha bekle,” dedi Croyd. “Sana bir şey sormam gerek.”

“Ne?”

“Şu ceset… Neden çaldın?”

Dev adam güldü.

“Para için tabii. Başka neden olsun?”

“Bir sakıncası yoksa ne kadar ödediklerini söyler misin?”

“Beş bin. Neden ki?”

“Ucuz piçler,” dedi Croyd. “Cesedi niye istediklerini söylediler mi?”

“Hayır. Sormadım da, çünkü umurumda değil. Mangır mangırdır.”

“Öyle,” dedi Croyd. “Kim bu adamlar peki?”

“Neden? Sana ne?”

“Eh, bu anlaşmada seni dolandırmışlar bence. Bence bu ceset daha çok para eder.”

“Ne kadar eder?”

“Kim bu adamlar?”

“Bir çeşit Masonlar galiba. Ne kadar eder?”

“Masonlar mı? Gizli tokalaşmalar falan diyorsun? Ben onların sadece birbirlerine pahalı cenazeler düzenlediğini sanırdım. Ölü bir jokerden ne isterler ki?”

Ciciayak başını iki yana salladı.

“Garip bir tayfa,” dedi. “Bildiğim kadarıyla bunu yemek istiyorlar. Eee, kaç para eder diyordun?”

“Sanırım bunu daha pahalıya satabilirim,” dedi Croyd. “Onların beş bini üzerine bir binlik de ben koysam ne dersin?”

“Bilmiyorum, Croyd… Çalıştığım insanları dolandırmayı sevmem. Güvenilmez olduğum söylentisi bir yayılırsa…”

“Pekâlâ, belki yedi diyebilirim…”

Bir anda vahşi hırıltılar ve çatırtılar duyunca dönüp baktılar. Yanlarına iki başka sokak köpeği daha eklenen köpekler, onlar konuşurken karşıya geçip böceğimsi cesedi örtüsünün altından çekip çıkarmışlardı. Ceset birçok yerden parçalanmıştı ve Danua cinsi bir köpek hırlayarak Alman kurdundan uzaklaşırken dişlerinin arasına bir kol kıstırmıştı. Öteki ikisi, kopardıkları çekirge bacaklarından birine sahip olmak için birbirleriyle dalaşıyordu. Kaniş cinsi köpek ise dört parmaklı ellerden birini almış, çoktan karşı kaldırıma geçmişti bile. Croyd, New York havasından epeyce farklı olan iğrenç bir koku fark etti.

“Hastir!” diye haykırdı Şeytan John. Öne doğru sıçradığında toynağı cesedin kalıntılarının yanındaki bir kaldırım taşını tuzla buza çevirdi. Danua cinsi köpeği yakalamak için uzandığında köpek dönüp kaçtı. Teriyer bacağı bıraktı. Ama kahverengi melez bırakmadı. Karşı kaldırıma geçerken kalanlardan bir parçasını beraberinde sürükledi. “Ben kolu alırım. Sen bacağı kurtar!” diye bağırdı Şeytan John, Danua’nın arkasından koştururken.

“Peki ya el ne olacak?” diye bağırdı Croyd olay mahalline yeni intikal eden bir köpeği tekmelerken.

Ciciayak'ın yanıtı önceden tahmin edilebilirdi: Daha yüksek bir sınıfın pek de muhtemel olmayan anatomisi hakkında kaba bir yorum. Croyd kahverengi köpeğin ardından koşturdu.

Croyd köpeğin döndüğü köşeye geldiğinde tiz ciyaklamalar duydu. Yan sokağa döndüğünde, sırtüstü yatan köpeğin onu yere çivileyen pterodaktile havladığını gördü. Hasarlı uzuv yanlarında duruyordu. Croyd koştu.

"Sağ ol, Çocuk. Sana borçlandım," dedi bacağa uzanırken. Tereddüt edip mendilini çıkardı ve eline sardı, sonra da bacağı yerden kaldırıp aşağı doğru tuttu.

Pterodaktil figürü titreşti ve on iki-on üç yaşlarında, açık renk gözlü, dağınık kahverengi saçlı, alnında bir doğum lekesi olan bir oğlana dönüştü.

"Senin için yakaladım, Croyd," dedi çocuk. "Gerçi berbat kokuyor."

"Evet," dedi Croyd. "Bana müsaade. Şimdi bunları birleştirmem gerek."

Döndü ve geldiği yöne doğru hızla ilerledi. Arkasında koşturan ayak sesleri duydu.

"Sana neden lazım?" diye sordu oğlan.

"Bu uzun, karışık ve sıkıcı bir hikâye, ayrıca bilmesen daha iyi," diye cevapladı Croyd.

"Ya hadi ama. Bana anlatabilirsin."

"Vakit yok. Acelem var."

"Şeytan John'la yine kavga edecek misin?"

"Niyetli değilim. Sanırım şiddete başvurmadan bir anlaşmaya varabiliriz."

"Peki ama kavga ederseniz bu defaki gücün ne?"

Croyd döndüğü köşeye geldi ve adacığa koşturdu. İleride yeni bir köpeğin kalıntıları eşelediğini gördü. Şeytan John görünürde yoktu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Def ol buradan!"

Köpek onu umursamadı ve çekirgenin kitinsi kabuğundan tüylü bir parça kopardı. Croyd yırtılan dokudan renksiz bir sıvının aktığını gördü. Ceset kalıntıları şimdi nemli görünüyordu ve Croyd sıvıların göğüs kısmındaki hava deliklerinden sızdığını gördü.

"Def ol!" diye tekrarladı.

Köpek ona hırladı. Aniden, hırlama nazik bir iniltiye dönüştü ve

hayvanın kuyruğu bacaklarının arasında kayboldu. Bir metrelik bir tyrannosaurus,[20] vahşi tıslamalarla Croyd'un yanına sıçradı. Köpek dönüp kaçtı. Bir an sonra yerinde Çocuk dikiliyordu.

"O parçayla birlikte kaçıyor," dedi oğlan.

Croyd elindeki bacağı parçalanmış cesedin yanına atarken bir nefeste Ciciayak'ın kaba yanıtını tekrarladı. Ceketinin cebindeki katlanmış çöp torbasını çıkarıp silkeledi.

"Yardım etmek istiyorsan, Çocuk, ben kalanları içine atarken torbayı tutabilirsin."

"Tamam. Kesinlikle iğrenç."

"Bu pis bir iş," diye onayladı Croyd.

"Neden yapıyorsun peki?"

"Büyümek dediğin bundan ibaret çünkü."

"Nasıl yani?"

"Her seferinde hatalarının arkasını toplamak için daha çok vakit harcarsın."

Ani bir ses duydular. Üzerlerinden bir gölge geçti ve Şeytan John yanlarına indi.

"Lanet köpek kaçtı," diye bağırdı. "Bacağı aldın mı?"

"Evet," dedi Croyd. "Torbaya attım bile."

"Naylon torba iyi fikirmiş. Çıplak çocuk da kim?"

"Çocuk Dinozor'u bilmiyor musun?" diye yanıtladı Croyd. "Herkesi tanıdığını sanırdım. Seni takip eden pterodaktil o."

"Neden?"

"Hareket neredeyse orada olmayı seviyorum," dedi Çocuk. "Nasıl oluyor da okula gitmiyorsun?" diye sordu Croyd. "Okul çok sıkıcı."

"Orada dur bakalım. Ben dokuzuncu sınıfta okulu bırakmak zorunda kaldım ve bir daha da dönemedim. Hep pişman olmuşumdur."

"Neden ki? Gayet iyisin işte."

"Kaçırdığım tonla şey var. Böyle olsun istemezdim."

"Mesela ne?"

"Mesela… cebir. Hiç cebir öğrenemedim."

"Cebir ne boka yarayacak ki?"

"Bilmiyorum ve hiçbir zaman da bilemeyeceğim çünkü hiç öğrenmedim. Bazen sokaktaki onca insana bakıyorum ve hepsinin cebir bildiğini düşünüp kendimi küçük görüyorum."

“Eh, ben de cebir bilmiyorum ama hiç de kendimi küçük görmüyorum.”

“Biraz zaman geçsin de gör,” dedi Croyd.

Çocuk bir an Croyd’un ona tuhaf tuhaf baktığını fark etti. “Şimdi okula dönüyorsun,” dedi Croyd, “ve günün geri kalanı boyunca kıçından ter damlayana kadar çalışıp akşama da ödevini yapacaksın ve bu çok hoşuna gidecek.”

“Uçarsam daha çabuk varırım,” dedi Çocuk ve pterodaktile dönüşüp birkaç kez sıçradıktan sonra uçarak uzaklaştı.

“Giderken yolda üstüne başına bir şeyler al,” diye seslendi Croyd arkasından.

“Burada neler dönüyor?”

Croyd arkasına döndüğünde caddeyi geçip yanlarına gelen üniformalı bir polis memuruyla yüz yüze geldi.

“Git de kendini düz!” diye hırladı.

Adam kemerinin tokasını açmaya başladı.

“Dur! Unut gitsin,” dedi Croyd. “Kemerini bağla. Bizi gördüğünü unut ve başka bir sokağa yürü.”

Adam buna itaat ederken Şeytan John şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Croyd bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Bu seferki gücüm bu.”

“Bu durumda beni cesedi sana vermeye ikna edebilirdin, değil mi?”

Croyd torbayı aşağı doğru silkeleyip ağzını bağladı. Öğürmesi bitince başıyla onayladı.

“Evet. Ve öyle ya da böyle onu alacağım. Ama bugün canım azimle çalışan bir arkadaşı dolandırmak istemiyor. Teklifim hâlâ geçerli.”

“Yedi bin miydi?”

“Altı.”

“Yedi demiştin.”

“Evet ama artık hepsi burada değil.”

“Ama bu senin suçun. Beni sen durdurdun.”

“Ama sen de cesedi köpeklerin ulaşabileceği bir yere bıraktın.”

“Tamam da ne yapsaydım… Aaa, şurada, köşede bir bar var.”

“Doğru.”

“Birkaç bira içip yemek yerken konuşalım mı?”

“Şimdi sen söyleyince fark ettim ki biraz acıkmışım,” dedi

Croyd.

Pencere kenarındaki masaya oturdular ve torbayı da boş iskemleye koydular. Şeytan John iki bira söylerken Croyd tuvalete gidip birkaç kez ellerini yıkadı. Döndüğünde altı sandviç ısmarladı. Ciciayak da aynısından söyledi.

“Kime çalışıyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Croyd. “Bir aracı var.”

“Karışıkmış. Bu şeyi neden istediklerini merak etmeye başladım.”

Croyd başını salladı.

“Beni aşar. Umarım işe yarayacak kadarı kalmıştır.”

“Anlaşmak istememin sebeplerinden biri de bu. Bana kalırsa, benimkiler bunu daha iyi durumda teslim almayı tercih ederdi. Beni kazıklamaya çalışabilirler. Eldeki serçe damdaki güvercinden iyidir, anlarsın ya. Onlara o kadar da güvenmiyorum. Bir avuç antika herif.”

“Söylesene, cesedin üzerinde herhangi bir şey var mıydı?”

“Yok. Hiçbir şey yoktu.”

Sandviçler geldi ve yemeğe başladılar. Bir süre sonra Ciciayak torbaya birkaç kez bakıp “Fark ettin mi daha büyük görünüyor?” dedi.

Croyd bir süre torbayı süzdü. “Parçalar oturuyordur.”

Yemeklerini bitirip iki bira daha söylediler.

“Hayır, lanet olsun, gerçekten büyüyor!” diye ısrar etti Ciciayak.

Croyd bir daha baktı. O bakarken bile torba genişliyormuş gibi görünüyordu.

“Haklısın,” diye kabullendi. “Çürüme yüzünden oluşan gazlardan olmalı.”

Bir parmağını uzatıp torbayı dürtüklemeye kalktı ama vazgeçip elini indirdi.

“Eee, ne diyorsun? Yedi bin mi?”

“Ne durumda olduğuna bakınca altının gayet adil olduğunu düşünüyorum.”

“Ama ne istediklerini biliyorlardı. Cesetlerde böyle sorunlar çıkabilir.”

“Bir noktaya kadar evet. Ama kabul etmelisin ki onu epeyce de

hoplatmışsın.”

“Doğru ama sıradan bir ceset buna dayanabilirdi. Bu herifçioğlunun özel bir vaka olacağını nereden bilebilirdim ki?”

“Ona bakarak. Sonuçta adam küçük ve kırılgan.”

“Morgdan aldığımda bayağı dayanıklı gelmişti. Orta yolda buluşmaya ne dersin? Altı bin beş yüz?”

“Bilemiyorum…”

Torba şişmeye devam ederken diğer müşteriler onlara doğru bakmaya başlamışlardı. Biralarını bitirdiler.

“Birer tane daha içer miyiz?”

“Neden olmasın?”

“Garson!”

Yeni boşalmış bir masayı temizlemekle meşgul olan garson, ellerinde bir dolu tabak çanakla yavaş yavaş onlara doğru ilerledi.

“Sizin için ne-” diye başlamıştı ki tabakların arasında duran bir et bıçağı torbaya sürtündü. “Aman Tanrım!” diye bitirdi cümlesini bir fısıltıyla. Torbanın içinden yayılan lağım kokusuyla karışık mezbaha kokusu, kimyasal savaşta dışarı sızıntı yapan bir deney gibi odayı doldurmuştu.

“Müsaadenizle,” diyen garson alelacele dönüp uzaklaştı.

Bir süre sonra diğer müşteriler de iğrenerek arka arkaya nefeslerini tutmaya başladı.

“Gücünü kullan, Croyd!” diye fısıldadı Şeytan John. “Acele et!”

“Koca bir odayla başa çıkabilir miyim bilmiyorum…”

“Dene!”

Croyd diğerlerine odaklandı:

Küçük bir kaza. Mühim bir şey değil. Şimdi unutacaksınız. Tuhaf bir koku almıyorsunuz. Yemeklerinize dönün ve bir daha bu tarafa bakmayın. Bir daha bizim yaptığımız herhangi bir şeyi fark etmeyeceksiniz. Burada görülecek bir şey yok. Ya da kokan…

Diğer müşteriler yemeklerine geri dönüp sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

“Başardın,” dedi Şeytan John tuhaf bir sesle.

Croyd arkasına döndü ve adamın burun deliklerini tıkadığını fark etti.

“Bir şey mi döktün?” diye sordu Croyd.

“Hayır.”

“Hımm. Duydun mu?”

Ciciayak yana doğru eğilip aşağı baktı.

“Kahretsin!” dedi. “Torba sandalyede yana yatmış, garsonun yaptığı yarıktan sızıntı oluyor. Ya sen bu arada benim de koku alma duyumu kapatsana.”

Croyd gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdattı.

Birkaç saniye sonra, kesiğe uzanıp vıcık vıcık bir sesle torbayı düzelten Ciciayak’ın “Böyle daha iyi,” dediğini duydu.

Croyd yere bakınca etrafa saçılmış yahniye benzeyen koca bir gölet gördü. Midesi kalktığı için başını çevirdi.

“Eee ne yapmak istiyorsun, Croyd? Dökülenleri bırakıp kalanları mı alalım, ne yapalım?”

“Galiba var olan her şeyi toplamakla yükümlüyüm.”

Şeytan John bir kaşını kaldırıp gülümsedi.

“O halde,” dedi, “altı bin beş yüze çıkarsan hepsini idare edilebilir bir biçime sokabilirim.”

“Anlaştık.”

“O zaman gizleyebiliyorsan beni gizle de mutfaktaki çalışanlar görmesin.”

“Denerim. Ne yapacaksın?”

“Güven bana.”

Ciciayak doğrulup torbanın üst kısmını Croyd’a uzattı ve mutfağa doğru topalladı. Birkaç dakika sonra döndüğünde eli kolu doluydu.

Boş haldeki büyük bir turşu kavanozunun kapağını açıp kavanozu sandalyenin yanında yere koydu.

Croyd da ona ayak uydurdu ve sızıntı kesildiğinde kavanoz yarı yarıya dolmuştu.

“Eee, şimdi?” diye sordu kavanozun kapağını kapatırken.

Ciciayak yanında getirdiği peçete öbeğinden bir peçete aldı ve beyaz bir çıkın gibi açtı.

“Yemek artıklarını köpeklere verirkenki mantıkla aynı,” dedi. “Yerdeki tüm katı malzemeyi bunlara dolduracağım.”

“Sonra?”

“Güzelinden, tertemiz bir çöp torbam da var,” diye açıkladı Ciciayak. “Hepsini içine alır.”

“Acele edebilir misin?” dedi Croyd. “Kendi koku alma duyumu kontrol edemiyorum.”

“Elimden geldiği kadar hızla paspaslıyorum. Bu arada kavanozu

açsana. Katı malzemeleri peçetelerken sıkıp suyunu çıkarabilirim.”

Ortaya saçılmış kalıntılar turşu kavanozu ile dokuz peçetenin içinde toplandığında Ciciayak yarılmış çöp torbasını iyice yırttı ve içinde kalan kitin parçalarını dışarı çıkardı. Kavanozu göğüskafesinin içine koydu ve hepsini yeni çöp torbasının içine yerleştirip üzerini kalan kıkırdaklarla, küçük parçalarla kapattı. Başı ve kollarla bacakları üste yerleştirdi. Sonra peçeteleri toparlayıp torbanın içine yuvarladı.

Croyd o zamana dek ayağa kalkmıştı bile. “Müsaadenle,” dedi. “Hemen döneceğim.”

“Ben de geleyim. Temizlenmem lazım.”

Su akıp giderken Şeytan John aniden “Şimdi, hemen hemen her şeyi hallettiğimize göre senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi.

“Neymiş?” diye sordu Croyd ellerini bir kez daha sabunlarken.

“Beni bu iş için tutanlar konusunda hâlâ rahat değilim, anlarsın ya…”

Croyd omuz silkti.

“Dikensiz gül olmaz,” dedi.

“Neden olmasın?”

“Anlamadım.”

“Beni yakaladığında teslimata gidiyordum. Şimdi de diyorum ki buluşma noktasına -Cloisters civarında bir park- birlikte gidelim ve ben onlara köpeklerin cesedi alıp kaçtığıyla ilgili bir masal anlatayım. Sen de onları bu hikâyeye inandır ve yanımda geldiğini unutmalarını sağla. Böylece kurtulmuş olurum.”

“Tabii, olur olur,” diyerek onayladı Croyd yüzüne su çarparken. “Ama ‘onlar’ dedin. Kaç kişi olmalarını bekliyorsun?”

“Sadece bir-iki kişi. Beni tutan adamın adı Matthias’tı ve yanında da kırmızı bir herif vardı. Diğeri onu susturana kadar beni Masonlara katılmaya ikna etmeye çalıştı.”

“Tuhaf doğrusu,” dedi Croyd. “Bu sabah ben de bir Matthias’la tanıştım. Polisti. Sivil. Peki ya kırmızı olanı? As ya da joker herhalde.”

“Muhtemelen öyle. Ama herhangi bir yeteneği varsa bile göstermiyordu.”

Croyd yüzünü kuruladı.

“Şimdi niyeyse birden canım sıkıldı,” dedi. “Şu polis Matthias bir astı. İsim sadece bir tesadüf olabilir tabii, ayrıca yeteneğimle onu şaşırtmayı başardım, ama çok fazla asın bulaştığı bir işten hazzetmiyorum. Yeteneğime bağışıklığı olan birilerine toslayabilirim. Bu grup… bir Mason aslar topluluğu olamaz, değil mi?”

“Bilmiyorum. Kırmızı olanı bir tür toplantıya gelmemi istedi; ben de katılamam dedim, ya o anda anlaşırız ya da bu işi unuturuz dedim. Bilmiyorum, kırmızı herifin konuşmasında beni huzursuz eden bir tını vardı.”

Croyd kaşlarını çattı.

“Belki de bundan vazgeçsek daha iyi olur.”

“Aldığım işleri hep doğru düzgün kapatmaya çalışıyorum ki sonradan dönüp dolaşıp ayağıma dolanmasın,” dedi Ciciayak. “Ben onlarla konuşurken şöyle bir bakıp öyle karar versen olmaz mı?”

“Pekâlâ, tamam… Yapacağım dedim. Söyledikleri daha başka bir şeyler hatırlıyor musun? Masonlar, aslar, ceset falan hakkında?”

“Hayır… ama feromon ne demek?”

“Feromon mu? Koklayabildiğin hormon gibi bir şey. Seni etkileyebilecek, havada dolaşan kimyasallar. Tachyon bir ara bana onları anlatmıştı. Tanıdığım bir joker vardı mesela. Bir restoranda çok yakınına oturmuşsan yediğin her şeyin tadı muz gibi geliyordu. Her neyse, Tachy bunun feromonlar yüzünden olduğunu söylemişti. Eee, sen söyle, feromonlar ne alaka şimdi?”

“Bilmem. Kırmızı adam ben geldiğimde karısı ve feromonlarla ilişkili bir şeyler anlatıyordu. Sohbeti uzatmadı ama.”

“Başka bir şey yok mu?”

“Yok.”

“Pekâlâ.” Croyd kâğıt havluyu buruşturup çöpe attı. “Haydi gidelim.”

Masaya döndüklerinde Croyd parayı sayıp arkadaşına verdi.

“Buyur. Hak etmediğini söyleyemem.”

Croyd yerdeki buruşuk peçeteleri, kaygan zemini ve boş torbanın içindeki nemi süzdü.

“Bu pisliği ne yapalım dersin?”

Ciciayak omuzlarını silkti.

“Garsonlar icabına bakar,” dedi. “Alışmışlardır. Sen iyi bir bahşiş bırak yeter.”

Croyd parka doğru ilerlerken gönülsüzdü. İleride bir banka oturmuş iki figür vardı ve birinin yüzünün parlak kırmızı olduğu uzaktan bile görülebiliyordu.

"Eee?" diye sordu Şeytan John.

"Bir deneyeceğim," dedi Croyd. "Beraber değilmişiz gibi yap. Ben yürümeye devam ederim, sen de bu arada onları lafa tut. Bir dakika sonra dönüp parkın ortasından geçerim. Yaklaşır yaklaşmaz o işi yapmayı denerim ama hazırlıklı ol. Bu sefer tutturamazsak daha fiziksel bir yöntem denememiz gerekebilir."

"Anladım. Tamamdır."

Croyd adımlarını yavaşlatırken Ciciayak öne çıkıp caddeyi geçti ve banka doğru giden çakıl taşlı yola girdi. Croyd ise köşeye doğru gitti ve yavaşça geçip geri döndü.

Yaklaşırken, bir tartışmanın koptuğunu ve seslerin yükseldiğini duyabiliyordu. Yükünü yanında taşımaya devam ederek yavaşça patikaya doğru ilerledi.

"… masal anlatma!" dediğini duydu Matthias'ın.

Adam ona doğru baktığında Croyd bunun sahiden daha önce karşılaştığı polis olduğunu fark etti. Adamın yüzünde onu tanıdığına dair bir iz yoktu, ama Croyd adamın yeteneğinin bir asın geldiğini haber verdiğinden emindi. Bu yüzden…

"Beyler," dedi düşüncelerini odaklayarak, "Şeytan John'un size söylediklerinin tümü doğru. Köpekler cesedi parçaladı. Size teslim edebileceği bir şey kalmadı. Bu kez işin peşini bırakmanız gerekiyor. Şimdi beni unutacak ve-"

Ciciayak'ın aniden başını çevirip onun arkasına baktığını fark etti. Croyd da dönüp aynı yöne baktı.

Sade görünüşlü, genç, Doğulu bir kadın yaklaşıyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, rüzgâr yüzünden paltosunun yakalarını kaldırmıştı. Rüzgâr…

Rüzgâr yön değiştirerek doğrudan Croyd'un üzerine doğru esmeye başladı.

Bu kadında tuhaf bir şeyler…

Croyd sabit gözlerle bakmaya devam etti. Nasıl olup da bu kadının sade olduğunu düşünebilmişti? Bir ışık oyunu olmalıydı. Kadın nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Hatta Croyd onun kendisine

gülümsemesini istiyordu. Ona dokunmayı, ellerini bedeninde gezdirmeyi istiyordu. Saçlarını okşamayı, onu öpmeyi, onunla sevişmeyi istiyordu. Şimdiye kadar gördüğü en muhteşem kadındı bu.

Şeytan John'un yavaşça ıslık çaldığını duydu.

"Şuna baksana yahu!"

"Bakmamak imkânsız," diye cevapladı Croyd.

Kendisi sırıttığında kadın da gülümsedi. Onu kollarına almayı istiyordu resmen. Ama bunun yerine, "Merhaba," dedi.

"Eşim Kim Toy'la tanıştırayım," dediğini duyduğu kırmızı adamın.

Kim Toy! Adı bile şarkı gibiydi…

Şeytan John'un "Ne dilerseniz dileyin, sizin için bulup getireyim," dediğini duydu. "O kadar özelsiniz ki."

Kadın güldü.

"Ne kadar yiğitsiniz," dedi. "Ama şimdilik bir şey istemiyorum. Gerçi bir dakika, belki aklıma bir şeyler gelir."

"Aldın mı?" diye sordu kocasına.

"Hayır. Köpekler yemiş," diye karşılık verdi adam.

Karısı başını eğip bir kaşını kaldırdı.

"Kör talih," dedi. "Peki nereden biliyorsun?"

"Şimdi bu beyler anlattı."

"Gerçekten mi?" dedi kadın. "Demek öyle. Ona böyle mi dediniz?"

Şeytan John başını salladı.

"Öyle dedik," dedi Croyd. "Ama-"

"Peki ya beni gördüğünde elinden düşürdüğün torba?" dedi kadın, "içinde ne olabilir acaba? Lütfen açıp bana göster."

"Elbette," dedi Croyd.

"Siz nasıl isterseniz," diye onayladı Şeytan John.

İki adam kadının önünde dizleri üzerine çöküp çöp torbasını açana kadar birkaç dakika debelendiler.

Croyd hazır doğru pozisyondayken kadının ayaklarını öpmek istedi ama kadın torbanın içini görmek istemişti ve önceliği bu olmalıydı. Belki sonrasında Croyd'u ödüllendirmeye değer bulur ve-

Torbayı açtığında içinden bir buhar fışkırdı. Kim Toy yutkunarak hızla geri kaçtı. Midesi bulanan kadına bakan Croyd onun artık güzel olmadığını, bugün yanlarından geçen yüzlerce

benzerinden bir farkı kalmadığını fark etti. Göz ucuyla Şeytan John'un ayağa kalkmaya başladığını gördü ve birden tutumundaki değişimin sebebini anladı.

Koku dağılırken kadının eski ihtişamı dalga dalga tekrar yükselmeye başladı. Croyd dişlerini sıkarak torbanın ağzına doğru eğilip derin bir nefes aldı.

Kadının güzelliği anında soldu ve Croyd gücünü kullandı.

Dediğim gibi ceset yok oldu. Köpekler parçaladı. Şeytan John sizin için elinden geleni yaptı ama elinde teslim edecek bir şey kalmadı. Şimdi gidiyoruz. Benim burada olduğumu unutacaksınız.

"Haydi," dedi Ciciayak'a ayağa kalkarken.

Şeytan John başını iki yana salladı.

"Bu hanımı bırakamam, Croyd," dedi. "Benden istediğini-"

Croyd açık torbayı Ciciayak'ın burnunun dibinde salladı. Ciciayak'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Boğulur gibi olmuştu, yine başını salladı.

"Haydi!" diye tekrarladı Croyd torbayı omzuna atıp topuklarken.

Şeytan John devasa bir adımla onun üç metre ötesine kondu.

"Çok tuhaf, Croyd! Çok tuhaf!" dedi caddeyi geçerlerken.

"Şimdi feromonları biliyorsun işte," diye yanıtladı Croyd.

♣

Hava bir kez daha kararmıştı ve hafif hafif kar yağıyordu. Croyd bir başka barın önünde Ciciayak'tan ayrılarak şehir boyunca yürümeye başlamıştı. Bir taksi bulmak için düzenli olarak caddeyi tarıyordu ama görünürde bir tane bile yoktu. Otobüs veya metrodaki sıkışıklıkta yükünü riske atmak istemiyordu.

Sonraki birkaç blok boyunca yürürken kar yağışı arttı ve aniden çıkan rüzgâr kar tanelerini binaların arasına doğru sürdü. Geçen araçlar farlarını yakmaya başladı ve Croyd görüş mesafesi azaldıkça, yanından geçecek olsa bile boş bir taksiyi fark edemeyeceğini anladı. Küfrede küfrede yürümeye devam ederken, bir fincan kahve içerek fırtınayı atlatabileceği ve taksi çağırabileceği açık bir mekân bulmak umuduyla yanındaki binaları incelemeye koyuldu. Ama yanından geçtiği her yer büro ya da ona benzer işyerlerinden ibaretti.

Birkaç dakika sonra kar taneleri küçülüp sertleşti. Croyd boşta kalan elini gözlerine siper etti. Sıcaklıktaki ani düşüş onu rahatsız

etmese de buz parçacıkları ediyordu. Ulaştığı bir sonraki açıklığa, daracık bir ara sokağa sığındı ve rüzgârın gücü kesilirken içini çekip omuzlarını indirdi.

Şimdi daha iyiydi. Kar burada daha aheste yağıyordu. Ceketindeki ve saçlarındaki kar tanelerini silkeleyip ayaklarını yere vurdu. Etrafına şöyle bir bakındı. Sol tarafında, sokağın yukarı doğru birkaç adım gerisinde kalan bir binanın eşiği tamamen korunaklı ve kuru görünüyordu. O tarafa doğru ilerledi.

Kapalı bir metal kapının önündeki korunaklı açıklığın bir köşesinin dolu olduğunu ancak basamağa ilk adımını attıktan sonra fark etti. Soluk benizli, saçları tel tel olmuş, ne idüğü belirsiz kıyafet katmanlarıyla lahana gibi görünen bir kadın bir çift çöp torbasının arasına oturmuş, ona bakıyordu. "… Galdys de Marty'ye Jensen's'daki o garson kızla görüştüğünden haberi olduğunu söylemiş…" diye mırıldandı kadın.

"Affedersiniz," dedi Croyd. "Eşikte sizinle oturmamın bir mahzuru var mı? Epey fena yağıyor da."

"… Ona emzirirken de hamile kalabilirsin dedim, ama gülüp geçti…"

Croyd omuz silkti ve eşiğe sığınarak karşı köşeye geçti.

"Bir tanesinin daha yolda olduğunu öğrenince siniri bozuldu tabii," diye devam etti kadın. "Bir de üstüne Marty o garson kızın yanına taşınmıştı…"

Croyd babasının ölümünün ardından annesinin geçirdiği ruhsal çöküntüyü hatırlarken, hemen karşısında duran ve ihtiyarlıktan kaynaklandığı besbelli olan bu vaka da göğsüne bir sızı sapladı. *Peki ama…* diye merak etti. Yeni yeteneği, yani başkalarının düşünce kalıplarını etkileme gücü böyle bir insanın üzerinde şifa verici bir etki gösterebilir miydi? Sonuçta burada biraz zaman geçirecekti. Belki de…

"Dinle," dedi kadına, basit ve sade bir biçimde düşünüp imgelere odaklanarak. "Şimdi buradasın, şu anda. Bir kapı eşiğinde oturuyor, yağan karı izli-"

"Seni piç kurusu!" diye haykırdı kadın; yüzü artık solgun değildi, elleri de torbalarından birine uzanmıştı. "Kendi işine bak! Şu anı ve karı istemiyorum! Canımı acıtıyor!"

Torbayı açtı ve içindeki karanlık Croyd'un gözleri önünde genişleyerek üzerine doğru atılıp tüm görüşünü kapladı. Onu sağa sola çekiştirdi, döndürdü ve-

Artık eşikte yalnız kalmış olan kadın torbanın ağzını kapatıp bir an yağan kara baktı ve sonra devam etti. "… Ben de ona dedim ki 'Erkekler nafaka ödemeyi aksatır. Bazen kanunu üstlerine salman lazım. Hukuk bürosundaki o nazik genç adam sana ne yapman gerektiğini anlatır.' Ve sonra Charlie, ki o ara pizzacıda çalışıyordu…"

♠

Croyd'un başı ağrıyordu ve buna hiç alışık değildi. Asla akşamdan kalma olmamıştı, çünkü metabolizması alkolü hızla sindirirdi, ama yaşadığı his tam da akşamdan kalmanın nasıl olacağına yönelik hayaline uyuyordu. Sonra sırtının, bacaklarının ve kıçının ıslak olduğunu fark etti; ayrıca kollarının arka kısmı da nemliydi. Soğuk ve nemli bir yere atılmıştı. Gözlerini açmaya karar verdi.

Binaların arasından görünen gökyüzü açıktı ve alacakaranlıkta daha şimdiden görünmeye başlamış birkaç yıldız parlıyordu. Oysa kar yağıyordu. Üstelik öğleden sonra vakitleriydi. Doğrulup oturdu. Son birkaç saatte ne olmuştu? Ve bir de…

Bir çöp tenekesi gördü. Bir sürü boş viski ve şarap şişesi vardı. Bir ara sokaktaydı, ama…

Bu aynı sokak değildi. Binalar daha kısaydı, diğerinde çöp tenekesi yoktu ve yaşlı kadınla oturduğu eşiği göremiyordu.

Şakaklarını ovduğunda ağrının hafiflediğini hissetti. Yaşlı kadın… Yardım etmeye kalktığında kadının ona vurduğu o kara şey de neyin nesiydi? Torbalarından birinin içinden çıkarmış ve-

Torbalar! Croyd delirmiş gibi, içinde kalıntıların olduğu kendi torbasına bakındı. Sonra hâlâ sağ elinde tuttuğunu ama torbanın parçalanıp içinin dışına çıktığını gördü.

Ayağa kalkıp uzaktaki bir sokak lambasından gelen loş ışıkta etrafına bakındı. Peçetelerin ortalığa saçıldığını gördü ve hepsini hızla saydı. Dokuz. Evet. Hepsi de gözün görebileceği yerlerdeydi; derken kol ve bacakları, muhtemelen nem yüzünden eskisinden daha parlak görünen kafayı ve şimdi dört parçaya ayrılmış olan göğüskafesini de gördü. Kavanoz! Kavanoz neredeydi? Kalıntıları isteyenler için sıvı çok önemli olabilirdi. Eğer kavanoz kırıldıysa…

Kavanozu solundaki duvarın gölgesinde dik dururken gördüğünde kısa bir çığlık attı. Kapağı ve üst kısmından iki buçuk santim kadar bir cam parçası eksikti. Kavanoza doğru ilerlediğinde

kokudan içindekinin yağmur suyu değil de cesedin sıvıları olduğunu anladı.

Şaşırtıcı bir biçimde kuru kalmış peçeteleri toplayıp demir parmaklıklı bir zemin kat penceresinin korunaklı pervazına yerleştirdi. Sonra kitin parçalarını yakında bir yere yığdı. Bacakları bulduğunda ikisinin de kırıldığını fark etti ama bunun paketlemeyi kolaylaştıracağını düşündü. Sonra kapağı kırık kavanoza döndü ve gülümsedi. Ne kadar kolay. Bölgenin gediklileri olan evsizlerin sağa sola bıraktığı içki şişeleri sorunu çözecekti.

Bir kucak dolusu boş şişeyi toplayıp duvar kenarına götürdü ve oturup teker teker kapaklarını açmaya başladı. Bitirdiğinde büyük kavanozdaki koyu sıvıyı içlerine boşalttı.

Çeşitli ebatlarda sekiz şişe doldu ve onları da peçeteleri dizdiği, kıkırdak ve kemik parçalarıyla dolu pervaza koydu. Her defasında küçük adamdan kalanlar azalıyor gibiydi. Belki de şu anki bölünmüş hali yüzündendi. Belki de bunu anlamak için cebir bilmek gerekiyordu.

Sonra Croyd çöp tenekesine gidip yan kapağını açtı. Neredeyse aniden gülümsedi, çünkü elinin altında uzun Noel kurdeleleri vardı. Birkaçını çekip yan cebine tıkıştırdı. Öne doğru eğildi. Eğer kurdele varsa-

Ani ayak sesleri gelip geçti. Dönüp kendini savunmak için ellerini kaldırdı ama yakınlarda kimse yoktu. Sonra onu gördü. Üzerine birkaç beden büyük gelen bir palto giymiş ufak tefek bir adam pencere pervazına uzanıp büyük şişelerden biriyle iki peçeteyi kaptı ve sokağın ucunda, kendisi gibi pejmürde iki adamın beklediği yere doğru hızla kaçtı.

“Hey!” diye bağırdı Croyd. “Dur!” Gücünü kullanmak istedi ama adam menzilden çıkmıştı.

Tek duyabildiği bir kahkaha tufanı ve “Bu gece parti var çocuklar!” cümlesi oldu.

İçini çeken Croyd çöp tenekesinden kırmızıyeşil hediye paketi kâğıtları çıkardı ve kalıntılardan kalanları paketlemek için pencere pervazına seğirtti.

Parlak paketi kolunun altında birkaç blok yürüdükten sonra *Siper* adında bir barın önünden geçtiğinde Village’da olduğunu fark etti. Bir an kaşlarını çattı ama sonra bir taksi görüp eliyle işaret etti ve araba yanaştı. Her şey yolundaydı. Baş ağrısı bile geçmişti.

◆

Jube başını kaldırdığında Croyd'un ona gülümsediğini gördü.

"Nasıl… Nasıl geçti?" diye sordu.

"Görev tamamlandı," diye cevapladı Croyd ona anahtarı uzatırken.

"Ceset sende mi? Ciciayak'la ilgili birkaç haber çıktı da-"

"Bende."

"Üzerindekiler?"

Frankenstein'la karşılaştırılmak içine oturmuştu. O kara bahtlı mezar soyguncusunun gölgesi onu her yerde takip etmişti sanki. Batı'daki ilk öğretmenlik işini Frankenstein'ın mezun olduğu Ingolstadt'ta bulmuştu. Bavyera'da geçirdiği her dakikadan nefret etmişti. Almanlardan hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı, hele ki rol model olarak asla. Bu, beş yılın sonunda Ingolstad'dan atılmasını açıklayabilirdi.

Şimdiyse, Ingolstad'dan, MIT'den ve Texas A&M'den sonra bu tavan arasına kadar düşmüştü. Haftalardır trans halinde yaşayarak yalnızca konserve yiyecekler, nikotin ve amfetaminlerle besleniyordu; önce saatlerin, sonra günlerin hesabını karıştırmıştı ve hararetli zihninde hiç durmadan yeni yeni fikirler, kavramlar ve teknikler patlıyordu. Travnicek bunların pek azının nereden çıktığını bilinçli olarak kavrayabiliyordu. Böyle zamanlarda, hücresel kabuğunun çok daha derinlerinden bir şey onun bilincini pas geçerek bedeni ve zihni vasıtasıyla dünyayla konuşuyormuş gibi hissediyordu.

Hep böyle olmuştu. Bir projeyi takıntı haline getirdiğinde diğer her şey bir kenara atılırdı. Uykuya pek az ihtiyaç duyar, vücut ısısı çılgınlar gibi yükselip alçalır, düşünceleri hızla ve azimle odaklanır ve onu amacına yöneltirdi. Okuduğuna göre Tesla'ya da hep böyle olmuştu. Melek ya da iblis, aynı türden ruhani bir varlık şimdi Travnicek vasıtasıyla konuşuyordu.

Ama şimdi, sabahın geç saatlerinde, trans hali hafiflemişti. İş tamamlanmıştı. Bunun nasıl gerçekleştiğinden emin değildi - sonradan her şeyin üzerinden adım adım tekrar geçmesi ve ne başardığını anlaması gerekecekti. Burada onu ömür boyu zengin edecek altı kadar patent olduğunu düşünüyordu, ama bu daha sonra halledilecek bir meseleydi. Travnicek biliyordu ki çok yakında coşkusu yerini bitkinliğe bırakacaktı. O zamana kadar projeyi

bitirmesi gerekiyordu. Şişesinden bir yudum daha aldı ve kaldığı çatı katının uzun, ahır gibi boşluğuna bakıp sırıttı.

Tavan arası uzun bir dizi soğuk floresanla aydınlatılmıştı. El yapımı masalara numune kalıpları, elektrik akşamları, ROM yazıcıları, masaüstü mikro bilgisayarlar saçılmıştı. Laminat parkelerin üzerini kâğıtlar, boş yemek kutuları ve yarı içilmiş sigara izmaritleri kaplıyordu. Kirişlere Leonardo'nun insan anatomisi çizimleri çivilenmişti.

Uzaktaki masaya uzun boylu, çıplak bir adam bağlanmıştı. Kılsızdı ve kafatasının üst kısmı şeffaftı, ama bunun dışında Leonardo'nun ıslak rüyalarından çıkmış gibiydi.

Masadaki adam, sağlam elektrik kablolarıyla diğer ekipmanlara bağlanmıştı. Gözleri kapalıydı.

Travnicek kamuflaj tulumundaki bir kontrol düğmesini ayarladı. Tüm tavan arasını ısıtmayı göze alamazdı, bu nedenle siperlerdeki adamların açık havada sıcak kalması için tasarlanmış elektrikli tulumlardan giymişti. Tavandaki pencerelere bir göz attı. Yağmur azalıyor gibiydi. İyi. İşi için Victor Frankenstein'ın ucuz gösterilerine, arka planda gürleyecek fırtına ve çakacak şimşeklere ihtiyacı yoktu.

Sanki görünmez bir seyirci kitlesinin karşısına çıkacakmış gibi kravatını düzeltti. Kılığının kıyafetinin düzgün olması onun için önemliydi, bu nedenle tulumun altına bir ceket giymiş, bir de kravat takmıştı. Derken akı dinamolarını çalıştıracak düğmeye bastı. Tavan arasını alçak bir inilti doldurdu, yer döşemelerinin içinden derin bir titreme geçti. Tavandaki floresan ışıklar kırpıştı ve yarısı tümden karardı. İnilti bir çığlığa dönüştü. Kirişlerin arasında Aziz Elmo Ateşleri[21] dans ediyordu. Ortalıkta yanık kokusu vardı.

Travnicek düzenli bir tak-tak-tak sesi duydu. Alt kattaki kadın tavana süpürge sapıyla vurmaya başlamıştı.

Çığlık son perdeye yükseldi. Yüksek frekans Travnicek'in çalışma masalarını yerlerinden oynattı ve bina boyunca yayılan bir çatırtı koptu. Alt kattaki televizyon patladı. Travnicek bir düğmeyi daha çevirdi. Burnundan ter damlıyordu.

Dinamolardaki enerji bedenine akarken masadaki androidin bedeni seğirdi. Masa, Aziz Elmo Ateşi ile aydınlandı. Travnicek sigarasının filtresini ısırdı. Sigarasının kızıl ucu fark edilmeden yere düştü.

Dinamolardan gelen sesler hafiflemeye başlamıştı. Ama

süpürgenin vuruşu ya da alt kattan gelen uzak tehditler durmamıştı.

“O televizyonun parasını ödeyeceksin, seni piç kurusu!”

“Süpürgeni kıçına sok, sevgilim,” dedi Travnicek Almanca olarak, hakaret etmek için kusursuz bir dildi doğrusu.

Sönmüş floresanlar yeniden kırpışmaya başladı.

Leonardo’nun haşin çizimleri, koyu gözlerini açmakta olan aşağıdaki androide bakıyordu. Kırpışan floresanlar, androidin göz aklarının doğadışı görünmesine yol açan bir flaş etkisi yaratıyordu. Kafa döndü, gözler Travnicek’i gördü ve odaklandı. Kafatasının tam tepesindeki şeffaf kubbenin altında gümüş bir disk dönüyordu. Süpürgenin vuruşları kesildi.

Travnicek masaya doğru yürüdü. “Nasılsın?” diye sordu.

“Gözlenen tüm sistemler işler durumda.” Androidin sesi derinden geliyordu ve İngilizceyi Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

Travnicek gülümseyip ağzındaki izmariti yere tükürdü. AT&T araştırma laboratuvarlarındaki bir bilgisayara gizlice girip insan konuşmasını taklit eden bir program çalmıştı. Belki günün birinde Ma Bell’e[22] bir telif ödemesi yapardı. “Kimsin?” diye sordu.

Androidin gözleri dikkatle tavan arasını inceledi. Sesi dümdüzdü. “Ben Modüler Adam’ım,” dedi. “Çok amaçlı, çok işlevli, altıncı kuşak bir yapay zekâyım, en son teknoloji ürünü silahlarla teçhiz edilmiş, bağımsız hareket etme kabiliyetine sahip, esnek bir savunma-saldırı sistemiyim.”

Travnicek sırıttı. “Pentagon buna bayılacak,” dedi. Sonra “Emirlerin neler?” diye sordu.

“Yaratıcım Dr. Maxim Travnicek’e itaat etmek. Kimliğini ve sağlığını korumak. Toplum düşmanları ile dövüşerek savaş koşulları altında kendimi ve teçhizatımı denemek. Gelecekteki Modüler Adamlar Girişimi’nin başarısı için azami kamuoyu desteğini oluşturmak. Kendi varlığımı ve iyiliğimi gözetmek.” Travnicek yaratımına baktı. “Kıyafetlerin ve modüllerin dolapta. Onları ve silahlarını al, gidip birkaç toplum düşmanı bul. Hava kararmadan önce dönmüş ol.”

Android masadan indi ve metal dolaba doğru yürüyüp kapağını savurarak açtı. “Akım sahası maddesizliği,” dedi raftan takılabilir bir ünite alarak. Bununla akı dinamolarını, bedeni varlık düzleminden yavaşça yok olarak katı maddelerin içinden geçebilecek şekilde kontrol edebilecekti. “Uçuş, saatte azami bin iki yüz seksen yedi kilometre.” Başka bir ünite daha aldı; akı

dinamolarının, uçmasını sağlayacak şekilde yerçekimini ve eylemsizliği yönlendirmesine olanak veren bir üniteydi bu. “Telsiz alıcısı polis frekansına ayarlandı.” Başka bir modül daha.

Android, parmağıyla göğsüne dokundu. Görünmez bir dikiş açıldı. Sentetik deriyi ve metal alaşımından yapılma göğüs plakasını geriye iterek iç kısmını gösterdi. Minyatür bir akı dinamosu soluk bir Aziz Elmo alevi çıkardı. Android iki modülü metal iskeletine taktı ve sonra göğsünü mühürledi. Polis telsizinde acil bir durum vardı.

“Dr. Travnicek,” dedi. “Polis telsizi Central Park Hayvanat Bahçesi’nde bir acil durum olduğunu bildiriyor.”

Travnicek kıkırdadı. “Harika. Açılışını yapma vakti geldi. Silahlarını al. Birilerini hırpalaman gerekebilir.”

Android lacivert bir tulum giydi. “Mikrodalga lazer topu,” dedi. “Uyku gazı kapsülleri ve fırlatıcı. Beş kapsüllük şarjör.” Tulumundaki iki fermuarı açtı ve omuzlarında besbelli kendi kendilerine açılmış olan iki bölmeyi göz önüne serdi. Dolabın içinden iki uzun tüp çıkardı. Her birinin altında çıkıntılar vardı. Android, tüpleri omuzlarında açılan bölmelere yerleştirip ellerini geri çekti. Silah namluları dönerek dört bir tarafa doğru çevrildi.

“Tüm modüler teçhizat işler durumda,” dedi android.

“Al kubbeni de git bakalım.”

Bir çıtırtıyla beraber hafif bir ozon kokusu duyuldu. Android tavana doğru yükselip içinden geçerken maddesizlik sahasında bir bulanıklık oldu. Travnicek, tavanda androidin yükseldiği noktaya baktı ve tatminle gülümsedi. Şişeyi şerefe dercesine havaya kaldırdı.

“Modern Prometheus’muş,” dedi. “Kıçımı yesin!”

♥

Android göğe doğru bir sarmal çizerek yükseldi. Zihninde hızla hareket eden elektronlar maddesiz bedenin içinden geçip giden yağmur damlaları gibiydi. Empire State Building, art deco bir mızrak gibi bulutları delip geçiyordu. Android yeniden maddesel vücuduna büründü; maddesizlik sahası, gücünü çok hızlı emdiğinden bu sahayı öyle canının istediği gibi kullanamazdı. Yağmur damlaları radar kubbesinde tınlıyordu.

Uzman-sistem programları makroatomik düğmeler arasında yarışır gibi hareket ediyordu. Altprogramların mimarisi insan mantığını taklit ediyordu ve belli sınırlar içinde kendilerinde

değişiklik yapmaya, kendilerini daha verimli olacak biçimde dönüştürmeye izinleri vardı. Travnicek bir programlama dahisiydi ama biraz dağınıktı; kullandığı programlama grameri gereğinden gazla dolambaçlı ve karmaşıktı. Android bir yandan uçarken bir yandan da Travnicek'in dilini düzeltti ve gittikçe verimliliğinin arttığını hissetti. Bunları yaparken bir taraftan da içindeki başka bir programı düşündü. VESAİRE adlı bu program devasa bir yer kaplıyor ve insan karakterini tanımlamaya yönelik soyut, dağınık ve karmaşık bir girişime benziyordu.

Belli ki Travnicek, android insan güdülerini içeren sorunlarla ilgilenmek zorunda kaldığında programın gerekli olacağını düşünmüştü. VESAİRE hantaldı, kötü düzenlenmişti ve kullandığı dilin kendisi bile sonradan eklemelerle ve açık çelişkilerle doluydu. Travnicek'in tasarladığı şekilde kullanılacak olursa hiç işe yaramayacaktı. Android onu altprogramlara bölmenin ve insanlarla ilişki kurmak için geliştirilen ana çekirdek programın içinde özümsemenin daha doğru olacağını biliyordu. Verimlilik artırılmalıydı.

Android bu değişikliği yapmaya karar verdi. Program analiz edildi, parçalara ayrıldı ve çekirdek programa eklendi.

İnsan olsaydı sersemler, belki de kontrolünü yitirirdi. Ama android olduğu için, zihni kodlanmış insan deneyiminin yüküyle bir minik nova gibi patlarken bedeni belirlenen rotasında kaldı. Kızılötesi, morötesi, görünür ışık ve radar görüntülerinden oluşan ve bir insan için hayli karmaşık olan dış dünya algısı, uçsuz bucaksız insan tutkuları altında sönükleşmiş gibiydi. Aşk, nefret, şehvet, kıskançlık, korku, esriklik… Tüm bunlar analog bir elektrik deseniyle androidin zihnine kazınmıştı.

Zihni yanarken, rüzgâr kulaklarında uğuldamaya başlayana dek hızlanarak uçmaya devam etti. Kızılötesi alıcılar açıldı. Omzundaki namlular dışarı fırladı ve gökyüzünde deneme atışları yaptı. Radar, etrafını tarayarak çatıları, sokakları, hava trafiğini yalayıp geçti, makine zihni de radar görüntülerini daha önce üretilmiş görüntülerle karşılaştırıp çelişkiler aradı.

Empire State Building'in radar görüntüsünde kesinlikle bir sorun vardı. Binanın yan tarafından yukarı büyük bir nesne tırmanıyordu ve altın rengi kulesinin çevresinde dönen insan boyutunda birkaç küçük nesne daha vardı. Android bu bulguyu dosyalarındaki bilgilerle karşılaştırarak rotasını değiştirdi.

Zar zor da olsa içindeki çalkantıyı bastırdı. Şimdi sırası değildi.

On dört metrelik bir maymun binaya tırmanıyordu. Androidin dosyalarında bulunan bilgiler, gorilin 1965 yılındaki büyük elektrik kesintisinde Central Park'ta gezinirken bulunduğundan beri Central Park Hayvanat Bahçesi'nde tutulduğunu söylüyordu. Gorilin bileklerinden kırılmış zincirler sarkıyordu. Bir elinde sarışın bir kadın vardı. Çevresinde insanlar uçuşuyordu. Android olay mahalline geldiğinde, binanın çevresinde dönen aslar çoğalmıştı; tüylü, hırlayan bir çekirdeğin çevresinde dönüp duran küçük elektronlara benziyorlardı. Hava, fırlatılan roketlerin, kanatların, güç alanlarının, pervanelerin ve püskürmelerin gümbürtüsüyle çınlıyordu. Silahlar, asalar, ışın fırlatıcılar ve daha zor tanımlanabilir birtakım başka silahlar gorile doğrultulmuştu. Ama hiçbiri ateşlenmiyordu.

Goril, amansız bir kararlılıkla binaya tırmanmaya devam ediyordu. Parmaklarını geçirdiği pencereler kırılıyordu. İçeriden cılız alarm sesleri duyuluyordu.

Android hızını dört metrelik kanat açıklığı olan pençeli ve tüylü bir kadınla eşledi. Dosyalarına göre kadının adı Peregrinc'di.

"Bu seneki ikinci kaçışı," dedi kadın. "Her seferinde bir sarışın kapıp Empire State Building'e tırmanıyor. Neden illa sarışın? Merak ediyorum."

Android kanatlı kadının parlak kahverengi saçları olduğunu gözlemledi. "Neden kimse bir şey yapmıyor?" diye sordu.

"Gorili vurursak kızı ezebilir," dedi Peregrine. "Veya düşürebilir. Genelde Yüce ve Kudretli Kaplumbağa, şempanzenin parmaklarını açıp kızı yere indirir, biz de sonra gorili bayıltmaya çalışırız. Ama Kaplumbağa burada değil."

"Sanırım şimdi sorunu anladım."

"Aaa, bu arada kafandaki de ne?"

Android cevap vermek yerine dinamosundaki maddesizlik alanım açtı. Bir çıtırtı sesi oldu. İç enerjiler boyutsuz bir uzaya aktı. Rotasını değiştirdi ve gorile doğru uçtu. Goril dişlerini göstererek ona hırladı. Android, gorilin kızı tutan elinin ortasına doğru uçtu ve soluk sarı saçlar, gözyaşları ve yalvaran mavi gözlerden oluşan belli belirsiz bir imge gördü.

"Hastir, bu ne be!" dedi kız.

Modüler Adam maddesiz mikrodalga lazerini gorilin elinin iç kısmında çevirdi ve kolu boyunca tam güçle ateşledi. Goril iğne

batmış gibi irkilerek avucunu açtı. Sarışın yuvarlandı. Gorilin gözleri dehşetle açıldı.

Android maddesizlik alanını kapattı ve dört metrelik bir pterodaktilin yanından dalışa geçip kızı yeniden maddeleşmiş kollarına alarak uzaklaştı.

Gorilin gözleri daha da dehşete düşmüş gibiydi. Son yirmi yılda dokuz kez kaçmıştı ve şimdiye kadar ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Android arkasında patlamalar, çatırtılar, ateşlemeler, roketler, tıslayan ışınlar, çığlıklar, tehditler ve öfkeli kükremelerden oluşan bir kakofoni koptuğunu duydu. Son bir inatçı inleme duyduğunda uzun kollu devin gökdelenin kenarından kaydığını algıladı. Bir cızırtı geldi ve Beşinci Cadde'nin üzerinde soğuk mavi alevden bir ağ oluştu. Goril ağın içine düşüp bir kez hopladı ve sonra baygın hayvan, üzerinden dumanlar tüterek evine, Central Park Hayvanat Bahçesi'ne taşındı.

Android video kameraları arayarak aşağı baktı ve alçaldı.

"Biraz dolansak olur mu?" dedi sarışın. "Eğer medyanın önüne inmeyi planlıyorsan makyajımı tazelemek isterim."

Çabuk kendine geldi, diye düşündü android. Kameraların üzerinde çember çizmeye başladı. Kameraların uzak merceklerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

"Benim adım Cyndi," dedi sarışın. "Oyuncuyum. Minnesota'dan daha iki gün önce geldim. Bu benim yırtma fırsatım olabilir!"

"Benim de," dedi android. İfadeyi doğru yaptığını umarak kıza gülümsedi. Kız rahatsız olmuşa benzemiyordu, demek ki becermişti.

"Bu arada," diye ekledi android. "Bana kalırsa goril zevk sahibiymiş."

"Fena değil, hiç fena değil," diye eğlendi Travnicek, televizyonunda androidin basınla kısa bir görüşmenin ardından kollarında Cyndi ile göğe yükselmesini seyrederken.

Yaratımına döndü. "Ya sen neden hep kollarını başının üzerinde tutuyordun ki?"

"Radar kubbem. Beni utandırmaya başladı. Herkes kafamda bir sorun olup olmadığını soruyor."

"Kızarıp bozaran utangaç bir çok-amaçlı savunma-saldırı

sistemi," dedi Travnicek. "Hey Allahım. Dünyanın tam da buna ihtiyacı varmış gibi."

"Kendime bir kafatası şapkası yapabilir miyim? Bu haldeyken dergi kapaklarına çıkmam zor."

"Pekâlâ, yap bakalım."

"Yüksek Aslar restoranı, kaçan gorili yakalayana iki kişilik bedava akşam yemeği veriyor. Bu akşam gidebilir miyim? Birçok faydalı insanla tanışabilirim diye düşünüyorum. Hem Cyndi -yani kurtardığım kadın da- benimle orada buluşmak istedi. Peregrine de kendi televizyon programına katılmamı istiyor. Gidebilir miyim?"

Travnicek canlanmıştı. Androidi başarılı olmuştu. Yaratımını Bushmill'in MIT'deki ofisini dağıtması için o tarafa göndermeye karar verdi.

"Elbette," dedi. "Ortalıkta görünürsün. Bu iyi olur. Ama önce kubbeni aç. Bir-iki küçük ayarlama yapmak istiyorum."

♣

Kış göğü yıldızlarla bezeliydi. Havanın açık olduğu yerlerde milyonlar ürkütücü kırmızı, sarı, yeşil, mavi desenlerin gökyüzünde fırtınalar koparmasını seyrediyordu. Dünyanın gündüz tarafında bile, uzaylı fırtınası alçalırken dumanlı parmaklar göğü yırtıyordu.

Yolculukları, Sürü Anası son fethettiği gezegenden ayrılıp tohum dolu bir polen gibi bereketli toprakları arayarak uzaya fırladığından beri otuz bin yıl sürmüştü. Otuz kilometre uzunluğunda, yirmi kilometre genişliğindeki Sürü Anası kaba bir asteroite benziyordu ama tamamen organik maddeden oluşuyordu. Reçineli, sert gövdesi, bir sinir ve lif ağından oluşan kırılgan iç tarafını ve Sürü Anası'nın hizmetkârlarını oluşturacağı uçsuz bucaksız biyolojik kütleyle genetik malzemeyi koruyordu. Sürü, içeride donmuş vaziyette, anca hayatta ve sadece kendinden haberdar durumdaydı. Ne zaman ki Güneş'e yaklaşmışlardı, Sürü o vakit uyanmaya başlamıştı.

Sürü Anası Neptün'ün yörüngesini geçtikten bir yıl sonra Dünya'dan, içinde kadim DNA'sına yerleşmiş anılarla tanıdığı örüntüler bulunan karman çorman radyo yayınları almıştı. Burada zeki yaşam formları vardı.

Sürü Anası, tercih yapma şansı olduğunda kansız fetihleri daha münasip bulurdu. Zekâsı olmayan bir hedef, üstün Sürü avcılarının dalga dalga saldırılarına yenik düşer, sonrasında da ele geçirilen genetik malzemeyle biyolojik kütle yeni bir Sürü ebeveynleri kuşağı

üretmek için kullanılırdı. Ama zeki türler gezegenlerini saldırılara karşı koruma eğiliminde olurdu. Bu ihtimal göz önüne alınmalıydı.

Bir düşmanı alt etmenin en etkin yolu, mikro-yaşama başvurmaktı. Özel olarak yapılandırılmış bir virüsün dolaşıma sokulması, nefes alan her şeyi ortadan kaldırabilirdi. Ama Sürü Anası'nın, bir virüs üzerinde, daha büyük türler üzerinde olduğu kadar sıkı bir hükmü yoktu ve virüslerin de taşıyıcılarını zehirleyecek şekilde mutasyon geçirmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. İçi biyolojik kütle ve özel yapılandırılmış mutajenik DNA'yla dolu otuz kilometrelik koca bir depo olan Sürü Anası da, biyolojik saldırılar karşısında, kendi anasını yok edecek bir genetik mutasyon yaratamayacak kadar savunmasızdı. Başka bir yöntem şarttı.

Sonraki on bir yıl boyunca Sürü Anası yavaş yavaş kendini yeniden yapılandırdı. Küçük, ahmak Sürü hizmetkârları genetik malzemeyi dikkatle kontrol edilen koşullarda yeniden yapılandırdılar ve bir ehlileştirilmiş-virüs implantasyonuyla, hazır bekleyen biyolojik kütleye zerk ettiler. Önce Dünya'dan gelen anlaşılmaz yayınları alıp kaydederek gözlem yapan bir zekâ oluşturuldu. Sonra, yavaş yavaş, mantık yürüten, veriyi analiz edip ona göre harekete geçebilen bir zekâ ortaya çıktı. Yetenekleri sınırsız, ancak aldığı yayının sadece bir kısmını anlayabilen bir hâkim zekâ.

Vakit geldi, diye mantık yürüttü Sürü Anası, *harekete geçme zamanı geldi*. Bir oğlan çocuğunun bir karınca yuvasını çomakla karıştırması gibi, Sürü Anası da Dünya'yı karıştırmaya karar vermişti. Sürü hizmetkârları analarının bedeninde çoğalıp genetik malzemeyi taşıyarak Sürü Anası'nın belleğindeki en yırtıcı avcıları meydana getirdiler. Katı ateşleyiciler, bu amaçla oluşturulmuş odalarda nadir orkideler gibi yetişti. Sürü Anası'nın rahminde, kör hizmetkârlar sert reçineden uzaya dayanıklı kozalar oluşturdu. Kullanılabilir durumdaki biyolojik kütlenin üçte biri bu işe, Sürü'nün ilk kuşak çocuklarına ayrılmıştı.

İlk kuşak zeki değildi ama Sürü Anası'nın telepatik emirlerine bir şekilde itaat ediyordu. Dehşet verici bir aptallıkları vardı, basitçe öldürüp yok etmeye programlanmışlardı sadece. Genetik hafızalarına taktikler nakşedilmişti. Derken kozalara yerleştirilmiş, titreşen bir ateşböceği istilası gibi Dünya'ya fırlatılmışlardı.

Her bir tohum bir dala aitti ve bu dallardan her biri iki binden on bine kadar tohum içeriyordu. Yerkürenin farklı noktalarına dört

yüz dal gönderilmişti.

Aşınan reçine kozalar atmosferde yanarak göğü aydınlatmıştı. Her kozadan iplikler sarkarak düşüşü yavaşlatıp kurtarma botlarının dönüşlerini sabitlemişti. Sonra, tam yerkürenin üzerinde kozalar patlayarak açılmış ve kargolarını serpmişlerdi.

Sürü tohumları, uzun bir durağanlığın ardından aç uyanmıştı.

♠

At nalı şeklindeki uzun barın karşı tarafında, karmaşık bir tür savaş zırhı giymiş bir adam, barın altındaki metal boruya ayağını dayamış, karşısındaki sarışın, zarif ve dalıp gittiği anlarda şeffaflaşıveren maskeli bir kadınla konuşuyordu. “Kusuruma bakmayın,” dedi adam. “Ama sizi goril olayında görmüş olabilir miyim?”

“Masanız hazır, Modüler Adam,” dedi Hiram Worchester. “Üzgünüm ama Fortunato’nun tüm arkadaşlarını davet edeceğini bilemezdim.”

“Aa hiç sorun değil, Hiram,” dedi android. “Biz gayet iyiyiz, çok sağ ol.” İnsanların kullandığı samimiyet sözcüklerini kullanmayı deniyordu. Hangisinin ne zaman uygun olduğunu bilemiyordu ve öğrenmeye kararlıydı.

“Bekleyen bir çift fotoğrafçı da var.”

“Biz oturduktan sonra bir-iki kare almalarına izin ver, sonra da onları kovala, olur mu?”

“Elbette.” Hiram, Yüksek Aslar’ın sahibi, androide gülümsedi. “Söylemem gerekir ki bugünkü taktikleriniz kusursuzdu. Bu kadar yükseğe tırmanacak olursa o hayvanı ağırlıksız bir kütleye çevireceğim, ama hiç buraya kadar gelmiyor. En fazla yetmiş ikinci kata kadar tırmandı.”

“Bir dahaki sefere, Hiram. Eminim işe yarayacaktır.”

Restoran sahibi halinden memnun bir tebessümle gülümsedi ve hızla uzaklaştı. Android bir içki daha söylemek için elini kaldırdı.

Cyndi göğüskafesinin büyük kısmını ve hatta omurgasının neredeyse tamamını gözler önüne seren gök mavisi bir şeyler giymişti. Başını kaldırıp Modüler Adam’a baktı ve gülümsedi.

“Başlığı sevdim.”

“Teşekkürler. Kendim yaptım.”

Kadın boş viski bardağına baktı. “Bu içki seni gerçekten… sarhoş

ediyor mu peki?”

Android aşağı, tek malt viskiye baktı. “Hayır, pek etmiyor. Onu yediklerimle beraber bir bekleme tankına aktarıyorum ve akı dinamolarımın onu kırıp enerjiye dönüştürmesine izin veriyorum. Ama nedense…” Bu sırada, söylediği viski geldi ve Modüler Adam gelen bardağı bir tebessümle kabul etti. “Burada durup ayağımı şu boruya yaslamak, bu bardağı yudumlamak bana kendimi iyi hissettiriyor.”

“Hımm, anlıyorum.”

“Elbette tadını da alabiliyorum. Gerçi neyin tadının iyi neyin kötü olduğunu bilmiyorum, bu yüzden de her şeyi deniyorum. Öğreniyorum yani.” Viskiyi burnuna götürüp kokladı ve tadına baktı. Tat alıcıları çıtırdadı. Burun kanallarında küçük bir patlama hissetti.

Savaş zırhları içindeki adam kolunu maskeli kadına sarmaya çalıştı. Kolu kadının içinden geçti. Kadın, gülümseyen mavi gözlerle başını kaldırıp ona baktı.

“Bunu bekliyordum,” dedi. “Maddesiz bedendeyim, gerzek herif!”

Derken Hiram, Cyndi ile Modüler Adam’a masalarını göstermek üzere geldi. Hiram masada bir şampanya patlatırken flaşlar çakmaya başladı. Android tek yönlü pencereden gökyüzüne baktığında bulutların arasındaki boşluktan kayan bir yıldız gördü.

“Buna alışabilirim,” dedi Cyndi.

“Bekle,” dedi android. Radyo alıcısında bir şeyler duyuyordu. Empire State, uzaktaki yayınları alacak kadar yüksekti. Cyndi merakla ona baktı.

“Sorun ne?”

Yayın kesildi. “Müsaadeni istemem gerek. Seni daha sonra arayabilir miyim?” dedi android. “New Jersey’de bir acil durum var. Görünen o ki Dünya uzaylılar tarafından işgal edilmiş.”

“Eh, gitmek zorundaysan…”

“Seni sonra ararım. Söz.”

Androidin bedeni soldu. Ozon çatırdadı. Tavanın içinden yukarı doğru yükseldi.

Hiram elinde şampanya şişesiyle kalakaldı. Cyndi’ye döndü ve “Ciddi miydi?” diye sordu.

“Bir makineye göre hoş bir adam,” dedi Cyndi çenesini ellerine dayayarak. “Ama kesinlikle bir yerlerde bir vidası gevşemiş.”

Bardağını uzattı. “Haydi eğlenelim, Hiram.”

♣

Çok da uzak olmayan bir yerde, bir adam kâbuslarla boğuşuyordu. Rüyalarında canavarların ağızları sulanıyordu. Zihninden görüntüler geçiyordu: ölü bir kadın, ters çevrilmiş bir pentagram, çakal başlı, kıvrak, çıplak bir adam. Anlamsız iniltiler boğazını yırtıyordu. Bir çığlıkla uyandı, tere batmıştı.

Kör gibi gece lambasına uzandı ve yaktı. Gözlüklerini arandı. Burnu terden kayganlaşmıştı ve kalın, ağır dikdörtgenler burnundan kaydı. Adam bunu fark etmedi.

Telefon açmayı düşündü ama sonra telefona erişebilmek için tekerlekli sandalyesine geçmesi gerektiğini fark etti. İletişim kurmanın daha kolay yolları vardı. Zihninde şehre uzandı. Ancak zihninde ona cevap veren uykulu birini hissetti.

Uyan, Hubbard, dedi diğerine zihniyle, bu sırada gözlüklerini yukarı kaldırırken. *TIAMAT geldi.*

♦

Princeton üzerinde bir karanlık sütun yükseldi. Android bunu radarda gördüğünde önce duman zannetti, ama bulutun rüzgârla dağılmadığını fark edince, akbabalar gibi yeryüzünün üzerinde dönen binlerce canlı yaratıktan oluştuğunu anladı. Sütun canlıydı.

Androidin makroatomik kalbinde küçük bir tereddüt belirdi. Programlaması onu böyle bir şeye hazırlamamıştı.

Zihninde acil durum yayınları çınlıyor, sorular soruyor, yardım için yalvarıyor, ümitsizlikle haykırıyordu. Modüler Adam yavaşlarken alıcılarıyla altındaki karanlık araziyi taradı. Geniş kızılötesi izler -daha fazla Sürü tohumu- ağaçlarla çevrili caddelerde ilerliyordu. İzler etrafa dağılmış durumdaydı ama hareketlerinde belirli bir hedef vardı, kente doğru ilerliyorlardı. Görünen o ki Princeton başlangıç noktaları olacaktı. Android alçaldığında çeşitli yırtılma sesleri, çığlıklar ve silah sesleri duydu. Aşağı doğru dalıp iyice hızlanırken omuzlarındaki silahlar açıldı.

Gördüğü Sürü tohumunun bacakları yoktu, dokuz metrelik solucanvari bedenini sürünerek ilerletiyordu. Kafası zırhlıydı ve salyalar akıtan yan çeneleri vardı. Bir çift kemiksiz kol, pençelerle son buluyordu. Yaratık kafasını sömürge döneminden kalma iki

katlı bir eve sokmaya çalışıyor, kolları pencerelerden içeri dalıp oradan yaşayanları ararken delikler açıyordu, ikinci kattan silah sesleri geliyordu. Çatının kenarındaki süs çalılarının arasında Noel ışıkları göz kırpıyordu.

Modüler Adam evin üzerinde süzüldü ve lazer tabancasından isabetli bir yaylım ateşi gönderdi. Fırlatılan mikrodalga sessiz ve görünmezdi. Yaratık titredi, yana yattı ve çırpınmaya başladı. Ev, yaratığın bilinçsiz debelenmeleriyle sarsıldı. Android bir kez daha ateş etti. Yaratık titreyip hareketsiz kaldı. Android ateş seslerinin geldiği pencereden içeri süzüldüğünde, elinde av tüfeği bulunan çırılçıplak şişman bir adam, elindeki tabancayla nişan almış hazır bekleyen yeniyetme bir oğlan ve iki kız çocuğuna sarılmış bir kadın buldu karşısında. Kadın çığlık atıyordu. İki kız donakalmıştı. “Tanrım,” dedi şişman adam.

“Onu öldürdüm,” dedi android. “Arabanıza ulaşabilir misiniz?”

“Sanırım,” dedi şişman adam. Tüfeğine fişek doldurdu. Karısı hâlâ çığlık atıyordu.

“New York’a doğru, doğuya gidin,” dedi Modüler Adam. “En yoğun oldukları yer burasıymış gibi görünüyor. Belki birkaç komşunuzla bir konvoy oluşturabilirsiniz.”

“Neler oluyor?” diye sordu adam, şarjörü ayarlarken. “Yeni bir vahşi kart salgını mı?”

“Görünen o ki uzaylı canavarlar.” O anda evin arkasından bir çökme sesi geldi. Android hızla arkasına döndüğünde on sekiz metre uzunluğunda, sürüngene benzeyen bir şey gördü. Ağaçları, fundalıkları, çalıları ve elektrik direklerini ezip geçerken kıvrılarak ilerliyordu. Sürüngen bedeninin alt kısmı, üçer metrelik tüylerle kaynaşıyordu. Modüler Adam hızla pencereden çıktı ve yaratığın kafasına mikrodalga silahıyla ateş etti. Etkisi olmamıştı. Bir kez daha. Yine başarısız. Arkasında av tüfeği ateşlendi. Kadın hâlâ çığlık atıyordu. Modüler Adam, sürüngenin beyninin kafasında olmadığına karar verdi. Bedeni boyunca sıralı atışlar yaptı.

Sürüngen eve saldırdığında tahta kirişler inledi. Bina temellerinden ayrılır gibi oldu ve bir duvar paramparça olurken ikinci kat tehlikeli bir biçimde öne yattı. Android tekrar tekrar ateş etti. Enerjisinin tükenmeye başladığını hissedebiliyordu. Av tüfeği bir kez daha ateşlendi. Sürüngen kafasını kaldırıp şişman adamın ateş ettiği pencereden içeri girdi. Sürüngenin bedeni birkaç kez boğumlanıp seğirdi. Kuyruğu titreşti. Android ateş etti. Çığlıklar

sustu. Sürüngen başını geri çekti ve bir sonraki eve yöneldi. Androidin neredeyse tüm enerjisi tükenmişti. Havada süzülmeye anca yeterdi.

Bu taktiklerin işe yaramadığına karar verdi. Tek tek insanlara yardım etmeye çalışmak manasız ve yorucu bir çaba olacaktı. Düşmana odaklanmak, sayılarını ve stratejilerini keşfetmek ve bir yerlerde örgütlü bir direniş bulup onlara yardım etmeliydi.

Princeton üzerinden uçarken alıcılarıyla araştırıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aşağıdan yavaş yavaş siren sesleri gelmeye başlıyordu. İnsanlar parçalanmış evlerinden tökezleyerek çıkıyorlardı. Orada burada yangınlar çıkmıştı ama nem ve arada sırada serpiştiren yağmur büyümelerini engelliyordu. Modüler Adam bir düzine kadar daha sürüngen, sonra yarım düzine bacaklarının üzerinde panter gibi hareket eden yüz kadar daha küçük avcı ve sıçrayan örümceğe benzer onlarca tuhaf yaratık gördü; bu yaratıklar yaklaşık iki metrelik gövdeleriyle upuzun bacaklarının üstünde ağaçların üzerinden atlıyordu. Altı metre boyunda, iki ayaklı bir etçil, ağzını tıpkı bir tyrannosaur gibi açıp dişlerini gösterdi. Birer halı gibi zemine yakın hareket eden başka şeyler de vardı, ama kızılötesinde ayırt edilmeleri güçtü. Görünmez bir şey, androide bir metrelik iğneler fırlattı, ama android radarda geldiklerini görüp kaçmayı başardı. Princeton üzerindeki bulut hâlâ dönüp duruyordu. Android araştırmaya karar verdi.

Kanat çırpan, tüysüz, uçan halılara benzer binlerce yaratık vardı. Kanatlarının toplu gümbürtüsü arasından duyulan alçak inleme sesleri çıkarıyorlardı. Havada dönüp dalışa geçiyorlardı. Android bir aracın garajdan fırlayıp Princeton sokaklarına çıktığını görünce yaratıkların taktiklerini anladı. Bir grup kanatlı hep birlikte aşağı doğru seğirtti ve bedenleriyle araca saldırıp kösele gibi vücutlarıyla hedefi sararak ağırlıklarıyla boğdu. Enerjisi nispeten yenilenen android, uçuşan yaratıklara doğru ateş etti, birkaçı yere düştü ama araç bir tümsekten sekerek bir binaya tosladı. İlk grup, aracın parçalanan pencerelerinden içeri üşüşürken daha fazlası gökten indi. Arabanın cilası yakıcı asitle lekelendi. Android yükselerek, uçucu yaratık kütlesinin dikkatini çekebilmek umuduyla ateş etti.

Bir anda yüzlercesinden oluşan bir bulut ona doğru dalışa geçti ve Modüler Adam onları uzaklaştırmak için güneye doğru hızlandı; ilerlerken bir yandan ateş ediyor, ardında düşen yapraklar gibi ölü yaratıklar bırakıyordu. Belli ki yaratıklar çok zeki değildi. Kolayca

alçalıp yükselerek bulutun hemen önünde ilerlemeye devam eden android çok kısa zamanda binlercesini peşine takmıştı. Biraz daha yükseldiğinde alttaki devasa sürüyü fark etti. Bir an, alıcıları bu afallatıcı veri girişiyle zorlandı.

Keskin açılı bir hilal düzeninde dizilmiş bir yaratık ordusu dalgalanarak kuzeye, Princeton'a doğru ilerliyordu. Sürü ilerlerken, inlemeler ve çatırtılarla dolu bir uğultuyla önündeki her şeyi; evleri, ağaçları, işyerlerini ezip geçiyordu. Android hesaplamalar yaparak yükselirken, ardındaki yaratıklar da inlemeye ve kanat çırpmaya devam etti. Ana sürü ise kesin bir hareketle, androidin tahminlerine göre saatte 19 ila 24 kilometrelik bir hızla ilerliyordu.

Modüler Adam'ın artık Sürü yaratıklarının ortalama ebatlarıyla ilgili bir fikri vardı. Geniş kızılötesi emisyonları bileşenleri bölmüş ve en az kırk bin yaratıkla karşı karşıya olduğunu hesaplamıştı. Her geçen an, daha fazlası geliyordu. En az yirmi bin tane daha uçucu yaratık vardı. Bu rakamlar çılgınlıktı.

İnsanlardan farklı olarak androidin hesaplamaları su götürmezdi. Birileri, dünyanın neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmeliydi. Omuz silahları tekrar bölmelerine kayarak uçuşu için daha aerodinamik bir yapıya büründü ve Modüler Adam hızını artırarak dönüp kuzeye yöneldi. Ardındaki kanatlılar bir daire çizdi ama yeteri kadar hızlı değillerdi. Takipten vazgeçip Princeton akınına katıldılar.

Modüler Adam birkaç dakikada Princeton semalarındaydı. Sürü'den binin üzerinde yaratık kente nüfuz etmeyi başarmıştı; android saldırı altında olan binalardan gelen gümbürtüleri, kesik kesik duyulan ateş seslerini ve aşağılardan bir yerden duyulan daha ağır silahların kükreyişini fark etti. Sese doğru hızlandı.

Ulusal Muhafızların cephaneliği kuşatma altındaydı. Patlayıcıların etkisiyle parça parça olmuş sürüngenlerden biri cephaneliğin önündeki sokakta, atılan göz yaşartıcı gaz bombalarının altında can çekişiyordu. Binanın çevresinde avcı yaratıkların ve insanların cesetlerinden oluşan lekeler vardı. Hemen ön tarafta bir M60 tankı ters dönmüş, bir diğeri açık araç girişini tıkamış, önündeki akını kızılötesi ışığa boğmuştu. Çatışma kıyafetleri içindeki üç muhafız, gaz maskelerini takmış, tankın üzerinde, kule kısmının hemen ardında duruyorlardı. Android, kusursuz bir isabetle nişanladığı sekiz atış yaptı ve yaklaşmakta olan saldırganları öldürerek tankın üzerine doğru uçup muhafızların yanına kondu. Muhafızlar maskelerinin ardından onu ciddiyetle

süzdüler. Arkalarında çifteler ve av tüfekleriyle silahlanmış bir düzine kadar sivil ve onların da ardında elli kadar sığınmacı vardı. Binada bir yerlerde yüksek devirle çalışan motorlar gümbürdedi.

"Komutan kim?"

Gümüş teğmen apoletleri olan bir adam elini kaldırdı. "Teğmen Goldfarb," dedi. "Nöbetçi subay bendim. Neler oluyor böyle?"

"Bu insanları buradan çıkarmanız gerek. Uzaylılar çıkarma yaptı."

"Ben de Çinliler sanmıştım." Teğmenin sesi gaz maskesinin ardından boğuk boğuk geliyordu.

"Grovers Mills üzerinden buraya doğru ilerliyorlar."

Diğer muhafızlardan biri hırıldar gibi bir ses çıkarmaya başladı. Kahkaha atıyordu herhalde. "Tıpkı *Dünyalar Savaşı*'ndaki gibi. Şahane!"

"Kapa çeneni." Goldfarb öfkeden kaskatı kesilmişti. "Burada sadece yirmi kadar adamım var. Sence onları Raritan Kanalı'nın orada tutabilir miyiz?"

"En az kırk bin yaratık var."

Goldfarb sırtını yığılır gibi tankın kulesine yasladı. "O halde kuzeye gidip Somerville'e ulaşmaya çalışacağız."

"Çabuk davranmanızı öneririm. Uçucular geri dönüyor. Onları gördünüz mü?"

Goldfarb eliyle çevrelerine saçılmış birkaç uçan yaratığın cesedini gösterdi. "Buradaydılar. Göz yaşartıcı gaz onları uzak tutuyor gibi."

"Yeni bir şey geliyor patron." Askerlerden biri gaz bombası tüfeğini kaldırdı. Modüler Adam dönüp bakmadan omzunun üzerinden ateş açarak örümceğimsi şeyi yere serdi.

"Unutun gitsin," dedi asker.

"Şimdi," dedi Goldfarb. "Vali konağı kentin içinde. Morven'de. Başkomutanımız o, onu kurtarmayı denemeliyiz."

"Ben deneyebilirim," dedi android, "ama konağın yerini bilmiyorum." Omzunun üzerinden zırhlı bir sümüklüböceği yok edip Goldfarb'a baktı. "Seni kollarıma alıp uçabilirim."

"Tamam." Goldfarb M16'sını omzuna asıp diğer Ulusal Muhafızlara sivilleri zırhlı araçlara bindirip bir konvoy oluşturmaları emrini verdi.

"Işıkları açmayın," dedi android. "Uçucular sizi kolayca fark etmesin."

“Kızılötesi donanımımız var. Her araç için standart.”

“Yerinizde olsam onu kullanırdım.”

Goldfarb emir verme işini bitirdi. Binanın çeşitli yerlerinden silah ve cephane taşıyan diğer Ulusal Muhafızlar geldi. Sıraya dizilmiş araçlar çalışır durumdaydı. Android kollarını Goldfarb’a dolayıp göğe fırladı.

“*Uçuyoruz!*” diye bağırdı Goldfarb. Modüler Adam bunun bir tür askeri onay ifadesi olduğunu düşündü.

Gökteki uçsuz bucaksız dalgalanma uçucuların geri döndüğünü gösteriyordu. Android alçalarak yıkılmış evlerin ve sökülmüş ağaç köklerinin arasından ilerledi.

“Hastir ya!” dedi Goldfarb. Morven bir enkazdan ibaretti. Vali konağı, temellerine kadar çökmüştü. Herhangi bir canlıdan iz yoktu.

Android muhafızı askeri karargâhına geri götürürken yolda gördüğü, Muhafız karargâhına saldırmaya hazırlanan yirmilik bir grubun da icabına baktı. İçeri girdiklerinde garaj egzoz dumanına boğulmuştu. Altı zırhlı personel nakil aracı ve iki tank hazırdı. Goldfarb’ı nakil araçlarından birinin yanına bıraktı. Hava, uçucuların kanat sesleriyle uğulduyordu.

“Uçucuları kandırıp uzaklaştırmaya çalışacağım,” dedi android. “Hareket etmeden önce göğün temizlenmesini bekleyin.”

Yeniden gökyüzüne fırlarken lazerlerini ateşledi ve kararan göğe doğru haykırdı. Uçucu yaratıklar bir kez daha peşine düştü. Onları bir kez daha Governor’s Mill’e doğru peşinden sürüklerken yerdeki hilal şeklinde dizilmiş yaratık ordusunun şaşırtıcı hızıyla ilerleyişine devam ettiğini gördü. Uçucuları epey arkasında bırakarak hızla geri döndü ve Princeton’a doğru yol aldı. Aşağıdan birkaç uçucu havalanıp peşine takıldı. Havalanmadan önce, tam takım zırhlara bürünmüş bir adamın cesediyle kendilerine ziyafet çekiyormuş gibi bir halleri vardı. Modüler Adam’ın Yüksek Aslar’da gördüğü zırh şimdi mide asitleriyle kararmıştı.

Princeton’a geldiğinde Goldfarb’ın konvoyunun 206 numaralı otobanda kızılötesi ışınlar ve makineli tüfek ateşi eşliğinde ilerlediğini gördü. Tankların ve zırhlı araçların sesi, etraftan çıkıp araçlara asılan sığınmacıları ateşe koşan pervaneler gibi çekiyordu. Android saldırmak için hareketlenen yaratıkları öldürerek tekrar tekrar ateş etti, enerjisi azalıyordu. Konvoy tehlikeli bölgeden çıkana ve kuzeye doğru kaçanların oluşturduğu devasa bir trafiğe takılana kadar onları takip etti.

Sonraysa Fort Dix'e doğru ilerlemeye karar verdi.

Jokerkent bölgesinden Dedektif-Teğmen John F. X. Black, belediye binasında belediye başkanının makamının kapısına gelene kadar Tachyon'un kelepçelerini çıkarmadı. Diğer dedektifler de pompalı tüfeklerini hazır tutuyorlardı.

Korku, diye düşündü Tachyon. *Bu insanlar dehşet içinde. Neden?* Bileklerini ovuşturdu. "Ceketim ve şapkam, lütfen." Sona eklediği rica sözcüğü, cümlenin emir etkisini azaltmamıştı.

"İlla ki gerekiyorsa vereyim," dedi Black, Tach'ın tüylü süvari şapkasını ve gözleriyle uyumlu olan lavanta rengi, kırlangıç kuyruklu kadife ceketini uzatırken. Black'in köşeli suratı müstehzi bir gülümsemeyle aydınlandı. "Senin şu giyim zevkini birinci sınıf bir dedektifte bile bulamazsın," dedi.

"Belli olmaz," dedi Tach soğuk soğuk. Saçlarını yakasının üzerine çıkardı.

"Şuradan," dedi Black. Tach şapkasını bir gözünün üzerine doğru indirdi ve gösterilen kapıdan geçti.

Uzun bir masaya ev sahipliği yapan geniş, duvarları lambri kaplama bir odaydı ve içerisi tımarhane gibiydi. Polisler, itfaiyeciler ve askeri üniformalar giymiş adamlar dört bir tarafa saçılmıştı. Belediye başkanı bir telsize doğru bağırıyor ve yüzündeki vahşi ifadeye bakılırsa karşı tarafa sesini duyuramıyordu. Tach'ın bakışları odanın uzak ucuna doğru kaydı ve gözleri kısıldı. Senatör Hartmann; Peregrine, Pulse ve Howler gibi bir grup asla, yani tüm SCARE [KORKU] ekibiyle sessiz bir sohbete dalmıştı.

Tach, Hartmann'ın yanında kendini hep biraz huzursuz hissederdi. New Yorklu bir liberal olsa da olmasa da Hartmann, Joseph McCharty yönetiminde isminin hakkını fazlasıyla veren KORKU komitesinin (yani As Kaynak ve Girişimleri Senato Komitesi'nin) başkanıydı. Artık kanunlar değişmişti, ama Tach, asları iktidar sahiplerinin çıkarına göre kullanan ve bu amaçla onları işe alan bir örgütle hiçbir ilişkisi olsun istemiyordu.

Vali telsizi bir yardımcısına verdi ve tam başka bir yere koşturacakken Tach ceket kollarını düzeltmek için kollarını hızla ileri doğru uzatıp soğuk bir bakış atarak adamın üzerine doğru yürüdü.

"Fırtına bölüğün[23] beni alıp zorla buraya getirdi," dedi.

“Kapımı kırdılar. Herhalde belediye yenisini takacak, ayrıca kapı yokken içeriden çalınan herhangi bir şey olursa bunu da tazmin edecektir.”

“Bir sorunumuz var,” dedi belediye başkanı; tam o sırada bir yardımcısı elinde New Jersey benzin istasyonlarını gösteren bir tomar haritayla alelacele yanlarına geldi. Belediye başkanı ondan hemen haritaları masaya yaymasını istedi. Tachyon ise sözünün kesilmesini umursamadan konuşmaya devam etti.

“Telefon edebilirdin. Gelirdim. Gorillerin kapıyı çalmadı bile. Jokerkent’te dahi olsak bu ülkede hâlâ anayasal haklarımız var.”

“Kapıyı çaldık,” dedi Black. “Gümbür gümbür çaldık hem de.” Dedektiflerinden birine, pul pul olmuş kahverengi derili bir jokere döndü. “Çaldığımı duydun değil mi, Kant?”

Kant sırıttı, dişleri olan bir kertenkele gibiydi. Tachyon ürperdi. “Elbette duydum, Teğmenim.”

“Ya sen Matthias?”

“Ben de duydum.”

Tach dişlerini sıktı. “Çal-ma-dı-lar.”

Black omuzlarını silkti. “Herhalde doktor bizi duymadı. Biraz meşguldü de.” Pis bir gülümsemeyle baktı. “Misafiri vardı, anlarsınız ya. Bir hemşire. Fıstık gibiydi.” Yasal bir belge uzattı. “Her neyse, zaten arama iznimiz vardı. Daha yarım saat önce tam burada Yargıç Steiner tarafından imzalanmıştı.”

Belediye başkanı, Tachyon’a döndü. “Sadece bu meseleyle bir ilgin olmadığından emin olmak istedik.”

Tach şapkasını çıkardı ve yüzünün önünde yelpazelenir gibi zarifçe sallarken, odada bir oraya bir buraya koşuşturan insanları gözden geçirdi. Bunların içinde -Aman Tanrım!- gözlerinin önünde çırılçıplak bir oğlan çocuğuna dönüşen üç metrelik bir tyrannosaur bile vardı.

“Sen ne diyorsun yahu?” diye sordu en sonunda.

Belediye başkanı buz gibi gözlerle Tachyon’a baktı. “Jersey’de bir vahşi kart salgınının patlak vermiş olabileceğine dair raporlar alıyoruz.”

Tach’ın kalbi tekledi. *Olamaz, yine mi!* diye düşündü. Hatırlıyordu. O ilk haftaların dehşetini, korkunç ölümleri, tüylerini ürperten mutilasyonları, yaşanan deliliği, o *kokuyu*… Yok yok, bu mümkün değildi. Yutkundu.

“Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

♠

“Bir batında kırk bin,” diye mırıldandı general, sayıları aklına kazıyarak. “Muhtemelen şimdiden Princeton’a varmışlardır. Yirmi bin uçucu. Belki bir yirmi bin kadarı da taşraya yayılmış, Princeton’daki buluşma noktalarına ilerliyordur.” Androide baktı. “Princeton’dan nereye gideceklerine dair bir fikrin var mı? Philadelphia mı New York mu? Kuzey mi güney mi?”

“Bilemem.”

Korgeneral parmaklarını çıtlattı. İnce, gözlüklü bir adamdı ve adı Carter’dı. New Jersey’e inen etobur uzaylılar onu hiç endişelendirmemiş gibi görünüyordu. ABD’nin Birinci Ordu’suna buradan, Maryland Fort Meade’deki karargâhından komuta ediyordu. Modüler Adam’ı buraya, bir eğitim merkezi olduğu ortaya çıkan Fort Dix’teki boncuk boncuk terleyen bir tümgeneral göndermişti.

Carter’ın sükûnetinin etrafında kıyamet kopuyordu. Telefonlar çalıyor, yardımcıları oraya buraya koşturuyor ve dışarıdaki koridor bağırıp çağıran adamların sesleriyle inliyordu.

“Şimdilik elimde sadece 82. Hava Tümeni ile Ulusal Muhafızlar var,” dedi Carter. “Bu söylediğin rakamlara karşı hem New York’u hem de Philly’yi savunmamız için yeterli değil. Lejeune’deki Deniz Piyadesi alaylarını alabilseydim iyi olurdu, ama Deniz Piyadesi’nin komutanı onları kendi emri altında Acil Müdahale Kuvveti olarak tutmak istiyor. AMK’nin burada komutayı almasını istiyor, zira 82. Hava Tümeni de aslında onların emri altında.” Kızılcık şerbetinden bir yudum alıp içini çekti. “Barış zamanının ordusunu bir savaş makinesine dönüştürmenin sancılı süreci işte. Bizim de sıramız gelecek, artık o zaman şansımızı deneriz.”

Android, Sürü’nün Kuzey Amerika’da dört noktaya indiğini anlamıştı: ilk olarak New Jersey; ikinci olarak Louisville’in güney kesimlerinde Kentucky ve çevre bölgeleri; üçüncü olarak Teksas, McAllen civarı ile ABD-Meksika sınırının her iki yanı ve son olarak da kuzey Manitoba’nın dört bir yanına dağılmış gibi görünen, fazlasıyla dağınık bir iniş daha. Kentucky bölgesi yine Birinci Ordu’nun yetki sınırları içindeydi ve Carter, Fort Knox ile Fort Campbell’daki askerlere çatışma emri vermişti. Neyse ki bunu yapmak için önce Deniz Piyadelerinden izin almak zorunda değildi.

“Kuzey mi güney mi?” diye kendi kendine söylendi Carter.

“Lanet olsun, nereye gittiklerini bir bilsem!” Şakaklarını ovdu. “Neyse, gelişine vuracağız artık,” diye karar verdi. “Kuzeye doğru ilerlediklerini görmüşsün. Hava tümenini Newark’a gönderip Muhafızlara da oraya odaklanmalarını söyleyeceğim.”

Bu sırada bir yardımcısı daha içeri girip Carter’a bir pusula uzattı. “Pekâlâ,” dedi general. “New York Valisi bölgedeki tüm asların belediye sarayında toplanmasını istemiş. Sizleri hücum kıtaları olarak kullanacaklarmış herhalde.” Gözlüklerinin üzerinden androide baktı. “Sen bir assın, değil mi?”

“Ben toplumu korumak için programlanmış altıncı kuşak bir makine zekâyım.”

“Bir makinesin yani?” Carter bunu şimdiye dek anlamamış gibi bakıyordu. “Seni birisi mi yaptı diyorsun?”

“Doğru.” Android sözcükleri doğru yerlerde kullanmada gittikçe daha iyi oluyor, konuşması gitgide daha kısa ve öz bir hal alıyordu. Kendinden memnundu.

Carter hızla atıldı. “*Senden* başka böyle makine var mı peki? Yenilerini yapabilir miyiz? Şu anda çok ihtiyacımız var.”

“Talebinizi yaratıcıma iletebilirim. Ancak acilen yapılabileceğini sanmıyorum.”

“İlet. Ve uçup gitmeden önce, ekibimden biriyle konuşmanı istiyorum. Kendinden, yapabileceklerinden bahset. Böyle daha çok işimize yarayabilirsin.”

“Emredersiniz, komutanım.” Android askeri bir havayla konuşmaya çalışmıştı ve başarılı olduğunu düşünüyordu.

♣

“Hayır,” dedi Tachyon. “Bu, vahşi kart değil.” Bazı fotoğraflar da dahil olmak üzere yeni veriler gelmişti. Hiçbir vahşi kart salgınının, hatta gelişmiş bir çeşidinin bile böyle sonuçları olamazdı. *En azından bu seferki için ben suçlanmayacağım*, diye düşündü.

“Bence,” diye devam etti. “New Jersey’e saldıranlar, benim ırkımın da daha önce birkaç kez karşılaştığı bir tehdit. Bu yaratıklar iki koloniye saldırmıştı; birini yok ettiler, diğerini de yıkımın eşiğine getirdiler. Daha sonra yaptığımız akınlarla *onları* yok ettik, ama onlardan daha bir sürü olduğunu biliyoruz. T’zand’ran…” Çevresindekilerin boş bakışlarını görünce duraksadı. “Sanırım Sürü diye çevirebiliriz.”

Senatör Hartman kuşkulu görünüyordu. “Vahşi kart değil mi?

Yani diyorsun ki New Jersey uzaydan gelen katil arıların istilasına uğradı?”

“Bunlar böcek değil. Hani şey gibi… nasıl anlatsam?” Omuz silkti. “Bunlar mantar. Dev gibi, etobur, telepati yeteneği olan mantar tomurcukları. Uzaydaki muazzam büyüklükte bir Ana mantar tarafından kontrol ediliyorlar. Çok açlar. Yerinizde olsam seferberlik ilan ederdim.”

Belediye başkanı paniğe kapılmış gibiydi. “Pekâlâ. Aşağıda toplanmış yarım düzine as var. İnip onları bilgilendirmeni istiyorum.”

Tavan penceresinden içeri panik sesleri süzülüyordu. Saat daha sabahın dördüydü, ama sanki Manhattan’ın yarısı şehirden kaçmaya çalışıyordu. Trafik, Vahşi Kart Günü’nden beri böylesine tıkanmamıştı.

Travnicek, aylar süren yaratıcılık dönemi sırasında ambalaj kâğıtlarına ve sigara paketlerine yazdığı bilimsel notları gözden geçirirken sırıttı.

“Demek ordu senden daha fazlasını istiyor, öyle mi? Hah. Ne kadar ödemeyi öneriyorlar?”

“General Carter sadece ilgilendiğini belirtti. Eminim satın alma konusunda yetkili değildir.”

Travnicek notlarına yakından baktığında sırıtışı silinerek kaşları çatıldı. El yazısı feciydi ve yazdıklarının okunması imkânsızdı. Ne demek istemişti acaba!

Tavan arasının ürkütücü dağınıklığına baktı. *Binlerce* not vardı. Birçoğu yerdeki parkelerin arasında ezilip sıkışmış durumdaydı.

Nefesi soğuk tavan arasında buharlaşıyordu. “Sağlam bir teklif iste. Birim başına on milyon istediğimi söyle. Ya da yok, yirmi olsun. Programların telif hakları falan. Ayrıca ilk on birimi, korumam olarak bana tahsis etmelerini istiyorum.”

“Emredersiniz, efendim. Teslimatı ne zaman yapabileceğimizi söyleyeyim?”

Travnicek tekrar çöp yığınına baktı. “Biraz zaman alabilir.” Her şeyi baştan inşa etmesi gerekecekti. “Önce sen parasal konuları sağlama al da, bakarız.”

“Emredersiniz, efendim.”

“Gitmeden önce şu dağınıklığı topla. Notlarımı da şuraya üst üste yığ.” Masalarından birinin nispeten temiz bir kısmına işaret etti.

“Efendim, uzaylılar.”

“Beklesinler.” Travnicek kıkırdadı. “New Jersey’in yarısını mideye indirdiklerinde iyice kıymete binersin.”

Androidin yüzü ifadesizdi. “Emredersiniz, efendim.” Sonra laboratuvarı toplamaya başladı.

“Aman Tanrım,” dedi Carter. Etrafım kuşatan karmaşa ilk kez durulmuştu. Newark Uluslararası Havalimanı’nın gidiş salonlarından birine kurulmuş derme çatma komuta merkezindeki sessizliği sadece asker ve ekipman ikmali yapan jetlerin motor homurtuları bölüyordu. Dökümlü pantolonları ve yeni Kevlar kasklarıyla paraşüt birlikleri, göbekli Ulusal Muhafız subayları ve tulumlu asların yanında duruyordu. Hepsi de Carter’ın ne söyleyeceğini bekliyordu. Carter, elindeki bir dizi kızılötesi fotoğrafı pencereden yavaş yavaş sızmaya başlayan zayıf gün ışığına doğru kaldırdı.

“Güneye ilerliyorlar. Philadelphia’ya doğru. Öncü birlikler, yan koruyucular ve arka birliklerle ana gövde.” Carter kurmay ekibine baktı. “Belli ki taktik kılavuzlarımızı okuyorlar beyler.” Fotoğrafları masasının üzerine bıraktı.

“Adamlarınızı toparlayıp güneye gitmenizi istiyorum. Jersey Geçidi’nden dosdoğru aşağı inin. Gerekirse sivil araçlara el koyun. Onları kanatlardan çevirip doğu tarafından Trenton’a doğru girmek istiyoruz. Eğer kanattan dalabilirsek belki Princeton’dan çıkmadan arka birliklerini dağıtabiliriz.” Bir yardımcısına döndü. “Pennsylvania Muhafızlarıyla bağlantıya geç. Delaware üzerindeki köprüleri havaya uçursunlar. Onları havaya uçuracak mühendisleri yoksa köprülere barikat kursunlar. Gerekirse yolu kesmek için kamyonetleri üst üste yığsınlar.”

Carter, alelacele bir kenara çekilmiş sandalyelerin olduğu köşede duran aslara baktı. Modüler Adam, Howler, Mistral, Pulse. Sürüngenlere dönüşme yeteneği olan ve birkaç saat içerisinde annesi kendisini almak için ikinci kez gelecek olan pterodaktil bir oğlan çocuğu. Etrafında kamera ve fotoğraf makineli gazeteciler bulunan Peregrine. Ve devasa zırhlı kabuğuyla havalimanının üzerinde tur atan Kaplumbağa. Tachyon ise orada değildi: Bilimsel danışman olarak Washington’a çağrılmıştı.

“Lejeune’den gelen Deniz Piyadeleri Philadelphia’ya ilerliyor,”

dedi Carter. Sesi yumuşaktı. “Birilerinin aklı başına geldi de onları benim komutama verdiler. Ama uzaylıların öncü birliğini karşılamak üzere Delaware’e zamanında yetişebilecek sadece bir alay var. Üstelik ne zırhları ne de ağır silahları var ve köprülere okul otobüsleriyle falan gitmeleri gerekiyor. Size emir veremem ama Philadelphia’ya gidip onlara yardım etmenizi istiyorum. Geri kalan Deniz Piyadelerini mevkilerine konuşlandırmak için zamana ihtiyacımız var. Epey bir hayat kurtarabilirsiniz.”

♣

Coleman Hubbard, yüzünde Ra’nın atmaca maskesiyle bir grup adamla kadının önünde duruyordu. Mason önlüğünün altında göğsü çıplaktı ve eski tapınaktaki yangın sırasında tüm göğsünü kaplayan yanık izleri fazlasıyla göz önünde olduğu için biraz utanıyordu. Alevlerin hatırasıyla ürperdi, sonra yangının anısını zihninden uzaklaştırmak için başını kaldırıp yukarı baktı.

Tepesinde ruhani bir varlığın ışığı vardı: Koç başlı, koca penisi dikilmiş devasa bir adam, rengârenk bir ışık seli içinde parlarken, ellerinde evrenin yaratıcısı Tanrı Amon’un yaşam ve erk sembolleri olan ankh ve eğri asayı tutuyordu.

Efendi Amon, diye düşündü Hubbard. Mısırlı Masonların Üstadı… Gerçekteyse kilometrelerce ötedeki bir odada oturan yaşlı, sakat bir adam. Ruhani varlığı, istediği herhangi bir biçime bürünebilirdi; ancak bedeninin içindeyken Gökbilimci diye bilinirdi.

Toplanmış müminlerin gözlerinde Amon’un ışığı parladı. Tanrı’nın sesi, Hubbard’ın zihninde çınladı ve Hubbard kollarını kaldırarak cemaatine Tanrı’nın sözlerini aktardı.

“TIAMAT burada. Vaktimiz neredeyse geldi. Tüm güçlerimizi yeni tapınakta toplamalıyız. Şakti[24] cihazı bulunup ayarlanmalı.”

Yukarıdaki Tanrı’nın koç başının üzerinde bir figür daha belirdi: Devingen bir protoplazma, dokunaçlar, gözler ve soğuk, buz gibi bir et kütlesi.

“TIAMAT’ı görün,” dedi Amon. Müminler mırıldandı. Yaratık büyüyerek Tanrı’nın ışıltısını azalttı.

“Kara Kız Kardeşim burada,” diye devam etti Amon, sesi Hubbard’ın zihninde yankılandı. “Onu karşılamaya hazırlanmalıyız.”

Deniz Piyadelerine ait bir Harrier,[25] kanatlı yaratıklardan birini jet motoruna doğru çekip eriyik alaşımlar püskürterek, hükmü çoktan verilmiş Trenton'a doğru çığlıklar eşliğinde yalpaladı. Uçucu yaratıkların sesleri, jet ve helikopterlerin gürültüsünü bastırıyordu. Sığ suda sürüklenirken yanan napalm ışıldıyordu. Havaya renkli işaret dumanları yükseliyordu.

Sürü'nün ana gövdesi, yoluna çıkan her şeyi dümdüz ederek Trenton'da ilerliyordu, öncü kuvvetlerse çoktan nehre varmıştı. Köprüleri havaya uçurmak onları durduramamıştı: Yaratıklar buz gibi suya dalıp uçsuz bucaksız, kapkaranlık bir dalgaymışçasına karşı kıyıdan çıkıvermişlerdi. Deniz Piyadeleri komutanının helikopteri yüz kadar kanatlı tarafından çevrelenip yere düşürülmüştü. Ondan sonraysa komuta boş kalmıştı: Piyadeler bulundukları noktaları çaresizce tutmaya ve adeta Sürü'nün ilerleyişini kesecek bir dalgakıran oluşturmaya çalışıyorlardı.

Aslar birbirlerinden ayrılmış, acil durumlara koşturuyorlardı. Modüler Adam düşmanı yakıp kavuruyor, birbiri ardına saldırıya uğrayan küçük direniş hücrelerine yardım etmeye çalışıyordu. Beyhude bir çabaydı.

Solunda bir yerlerden, Sürü'nün kemiklerini kırıp sinirlerini ayıran Howler'ın çığlıklarını duyabiliyordu. Onunki androidinkinden daha yararlı bir yetenekti; androidin mikrodalga lazeri, dalga halinde gelen böylesi bir saldırıyı karşılamak için fazla incelikli bir silahtı, ama Howler'ın ultrasonik çığlıkları düşmanın koca koca bölüklerini bir anda yok edebiliyordu.

Modüler Adam'ın kargaşanın tam ortasında havada süzüldüğü yerin hemen ardında bir Ulusal Muhafız tankı köşeyi dönüp binanın tekine toslayarak molozların arasına sıkıştı. Uçucular üzerine üşüşüp tankın gözlem pencerelerini örtmüştü. Android hemen tanka doğru dalışa geçti ve kanatlıları kâğıt gibi yırtarak tankın üzerinden ayırdı. Çıkan asitli sıvılar kıyafetinden içeri sızıp yapay tenini yakmıştı. Tank da bu sırada paletlerinin altındaki tuğla parçalarını ezerek geri geri binadan çıktı.

Android havaya yükselirken Yüce ve Kudretli Kaplumbağa radarında koca bir sinyal oluşturdu. Sürü yavrularını yerden alıp göğe çıkarıyor, havaya savuruyor ve sonra aşağı bırakıveriyordu. Bir şelaleyi seyretmek gibiydi. Kanatlılar, aracının zırhlı kabuğunda

ümitsizce çırpınıyorlardı. Asitleri, kabuğun savaş gemisi zırhını delecek kadar kuvvetli değildi.

Hava, enerji yüklü fotonlarla parçalara ayrılıyormuş gibi cızırdıyordu: Pulse'ın bedeni ışığa dönüşmüştü. Bir lazer ışınından farksız olan as, düşmanlarına çarpıp birinden diğerine doğru sekerek bir düzinesini alaşağı ediyor ve sonra ortadan yok oluyordu. Pulse, en sonunda enerjisi tükendiğinde insan formuna geri dönecek ve işte o zaman saldırıya açık olacaktı. Android, kanatlıların onu bulamamasını umdu.

Bu sırada Mistral, bir savaş bayrağı gibi rengârenk, havaya yükseldi. Columbia Üniversitesi'nde okuyan on yedi yaşında bir öğrenciydi ve tıpkı babası Siklon gibi parlak vatanperver renklere bürünmüştü. Yarattığı rüzgârla havalanan cüppesi sayesinde havada duruyor ve yaratıklara tayfunlarıyla saldırıyor, onları oradan oraya savuruyordu. Yanına hiçbir şey yaklaşamıyordu.

Peregrine, Mistral'in etrafında, pek de bir işe yaramadan daireler çizerek uçuyordu. Sürü'nün herhangi bir yaratığına karşı gelemeyecek kadar zayıftı.

Ne yaparlarsa yapsınlar yetmiyordu. Sürü, asların arasında kalan boşluklardan ilerlemeye devam ediyordu.

Air Guard A10 uçaklarının girintili çıkıntılı kara gölgeleri gökyüzünde belirdiğinde hava iniltilerle doldu; gümbür gümbür ateşlenen silahları Delaware'i ışığa boğuyordu. Kanatlarının altından bırakılan bombalardan parlak napalm çiçekleri açıyordu.

Android enerjisi tükenene dek ateş etti; ardından kanatlılarla savaşına çıplak elleriyle devam etti. Önce çaresizlik, sonra da öfkeyle doldu. Hiçbiri işe yaramıyordu.

Derken düşmanın ana gövdesi ırmağa erişti ve yüzmeye başladı. Ayakta kalan, onlarla savaşacak çok az asker vardı. Hayatta kalanların çoğu kaçıp saklanmaya uğraşıyordu.

Altıncı Deniz Piyadesi Alayı gelir gelmez ölmüştü, bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi.

Bombalar ve yangınlar, Trenton ile Levittown arasında kalan boz renkteki araziyi simsiyah yapmıştı. Sürü'nün yavruları, perişan olmuş arazinin üzerinde kâbus gibi ilerliyordu. Philadelphia'nın dış banliyölerine iki Deniz Piyadesi Alayı daha yerleştirilmişti; bu kez topçu desteği alıyor ve küçük bir grup hafif Deniz Piyadesi

zırhlısıyla korunuyorlardı.

Aslar, Pennsylvania Geçidi'nin hemen ilerisindeki bir Howard Johson's'da bekliyordu. Onların görevi, herhangi bir karşı-saldırı ihtimalinde ortaya çıkmaktı.

Otoparka 155 mm'lık bir top yerleştirilmişti ve düzenli olarak ateş ediyordu. Çıkardığı şiddetli gürültü, restoranın hemen hemen tüm pencerelerini çoktan tuzla buz etmişti. Gökteki jet sesleri hiç kesilmiyordu.

Pulse, uzakta bir yerde bir sağlık çadırında yatıyordu; çatışma sırasında enerjisini fazlasıyla tükettiği için çökmenin eşiğindeydi. Mistral, neşeli turuncu tonlardaki bir masada yana doğru dönüp kendi kendine sarılmıştı. Dışarıdan gelen her top sesinde omuzları titriyordu. Yüzü gözyaşlarıyla yol yol olmuştu. Sürü ona yaklaşamamıştı ama o çok fazla insanın ölümüne tanık olmuş, çatışma ve üstlerine kâbus gibi çöken uzun geri çekilme manevrası boyunca kendini tutmuştu, ancak şimdi bastırdığı duygular açığa çıkıyordu. Peregrine onunla oturmuş, androidin duyamadığı, sakinleştirici bir sesle konuşuyordu. Eski madenci Howler lokantayı yiyecek bir şeyler bulmak için altüst ederken Modüler Adam onu izledi. Adamın göğsü dev gibiydi, mutasyon geçirmiş gırtlağı boynunu öyle kalınlaştırmıştı ki android iki eliyle bile onun boynunu kavrayamazdı. Howler ödünç alınmış bir Deniz Piyadesi kamuflajı giyiyordu: Sivil kıyafetleri kanatlıların asidi yüzünden parçalanmıştı. Çarpışmanın sonunda android, Howler'ı metal alaşımdan yapılma kemiklerine kadar aşınmış olan ellerinde taşıyarak çatışma bölgesinden uçurmuştu.

"Hindi konservesi," dedi Howler. "Şahane. Haydi Şükran Günü'nü kutlayalım." Modüler Adam'a baktı. "Sen makineydin, değil mi? Yemek yiyor musun peki?"

Android iki metal parmağını bir prize soktu. Çakan ışık parlamasını ozon kokusu takip etti. "Böylesi daha iyi," dedi.

"Yakında seni seri üretime sokacaklar mı dersin? Pentagon'un ilgileneceğinden eminim."

"Yaratıcımın şartlarını General Carter'a ilettim. Henüz bir cevap gelmedi. Sanırım emir-komuta zinciri darmadağın olmuş vaziyette."

"Evet. Aynen öyle."

"Bir saniye," dedi android. Topların gümbürtüleri ve jetlerin homurtularının ardında başka bir ses duymaya başlamıştı. Hafif silahların vızıltısı.

Bir Deniz Piyadesi subayı koşturarak lokantaya girdi, başlığı elindeydi. “Başladı,” dedi. Android, sistem kontrollerini yapmaya başladı.

Mistral gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzünü kaldırıp subaya baktı. On yediden çok daha genç görünüyordu.

“Ben hazırım,” dedi.

♦

Sürü, Philadelphia’nın dış çeperinde durdurulmuştu. İki Deniz Piyadesi Alayı dayanmıştı, müstahkem mevkilerinin çevresinde Sürü cesetlerinden oluşan duvarlar yükseliyordu. Zafer; Hava Kuvvetleri ve Donanma uçaklarının, sonra ta Atlantik Okyanusu’ndan 45 santimlik gülleler fırlatan *New Jersey* savaş gemisinin desteğiyle ve Sürü’nün gerisindeki kanatları yarmayı başaran Carter’ın Ulusal Muhafızları ile paraşütlü birlikler sayesinde mümkün olmuştu.

Elbette bu zaferde gece boyunca savaşan, hatta Sürü ilerleyişinde tereddüde kapılıp batıya, uzaktaki Mavi Dağlar’a yöneldiğinde bile savaşmaya devam eden asların da payı vardı.

Philadelphia Havalimanı bütün gece Kaliforniya’dan yeni Deniz Piyadesi alayları taşıyan uçaklarla dolup taşmıştı.

Ertesi sabah, karşı saldırı başladı.

♣

Gece çöktükten sonra, ertesi gün… Gidiş salonunun bir köşesindeki renkli televizyon azimle gevezeliğine devam ediyordu. Carter komuta merkezini batıdaki Allentown’a taşımaya hazırlanırken, Modüler Adam Sürü’nün son hareketleriyle ilgili yeni bilgileri getirmişti. Ama Carter o anda meşguldü, telsizle Kentucky’deki komutanlarıyla konuşuyordu. Bu nedenle android oturup dünyanın geri kalanından gelen haberleri izledi.

Kentucky’deki vahşetin görüntüleri ekrandan taşıyordu adeta. Özel merceklerle güvenli bir uzaklıktan çekilen görüntüler sarsıntılı ve bulanıktı. Her şeyin ortasında, rütbesiz askeri kıyafetlere bürünmüş uzun boylu bir adam vardı; altı metrelik bir ağacın gövdesiyle Sürü yavrularına dehşet saçarken bedeni altın bir yıldız gibi parlıyordu. Sonrasında adamla bir söyleşi yapılmıştı: Yirmisinden fazla göstermiyordu, ama gözlerinde binlerce yıllık

hayaletler dolanıyordu. Çok fazla bir şey söylemeden müsaade isteyerek savaşa geri döndü. Jack Braun, 1940'ların Altın Çocuğu ve 50'lerin Hain Ası, acil durum nedeniyle yeniden sahalara dönmüştü.

Başka aslar da vardı. Mistral'in babası Siklon, kendi kamera ekibinin yardımıyla Teksas'ta Sürü'yle savaşıyordu; ekibindekilcrin tümü otomatik silahlarla donanmıştı. Sürü, Fort Bliss ve Fort Hood'dan gelen zırhlı birlikler ve Fort Polk'tan gelen piyadeler karşısında tam bir hezimete uğramış, Meksika sınırından geri çekiliyordu; kanatlıların çoğu, Vietnam zamanından kalma zehirli gazlarla yok edilmişti. Seferber olmakta yavaş kalan ve orduları modern zamanların büyük ölçekli savaşlarına hazır olmayan Meksikalılar ise, Sürü'nün Chihuahua'ya püskürtülmesine pek sevinmemişlerdi ve boşuna itiraz ediyorlardı.

Televizyonun ekranında daha fazla görüntü, daha fazla savaş meydanı, perişan haldeki arazilere saçılmış daha fazla ceset belirdi. Kuzey Almanya'nın sonbaharı karşılayan düzlüklerinde Sürü, İngiliz Ren Ordusu'nun yaptığı bir manevranın tam ortasına düşmüş ve orada toparlanmayı bile başaramamıştı. Trakya'dan gelen, Türk-Yunan-Bulgar sınırındaki Sürü katliamına ait görüntüler ise daha endişe vericiydi. İnsan hükümetleri işbirliği yapmıyor ve bunun acısı da halklarından çıkıyordu.

Ümit ve dua görüntüleri: Daha şimdiden Noel hacılarıyla dolup taşmış olan Kudüs ve Beytüllahim'de Hıristiyanlar, kiliselerde bitmek tükenmek bilmeyen dua sıraları oluşturmuştu.

Çin'den gelen keskin siyah-beyaz görüntüler, mültecileri ve uzun sıralar halinde uygun adım ilerleyen Çin Halk Kurtuluşu Ordusu taburlarını gösteriyordu. Elli milyon kişinin öldüğü tahmin ediliyordu. Afrika, Yakındoğu, Güney Amerika… Sürü'nün Üçüncü Dünya ülkelerinde ilerleyişinin görüntüleri, sonu gelmez bir ölüm şeridinden farksızdı. Avustralya dahil hiçbir kıta saldırılardan bağışık kalamamıştı. Süper güçler kendi kapılarının önünü temizler temizlemez yardım sözü veriyordu.

Doğu Bloku'nda neler olduğuna dair spekülasyonlar vardı ama kimse konuşmuyordu. Görünüşe bakılırsa Sürü, güney Polonya'ya, Ukrayna'ya ve Sibirya'da en az iki yere çıkarma yapmıştı. Varşova Paktı kuvvetleri harekete geçmiş, savaşa girmeye hazırlanıyordu. Yorumcular, Rusya'da çok geniş çaplı bir açlık yaşanacağını öngörüyordu: İlan edilen seferberlik nedeniyle, sivillerin yiyecek nakliyesinde kullandığı kamyonlara ve demiryollarına el konmuştu.

Ekranda eski görüntüler belirdi: Dokunulmaz Mistral gökte uçarken, Carter gönülsüzce basın konferansına katılırken, Philadelphia Belediye Başkanı bir histeri krizinin eşiğindeyken… Android başını çevirdi. Bunun gibi görüntüleri yeterince görmüştü.

Sonra içinden bir şeyin geçtiğini hissetti; sibernetik kalbine dokunan bir hayalet rüzgâr… Televizyon ekranı karıncalandı ve birden karardı. İletişim teknisyenlerinden bir homurtu yükseldi: Aletlerinden bir kısmı bozulmuştu. Modüler Adam tetikteydi. Bir şeyler dönüyordu.

Hayalet esinti geri gelerek çekirdeğine dokundu. Bir anlığına, zaman durur gibi oldu. Kalan iletişim cihazları da bozuldu. Android, Carter'a doğru ilerledi.

Ahizeyi yerine koyan generalin eli titriyordu. Android ilk kez adamın korktuğuna şahit oluyordu.

"Bu, elektromanyetik bir darbeydi," dedi Carter. "Birileri nükleer silah kullandı ve bizimkiler olduğunu hiç sanmıyorum."

♠

Gazete manşetleri hâlâ çığlık çığlığa *İstila* diye bağırıyordu. Orta-batıdaki çocuklara süt içmekten kaçınmaları tavsiye ediliyordu: Sovyetler'in Sibirya'daki Sürü yavrularını yok etmek için kullandığı nükleer bombalar nedeniyle zehirlenme ihtimalleri vardı. Haberleşme sistemleri hâlâ çalışmıyordu: Atılan bombalar iyonosferde öyle bir radyasyon birikintisi yaratmıştı ki, ABD'deki bilgisayar çiplerinin pek çoğu işe yaramaz hale gelmişti.

Sokaklardaki insanlar tedirgin görünüyordu. Sürü'nün altı günlük savaştan sonra açıkça geri çekilmesine karşın New York'ta karartma uygulanmasına gerek olup olmadığına dair tartışmalar vardı.

Coleman Hubbar'ın tüm bunları umursamayacak kadar işi başından aşkındı. Son macerası yüzünden başı çatlayacak gibi ağrırken Altıncı Cadde'de dişlerini sıkarak yürüyordu.

Başarısız olmuştu. Tarikatın geleceği parlak üyelerinden Fabian saçma sapan bir saldırı suçlamasıyla gözaltına alınmıştı - çocuk, istekli olsalar da olmasalar da kadınlardan uzak duramıyordu. Böylece Hubbard olayla ilgilenen polis şefiyle görüşmeye gönderilmişti. Aslında bu işi halletmek için çok fazla bir şey yapmasına gerek yoktu; belki kaybolan bir evrak dosyası ya da başkomiserin zihnine yerleştirilecek kanıt yetersizliği fikri falan…

Ama adamın zihni karmakarışıktı ve Hubbard bir türlü nüfuz edememişti. En sonunda öfkeli Başkomiser McPherson onu kapı dışarı edivermişti. Hubbard'ın becerebildiği tek şey, kendi ismini Fabian'ın davasıyla ilişkilendirmek ve muhtemelen daha derin bir soruşturmaya yol açmak olmuştu.

Efendi Amon başarısızlıkları pek iyi karşılamazdı. Verdiği cezalar acımasız olabiliyordu. Hubbard yapacağı savunmayı bir kez daha kafasında prova etti.

O sırada, pahalı Burberry tayyörü içinde, uzun bacaklı, kızıl saçlı bir kadın Hubbard'ın önüne çıktı, neredeyse ona çarpıyordu. Sonra özür bile dilemeden caddenin yukarısına doğru yoluna devam etti. Elinde deri bir çanta ve ayağında tenis ayakkabıları vardı. Omzundaki çantadan daha şık ayakkabıların ucu görünüyordu.

Hubbard öfkeden deliye döndü. Kabalıktan nefret ederdi.

Bir anda o çarpık gülüşü yüzüne yayıldı. Zihniyle kadının bilincine uzandı. Orada bir zayıflık, bir açıklık hissetti. Gücünü toplayıp saldırırken gülümsemesi çehresinde dondu.

Zihni ele geçirilirken kadın sendeledi. Çantası yere düştü. Hubbard çantayı alıp kadının bileğini tuttu. "Buyurun," dedi. "Biraz kötü görünüyorsunuz."

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Ne?" Zihni karmakarışıktı. Hubbard nazikçe onu sakinleştirdi.

"Dairem çok yakında. Elli Yedinci Cadde'de. Belki de gelip biraz dinlenmek istersin."

"Daire mi? Ne?"

Hubbard usulca kadının zihninin kontrolünü eline aldı ve onu sokağın ilerisine doğru yönlendirdi. Böylesine kolay lokmalar zor bulunurdu, içinden müthiş bir neşe yükseldi.

Bir zamanlar gücünü sadece kadınlarla yatmak ya da belki işinde bir-iki terfi almak için kullanırdı. Sonra Efendi Amon'la tanışmış ve gücünün *asıl* amacım öğrenmişti. İşini bırakmıştı ve artık tarikatın tebaası olarak yaşıyordu.

Kadının zihninde birkaç saat kalırım, diye düşündü. Onun kim olduğunu, içinde ne tür gizli dehşetler büyüttüğünü öğrenecekti. Sonra da hepsini birer birer üzerine salacak, aynı anda hem onun zihninde hem kendi zihninde yaşayacak ve onu kendisinin ona yaptığı her şey için çığlık çığlığa yalvartırken kadının yaltaklanmalarının, aşağılık duygusunun keyfini sürecekti. Kadını, yaşadığı her bir aşağılanma, her bir dehşet için merhamet dilemeye

zorlarken onun zihnini okşayacak, zihninde yavaş yavaş kök salan deliliğin zevkini çıkaracaktı.

Efendi Amon'u seyrederken birkaç şey kapmıştı. Onu canlandıran şeylerdi bunlar.

En azından birkaç saatliğine bir başkasının korkularına dalabilir ve kendi korkularını unutabilirdi.

[17] Transaminazlar; sitoplazma ve mitokondrilerde bulunan hücre enzimleridir. Görevleri, bir amin grubunun amino asitten ketoasite taşınmasını ya da tersini sağlamaktır - ç.n.

[18] Soyu tükenmiş bir uçan sürüngen türü - ç.n.

[19] Antik Yunan'ın yarı hayvan-yarı insan kır tanrıları - ed.n.

[20] Jura Devri'nin sonları (150 milyon yıl önce) ile Kretase Devri'nin sonları (65 milyon yıl önce) arasında yaşamış avcı bir dinozor cinsi - ç.n.

[21] Gemici ışığı olarak da bilinir. Fırtınalı havalarda, kilise kulesi ya da gemi direği gibi sivri uçlu yapıların tepe noktasında görülen ve genellikle parlak bir ışık noktası halinde beliren atmosfer elektriği boşalması olayı. Çoğunlukla çatırtılı bir sesle birlikte oluşur - ç.n.

[22] Halk arasında Ma Bell (Bell Ana) diye adlandırılan Bell System, başını Bell Telefon Şirketi'nin ve ardından AT&T'nin çektiği bir konsorsiyumdu ve ABD ile Kanada'nın büyük bir kısmına, 1877'den 1984'e kadar, kimi zaman tekel olarak telefon servisi sunmuştu - ç.n.

[23] Ayrıca, Nazi Almanya'sındaki özel bölüklerden birinin adıdır - ç.n.

[24] Şakti: Evrenin kadim kozmik enerjisi. Şakti, Hinduizmde tüm evren boyunca dolaştığına inanılan dinamik kuvvetleri simgeler. İlahi dişinin yaratıcı gücünün simgeselleştirilmesidir. Hindu inancında "Yüce İlahi Ana" olarak da adlandırılır - ç.n.

[25] Harrier: Dikey iniş ve kalkış yapabilen bir tür askeri jet - ç.n.

ALTINCI KUŞAĞA DOĞRU

Walter Jon Williams

İkinci Bölüm

Doğrudan Sibirya üzerinden gelen buz gibi bir hava akımı şehre saldırdı. Binaların arasındaki boşluklarda uludu, belediyenin istemeye istemeye astığı Noel süslerini birbirine kattı ve sokaklara Rusya'dan gelen küçük radyoaktif serpintiler saçtı. Bu, yıllardır görülen en soğuk kış mevsimiydi. New Jersey/Pennsylvania Sürüsü iki gün önce resmi olarak ölü ilan edilmiş, bunun üzerine aslar, Deniz Piyadeleri ve ordu kuvvetleri Beşinci Cadde'de düzenlenecek bir zafer alayına katılmak üzere geri dönmüştü. Birkaç güne kalmadan Amerikan birlikleri ve onlara katılmaları konusunda ikna edilebilen aslar, Afrika, Kanada ve Güney Amerika'daki Sürü istilalarıyla başa çıkmak üzere yola çıkacaklardı.

Android, derisi yenilenmiş bir parmağını ödemeli telefonun soketine soktuğunda bir şeylerin tık diye yerine oturduğunu hissetti. Bu şeylerin dilinden anlamak gerekiyordu işte. Bir numara tuşladı.

"Merhaba, Cyndi. İş arayışın nasıl gidiyor?"

"Mod Adam! Selam… Söylemek isterim ki dün bir şahaneydi. Bir savaş kahramanının yanında zafer alayına katılacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Seni aramakta geciktiğim için özür dilerim."

"Herhalde Sürü ile savaşmak daha önceliklidir. Dert etme. Kaybettiğimiz zamanı telafi ettin." Cyndi güldü. "Dün gece muhteşemdi."

"Ah, hayır." Android bir başka polis çağrısı alıyordu. "Korkarım kapatmam gerek."

"İstila yeniden başlamadı, değil mi?"

"Hayır. Sanmıyorum. Seni ararım, olur mu?"

"Heyecanla bekleyeceğim."

Sümük yeşili jölemsi bir kütle, rögar kapağından Jokerkent sokaklarına fırlamıştı: Hudson Nehri yoluyla savaştan kaçmış bir

Sürü yavrusu. Yaratık, acil yardım çağrısı yapılıp polis sirenleri duyulmadan önce iki Noel alışverişçisini ve sıcak çöreklerini satmaya çalışan bir seyyar satıcıyı mideye indirmeyi başarmıştı.

Olay mahalline ilk gelen android oldu. Yukarıdan bir vadiyi andıran sokağa doğru dalışa geçtiğinde, uzun süre buzdolabında kalmış, on metre çapında bir kâse jöleye benzer bir şey gördü. Jöle'nin içinde yavaş yavaş sindirmekte olduğu kurbanları siyah kuşüzümleri gibi görünüyordu.

Android yaratığın üzerinde süzülüp lazerini ateşlerken kurbanların hâlâ hayatta olabileceğini umut ediyor, onlara zarar vermemeye çalışıyordu. Sessiz, görünmez ışığının değdiği yerlerde jöle yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı. Yaratık, kendine jöleden bir ayak oluşturup işkencecisine erişmeye çalıştı ama nafileydi. Derken bir ara sokağa doğru yuvarlanmaya başladı, kaçacak bir yer arıyordu. Yemeğini bırakıp kanalizasyona kaçmayı düşünemeyecek kadar aptal ya da açtı.

Sıkışa tıkışa ara sokağa girdikten sonra aşağı doğru seğirtti. Android ise ateşe devam etti. Kaçarken orada burada parçalarını bırakan yaratığın enerjisi hızla düşüyor gibiydi. Modüler Adam ileri doğru baktığında sokakta eğilmiş bir figür gördü.

Bu, eksi püskü, kirli kıyafetlere sarınmış beyaz bir kadındı. Başındaki eski denizci kepinin altında geniş siperlikli, keçe bir şapka daha vardı. Kollarından bir çift alışveriş torbası sarkıyordu. Alnından aşağı düğüm düğüm olmuş gri saçlar dökülüyordu. Bir çöp bidonunun içini karıştırırken eski gazeteleri omzunun üzerinden etrafa saçıyordu. Modüler Adam omzundan radar sayesinde hedeflediği atışlar yaparken soğuk havayı yararak hızlandı. Çöp bidonunun yanındaki kaldırıma inerken dizleriyle darbeyi yumuşattı.

"Sonra Maxine'e dedim ki…" diyordu yaşlı kadın.

"Affedersiniz," dedi android. Kadını kucaklayarak hızla yükseldi. Arkasında, düzenli mikrodalga atışları altında kıvranan Sürü yavrusu kaynayıp buharlaşıyordu.

"Maxine de dedi ki, annesi bu sabah kalçasını kırmış ve inanmazsın ama…" Yaşlı kadın kendi kendine konuşmaya devam ederken bir yandan da ona vurmaya çalışıyordu. Android çenesine gelen bir bilek darbesini sessizce kabullendi ve en yakınındaki çatıda gördüğü bir açıklığa konup yolcusunu bıraktı. Kadın, öfkeden kızararak ona doğru döndü.

“Pekâlâ, evlat,” dedi. “Hildy’nin çantadan ne çıkaracağını görme vakti.”

“Sizi daha sonra aşağı uçururum,” dedi Modüler Adam. Yeniden yaratığın peşine düşmek üzereydi ki göz ucuyla kadının alışveriş torbasını açtığı gördü.

Orada kara bir şey vardı. Ve o kara şey gittikçe büyüyordu.

Android hareket etmeye, uçarak kaçmaya çalıştı. Bir şey onu tutmuş, gitmesine izin vermiyordu.

Alışveriş torbasındaki şey her neyse genişlemeye devam ediyordu. Hem de büyük bir hızla! Androidi tutan şey de her neyse onu torbaya doğru çekiyordu.

“Dur,” dedi android basitçe. Ama o şey durmuyordu. Android karşı koymaya çalıştı, fakat yaptığı lazer atışları enerjisini çok fazla tüketmişti, gücü kalmamış gibiydi.

Karanlık, onu sarıp sarmalayana kadar büyüdü. Android düşüyormuş gibi hissetti. Sonrasındaysa hiçbir şey hissedemez oldu.

♣

Acil yardım çağrısına cevap veren New York asları en sonunda Sürü yavrusunu yenmeyi başarmıştı. Yaratığın koyu yeşil kütlelerden ibaret olan kalıntıları donarak kirli buz kalıplarına dönüşmüştü. Yarı yenmiş kurbanlarının kim olduğu ise, üzerlerindeki sindirilemeyen kredi kartları ve plastik kimlikleri sayesinde belirlenmişti.

Geçe çöktüğünde, Jokerkent’in bu tür olaylara karşı şerbetli olan sakinleri yaratığa Şaşırtıcı Dev Sümük Canavarı adını takmıştı bile. Hiçbiri, yangın çıkışından aşağı inip buz gibi sokaklara karışan yaşlı kadını fark etmemişti.

♠

Android 52. Cadde’de bir çöp bidonunun içinde uyandı. İç kontrolleri hasar tespit etmişti: Mikrodalga lazeri bir sinüs eğrisine dönmüş, akı monitörü kırılmış ve uçuş modülü sanki bir devin elleri tarafından ezilmişti. Bir tangırtıyla çöp bidonunun kapağını kaldırıp sokağı gözleriyle yukarı-aşağı dikkatli bir şekilde inceledi.

Görünürde kimse yoktu.

♥

Tanrı Amon, Hubbard'ın zihninde parlıyordu. Koç gözleri öfkeyle yanıyor ve tanrı, ankh ile asayı tutan yumruklarını sıkıyordu.

"TIAMAT," dedi, "yenildi." Hubbard, Amon'un hiddetinden ürktü. "Şaktı cihazı zamanında hazır edilemedi."

Hubbard omuzlarını silkti. "Yenilgi geçici," dedi. "Kara Kız Kardeş geri dönecek. Güneş Sistemi'nde herhangi bir yerde olabilir, askeriyenin onu bulması veya tanımlaması imkânsız. Yüzlerce yıldır sırf bugün yenilelim diye gölgelerde yaşamadık."

Tavan arası daha önceki kaosa göre epey derlenip toparlanmıştı. Travnicek'in notları mümkün olduğu kadar düzenlenip konularına göre sınıflandırılmıştı. Travnicek üzerlerinde çalışmaya başlamıştı bile. Ancak zor ilerliyordu.

"Yani," dedi Travnicek. Nefesi ağzından çıkar çıkmaz donuyor ve gözlüğü buharlanıyordu. Gözlüğünü çıkardı. "Uzayda elli sokak kadar uzağa, zamanda da bir buçuk saat kadar ileriye atıldın, doğru mu?"

"Öyle görünüyor. Çöpten çıktığımda Jokerkent'teki mücadelenin hemen hemen bir saat önce bittiğini öğrendim. İç saatimle karşılaştırdığımda yetmiş iki dakika, on beş nokta üç yüz otuz üç saniyelik bir fark vardı."

Android göğsünü açıp bazı parçaları değiştirmişti. Lazer tamamen bitikti, ama uçma yeteneğini geri kazanmış ve akı monitörünün yerine de geçici bir parça yerleştirmişti.

"İlginç! O evsiz kadının şu sümükle birlikte çalışmadığından emin misin?"

"Aynı anda aynı sokakta olmaları büyük ihtimalle bir tesadüftü. Kadının kendi kendine konuşmaları da kesinlikle mantıkdışıydı. Aklının yerinde olduğunu sanmıyorum."

Travnicek tulumundaki ısı ayarını yükseltti. Sıcaklık iki saatte yirmi derece düşmüştü ve akşamüzeri göğüne bakan tavan pencerelerinden dondurucu bir soğuk geliyordu. Travnicek bir Rus sigarası yaktı, kahve için biraz su kaynatmak üzere elektrikli ocağı açtı, sonra da ellerini tulumunun sıcak ceplerine soktu.

"Hafızana bakmak istiyorum," dedi. "Göğsünü aç."

Modüler Adam itaat etti. Travnicek birtakım video cihazlarının altında duran bir mini bilgisayardan bir çift kablo çıkardı ve

uçlarını androidin korunaklı ana bilgisayarının yanındaki soketlere yerleştirdi. “Hafızanı bilgisayara yedekle,” dedi. Travnicek’in yoğun bakışları altında akı monitöründe ışıklar yanıp söndü. Derken bilgisayar görevin tamamlandığı sinyalini verdi. “Toparlan,” dedi Travnicek. Android kabloları çıkarıp göğsünü kapatırken Travnicek video oynatıcıyı açtı ve kumanda düğmelerine dokundu. Bir video kaydı hızla geri sarılıyordu.

Travnicek evsiz kadının göründüğü ana geldi ve o kısmı tekrar tekrar seyretti. Bir bilgisayar terminaline gidip birtakım talimatlar girdi. Evsiz kadının yüzü ekranı kapladı. Android kadının kırış kırış olmuş kirli yüzüne, düğüm düğüm saçlarına, eski püskü kıyafetlerine baktı. İlk kez ağzındaki dişlerden bazılarının eksik olduğunu fark etti. Travnicek doğrularak tavan arasının arkasındaki tek kişilik odasına gitti ve elinde eski bir Polaroid kamerayla geri döndü. Makinede kalmış üç fotoğraf kâğıdını kullanarak birini yaratımına uzattı.

“İşte, insanlara gösterip kadını görüp görmediklerini sorabilirsin.”

“Emredersiniz, efendim.”

Travnicek diğer iki fotoğrafı raptiyelerle tavan arasının alçak kirişlerine tutturdu. “Bu kadının nerede olduğunu bulmanı ve çantadaki şeyi alıp getirmeni istiyorum. Ayrıca bu şeyi nereden bulduğunu da öğren.” Başını salladığında sigara külünü yere düşürdü. “Onu icat ettiğini sanmam. Bence bir yerlerde bulmuştur,” diye mırıldandı.

“Efendim? Ya Sürü? İki güne kadar Peru’ya gitmek üzere yola çıkmayı kabul ettik.”

“Askeriyeyi siktir et,” dedi Travnicek. “Hizmetlerimize karşılık tek kuruş ödemediler. Dandik bir zafer alayı dışında hiçbir şey vermediler, onun da masrafını askeriye değil belediye üstlendi zaten. Bırak Sürü’yle sensiz baş etmenin kolay olup olmadığını öğrensinler. Belki ondan sonra bizi ciddiye alırlar.” İşin doğrusu Travnicek de bütün işi baştan yapabilir durumda değildi. Haftalarca, hatta belki aylarca zamana ihtiyacı vardı. Ordu ise garanti verilmesini, plan sunulmasını ve onun kimlik bilgilerini istiyordu. Her halükârda evsiz kadın daha ilginçti. Amaçsızca androidin hafızasında dolanmaya başladı.

Modüler Adam bilgisayar aklının derinliklerinde irkildi. Yaratıcısının dikkatini görüntülerden uzaklaştırabilmek için hızla

konuşmaya başladı.

“Evsiz kadını bulmak için sığınmacı kamplarına bakabilirim. Ama uzun zaman alır. Dosyaladığım veriler New York’ta yirmi binin üzerinde evsiz insan olduğunu belirtiyor, bunlara bir de Jersey’den gelen mülteciler eklendi, dolayısıyla-”

“Hay senin çanağına!” diye haykırdı Travnicek Almanca. Android tekrar irkildi. Travnicek şaşkınlıkla televizyona bakıyordu.

“Şu oyuncu kadını beceriyorsun!” dedi. “Cyndi bilmem ne!” Android başına geleceklere hazırlandı.

“Doğru,” dedi.

“Sen sadece boktan bir tost makinesisin,” dedi Travnicek. “Düzüşebileceğini de nereden çıkardın?”

“Bana gereken ekipmanı vermişsin,” dedi android. “Ayrıca içime duygular da yüklemişsin. Üstelik bir de beni yakışıklı yapmışsın.”

“Ha!” Travnicek bir ekrana bir androide bakıyordu. “Sana o ekipmanı gerekirse insan taklidi yapabilesin diye verdim. Duyguları da toplum düşmanlarını anlayabilesin diye yükledim. Bu işi yapacağın aklımın ucundan dahi geçmedi.” Elindeki izmariti yere attı. Yüzüne bir sırıtış yayıldı. “Eğlenceli miydi bari?” diye sordu.

“Keyifliydi, evet.”

“Görünüşe bakılırsa o sarışın yavru da epey iyi vakit geçirmiş.” Travnicek kıkırdadı ve kumanda düğmelerine uzandı. “Bu partiyi başından izlemek istiyorum,” dedi.

“Evsiz kadına tekrar bakmak istemez misin?”

“Her şeyin sırası var. Bana bir Urquell[26] kap bakalım.” Aklına bir fikir gelmiş gibi ona baktı. “Patlamış mısırımız var mı?”

“Hayır!” Android omuzlarının üzerinden sertçe cevaplamıştı.

Modüler Adam birayı getirip Travnicek’in içkiden ilk yudumunu almasını izledi. Çek adam rahatsız olmuş gibi ona döndü.

“Bana bakışın hoşuma gitmedi,” dedi.

Android bunu düşündü. “Başka türlü bakmamı mı istersin?” diye sordu.

Travnicek öfkeden kıpkırmızı oldu. “Git köşede dur, seni kızışmış mikrodalga fırın!” diye bağırdı. “Başını çevir, seni sikişken video birimi!”

Yaratımı köşede dikilirken Travnicek akşamüzerinin kalan saatlerini video izleyerek geçirdi. Halinden çok memnundu. Videonun en iyi bölümlerini birkaç kez seyretti, gördüklerine kıkırdıyordu. Sonra, yavaş yavaş kahkahaları azaldı. Ensesinden

yukarı soğuk, tekinsiz bir his yürüdü. Video oynatıcısını kapatıp elindeki izmariti Urquell şişesine attı ve bir sigara daha yaktı.

Android şaşırtıcı bir bağımsızlık sergiliyordu. Travnicek programlamasının farklı parçalarını gözden geçirirken özellikle VESAİRE dosyasına odaklandı. Travnicek insan duygularını soyutlama sürecinde Freud'dan Dr. Spock'a kadar bir dizi uzmandan esinlenmişti. İnsan davranışlarındaki mantıksızlıkları programlamanın soğuk retoriğine tercüme etmek Travnicek için büyük bir zihinsel mücadele olmuştu. Bu işi, Teksas A&M'deki ikinci yılında kotarmıştı; üniversitenin Stonewall Jackson[27] ile Albert Speer'ın[28] kolektif bilinçaltı fantezilerinden fırlamış gibi görünen çılgın atmosferinde aklını kaçırmamak için önüne çok büyük bir görev koyması gerektiğini anlamış ve koca bir yıl boyunca evinden neredeyse hiç çıkmayıp kendini işine vererek çalışmıştı. Üniversite kampüsüne girip de bunun bir hata olduğunu fark ettiğinde daha içeride on dakika bile geçirmemişti. Öğrencilerin kısacık saçları, üniformaları, botları ve taşıdıkları kılıçlar, Travnicek'i Lidice'de ailesinin cesetlerinin altında güç bela nefes alır halde bırakan SS'leri hatırlatmıştı. Onların ardından gelen Sovyet ve Çek güvenlik kuvvetlerini söylemeye bile gerek yoktu. Travnicek, Teksas'ta hayatta kalmak istiyorsa, hatıralarının onu yiyip bitirmesini engellemek için kendine çok büyük bir meşgale bulması gerektiğini biliyordu.

Travnicek hiçbir zaman insan psikolojisine özel bir ilgi duymamıştı; yıllar önce insan tutkusunun yalnızca aptalca olmakla kalmayıp aynı zamanda tamamen sıkıcı olduğuna, korkunç bir zaman kaybı olduğuna da karar vermişti. Ama bir programa insan tutkusu eklemek, evet, işte bu ilginçti.

Şimdi o dönemi ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu. Kendi ruhunun en derin noktalarına bir çıkış kanalı sunan o yaratıcı trans halinde kaç ay geçirmişti? Tüm o zaman boyunca ne yapmıştı? VESAİRE de neydi?

Bir anlığına içinden bir korku titremesi gelip geçti. Zihninde Victor Frankenstein'ın yaratımının hayaleti salındı. Androidin isyan etmesi mümkün müydü? Yaratıcısına karşı düşmanca duygular geliştirebilir miydi? Yok canım. Sonuçta Travnicek'in sistemine eklediği zorunlu öncelikler vardı. Bilgisayar bilinci fiziksel bir hasar görmediği müddetçe Modüler Adam birincil komutlarını yok sayamazdı, tıpkı bir insanın yardım almadan tek bir yaşam süresi boyunca genetik yapısını değiştiremeyeceği gibi.

Travnicek artan bir rahatlama hissetmeye başladı. Takdir ve hayranlık karışımı bir ifadeyle androide baktı. Böylesine hızlı öğrenen bir makine programladığı için kendiyle gurur duydu.

“Hiç fena değilsin, tost makinesi,” dedi en sonunda, videoyu kapatarak. “Bana eski günlerdeki halimi hatırlattın.” Öğüt verircesine parmağını salladı. “Ama bu akşam düzüşmek yok. Şimdi git de bana evsiz kadını bul.”

Yüzü duvara dönük halde ayakta dikilen androidin sesi boğuktu. “Emredersiniz, efendim.”

Run Run Kulübü’nün pastel tabelası altında toplanmış bir doğallar[29] çetesinin donmuş nefeslerinde neon ışıkları titreşiyordu. Üçüncü Sınıf Dedektif John F X. Black, sivil aracında Schiff Parkway’e dönebilmek için trafik ışığının yeşile dönmesini beklerken kalabalığa bakıp yüzleri, sabıkalı isimleri ve olasılıkları aklından geçirdi. Nöbeti daha yeni bitmişti ve çıkışta sivil bir araç almıştı, çünkü ertesi gününü bir gizlenme yerinde, televizyonda “izleme” dedikleri işle meşgul olurken kıçı donarak geçirecekti. Önceki gün kefaletle serbest bırakılan yankesici Ricky Santillanes bir ağız dolusu metal kaplama dişini sergileyerek Black’e sırıttı ve orta parmağını kaldırdı. *Bırak keyfini çıkarsın*, diye düşündü Black. Doğalların çeteleri her karşılaşmalarında Jokerkent’in İblis Prensleri tarafından eziliyordu.

Black’in afişten öğrendiğine göre bu gece çalan grubun adı Sürü Anası’ydı. Eh, kimse *hardcore* grupların zamanın ruhunu yakalayamadığını söyleyemezdi. Memur Frank Carroll ışığa adım attığında Black’in afişe bakıyor olması tamamen şans eseriydi. Carroll bir tuhaf görünüyordu; şapkası elindeydi, saçı darmadağındı ve paltosu, titreyen tabelanın altında metalik, sarı ışık saçan bir şeyle lekelenmişti. İki blok ötedeki polis karakoluna doğru gidiyor gibi bir hali vardı. Black, Carroll’ın görev mıntıkasının epey uzakta olduğunu ve onun bu köşede bulunmasını gerektirecek bir tarafı olmadığını biliyordu.

Carroll, güvenlik güçlerine iki yıl önce, liseyi bitirir bitirmez katılmıştı. Koyu kızıl saçlı, beyaz tenli, kırpık bıyıklı, orta boylu tıknaz bir adamdı, düzensiz ağırlık çalışmaları yüzünden orantısız bir vücudu vardı. Polis olmayı ciddiye alıyor gibiydi, düzenli ve titizdi, mevcut olmasa da çok fazla mesaiye kalıyordu. Black onun

azimli ama yaratıcılıktan yoksun olduğunu düşünüyordu. Bir kış gecesi, saat on ikide, gözleri deliye dönmüş bir şekilde oradan oraya koşturacak tiplerden değildi.

Black kapıyı açtı, dışarı çıktı ve Carroll'a seslendi. Memur dönerek çıldırmış gibi baktıktan sonra yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. Black'in arabasına doğru koşup yolcu kapısına atıldı.

"Ah Tanrım!" dedi Carroll. "Biraz önce evsiz bir kadın tarafından çöp bidonuna atıldım!"

Black içten içe güldü. Trafik ışığı değişmişti. Black gaza basıp döndü. "Seni gafil mi avladı?" diye sordu.

"Harbiden öyle oldu. Forsyth'taki bir ara sokakta duruyordu. Elinde bir tomar kibrit ve bir sürü kâğıt vardı, ısınmak için koca bir çöp tenekesini ateşe vermeye çalışıyordu. Durmasını söyledim. Onu Rutger Park'taki barınağa götürmeye çalışıyordum ki - *bam!* Torba beni çarptı!" Black'e bakıp dudaklarını ısırdı. "Sence bir çeşit joker olabilir mi, Tem?"

"Tem", New York Emniyet Müdürlüğü'nde "teğmenim" için kullanılan kısaltmaydı.

"Nasıl yani? Sana torbayla vurdu sonuçta, değil mi?"

"Yok. Yani şimdi şöyle, o torba-" Carroll'ın bakışlarına yeniden delilik hâkim olmuştu. "O torba beni yedi, Tem. Torbadan bir şey uzanıp beni yuttu. Şey…" Aradığı kelimeyi bulmak için debelendi. "Kesinlikle paranormal bir şeydi." Başını aşağı çevirip üniformasına baktı. "Şuna bak, Tem." Rozeti garip bir şekilde bükülmüştü. Dali tablolarındaki saatlere benziyordu. İki düğmesi de öyleydi. Bir tür huşu ifadesiyle onlara dokundu.

Black bir yükleme cebine girdi ve el frenini çekti. "Anlat bakalım."

Carroll'ın kafası karışmış gibiydi. Alnını ovuşturdu. "Bir şeyin beni tuttuğunu hissettim, Tem. Sonra… Torbanın içine emildim. Torba büyüdükçe büyüyordu… ve sonra bir anda kendimi Stanton'ın kuzeyinde, Ludlow eteklerinde bir çöp tenekesinde buldum. Beni bulduğunda karakola koşuyordum."

"Forsyth'tan Ludlow'a ışınlandın yani."

"Işınlandım. Evet. Doğru sözcük bu." Carroll rahatlamış gibiydi. "Demek bana inandın. Tanrım, Tem, cidden aklımı kaçırdığımı sanmıştım."

"Uzun zamandır Jokerkent'teyim, bir sürü tuhaflık gördüm." Black arabayı tekrar vitese taktı. "Haydi gidip senin evsiz kadını

bulalım," dedi. "Olay birkaç dakika önce oldu değil mi?"

"Evet. Ve aracım hâlâ orada. Hastir. Jokerler muhtemelen şimdiye kadar arabayı soyup soğana çevirmişlerdir."

Yanan çöp tenekesinin parıltısı, kahverengi taşlara yansıyan turuncu alevler Forsyth'tan görülüyordu. Black bir yükleme cebine park etti. "Yürüyelim."

"İtfaiyeyi çağırmamız gerekmez mi sence?"

"Henüz değil. Onlar için tehlikeli olabilir."

Black önde, sokağın sonuna kadar yürüdüler. Çöp tenekesi parıltılar içinde yanıyor, alevler bir kül dumanının arasından iki-üç metre kadar havaya yükseliyordu. Arka kapısı açık olmasına rağmen Carroll'ın aracına, mucizevi bir şekilde, dokunulmamıştı. Çöp tenekesinin önünde, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek sallanan ve ellerinde koca birer alışveriş torbası bulunan ufak tefek beyaz bir kadın duruyordu. Üstünde paçavra gibi birkaç kat elbise vardı. Kendi kendine konuşuyordu.

"Bu o, teğmenim!"

Black kadını incelerken hiçbir şey söylemedi. Ona nasıl yaklaşması gerektiğini düşünüyordu.

Alevler çatırdayarak daha da yükseldi ve aniden, Denizci Işıklarını andıran, tuhaf, kırpışan bir alaz, kadının ve alışveriş torbalarının etrafında dans etmeye başladı. Derken torbalardan birinin içinden bir şey, karanlık bir gölge, havaya yükselir gibi oldu ve alevler güçlü bir esintide kalan mum ışıkları gibi eğilerek torbanın içine emildi. Bir anda gölge de alevler de kaybolmuştu. Kadının etrafında tuhaf, rengârenk ışıklar dönüyordu. Kaldırıma yağlı küller saçılmıştı.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Carroll. Black bir karar verdi. Cebine uzanıp cüzdanını ve sivil aracının anahtarlarını çıkardı. Carroll'a bir onluk uzattı.

"Benim arabayı al. Batı Broadway'deki Burger King'e git ve iki duble çizburgerle iki büyük patates kızartması ve büyük bir kahve al. Paketletip getir." Carroll ona baktı.

"Normal kahve mi sert kahve mi, Tem?"

"Yürü!" diye terslendi Black. Carroll alelacele oradan ayrıldı.

Yaşlı kadını Black'in sivil polis aracına bindirmek iki çizburger,

kahve ve bir paket patates kızartması gerektirdi. Black, kadının hiçbir koşulda Carroll'ınki gibi mavi-beyaz bir polis arabasına binmeyeceğini tahmin etmişti. Kadını tedirgin etmemek için Carroll'dan üniformasını ve tabancasını bagaja koymasını istemişti. Öndeki yolcu koltuğuna oturan Carroll tir tir titriyordu.

Arka koltuktaki evsiz kadın patates kızartmalarının tadını çıkarırken kendi kendine mırıldanıyordu. Felaket kokuyordu.

"Şimdi nereye?" diye sordu Carroll. "Sığınmacı merkezlerinden birine mi? Kliniğe mi?"

Black aracı vitese taktı. "Özel bir yere. Şehrin yukarısında. Bu kadınla ilgili bilmediğin şeyler var."

Black Jokerkent'ten hızla çıkarken, Carroll bütün enerjisini titremek için kullandı. Evsiz kadın arka koltukta uyuyakalmıştı. Horultusu, eksik dişlerinin arasından ıslık çalar gibi çıkıyordu. Black, Doğu 57. Cadde'nin üzerinde, kumtaşından yapılma bir binanın önünde park etti.

"Burada bekle," dedi. Merdivenlerden aşağı, zemin kattaki daireye indi ve kapıyı çaldı. Kapıya plastik bir Noel çelengi asılmıştı. Biri kapıdaki gözetleme deliğinden baktı ve kapı açıldı. "Seni beklemiyordum," dedi Coleman Hubbard.

"Arabanın arka koltuğunda… güçleri olan biri var. Aklı başında değil. Onu arkadaki yatak odasına yerleştirebileceğimizi düşündüm. Ha bir de, yanımda neler döndüğünü öğrenmemesi gereken bir memur var."

Hubbard'ın gözleri arabaya çevrildi. "Ona ne söyledin?"

"Arabada kalmasını. İyi çocuktur, bu yüzden dediğimi yapar."

"Pekâlâ. Bekle de paltomu giyeyim."

Carroll merakla bakarken Hubbard ve Black, Hubbard'ın buzdolabından aldıkları yiyeceklerle evsiz kadını daireye girmesi için ikna ettiler. Black, Carroll'ın mumlar, sunak, yerdeki pentagram, işlemeli metal oluklar ve duvarlara çivilenmiş zincirlerle döşeli olan yan taraftaki kilitli özel daireyi görse ne diyeceğini merak etti. Burası şehrin aşağı yakasındaki havaya uçan eski tapınak kadar gösterişli değildi belki, ama zaten şehrin yukarısında yapılan yeni tapınak tamamlanana kadar kullandıkları geçici bir mabetti.

Hubbard'ın dairesinde misafirler için hazır bekleyen iki oda vardı ve evsiz kadın da bunlardan birine yerleştirilmişti.

"Kapıyı kilitle," dedi Black. "Ve Gökbilimci'yi çağır."

“Efendi Amon çoktan çağrıldı,” dedi Hubbard ve parmağını alnına vurdu.

Black aracına binerek tekrar Jokerkent’e doğru sürdü. “Önce senin arabanı alırız,” dedi. “Sonra da raporunu vermen için karakola geçeriz.”

Carroll ona baktı. “O adam da kimdi, Tem?”

“Jokerler ve akıl sağlığı konusunda bir uzman.”

“O kadın ona zarar verebilir.”

“Merak etme, şu anda ikimizden de daha güvende.”

Black, Carroll’ın devriye arabasının arkasında durdu. Arabadan inip bagajı açtı ve Carroll’ın üniformasıyla şapkasını alıp genç memura verdi. Sonra ertesi günkü izleme görevi boyunca kendisini ısıtmak için kullanmayı planladığı bir matara -masum gözlere gazlı içecek şişesi gibi görünen ancak içkiyle dolu olan şişelerin New York Emniyet Müdürlüğü mensupları arasındaki adı- çıkardı ve Carroll’a uzattı. Devriye memuru şişeyi minnetle aldı. Black, Carroll’ın silah kemerine uzandı.

“İyi ki bu civardaydın, Tem.”

“Yaa, öyle.”

Black, Carroll’ı kendi silahıyla dört kez göğsünden vurdu, sonra memur yere düştüğünde iki kez de kafasına sıktı. Silahtaki parmak izlerini silip tabancayı yere attıktan sonra kola şişesini alıp arabasına bindi. Muhtemelen, etrafa dökülmüş romun da yardımıyla, Carroll’ın ayyaşın tekiyle uğraşmak için araban indiği ve herifin onu tepelediği zannedilirdi.

Araba çizburger kokuyordu. Black akşam yemeği yemediğini hatırladı.

Evsiz kadın yatağı görmezden gelip odanın bir köşesinde, yerde uyumuştu. Torbalarını önünde bir siper gibi üst üste koymuştu. Hubbard bir iskemlede oturmuş, dikkatle onu izliyordu. Çarpık gülüşü yüzünde donmuş, eskisinin bir karikatürüne dönüşmüştü. Başı ıstırapla zonkluyordu. Kadınının zihnini okumaya çalışmanın maliyeti vardı.

Geri dönemem, diye düşündü. Bu işin sonunu görmeliydi. Başkomiser McPherson karşısında yaşadığı başarısızlık, Amon’un saygısını yitirmesine ve tarikat içerisinde gözden düşmesine sebep

olmuştu. Black evsiz kadınla çıkageldiğindeyse, Hubbard bunun mevkiini geri kazanmak için bir fırsat olduğunu fark etmişti. Black'e Amon'u çağırdım derken yalan söylemişti.

Burada güç vardı. Şakti cihazını çalıştırmaya yetecek kadar belki de… Ve eğer şu torbadaki şey Şakti cihazını çalıştırabilirse, artık Amon'a ihtiyaç kalmayacaktı.

Torba-şey insanları yutabilirdi, Hubbard bunu biliyordu. Belki Amon'u bile yutabilirdi. Hubbard eski tapınaktaki yangını düşündü. Amon, ardında müritleriyle alevlerin arasından geçip giderken Hubbard'ın çığlıklarına kulak asmamıştı.

Evet, diye düşündü. Bu riske girmeye değerdi.

İkinci Sınıf Dedektif Harry Matthias, tarikattaki ismiyle Yahuda, ellerini çenesine dayamış, yatakta oturuyordu. Başını salladı.

"Bu kadın as falan değil. Torbada tuttuğu şey de öyle…"

Hubbard zihniyle konuştu. *İki zihin hissediyorum. Biri kadının, dağınık. Ona dokunamıyorum. Diğeriyse torbanın içinde, bir şekilde kadına bağlı… aralarında empatik bir bağ var. Diğer zihin de hasarlı gibi. Kadına uyum sağlamış sanki*.

Yahuda ayağa kalktı. Öfkeliydi. "Tanrı aşkına, neden şu soktuğumun torbasını almıyoruz ki?" Pençe gibi büktüğü elleriyle evsiz kadına doğru hamle yaptı.

Hubbard zihninde bir elektrik çıtırtısı eşliğinde güçlü bir farkındalık hissetti. Evsiz kadın uyanmıştı. Hubbard, Yahuda'yla olan zihinsel bağı vasıtasıyla adamda anlık bir tereddüt hissetti, kadının gözleri kötücül bir ışıkla parlıyordu. Yahuda çantaya uzandı.

Çanta da Yahuda'ya…

Karanlık akıl almaz bir hızla odaya yükseldi. Yahuda içinde kayboldu. Hubbard boş odaya baktı. Kadının ustura keskinliğindeki deliliği zihninde dans ediyordu.

♣

Dudakları mosmor olan Yahuda titriyordu. Saçına takılmış Noel süsleri vardı. Ayakkabılarından birinin tabanına bir karton yapışmıştı. Tabancası bir sinüs eğrisi gibi bükülmüştü. Christopher Sokağı'ndaki bir çöp tenekesine ışınlanmıştı ve yaklaşık yirmi dakika boyunca yok olmuştu. Bir taksi tutarak geri dönmüştü.

Güç, diye düşündü Hubbard. *İnanılmaz bir güç*. Torbadaki şey her

nasılsa uzay-zaman ilişkisini büküyor.

“Neden çöp tenekesi?” dedi Yahuda. “Neden çöp yığını? Bir de tabancama bak…” Tabanına yapışmış kartonu fark etti ve ayakkabısından çıkarmaya çalıştı. Karton parçası, yapışkan bir sesle çıktı.

“Sanırım kadının çöp saplantısı var,” dedi Hubbard. “Ve torbadaki şey de bazen cansız nesneleri büküyor. Hasarlı olduğunu hissedebiliyorum. Belki de bu yüzdendir.”

Evsiz kadını alt etmenin bir yolunu bulmalıydı. Uyuyana kadar beklemek bir işe yaramamıştı; Yahuda’nın ilk tehditkâr hamlesinde kadın uyanıvermişti. Hubbard bir süre zehirli gaz fikriyle oyalandı, sonra birden aklına bir fikir geldi.

“Karakoldaki bayıltıcı tabancayı alabilir misin?”

Yahuda başını iki yana salladı. “Hayır. Ama belki itfaiyede vardır, hani tehlikeli hayvanlarla karşılaşma ihtimaline karşı.”

Fikir, Hubbard’ın zihninde billurlaşmıştı. “Black’le gidip bana bir tane çalmanızı istiyorum.”

Atışı Black’e yaptıracaktı, eğer torbadaki şey karşılık verirse Black’e saldırırdı. Sonra da, evsiz kadın bayılınca, Hubbar cihazı alıp…

İşte o zaman Hubbard’ın sırası gelecekti. Evsiz kadının zihnini işlemek için istediği kadar vakti olacaktı. Kadının aklı, başına gelenleri anlayacak kadar yerindeydi. Ah, evet.

Aletin gücünü sokaktan topladığı insanlar üzerinde deneyebilirdi. Ve sonra, belki de sıra Amon’a gelirdi.

Dudaklarını yaladı. Beklemeye dayanamıyordu.

♠

Gece kalabalıkları bitmek tükenmek bilmiyordu adeta. Androidin New York’un ayaktakımına ilişkin soyut bilgileri, cam kulelerle taş binaların arasında sürüklenen ve bina sakinlerinin yaşamından Marslılar kadar farklı bir hayat yaşayan binlerce insan olduğunu söylüyordu. Ancak özetlenmiş, dijital veriye dönüşmüş bilgi, gerçeği yansıtmakta yetersizdi. Bir çöp bidonunda yakılmış ateşin çevresini saran ve birbirlerine içki şişelerini uzatan adamlar, kartonların ardında yaşayan mülksüzlerin gözlerinde parlayan Noel ışıkları, metro girişlerinde veya sokak aralarında kendi kendilerini kucaklayarak çılgınlık türküleri çığıran deliler… Sanki şehre kötücül bir büyü yapılmıştı da nüfusun bu bölümü savaşa veya

yıkıma maruz kalıp evsiz sığınmacılara dönüşmüş, diğerleriyse onları fark etmeyecek şekilde başka bir efsunun etkisi altına girmişti.

Android iki ceset buldu, tenlerindeki son sıcaklık kırıntıları da bedenlerini terk edip gitmişti. Onları gazeteden kefenlerinin içinde bıraktı ve devam etti. Ölmek üzere veya hasta olan başkalarını hastanelere taşıdı. Diğerleri ondan kaçtı. Bazılarıysa, çöp tenekesinden yükselen alevlerin aydınlığında Polaroid fotoğrafı kaldırıp evsiz kadına bakar gibi yaptı ve yalan söyleyecekleri açıkça belli olmasına rağmen, bilgi vermek için para istediler.

Android görevinin neredeyse nafile olduğunu düşündü. Yine de devam etti.

Black ve Hubbard evsiz kadının kilitli kapısının dışında bekliyordu. Black kola-rom şişesini yudumluyordu. “Rüyalar. İnanılmaz rüyalar. Tanrım! İnanamayacağın canavarlar; aslan gövdeliler, insan suratlılar, kartal kanatlılar… aklına gelip gelebilecek her şey ve hepsi aç, hepsi de beni yemeyi bekliyor. Bir de arkalarında dev gibi bir şey var işte, bir gölge gibi ve sonra… Tanrım.” Asabi bir tebessümle sırıttı ve alnını sildi. “Hâlâ düşündüğümde ter basıyor. Sonra, tüm canavarların bir şekilde *bağlı* olduğunu fark ediyorum, hepsi de o şeyin bir parçasıymış. İşte o zaman çığlıklar atarak uyanıyorum. Kaç kere oldu. Neredeyse gidip teşkilatın deli doktoruna görünecektim.”

“Zihnin, uykudayken TIAMAT’a dokunmuş.”

“Evet. Matthias da -yani Yahuda da- beni işe alırken böyle demişti. Bir şekilde TIAMAT’ın bana uzandığını hissetmiş.”

Hubbard çarpık çarpık sırıttı. Black hâlâ Hayalet’in her gece zihnine girip o rüyaları uykularına yerleştirdiğini, geceler boyunca onu çığlıklar atarak uyandırdığını ve onu bir psikozun eşiğine sürüklediğini bilmiyordu. Böylelikle Yahuda ona olanları açıkladığında ve tarikatın rüyalara nasıl son verebileceğini anlattığında, Masonlar tek çare gibi görünmüştü. Tümü de tarikatın New York Emniyet Müdürlüğü’nde Matthias’tan daha rütbeli birine ihtiyacı olduğu için yapılmıştı ve Black teşkilatta ilerleyeceği bilinen, pırıl pırıl bir polisti.

“Ama sonra ambargo yedim.” Dedektif başını iki yana salladı. “Balsam ve diğerleri, yani geleneksel Masonlar, Katolik olarak

yetiştirilmiş bir adamı istemediler. Şerefsizler. Düşünsene, TIAMAT çoktan yola çıkmıştı. Hâlâ inanamıyorum.”

“Adını Francis Xavier’den[30] almış olmanın da faydası olmamıştır tabii.”

“En azından kız kardeşimin rahibe olduğunu öğrenemediler. İşte bu beni yıkardı.” Black içkisini bitirdi ve şişeyi çöpe atmak için oturma odasına doğru yürüdü. “Sonuçta ikinci denemede kabul edildim.”

Asla sebebini bilemeyeceksin, diye düşündü Hubbard. *Amon senin üyeliğini Balsam’a karşı bir silah olarak kullandı, eski Üstad’ı tüm o mantıksız önyargıları, eski yöntemleri ve geçmişten miras aldığı mistik ıvır zıvırlartyla beraber toptan ortadan kaldırmak istiyordu. Sana karşı alınan olumsuz kararı Kim Toy, Kızıl ve Hayalet’i Balsam’ın gitmesi gerektiğine ikna etmek için kullandı. Sonra da eski tapınakta o yangın çıktı işte, bunu bir şekilde Amon planlamış ve kendi adamlarını alevlerden kurtarmıştı, Balsam’la takipçileriyse ölmüştü*.

Hubbard patlamayı hatırlıyordu; yangını, acıyı ve bir anda parlayan alevlerle teninin kararmasını… Amon’un devasa astral figürünün kendi müritlerini dışarı çıkardığını görmüş, yardım etmeleri için bağırmıştı. Eğer Kim Toy onun için geri dönmeseydi muhtemelen orada ölecekti. Amon o zaman bile ona tam olarak güvenmiyordu. Hubbard, tarikata yeni katılmıştı ve Amon’un onunla ilgilenecek, zihnine girip onu sindirecek, sonsuz zihin oyunlarını sergileyerek onu bitmek tükenmek bilmeyen aşağılanmalarla düğüm düğüm bükecek vakti olmamıştı… *Evet*, diye düşündü, *Amon tam olarak böyle biri. Biliyorum, çünkü ben de öyleyim*.

Kapı çalındı. Hubbard, üzerinde SADECE RESMİ KULLANIM İÇİNDİR etiketi olan metal bir kasada çalıntı bayıltıcı silahı taşıyan Yahuda’yı içeri aldı. “Oh be. Ne biçim iş bu. Bir an Başkomiser McPherson beni oradan hiç salmayacak sandım.”

Black’le birlikte büyük havalı tabancayı kasadan çıkardılar ve haznesine bir ok yerleştirdiler. “Bu onu saatlerce uyutur,” dedi Black kendine güvenle. “Ona biraz yemek veririm, sonra da kadın yemeğini yerken onu kapının eşiğinden vururum.” Tabancayı pantolonunun arkasına sıkıştırdı ve buzdolabından çıkardığı soğuk pizzayı kâğıt bir tabağa koyup evsiz kadının kapısına gitti. Ağır asma kilidi açıp dikkatle kapıyı araladı. Hubbard ve Matthias istemdışı olarak bir adım gerilediler, bir yanlarıyla Black’in

torbanın içinde her ne uzay-zaman tekilliği varsa onun tarafından yutulmasını bekliyorlardı. Ama yüz ifadesi değişen Black başını uzatıp bir sağa bir sola baktı. Tekrar koridora çıktığında afallamıştı.

"Gitmiş," dedi. "Odada yok."

Modüler Adam önündeki bar tezgâhına sıra sıra dizilmiş içkilere baktı. İrlanda kahvesi, martini, margarita, bira kokteyli ve Napolyon brendi. Şu anda gerçekten yeni tatlar denemek istiyor ve evsiz kadının cihazı yüzünden parçalarının ezilmesinin onda bir tür ölümlülük hissi yaratıp yaratmadığını merak ediyordu.

"Şunu fark ettim ki," dedi android İrlanda kahvesini dudaklarına doğru kaldırırken, "yaratıcım iflah olmaz bir sosyopat."

Cyndi bunu bir düşündü. "Eğer biraz teolojinin senin için sakıncası yoksa şu kadarını söyleyeyim: Galiba bu durumda sen de bizimle aynı gemidesin."

"Öyle şeyler yapıyor ki… neyse, ne yaptığını boş ver. Ama bana kalırsa adam hasta." Android üst dudağındaki kremayı sildi.

"Kaçabilirsin. En son duyduğumda kölelik hâlâ yasadışıydı. Sana asgari ücret bile ödemiyordur herhalde."

"Ben bir kişi değilim. Ben insan değilim. Makinelerin hakları yoktur."

"Bu onun dediği her şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez, Mod Adam."

Android başını iki yana salladı. "İşe yaramaz. Ona itaat etmek ve kimliğini gizlemek için programlandım."

Cyndi şaşırmış gibiydi. "Her şeyi düşünmüş. Hakkını vermek gerek." Dikkatle Modüler Adam'a baktı. "Seni neden yapmış ki?"

"Beni seri üretime sokup askeriyeye satacaktı. Ama bana kalırsa benimle oynamaktan öyle çok zevk alıyor ki haklarımı Pentagon'a asla satmayabilir."

"Senin yerinde olsam minnet duyardım."

"Bilmem." Android br içkiye daha uzandı, sonra Cyndi'ye evsiz kadının Polaroid resmini gösterdi.

"Bu kişiyi bulmam gerek."

"Evsiz bir kadına benziyor."

"Evsiz bir kadın zaten."

Cyndi güldü. "Haberleri dinlemedin mi? Bu kadınlardan kaç bin

tane var biliyor musun? Ortalıkta ekonomik kriz var. Ayyaşlar, kaçaklar, şansı tükenmiş ya da işini kaybetmiş insanlar, devlet ödeneği kesildiği için akıl hastanelerinden atılanlar… Barınaklar Sürü mültecilerine öncelik veriyor. İsa aşkına, böyle bir gecede bile. Bu gecenin tarihin en soğuk aralık gecesi olduğunu biliyor musun? Berduşlar soğuktan donmasın diye kiliselerin ve karakolların bile kapılarını açmak zorunda kaldılar. Ama bir sürü berduş herhangi bir barınağa gitmez, çünkü ya yardıma ihtiyaçları olduğunu fark edemeyecek kadar delidirler ya da otoritelerden ölesiye korkuyordurlar. Sana özenmiyorum, Mod Adam, hem de hiç. Çöplükler yarın cesetlerle dolacak."

"Biliyorum. Bazılarını buldum."

"Onu donup gitmeden önce bulmak istiyorsan ilk olarak içinde ateş yakılmış çöp tenekelerine bak, barınakları daha sonra dene." Cyndi kaşlarını çatıp resme tekrar baktı. "Onu neden arıyorsun ki?"

"Sanırım… bir olaya şahit olmuş olabilir."

"Pekâlâ. İyi şanslar."

Android omzunun üzerinden verandadaki buzla kaplanmış seyir terasına baktı. Korkulukların ötesinde Manhattan daha önce görmediği bir billurlukla, sanki insanlar, ışıklar muazzam bir kristalin içinde donmuş gibi soğuk soğuk parlıyordu. Şehir, yıldızlar kadar uzak ve onlar kadar sıcaklıktan mahrum gibiydi.

Aklından tamamen hayali bir omuz silkti. Orada, Yüksek Aslar'ın sıcaklığında kalmak, sıcak bir içkiyi yudumlamanın mükemmel hazzını tatmak istiyordu. Bunda, fikrin açık mantıksızlığına rağmen, rahatlatıcı bir şey vardı. İçki içme dürtüsünü anlamıyor, sadece biliyordu. Muhtemelen programlamasının insani yönüyle alakalı bir şeydi.

Ancak tutkularına konan kısıtlamalar vardı ve bunlardan biri de itaatkârlıktı. Yüksek Aslar'da ancak evsiz kadını bulma görevini tamamlaması için gerekli olduğu sürece kalabilirdi.

İçki sırasını bitirdi ve Cyndi'ye veda etti. Mucizevi bir şekilde evsiz kadını çabucak bulamazsa gecenin kalanını sokaklarda geçirecekti.

Sabaha karşı dört. Araba bir rögar kapağının üzerinden geçti ve Coleman Hubbard'ın bacağına sıcak kahve döküldü. Umursamadı. Plastik köpük bardağı uyluklarının arasından alıp hızla içti. Ayık

kalmak zorundaydı.

Evsiz kadını arıyor, her bir barınağa, her bir karanlık sokağa girip çıkıyor, zihniyle uzanıp kadının delilik ve öfkeyle dolu zihnini arıyordu.

Son yirmi dört saatin büyük bölümünde bunu yapmıştı. Kiraladığı ucuz hurda yığınının kaloriferleri bozulmuştu. Bedeni kramplarla kasılan bir kütleden ibaretti ve başı da yavaş yavaş bir şahmerdanla dövülüyor gibiydi. Black ve Yahuda'nın da şu anda aynı işi yaparken donuyor olmaları bir teselli sayılmazdı.

Hubbard kahve bardağını uyluklarının arasına sıkıştırdı, harita ışığını yaktı ve kâğıttaki barınak listesine baktı. Yakınlarda bir yerde sığınmacılarla dolu bir kız okulu vardı ve orayı henüz zihniyle taramamıştı.

Okula yaklaşırken Hubbard bu anı önceden yaşamış gibi rahatsız edici bir aşinalık hissine kapıldı. Baş ağrısı gözlerini yuvalarından fırlatacak gibiydi. Midesi ekşiyordu. O duyguyu tanıması için birkaç saniye geçti.

Kadın buradaydı. İçi coşkuyla doldu. Zihnini evsiz kadının çılgın zihninden ayırdı ve Black'in devriye gezdiği bölgeye uzandı, bayıltıcı silah ön koltukta Black'in yanındaydı.

Çabuk! diye bağırdı. *Onu buldum!*

Modüler Adam uzun sıraların arasından ilerlerken bir sağa bir sola bakıyordu. Okulun spor salonuna sekiz yüz sığınmacı tıkıştırılmıştı. Ulusal Muhafızların deposundan çıkma olduğu belli olan dört yüz kadar portatif karyola vardı, geri kalan sığınmacılarsa yerde yatıyorlardı. Büyük salon, horlamalar, iniltiler ve çocukların şamatasıyla yankılanıyordu.

Ve işte oradaydı. Kadın karyola sıralarının arasında yürüyor, kendi kendine mırıldanırken ağır torbalarım peşi sıra sürüklüyordu. Android onu gördüğü sırada kadın da başını kaldırdı ve aynı anda birbirlerini tanıdıklarında yüzüne eksik dişli, kötücül bir sırıtış yayıldı.

Android durumu ışık hızıyla devinen aklından geçirdikten bir pikosaniye sonra havadaydı. Kadının torbadaki şey her neyse onu üzerine salıvermesi ihtimaline karşı, çevredeki masumlardan mümkün olduğu kadar uzak durmayı istemişti. Akı gücü kalkanı çatırdayarak bedeninin etrafını sardığında daha ayakları yerden

ancak kesilmişti. Torbadaki canavar tutup kavrayabileceği somut bir şey bulamayacaktı.

Radarını açtı, sol omzundaki gaz bombası namlusuyla nişan aldı. Bedeniyle geri tepmeyi yumuşattı. Akı alanını terk eden bomba görünür hale geldi, ama yoluna devam etti. Evsiz kadının etrafını kesif bir gaz kütlesi sardı.

Kadın kendi kendine gülümsedi. Etrafında bir karanlık peyda oldu ve gaz bu karanlığa doğru çekilerek bir deniz hortumu gibi torbanın içine girdi.

Çarpışmayı fark eden sığınmacılar arasında panik baş gösterdi.

Evsiz kadın alışveriş torbasını açtı. Android, torbanın içinde yatan karanlığı görebiliyordu. Etrafından soğuk bir şeyin geçtiğini hissetti, bir şey maddesizliğinin sınırlarını yokluyordu. Tavanı destekleyen çelik kirişler çan gibi çınlıyordu.

Evsiz kadının çarpık gülümsemesi soldu. “Orospu çocuğu,” dedi. “Bana Shaun’u hatırlatıyorsun.”

Modüler Adam uçarak tavana kadar çıktı. Kadının üzerine doğru dalış yapacak, son anda maddeleşerek alışveriş torbasını kapacak ve torbanın onu yememesini umacaktı.

Evsiz kadın yeniden gülümsemeye başlamıştı. Android tam tepesindeki noktaya geldiğinde, kadın torbayı başına geçirdi.

Torba onu yutuvermişti. Kafası torbanın içinde kaybolurken bunu bedeninin geri kalanı da takip etti. Torbanın kenarlarını sıkı sıkıya tutan elleri, torbayı da kendisinin ardından boşluğun içine çekti. Torba kendi içine katlanarak yok oldu.

“İmkânsız,” dedi biri.

Android dikkatle salonu taradı. Evsiz kadın ortalıkta görünmüyordu.

Altında gitgide büyüyen huzursuzluğu görmezden gelen android, tavandan dışarı uçtu. Etrafında Manhattan’ın soğuk ışıkları belirdi. Gökyüzünde tek başına yükseldi.

♣

Hubbard evsiz kadının yok olduğu noktaya uzun uzun baktı. *Demek böyle kaçtı*, diye düşündü.

Donmuş ellerini birbirine sürttü ve sokakları, bitmek tükenmek bilmeyen soğuk sokakları, arayışla geçen uzun saatlerini düşündü. Kadın Jersey’e bile gitmiş olabilirdi.

Uzun bir gece olacaktı.

“Lanet olası kadın!” dedi Travnicek. Mektubu tutan eli öfkeyle titriyordu. “Tahliye kararı!” Mektubu salladı. “Rahatsızlık veriyormuşum!” diye homurdandı. “Güvenli olmayan aletler kullanıyormuşum! Altmış gün mühletim varmış!” Ağır botlarıyla yere vura vura alttaki daireyi bile bile rahatsız etmeye çalışıyordu. Her bir kelimeyle çıkan nefesi donuyordu. “Orospu!” diye bağırdı. “Ne oyunlar oynadığını biliyorum! Benim burayı kendi cebimden tamir ettirmemi istedi ki beni tahliye edip daha yüksek fiyata kiralayabilsin. Eh ben de tamirata koca bir servet dökmedim, bu yüzden şimdi gidip bir başka enayiyi kazıklamak istiyor. Siktiğimin seçkin sınıfından birilerini.”

Başını kaldırıp, elindeki kruvasan ve kahve paketiyle sabır içerisinde bekleyen androide baktı.

“Bu gece ofisine girip orayı darmadağın etmeni istiyorum,” dedi Travnicek. “Dokunmadık bir köşe kalmasın, ne bir parça kâğıt ne de bir iskemle. Paramparça edilmiş mobilyalar ve konfetiler istiyorum. Sonra o bu dağınıklığı temizlemeye çalışırken aynısını evine yapacaksın.”

“Emredersiniz, efendim,” dedi android, boyun eğmiş bir sesle.

“Siktiğimin Aşağı Doğu Yakası ulan burası!” dedi Travnicek. “Burası da gösteriş budalalarını çekmeye başladıysa geriye neresi kaldı? Biraz huzur bulmak için Jokerkent’e mi taşınmam gerek?” Parkelere ayaklarını vurmaya devam ederken androidin elinden kahvesini aldı.

Omzunun üzerinden yaratımına baktı. “Eee?” diye sertçe bağırdı. “Evsiz kadını arıyor musun aramıyor musun?”

“Arıyorum, efendim. Ama gaz bombası işe yaramadığı için saldırı yöntemini değiştirmeye karar verdim.”

Travnicek birkaç kez zıpladı. Çıkan ses tavan arasında yankılandı. “Nasıl istersen.” Zıplamayı kesip sırıttı. “Tamam,” dedi. “Ne yapacağımı biliyorum. *Büyük* dinamoları çalıştıracağım.” Android elindeki kâğıt paketi çalışma masalarından birine bıraktı, silahlarını değiştirdi ve sessizce tavandan dışarı uçtu. Dışarıda soğuk rüzgâr şehri dövmeye devam ediyor, uzun binaların arasından çağlayarak akıyor ve insanları bir nehirdeki ağaç dalları gibi sürüklüyordu. Sıcaklık donma noktasının azıcık üzerine

çıkmıştı, ama soğuk rüzgâr nedeniyle sıfırın epey altında hissediliyordu.

Android biliyordu, daha çok insan ölecekti.

“Hey,” dedi Cyndi. “Ne dersin, bir ara verelim mi?”

“Eğer istersen.”

Cyndi ellerini kaldırıp androidin başını avuçlarına aldı. “O kadar hareket…” dedi. “Seni biraz da olsa terletmiyor mu?”

“Hayır. Sadece soğutma ünitemi açıyorum.”

“Hayret bir şey.” Android kadının üzerinden kalktı. “Resmen bir makineyle sevişiyorum,” dedi kadın dalgın bir sesle. “Biliyor musun, en azından biraz tuhaf kaçacağını sanırdım. Ama öyle değil.”

“Böyle söylemen çok hoş sanırım.”

Modüler Adam kırk sekiz saattir evsiz kadını arıyordu ve kendine ayıracak birkaç saate ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Moralini yükseltmek için böyle bir molaya ihtiyacı olduğunu söylemişti kendi kendine. Bu gecenin anısını hafızasında başka bir yere aktarıp, yerini dün geceki devriyesinin sıkıcı görüntüleriyle dolduracaktı. Birazcık şansı varsa, Travnicek devriye görüntülerini hızla geçer ve hafızasındaki porno görüntülerini aramaya koyulmazdı.

Cyndi yatakta doğrularak komodine uzandı. “Biraz kokain ister misin?”

“Ziyan olur. Sen al.” Kadın aynayı dikkatle önüne koydu ve beyaz tozu uzun şeritler halinde ayırmaya başladı. Şeritlerden ikisini burnuna çekip zevk içinde gülümseyerek arkasındaki yastıklara yaslanırken android onu seyretti. Cyndi ona bakıp elini tuttu.

“Aslında performansa bu kadar takılmamalısın,” dedi. “Yani demek istediğim, istiyorsan gelebilirsin.”

“Ben gelmem.”

Cyndi’nin gözleri cam gibiydi. “Ne?”

“Ben gelmem. Orgazm, karmaşık ve rastgele bir nöron patlamasıdır. Benim nöronlarım yok ve yaptığım hiçbir şey rastgele olmaz. Dolayısıyla gelemem.”

“Hadi be!” Cyndi ona gözlerini kırpıştırarak şaşkın şaşkın baktı.

“Peki ne hissediyorsun?”

“Tatmin. Ama epey karmaşık bir biçimde.”

Cyndi başını eğip bir an bunu düşündü. “Öyle işte zaten,” dedi. Bir çift şeridi daha çekti ve parlayan gözlerle ona baktı.

“Bir iş aldım,” dedi. “Kokaine bu sayede para yetiştirebildim. Kendime bir yılbaşı hediyesi.”

Android gülümsedi. “Tebrikler.”

“İş Kaliforniya’da. Bir reklam filmi. Dev gibi bir gorilin elinde olacağım ve Bud Adam gelip beni kurtaracak. Bilirsin, şu bira reklamındaki adam. Ve sonra…” Cyndi gözlerini devirdi. “Sonunda, hepimiz mutlu mesut sarhoş olacağız. Bud Adam, goril ve ben. Sonra da gorile nasıl gittiğini soracağım ve goril *geğirecek*.” Kaşlarını çattı. “Biraz iğrenç işte.”

“Ben de tam onu diyecektim.”

“Ama sonrasında *Twenty Dollar Hotel*’de konuk oyuncu olma ihtimalim var. Bir mafya babasıyla falan bir ilişkim olacak. Menajerim çok fazla bir şey söylemedi.” Cyndi kıkırdadı. “En azından onda dev goriller yok. Demek istediğim, bir tanesi yeter de artar bile.”

“Seni özleyeceğim,” dedi android. Bu mesele hakkında tam olarak ne hissettiğinden emin değildi. Ya da hissettiği şeyin bir *duygu* olup olmadığından. Cyndi onun ne düşündüğünü anladı. “Başka güzel kadınları kurtarırsın.”

“Sanırım. Ama senden daha güzeli olmaz.”

Cyndi kahkaha attı. “İltifat etmeyi biliyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

Cyndi uzanıp androidin kubbesini okşadı. “Gitmeme daha bir hafta var. Belki birlikte biraz vakit geçiririz.”

“Bunu isterim.” Android yeni deneyimlere olan açlığını, kariyerinin bunu tuhaf bir biçimde sağlamasını, elde ettiği deneyimlerin yetersizliğini ve asla da yetmeyeceği hissini düşündü.

♠

Sokakların üzerinde uçarken androidin plastik gözlerinde kızılötesi alıcıları açılıp kapanıyordu. Rüzgâr onu binalara doğru savurmaya çalışıyordu. Cyndi ile geçirdiği birkaç saat dışında dört gündür aralıksız olarak devriye geziyordu.

Aşağıda, sokakta birileri mavi bir Dodge’un penceresinden

plastik köpük bir bardağı dışarı attı. Modüler Adam bu hareketi daha önce nerede gördüğünü merak etti.

Makroatomik kontrolleri ışık hızıyla ve sessizce hafızasındaki verileri taradı. Ve android bu mavi Dodge'u çok sık gördüğünü, çoğunda da son birkaç gündür dolaştığı yerlerde, sığınmacı kamplarında, barınaklarda ve sonu gelmez sokak devriyeleri sırasında bu arabaya rast geldiğini fark etti. Dodge'daki kişi her kimse, birini arıyordu. Android, Dodge'dakinin de evsiz kadını arayıp aramadığını merak etti. Aracı gözlem altında tutmaya karar verdi.

Aracın arayışı androidinkinden daha yavaş ilerliyordu, o yüzden Modüler Adam makaslar çizerek, ara sıra araca geri dönüp sokakları sağlı sollu taramaya başladı. Jokerkent Kurtuluş Ordusu merkezinde aracın içindeki kişiyi iyice görebildi; orta yaşlarda, çarpık ve bezgin suratlı beyaz bir adam. Aracın plakasını ezberledi ve tekrar havaya yükseldi.

Saatler sonra, evsiz kadını gördü. Dodge'un tam önünde, bir evin sahanlığına sıkışmıştı ve torbaları kucağındaydı. Android bir çatıya yerleşti ve bekledi. Dodge yavaşlıyordu.

"Shaun da bana, şu doktoru görmeni istiyorum dedi…"

Hubbard paltosunun altında kamburunu çıkardı. Rüzgâr adeta içine işliyor, etinin kemiğinin içinden geçiyordu. Dişleri takırdıyordu. Sanki yıllardır araba kullanıyordu ve bir kez daha o korkunç, baş döndüren aşinalık hissine kapılmıştı. Kadını bir evin sahanlığında, torbalardan yaptığı siperin arkasında oturur halde tekrar bulmuştu işte.

"Ananda, bir kadeh İrlanda kahvesinin düzeltemeyeceği bir dert yok…"

Black. Onu yeniden buldum. Aşağı Batı Yakası.

Black'in cevabı alaycıydı. *Bu sefer her şeyin yolunda gideceğinden emin misin?*

Robot burada değil. Gözden uzak duracağım.

On dakikaya oradayım.

Yemek getir, dedi Hubbard. *Onu hazırlıksız yakalamaya çalışalım.*

"Siktir git, Shaun, dedim. Siktir git." Evsiz kadın ayağa fırlamış, yumruğunu havaya doğru sallıyordu.

Hubbard ona baktı. “Size katılıyorum, hanımefendi,” diye mırıldandı. Sonra yukarı bakıp “Hastir!” dedi.

♦

Modüler Adam çatıdan havaya yükseldi. Evsiz kadının ona mı yoksa genel olarak gökyüzüne mi bağırdığını anlayamadı. Dodge birkaç ev ötede, bir başka sahanlığa sığınmıştı. Adam herhangi bir şeye kalkışacak gibi görünmüyordu.

Kadının nasıl olup da aletlerini büktüğünü, dinamolarını veya beynini kurcalarsa varoluşunun nasıl son bulabileceğini düşündü. Zihninde anılar belirdi; tek malt viskinin rayihası, tüfekli şişman adam, kollarındaki Cyndi’nin usul usul inlemesi, gorilin köpüklü hırıltısı… Hiçbirini kaybetmeyi istemezdi.

“Hastir!” dedi Hubbard dehşetle yukarı bakarken. Android evsiz kadının on beş metre kadar yukarısında uçuyordu. Kadın ona bağırarak torbasına uzandı. Torbadaki şey geçen sefer androide erişememişti.

Hubbar ani bir öfkeyle doldu ve zihniyle uzandı. Androidin kontrolünü ele geçirecek, onu geriye sadece kıymıkları kalana dek defalarca kaldırıma çarpacaktı.

Zihni, androidin soğuk, makroatomik beynine dokundu. Ancak bilincinde alevlerin patlamaya başlamasıyla Hubbard çığlık atmaya başladı.

♠

Evsiz kadının torbasında siyah bir şey vardı. Büyüyen bir şey.

Android dosdoğru ona doğru dalışa geçti. Kollarını iki yanına açmıştı. Eğer kadın son dakikada torbayı çekerse işler sarpa saracaktı.

Karanlık büyüdü. Rüzgâr onu savuruyor, rotasından çıkarmaya çalışıyordu, ama android sıkı durdu.

Portalın karanlığına çarptığında, onu alt eden, o yok edici hiçliği tekrar hissetti. Ama bu kez kendini kaybetmeden önce alışveriş torbasının kenarlarını sımsıkı tuttu ve bırakmadı.

Bir saniyenin küçücük bir parçası boyunca tatmin hissi duydu. Sonra, beklediği gibi, bir şey hissedemez oldu.

♥

Florida, St. Petersburg yakınlarındaki doldurulmuş arazide, hava Sibirya rüzgârlarıyla soğumamıştı. Etraf korkunç kokuyordu. Modüler Adam bu kez neredeyse dört saat atlamıştı. Kontrolleri iç hasar olmadığını gösteriyordu. Şanslıydı.

Yükselen çöp dağlarına baktı ve alışveriş torbasını karıştırmaya başladı. Paçavralar, birkaç parça yiyecek ve her neyse, o alet. İki kilo ağırlığında, bowling topu büyüklüğünde kara bir küre. Görünürde bir düğmesi veya başka bir kontrol mekanizması yoktu.

Dokunduğunda ılıktı. Onu göğsüne yapıştıran android sıcak gökyüzüne yükseldi.

"Güzel," dedi Travnicek. "İyi iş çıkardın, tost makinesi. Şahane bir program yazdığım için kendi kendimi tebrik ediyorum."

Android ona bir fincan kahve getirdi. Travnicek sırıtarak kahvesinden bir yudum aldı ve çalışma masasında duran yabancı küreyi incelemeye döndü. Pek çok farklı uzaktan kumandayla onu çalıştırmayı denemiş ancak henüz başaramamıştı.

Travnicek çalışma masasına biraz daha yaklaşarak belli bir uzaklıktan küreye baktı.

"Belki çalışması için yakınlık gerekiyordur," diye tahmin yürüttü android. "Belki de dokunmanız gerekiyordur."

"Belki de senin kendi işine bakman gerekiyordur. Ben o lanet şeye yaklaşmam."

"Emredersiniz, efendim." Android bir anlığına sessizleşti. Travnicek kahvesini yudumladı. Sonra başını sallayarak çalışma masasına arkasını döndü.

"Asker arkadaşlarına katılmak için yarın Peru'ya uçabilirsin. Hazır oradayken Güney Amerika hükümetleriyle de temasa geç. Belki Pentagon'dan daha fazla öderler."

"Emredersiniz, efendim."

Travnicek ellerini ovuşturdu. "Kutlama havasındayım, mikser dostum. Bakkala gidip bana bir şişe Cold Duck[31] ve jöleli çörek al."

"Emredersiniz, efendim." Android ifadesiz bir yüzle görünmez oldu ve tavana yükseldi.

Travnicek uyuduğu küçük, sıcak odaya gitti, televizyonu açtı ve eski püskü bir koltuğa oturdu. Son dakikacılar için hazırlanmış Noel hediyesi reklamlarının arasında, alev kusan sürüngenlerle savaşan

devasa bir androidle ilgili bir Japon çizgi filmi buldu. Travnicek buna bayıldı. Arkasına yaslanıp izlemeye başladı.

Android döndüğünde Travnicek'in uyuyakaldığını gördü. Ekranda Scrooge'u oynayan Reginald Owen vardı. Modüler Adam elindeki torbayı sessizce bıraktı ve odadan çıktı.

Kim bilir, belki Cyndi evdeydi.

Coleman Hubbard, Bellevue'deki koğuşunda, hastane kıyafetlerinin içinde oturuyordu. Beyni hasar görmüş insanlar etrafta yürüyor, tartışıyor ve kâğıt oynuyorlardı. Hemşire bankosunda küçük plastik bir ağaç ışıldıyordu. Dedektif John F. X. Black dışında kimseye görünmeyen Amon, Hubbard'ın tepesinde büyük bir haşmetle uçuyor, onun konuşmasını dinliyordu.

"Bir bir sıfır bir sıfır sıfır sıfır bir bir sıfır bir bir bir…"

"Yirmi dört saattir," dedi Black. "Bundan başka bir şey söylemiyor."

"Bir sıfır sıfır sıfır bir sıfır…"

Amon'un görüntüsü bir an solar gibi olunca, Hubbard incecik yaşlı bir adam görür gibi oldu, adamın gözleri kırık gölgelerle doluydu. Ama hemen ardından Amon geri döndü.

Ona erişemiyorum. Acı vermek için bile. Sanki zihni bir tür… makineye dokunmuş gibi. Ellerini yumruk yaptı. *Ona ne oldu? Neyle karşılaştı?*

Black bir kaşını kaldırdı, *TIAMAT?*

Hayır. TIAMAT böyle değildir. TIAMAT bildiğin her şeyden daha canlıdır.

"… sıfır bir bir sıfır sıfır sıfır bir sıfır…"

Onu bulduğumda, evsiz kadını gördüm, onu uyutup torbalarını aradım ama hiçbir şey yoktu. O şey her ne idiyse, başka birinde artık.

"… bir sıfır sıfır bir sıfır…"

Amon'un koç gözlerini alev bürüdü ve bedeni bükülerek uzun burunlu, sivri dişli bir tazıya dönüştü. Black'in ensesindeki tüyler ürperdi. Amon, Setekh olmuştu, yok edici. Astral görüntüsü dehşet verici şekilde gerçek gibiydi. Black, hayvanın uzun burnundan kan damlamasını görmeyi bekliyordu. Ama yoktu. En azından, şimdilik.

Seni izin verilmemiş bir görevde kullanmış, dedi Setekh. *Muhtemelen bana karşı kurulmuş bir komplonun parçası olarak. Şimdi*

hepimiz için bir tehlike oluşturuyor. Bu durumdan çıkarsa, söylememesi gereken şeyleri söyleyebilir.

Onu yok et, Efendi, dedi Black.

Yaratığın ağzından salyalar damladı ve yeri yaktı. Diğer hastalar umursamadı. Dev tazı tereddüt etti.

Eğer onun zihnine girersem… ona olan bana da olabilir.

Black omuz silkti. *Benim halletmemi ister misiniz?*

Evet. Bence en iyisi bu olur.

Vasiyetini çoktan dairesine koydum. Her şeyi örgütümüze bırakıyor.

Yaratığın dili titredi. Bakışları yumuşadı. *İleri görüşlüsün. Bunu sevdim. Belki sana bir terji ayarlayabiliriz.*

♣

Dünyadan milyonlarca kilometre ötede, neredeyse güneşin ardında, Sürü Anası hayatta kalan, darmadağın olmuş yavrularını düşünüyordu. Dünyadaki yorumcular, Sürü Anası'nın, saldırısına başarısız gözüyle bakmadığını duysalar şaşarlardı. Saldırı gerçek bir istilanın öncüsü olarak düşünülmüştü ve Sürü yaratıklardan alınan veriyi analiz ederek birçok hipotez geliştirmişti.

Trakya Sürüsü, işbirliği içinde hareket etmeyi beceremeyen ve hızla başarısız olan üç karşı saldırı görmüştü. Sürü böylece, dünyanın birbirinden farklı tüzelliklere, Sürü Anası'na eşdeğer ama birbirine yardımcı olmayan farklı yönetimlere bölünmüş olabileceğini düşündü.

Sibirya Sürüsü'nün büyük bölümü tek seferde yok edilmiş ve ıstıraplarını telepatiyle annelerine iletmişlerdi. Belli ki dünyadaki analar yok edici bir silaha sahipti, ancak meskûn olmayan araziler dışında kullanmaktan imtina ediyorlardı. Belki de silahın çevresel etkisi olumsuzdu.

Muhtemelen, diye mantık yürüttü Sürü, *eğer dünyadaki analar bölünmüşse ve hepsinde bu silahtan varsa, birbirlerine düşürülebilirler*. Eğer Dünya bu şekilde yaşanmaz hale getirilirse, Sürü gezegenin eski haline dönmesi için gerekecek olan binlerce yıllık müddeti beklemeye razıydı. Bu sürenin, Sürü'nün şimdiye kadar beklediği zamanın yanında sözü bile edilmezdi.

Sürü, güneşin ardına saklanırken, gözlem hareketlerini bu hipotezleri doğrulamak için odaklamaya karar verdi.

Burada birtakım fırsatlar vardı.

♠

“Yani Maxine’e dedim ki, şu haline bak, ne zaman bir şeyler yapacaksın? Git de bir doktora göster artık.”

Evsiz kadın, bir torbası kolundan sarkarken diğerini göğsüne yapıştırmış, Sibirya rüzgârına karşı ara sokakta ilerliyordu.

Cyndi dana derisi paltosunun içinde titrerken sarı saçları esintiyle uçuştu. Modüler Adam’ın kadınla konuşmaya, ona Çin yemeği dolu bir paketi vermeye çalışmasını izliyordu. Fakat evsiz kadın kendi kendine mırıldanmaya ve androidi umursamadan yürümeye devam ediyordu. En sonunda Modüler Adam yemek paketini kadının torbasına tıkıştırdı ve Cyndi’nin beklediği yere döndü.

“Teslim ol, Mod Adam. O kadın için yapabileceğin bir şey yok.”

Android, Cyndi’yi kucakladı ve döne döne havaya yükseldi. “Bir şeyler olması gerektiğini düşünüp duruyorum.”

“İnsanüstü güçlerin her şeye çare olamaz, Mod Adam. Sınırlarınla uzlaşmayı öğrenmelisin.”

Android bir şey söylemedi.

“Bu iş seni delirtmezse, anlaman gereken bir şey var: Kimse tüm dünyasını bir poşette taşıyıp çöplerin arasında yaşayan yaşlı kadınlara yardım edebilecek bir vahşi kart gücü yaratamadı. Benim hiçbir süper gücüm yok, ama bunu ben bile biliyorum.” Cyndi durakladı. “Beni dinliyor musun, Mod Adam?”

“Evet. Seni dinliyorum. Biliyor musun, Minnesota’dan daha yeni gelmiş bir kız için fazlasıyla çetin cevizsin.”

“Hey, Hibbing kriz dönemlerinde zorlu bir kasabadır.” Yüksek Aslar’a doğru uçtular. Cyndi ceketinin cebine uzanıp kırmızı kurdeleli bir hediye paketi çıkardı. “Sana bir hediye aldım,” dedi. “Bu bizim son gecemiz ya. Mutlu Noeller.”

Android utanmış görünüyordu. “Ben sana bir şey almayı akıl edemedim.”

“Sorun değil. Aklında başka şeyler vardı.”

Modüler Adam paketi açtı. Rüzgâr parlak kırmızı kurdeleyi yakaladığı gibi aşağıdaki karanlığa savurdu. Kutunun içinde kupa ası şeklinde altın bir iğne vardı. Üzerine KAHRAMANIM sözü kazınmıştı.

“Biraz neşelenmen gerektiğini düşündüm. Jokey donunun

üzerine takabilirsin.”

“Teşekkür ederim. Çok güzel bir fikir.”

“Bir şey değil.” Cyndi onu kucakladı.

Empire State Building’den gecenin içine renkli ışık demetleri yayılıyordu. Çift, Hiram’ın terasına kondu. Uğuldayan rüzgâra rağmen ağzına kadar dolu bardakilerin sesleri duyulabiliyordu. Noel Arifesi kalabalığı kutlama yapıyordu. Cyndi ve Modüler Adam, uzun bir an boyunca pencereden içeriye baktılar.

“Ben,” dedi Cyndi, “zengin yemeklerinden sıkıldım.”

Android bir an düşündü. “Ben de.”

“Bir Çin lokantasına ne dersin? Sonra da benim daireme gideriz?”

Orada, Sibirya rüzgârının ortasında bile androidin içi ısındı. Bir saniye geçmeden havadaydı.

♣

Sokağın ilerisinde evsiz kadının gözü parlak bir şeye takıldı. Eğildi ve yerden bir parça kırmızı kurdele aldı.

Torbasına tıkıştırıp yürümeye devam etti.

[26] Bir Alman birası - ç.n .

[27] Thomas Jonathan “Stonewall” Jackson (21 Ocak 1824 - 10 Mayıs 1983): General Lee’den sonra, Amerikan iç savaşının en bilinen Konfederasyon generallerinden biridir. Askeri tarihçiler Jackson’ı bir taktik dehası olarak kabul ederler - ç.n

[28] Berthold Konrad Hermann Albert Speer (19 Mart 1905 - 1 Eylül 1981): İkinci Dünya Savaşı’nda bir süre Üçüncü Reich’ın Savaş ve Mühimmat Bakanı olan Alman mimar - ç.n

[29] Vahşi Kartlar argosunda virüsten etkilenmemiş insanlar için kullanılan söz - ç.n.

[30] İsa’nın Cemaati’nin (Cizvitlerin) kurucusu - ç.n.

[31] ABD’de üretilen bir köpüklü şarap markası - ç.n

JUBE: ÜÇ

“Bayramlar en zalim zamanlardır,” demişti Croyd ona yıllar önceki bir yılbaşı gecesinde. Times Meydanı, topun aşağı inmesini bekleyen sarhoşlarla doluydu.[32] Jube gözlem yapmak için gitmiş ve Croyd ona bir kapı aralığından seslenivermişti. İlk bakışta Uykucu’yu tanıyamamıştı Jube. O seferinde Croyd ondan bir baş daha kısaydı ve gevşek teni pespembe kuştüyleriyle kaplıydı. Perdeli ayakları ve koyu romla dolu bir cep matarası vardı; ailesinden, kaybettiği arkadaşlarından ve cebirden konuşmak istemişti. Top düşene kadar defalarca “Bayramlar en zalim zamanlardır,” deyip durmuş ve sonra da kendini bir Şükran Günü balonu gibi şişirerek gökyüzüne süzülmüştü. “*En zalim zamanlardır!*” diye bağırmıştı bir kez daha, gözden kaybolmadan hemen önce.

Jube şimdiye kadar Croyd’un ne demek istediğini anlamamıştı. Böylesi rengârenk geçit alaylarına, açgözlülük ve cömertliğin böylesi bir savurganlıkla teşhir edildiği gösterilere, incelenip analiz edilmeyi hak eden böylesi büyüleyici kostümlere meydan veren insan bayramlarını her zaman sevmişti. Ama bu sene, aralığın son gününde gazete tezgâhında dikilirken, yeni yılın coşkusunun söndüğünü hissediyordu.

Kaderin cilvesi gerçekten zalimdi. İnsanlar şehrin dört bir yanında, ömürlerinin, medeniyetlerinin ve insan türünün son yılı olabilecek bir yılın gelişini kutlamaya hazırlanıyordu. Gazeteler geçen yılın özetleriyle doluydu ve istisnasız her biri Sürü’yü geçen yılın en büyük olayı olarak tanımlıyor, yine istisnasız her biri Üçüncü Dünya ülkelerindeki birkaç kalıntı dışında bu meselenin tamamen kapandığını söylüyordu.

Oysa Jhubben, hiç de öyle olmadığını biliyordu.

Birkaç gazeteyi karıştırdı, bir *Playboy* sattı ve kasvetli bir ifadeyle taze sabah göğüne baktı. Çok yukarılarda hızla ilerleyen birkaç sirüs bulutundan başka bir şey yoktu. Yine de Ana hâlâ oradaydı, biliyordu. Dünyadan çok uzakta, uzayın karanlığında, bir asteroid kadar kocaman ve ışıksız, hareket ediyordu. Aralarından geçerken yıldızların ışığını emiyordu, dıştan bakıldığında soğuk ve

sessizdi, sanki ölü gibi. Bu yalana inandıkları için kaç dünya ve ırk yok olmuştu acaba? Ana, o soğuk ve sessiz dış görüntüsünün altında canlıydı, zekâsı her geçen gün büyüyor ve bileniyordu, her geri çekilişinde yeni taktikler geliştiriyordu.

Ağ'daki ırkların arasında yüzlerce isimle adlandırılan bir düşmandı: iblis dölü, büyük kanser, cehennem anası, dünyaları yutan, kâbusların anası… Kondikki'lerin tanrı-ecelerinin engin zihinlerinde basitçe *dehşet* anlamına gelen bir sembolle anılırdı. Kreg'in makine zekâları onu, işlev bozukluğunu ifade eden bir dizi ikili sinyalle isimlendirmişti; lyn-ko-neen'ler onun şarkısını tiz, keskin, acılı notalarla söylerdi. Ve Ly'bahr onu en iyi hatırlayandı. Çok uzun yıllar boyu yaşayan o sayborglar arasında, *Thyat M'hruh* olarak bilinirdi: ırkımızın çektiği zulüm. On bin yıl önce bir Sürü, Ly'bahr'ın ana gezegenine çıkarma yapmıştı. Sayborg olanlar, yaşam destek kabuklarında hayatta kalmıştı, ama metal yerine tene bürünmek üzere geride kalanlar yok olmuştu, onlarla birlikte gelecek olan tüm yeni nesiller de öyle. O günden beri, yani on bin yıldır, Ly'bahr ölü bir ırktı.

"Ana!" Ekkedme böyle bağırmıştı ve Jube anlamamıştı. Ta ki yavruların New Jersey'e iniş yaptıkları günün sabahı gazete tomarını açana dek. *Bir yanlışlık olmalı*, diye düşünmüştü gazete manşetlerini gördüğünde saf saf Sürü, geçmişe ait bir kâbus, bir efsaneydi ve fiilen *üzerinde* yaşadığınız gezegenin değil, çok çok uzaktaki başka gezegenlerin başına gelen bir felaketti. Jube'un deneyim ve uzmanlığının dışındaydı; bu yüzden gözlem gemisi yok olduğunda Takislilerden şüphelenmiş olması doğaldı. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Daha da beteri, lanetlenmiş ve çaresiz bir aptaldı.

Ana hâlâ orada, yukarıdaydı, Jube'un neredeyse hissedebildiği, canlı, aşikâr bir musibet… İçinde bir cerahat gibi büyüyen yeni kuşak sürücükler, ölüm anlamına gelen hayatlar vardı. Çok yakında çocukları Dünyaya geri gelecek ve Jube'un fazlasıyla bağlandığı bu sapkınca şaşaalı ırkı yok edecekti… Aslına bakılırsa Jube'u da yok edeceklerdi ve bunu engellemek için elinden ne gelirdi ki?

"Bu sabah bok gibi görünüyorsun, Mors," dedi zımpara kâğıdı gibi bir ses, üstünkörü bir edayla.

Jube başını kaldırıp baktı, sonra daha yukarı, daha da yukarı baktı. Trol neredeyse üç metre boyundaydı. Yeşil siğilli vücuduna gri bir üniforma geçirmişti ve sırıttığında çarpık sarı dişleri her

yöne doğru fırlıyordu. Bir rögar kapağı kadar geniş olan yeşil eliyle bir *Times* alıp iki parmağı arasında nazikçe tuttu, tırnakları siyah ve birer pençe kadar keskindi. Dağ sıralarını andıran kaşlarının altındaki kırmızı gözleri özel yapım aynalı gözlüklerin ardına gizlenmişti, gazete sütunlarına şöyle bir göz gezdirdi.

"Kendimi bok gibi hissediyorum zaten," dedi Jube. "Bayramlar en zalim zamanlardır, Trol. Klinikte işler nasıl?"

"Yoğun," diye yanıtladı Trol. "Tachyon toplantılar için Washington'a gidip geliyor." Gazeteyi salladı. "Şu uzaylılar herkesin Noel'ini mahvetti. Zaten Jersey'in hep koca bir mantar enfeksiyonu olduğunu düşünürdüm." Cebinden bir dolar çıkarıp Jube'a uzattı. "Pentagon şu Ana'nın üzerine birkaç hidrojen bombası atmak istiyor ama onu bulamıyorlar."

Jube parayı bozarken başıyla onayladı. O da, Ağ'ın yörüngede bıraktığı hassas uydularla Sürü Anası'nı bulmayı denemiş ama başarısız olmuştu. Ana, Ay'ın arkasına veya Güneş'in öte tarafına ya da uzayın sonsuzluğunun içinde herhangi bir yere saklanmış olabilirdi. Eğer Jube elindeki teknolojik imkânlarla Ana'yı bulamadıysa insanların hiç şansı yoktu. "Doktor onlara yardım edemez," dedi Trol'e kasvetli bir sesle.

"Muhtemelen," diye yanıtladı öteki. Elli sentini havaya atıp beceriyle tuttu ve cebine koydu. "Yine de denemek gerekir, değil mi? Elinden başka ne gelir ki? Mutlu yıllar, Mors." Küçük ağaç gövdeleri kadar kalın ve budaklı, Jube kadar uzun bacaklarıyla yürüyüp gitti.

Jube o gün gazete standını erken kapattı ve eve döndü.

Loş, kırmızı ışıkta, küvetindeki soğuk suda dinlenirken elindeki seçenekleri gözden geçirdi. Aslına bakılırsa tek seçeneği vardı.

Ağ, insanlığı Sürü Anası'ndan kurtarabilirdi. Elbette bunun bir bedeli olacaktı. Ağ, hiçbir şeyi bedavaya vermezdi. Tüccar Sahip, Mars'ı, Ay'ı ya da tüm gaz devi gezegenleri[33] istese bile, türlerinin bekası karşılığında lafı bile edilmezdi.

Ama *Fırsat* ışık yılları uzaktaydı ve bir ellialtmış insan yılı daha bu sisteme dönmeyecekti. Çağrılması, Tüccar Sahip'in büyük kâr fırsatları sunan zeki bir türün soykırım tehlikesiyle karşı karşıya olduğu konusunda bilgilendirilmesi gerekiyordu. Üstelik takyon[34] vericisi de Embe ve tek kişilik gemiyle birlikte yok olmuştu.

Jhubben'in yenisini yapması gerekiyordu.

Umutsuzlukla bu iş boyunu aşıyormuş gibi hissetti. O bir

zenologdu, teknisyen değil. Yapması, tamir etmesi, hatta anlaması bile mümkün olmayan yüzlerce Ağ cihazı kullanmıştı. Bilgi, galaksideki en önemli metaydı ve Ağ'ın gerçek para birimiydi, bu nedenle Ağ'ın üyesi olan türlerden her biri teknolojik sırlarını aşırı bir kıskançlıkla korurdu. Yine de, Ağ karakollarından her birinin, hatta bir uzay gemisi satın almaya parası yetişmeyen Glabber gibi ilkel dünyaların bile, bir takyon vericisi olurdu. Alt türlerin, uzayın ücra köşelerine dağılmış dünyalarına büyük yıldız gemilerini çağıracak imkânı olmasa, nasıl ticaret yapılır, gezegenler nasıl alınıp satılabilir, Starholme'un Tüccar Sahipleri nasıl kâr edebilirdi ki?

Jube'un kütüphanesi dokuz billur çubuktan oluşuyordu. Birinde anayurdunun şarkıları, edebiyatı ve erotikası vardı; ikincisi, Dünya'daki tüm araştırmaları da dahil olmak üzere, yaşamını adadığı çalışmaları içeriyordu. Diğerlerindeyse bilgi vardı. Kuşkusuz bunlarda bir takyon vericisinin planları bulunurdu. Tabii ki eriştiği tüm bilgiler kaydedilip burada, Dünya'da yaptığı araştırmaların değerinden düşülecekti ama buna değmez miydi? Zeki bir türü kurtarmak için?..

Harcamalar yapması gerekecekti, biliyordu. Aradığı planları elde etse bile gerekli parçaları bulabileceği şüpheliydi. İnsanların ilkel elektronik cihazlarıyla, bulabildiği en iyileriyle idare etmesi gerekecek ve muhtemelen kendi cihazlarından birkaçını da heder etmek zorunda kalacaktı. Öyle olsun bakalım; hiç kullanmadığı aletleri vardı: dairesini koruyan güvenlik sistemleri (ekstra kilitler yeter de artardı bile), artık içine giremediği likit metalden uzay giysisi, arka dolaptaki soğuk uyku kefeni (Dünya'da kaldığı süre içerisinde çıkabilecek bir termonükleer savaş ihtimaline karşı alınmıştı), oyun makinesi…

Ama daha ciddi bir sorunu vardı. Bir takyon vericisi yapabilirdi, bundan emindi. Ama onu *nasıl çalıştıracaktı?* Elindeki füzyon pilleri Hoboken'e kadar veri iletebilirdi, ama yıldızlarla Hoboken arasında çok fazla ışık yılı vardı.

Jhubben küvette doğruldu ve çıkıp kurulandı. Uykucu'nun Ekkedme'nin cesedini arayışı sırasında neler olup bittiğini az çok biliyordu. Jhubben'in Embe kardeşinden geriye kalanları, hepsinin -en azından metaforik olarak- çıktığı yere, yani tuzlu denize dökerek geçirdiği o kasvetli akşamüzerinden bir hafta sonra Croyd ona anlatmıştı. Ama Sürü istilası başladığında bunların hiçbir önemi kalmamıştı.

Şimdi, önemliydi.

Oturma odasına gitti ve 1952'de Goodwill'den aldığı büfenin alt çekmecesini açtı. Çekmece taşlarla doluydu: yeşil, kırmızı, mavi, beyaz. Beyaz taşlardan dördü 1955'te bu binayı satın almıştı, üstelik yeşil güneş gözlüklü yaşlı adam ederlerinin ancak yarısını ödemesine rağmen. Jube bu kaynağı hep dikkatle kullanmıştı, zira *Fırsat* dönene dek yeni taşlar sentezlemek mümkün değildi. Ancak şimdi ortada bir kriz vardı.

Jube bir as değildi, özel güçleri yoktu. Onun gücü *bunlar* olacaktı. Kalın, dört parmaklı ellerinden biriyle uzandı ve bir avuç kesilmemiş safir aldı. Bunlarla Embe tekillik atlatıcısını bulacak ve mesajlarının yıldızlara ulaşmasını sağlayacaktı.

Ya da en azından deneyecekti…

[32] Times Meydanı Topu: Meydandaki One Times Square binasının çatısındaki zaman topu. Topun inişi, yılbaşı kutlamalarının önemli bir parçasıdır ve top gece yarısına bir dakika kala, bir bayrak direğinin üzerinden 60 saniye içinde 43 metre alçalır - ç.n.

[33] Jüpiter, Satürn gibi kayalar veya diğer katı materyaller yerine, büyük bölümü gazlardan (veya kütle çekimi sebebiyle sıvılaşmış gazlardan) oluşan gezegenler - ç.n.

[34] Takyon: Işıktan hızlı giden farazi parçacıklar - ç.n.

1986

BAKIŞLAR ÖLÜMCÜL OLSA

Walton Simons

Cinayetin esası hep doğru kurbanı seçmekti. Katli vacip kılacak kadar nakit parası olmalı ve bu iş ıssız bir yerde halledilmeliydi. Kiranın vakti gelmişti ve sokaktan birini öldürmek her zaman apartman kapıcısını öldürmekten daha akıllıcaydı. Kapıcıyı öldürmek diğerlerini onun nerede olduğu konusunda teyakkuza geçirebilirdi ve o, adres değiştirmekten bıkmıştı.

Soğuk, sinirini bozuyordu. Bir seksen boyundaki ince bedenine işliyor, kemiklerini sızlatıyordu. Bol paltosunun kürklü yakasını kaldırdı. Ölmeden önce, sadece James Spector olduğu zamanlarda, New York kışları bezdiriciydi. Şimdiyse gerçek denebilecek bir acıya yol açan tek şey, ölmüş olmasının hiç durmadan içinde büyüyen ıstırabıydı.

St. Mark Kilisesi'ni geçip Onuncu Cadde üzerinden doğuya yöneldi. Bu tarafa doğru mahalle daha kaba sabaydı ve muhtemelen amacına daha uygundu.

"Siktir ya!" dedi kar yağmaya başladığında. Sokaklardaki birkaç insan şimdi muhtemelen iç mekânlara sığınacaktı. Burada bir kurban bulamazsa şansını Jokerkent'te denemek zorunda kalacaktı. Bu fikirden hoşlanmadı. Koyu saçlarına ve bıyığına kar taneleri düştü. Eldivenli eliyle onları silkeleyip yürümeye devam etti.

Yılanlarda bir kapı aralığında birileri kibrit yaktı. Spector kendi sigarasını bulmaya çalışarak merdivenlerden yavaşça yukarı çıktı.

Kapı aralığındaki adam güçlü kuvvetli ve yapılıydı. Cildi solgun, çiçekbozuğuydu ve açık mavi gözleri vardı. Sigarasından derin bir nefes çekip dumanını Spector'ın yüzüne üfledi.

"Ateşiniz var mı?" diye sordu Spector yılmadan.

Adam kaşlarını çattı. "Tanışıyor muyuz?" Dikkatle Spector'ı inceledi. "Hayır. Ama belki de seni birileri göndermiştir."

"Belki de."

"Pek akıllıyız bakıyorum?" Genç adam düzgün, beyaz dişlerini

göstererek sırıttı. “Burada ne işin olduğunu söylesen iyi olur, yoksa o sıska kıçını merdivenlerden aşağı yuvarlarım.”

Spector içgüdüleriyle hareket etmeye karar verdi. “Günlerdir bir şeyler alamadım. Zulam kurudu, ama bir arkadaşım buralarda yardımcı olabilecek birilerini bulabileceğimi söyledi.” Duruşu ve sesiyle ihtiyacını yansıtıyordu.

Adam sırtına bir şaplak attı ve güldü. “Şanslı günündesin. Mike’ın salonuna gel de sana güzel bir ayar çekelim.”

Mike’ın dairesi bir haftalık kedi kumundan beter kokuyordu. Yerler kirli kıyafetler ve porno dergilerle doluydu. “Güzel bir yer,” dedi Spector iğrenmesini zar zor saklayarak.

Mike onu duvara yapıştırdı ve Spector’ın ellerini yukarı, kafasının üstüne doğru kaldırdı. “Şimdi, bana ne istediğini söyle, ben de sana kaça patlayacağını söyleyeyim. Bela çıkarırsan beynini uçururum. Daha önce yapmadığımı düşünme.” Mike krom kaplı, susturuculu bir 38’lik çıkarıp gülümsedi.

Spector yavaşça döndü ve Mike’la göz göze geldiğinde zihinlerini birbirine bağladı. Spector’ın ölümünün dehşetengiz hisleri, hızla Mike’ın bedenine aktı. Göğsündeki ölümcül baskıyı hissedebiliyordu. Kasları istemsizce öyle kasıldı ki kemikleri kırıldı ve tendonları koptu. Boğazı kasılırken ağzına kusmuklar akın etti. Kalbi delicesine atıyor, kirli kanını bedenine pompalıyordu. Ölen dokulardan delici bir ıstırap çığlığı yükseldi. Akciğerleri patladı ve çöktü. Kalbi tekleyerek durdu. Karanlık geldiğinde bile acı dinmemişti. Spector gözlerini Mike’ın gözlerinden ayırmadı ve her bir detayı hissetmesini sağlayarak torbacının bedenini öldüğüne ikna etti. Mike, artık tanıdığı bir biçimde titreyene kadar durmadı. Sonra, her şey bitti.

Mike’ın gözleri yukarı döndü ve cansız bedeni yere düştü. Ölü parmağı seğirince 38’lik ateş aldı. Mermi Spector’ı omzundan vurup duvara yapıştırdı. Spector dudağını ısırdı ama yarayı umursamayarak Mike’ı ters çevirdi.

“Şimdi siyah kızı çekmenin neye benzediğini biliyorsun.” Silahı alıp emniyet kilidini kapadı ve dikkatle beline yerleştirdi. “Ama iyi tarafından bakarsan, bunu sadece bir kez yaşayacaksın. Ben her sabah böyle uyanıyorum.” Cesedin üzerini arayıp bozukluklar dahil bulduğu tüm parayı aldı. Altı yüz doların biraz altında bir meblağ…

“Küçük fırsatçı. Seninle bir şeyler paylaşabildiğime pek sevindim,” dedi Spector koridora bakmak için kapıyı aralarken.

Kimse yoktu, hızla merdivenlerden indi. Kar ve soğuk şehrin sesini kısmış, yaşamını boğmuştu.

Dairesine dönene kadar omzu iyileşmişti bile.

Takip ediliyordu. Karşı kaldırımdaki iki adam onun hızına ayak uydurmuş, görüş alanının hemen dışında kalacak şekilde arkasından onu izliyordu. Spector onları birkaç blok geride fark etmişti. Güneye, dairesinden uzağa, Jokerkent'e doğru döndü. Yavaşça yürüyor, enerjisini koşup kaçması gerekirse diye korumaya çalışıyordu.

Belki de torbacı Mike'ın arkadaşlarıydılar. Gerçi bu pek olası değildi; fazlasıyla iyi giyimliydiler ve Mike gibi adamların pek arkadaşı olmazdı. Tachyon için çalışıyor olmaları daha muhtemeldi. Spector, klinikten kaçtığı gün bir hademeyi öldürmek zorunda kalmıştı. Havuç kafalı küçük bok parçası, mutlaka onu bulup hapse tıkmaya çalışıyordu. Ya da daha beteri, kliniğe geri götürmeye… Spector'ın Jokerkent'teki klinikle ilgili sadece kötü anıları vardı.

Seni küçük piç, diye düşündü, *yaptıkların yetmedi mi?* Onu ölümden döndürdüğü için Tacyhon'dan nefret ediyordu. Dünyadaki her şeyden ve herkesten daha fazla. Ama küçük uzaylıdan korkuyordu da!.. Spector ağır paltosunun içinde terlemeye başladı.

Önündeki kaldırımı dört bacaklı bir joker tıkamıştı. Yaklaşırken, joker ondan kaçınmak için yengeç gibi yan yan yürüyerek bir ara sokağa girdi. Spector dönüp karşı kaldırıma baktı.

İki adam oradaydı. Durup birbirlerine sokuldular. İçlerinden biri caddeyi geçip ona doğru yürümeye başladı. Spector onları öldürebilirdi, ama o zaman Tachyon işi daha da sıkıya alırdı. Onlara izini kaybettirip Takisli'nin kendisini unutmasını ümit etmek en iyisiydi.

Buz kaplı caddeler neredeyse bomboştu. Jokerler bile acı soğuğa saygı göstermek zorundaydı. Spector dudağını ısırdı. Kristal Saray sadece bir blok ötedeydi. Onlardan kurtulmak için fena bir yer sayılmazdı. Belki Sascha onları yakalayıp kıçüstü dışarı atardı.

O içeri girerken kapıdaki görevli pis pis baktı. Spector adama asıl pis bakışın neye benzediğini göstermek istedi, ama Crysalis'i kızdırmak şu anda ihtiyacı olan son şeydi. Üstelik Jokerkent'te pek az yerin kapı görevlisi vardı.

Kristal Saray'ın içi onu daima rahatsız ederdi. Tavana kadar

çeşit çeşit antikalarla döşenmişti. Yanlışlıkla bir şeyi kıracak olsa parasını ödemek için yirmi kişiyi falan öldürmesi gerekirdi.

Sascha ortalıkta görünmüyordu, yani o cenahtan alacağı bir yardım yoktu. Hızla ana bar alanından geçti ve özel bölmelere ev sahipliği yapan bitişikteki odaya girdi. En yakındaki bölmeye süzülüp kalın, bordo perdelerini arkasından kapattı.

“Sizin için ne yapabilirim?”

Spector yavaşça döndü. Masanın öbür tarafında oturan adam bir ölüm maskesi takmıştı ve siyah kukuletalı bir cüppe giyiyordu. “Dedim ki, sizin için ne yapabilirim?”

“Eee,” dedi Spector zaman kazanmaya çalışarak. “İçecek bir şeyiniz var mı?” Maskeden ürkmüştü ve bu aralar içki içmeye yarayacak bahaneleri tükenmiyordu.

“Sadece bana kadar var, korkarım.” Adam önündeki yarı yarıya boşalmış kadehi gösterdi. “Başınız dertte gibi…”

“Kimin değil ki?” Spector, Chrysalis’in teni gibi şeffaf olmaktan hoşlanmamıştı.

“Doğru, dertler evrenseldir. En yakın tanıdıklarımdan biri geçen ayki uzaylı ziyaretinde yenip yutuldu.” Adam içkisinden bir yudum aldı. “Hiçbir şeyin kesin olmadığı bir dünya şu yaşadığımız.”

Spector perdeyi araladı. İki adam barda oturuyordu. Barmen karşılarında başını sallıyordu.

“Belli ki takip ediliyorsunuz. Belki kılık değiştirseniz buradan fark edilmeden çıkabilirsiniz.” Adam kukuletalı cüppesini çıkarıp aralarındaki masanın üzerine koydu.

Spector tırnaklarını kemirdi. Birilerine güvenmekten nefret ederdi. “Pekâlâ. Şimdi benim senin için ne yapmam gerektiğini söyle. Bir bedeli var, değil mi?”

“Sadece kadehimi doldur. Brendi. Barmen hangi marka olduğunu bilir.” Maskesini çıkarıp masaya attı.

Spector başını çevirdi. Adamın yüzü maskesiyle tıpatıp aynıydı. Sarı cildi, çıkıntılı yüz kemiklerinin üzerinde sıkıca gerilmişti. Burnu yoktu. Joker ona kan toplamış çökkün gözlerle baktı. “Eee…”

Spector hızla kılık değiştirdi ve kadehi aldı. “Bir dakikaya dönerim.” Perdeleri açtı ve dışarı çıktı.

Barda oturan adamlar altı-yedi metre kadar uzaktaydı. Spector bara doğru yürürken dikkatli gözlerle ona baktılar. Yine terlemeye başlamıştı.

“Doldur,” dedi barmenin dikkatini çekince. Adam söyleneni

yaptı. Spector yavaşça bölmeye doğru yürüdü. Adamlardan sadece biri ona bakıyordu, ama çok dikkatli bakıyordu.

“Buyur bakalım,” dedi Spector içkiyi verirken. “Ben de gideyim.”

“Kıyafet sende kalsın,” dedi kurukafa suratlı adam. “Bence ihtiyacın olacak.” Perdeleri kapattı.

Spector bilinçli bir yavaşlıkla kapıya doğru yürüdü. İki adam hâlâ oturuyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Nefesi kesilene dek buzlu kaldırımlarda koştururken kukuletalı bir ölüm meleğine benziyordu. En sonunda bir ara sokağa girdi, maskeyle cüppeyi çıkardı ve paltosunun içine tıkıp eve doğru yöneldi.

Üç gecedir yatağa sarhoş giriyordu. Acısı uyuyacak kadar diniyordu böylece. Artık uykuya ihtiyacı olup olmadığından emin değildi, ama ölümünden yıllar önce uykuya alışmıştı.

Bir tık sesi duyuldu. Spector gözlerini açıp derin bir nefes aldı, belli belirsiz de olsa bir şeyler olduğunun farkındaydı. Kapı yavaşça açılırken dışarıdan bir ışık huzmesi içeri süzüldü. Gözlerini ovuşturup doğruldu. Kıyafetlerini aranırken, açılan kapı zincirin engellemesiyle aniden durdu. Pantolonunu çekerken pencereye doğru geriledi.

Paltosunu üzerine geçirirken bir şeyin yere düştüğünü duydu. Kapı kapandı. Spector duman ve çürümüş limon kokusu aldı. Gözleri sulanmaya başlarken titrek bacakları üzerinde sallandı. Hareket etmesi gerekiyordu, yoksa gaz onu bayıltacaktı. Pencereyi açıp telli koruyucuyu dışarıya doğru tekmeledi, ama bir ayağı pencere pervazına takılınca sendeleyip yangın merdivenine düştü. Düşerken dengesini kaybettiği için başını merdivenin karla kaplı çelik parmaklığına vurdu. Acı ve soğuk hava bir anda zihnini temizledi. Tepesinde bir adam alelacele yangın merdiveninden aşağı iniyordu, bu sırada bir diğerinin de hızla merdivenleri çıktığını duydu. Birkaç saniye içerisinde tepesine bineceklerdi.

Spector zorlukla ayağa kalktı. Aşağıdaki adam son basamakları tırmanmak üzere köşeyi dönmüştü. Spector üzerine doğru atılıp adamı hazırlıksız yakaladı ve merdiven korkuluğuna doğru savurdu. Çarpmanın etkisiyle adamın omurgasının kırıldığını hissetti. Toparlanıp merdivenlerden aşağı koşturdu, yukarıda bıraktığı adam

çığlıklar atıyordu.

Sokağa iki kat kala aşağı atladı. Yere konduğunda ayakları buzlu zeminde kaydı ve bedeni kendi ağırlığıyla iki büklüm oldu. Nefes almaya çalışırken yana doğru yuvarlanmayı başardı. Bu sırada aynalı güneş gözlüğü takmış bir kadın, üzerine doğru eğilmişti. Elinde bir iğne vardı. İğne derisine girerken Spector kadını tanıdı.

Spector bir holde kendine geldi; elleri ve ayakları naylon iple sıkıca bağlanmıştı. Ağır paltolar giymiş ve aynalı güneş gözlükleri takmış iki adam onu karanlık bir odaya sürüklerken, Spector'ı bayıltan kadın bu adamlara nezaret ediyordu. Koruyucu gözlükleri taktığı sürece Spector onları alt edemezdi.

Onu sert, ahşap bir koltuğa bıraktılar. Odanın, bir tavan arasını veya uzun zaman önce terk edilmiş bir evi hatırlatan küflü bir kokusu vardı.

"Ah, Hemşire Gresham, bakıyorum baş belamızı alıp gelmişsiniz." Ses yaşlı bir adama aitti, sakin ve kendinden emin.

"Yine başımıza iş çıkardı ama. Biri daha öldürüldü."

Adam cık cıkladı. "Öyleyse söylediğiniz kadar tehlikeli demektir. Haydi ona iyice bir bakalım, olur mu?"

Tepesindeki tavan açılırken Spector taşların çıtırdadığını duydu. Ay ve yıldızlar açık gökte parlıyorlardı. Tüm hayatı boyunca New York'ta yaşamıştı. Şehir ışıkları ve sis yüzünden normalde yıldızları görmek imkânsızdı, ancak şimdi gözlerini acıtacak kadar güçlü parlıyorlardı. Sorgucuları ışığın dışında kalmıştı.

"Pekâlâ, Bay Spector, kendinizi savunmak için ne söyleyeceksiniz?" Sessizlik. "Konuş. Zamanımı harcayanların başına kötü şeyler gelir."

Spector korkmuştu. Jane Grisham'ın Jokerkent'teki klinikte Dr. Tachyon için çalıştığını biliyordu ama onu sorgulayan adam kesinlikle Tachyon değildi. "Bildiğim kadarıyla hiç sebep yokken peşime takıldınız," dedi. "Ölen adamınız için üzüldüm, ama benim suçum değildi."

"Biz bundan bahsetmiyoruz, Bay Spector. Üç gece önce bizden birini sebepsiz yere öldürdünüz. Tek yaptığı uyuşturucu ihtiyacınızı gidermeye çalışmaktı."

"Bakın, her şeyi yanlış anlamışsınız." Spector büyük bir uyuşturucu şebekesine çattığını düşündü. Hemşire Gresham,

Tachyon'un kliniğinden her türlü uyuşturucuyu çalıyor olabilirdi. "İş gayet iyi gitti. Katil başka biri olmalı."

Bir uğultu duyuldu ve yaşlı bir adam ışığa doğru yaklaştı. Elektrikle çalışan bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Başı anormal bir biçimde büyüktü ve ak saçları seyrelmişti. İnce bedeni, sanki içinde bir şeyler farklı yönlere doğru hareket etmeye çalışıyormuş gibi eğri büğrüydü. Teni soluk ama sağlıklıydı ve gözlerine kalın camlı gözlük takmıştı.

"Bunu hatırlıyor musun?" Yaşlı adam madeni bir para gösterdi. Spector parayı anında tanıdı. Mike'ın cesedinden aldığı eski bir bozukluktu. Elli sent ebadında ve 1794 tarihli olduğu için antika değeri olabileceğini düşünüp saklamıştı.

"Hayır," dedi zaman kazanmaya çalışarak.

"Gerçekten mi? Dikkatli bak." Kuruş, ay ışığında kan kırmızı parladı.

Spector büyük bir belaya bulaştığını anlayacak kadarını duymuştu. Gresham'la yaşlı adam onu öldüreceklerdi. Eğer onları durdurmak istiyorsa şimdi tam zamanıydı. "Kimse kıpırdamasın, yoksa bu yaşlı herifi torbacı arkadaşınızı geberttiğim gibi gebertirim."

Hepsi birlikte güldüler. "Bana bakın, Bay Spector." Yaşlı adam öne eğildi. "Gücünüzü üzerimde kullanın."

Spector gözlerini adamınkilere dikti ve kendi ölümünü paylaşmaya çalıştı. Neden olduğunu bilmiyordu ama işe yaramıyordu. Yaşlı adam her nasılsa onu engelliyordu. Yılgınlıkla koltuğuna çöktü.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama sıradışı yeteneklere sahip olan bir tek siz değilsiniz. Onu çözün Hemşire Gresham."

Kadın kendisine söyleneni istemeye istemeye yaptı. "Dikkatli olun," diye uyardı yaşlı adamı. "Yine de tehlikeli olabilir." Spector kendini tehlikeli hissetmiyordu. Her neye bulaştıysa, sıradan bir uyuşturucu şebekesi olmadığı belliydi. "Beni nereden tanıyorsunuz? Ne istiyorsunuz?"

"Hemşire Gresham klinikte sizin hakkınızda epey titiz bir dosya tutmuş." Yaşlı adam bir defter açıp okumaya başladı. "James Spector, New Jersey, Teaneck'ten başarısız bir mali müşavir, dokuz ay önce vahşi kart virüsüyle enfekte oldu. Jokerkent kliniğine geldiğinizde tıbben ölüymüşsünüz. Karşı çıkacak akrabalarınız

olmadığı için Dr. Tachyon şimdilerde terk edilmiş olan deneysel bir süreçle sizi hayata döndürmüş. Altı ay boyunca yoğun bakım ünitesinde kontrol edilemez bir şekilde çığlıklar atmışsınız. En sonunda, ilaçların yardımıyla aklınız başınıza gelmiş. Yaklaşık üç ay kadar önce ortadan kaybolmuşsunuz. Tesadüf eseri aynı gün bir hademe esrarengiz bir şekilde ölmüş. Hepsi burada. Eksiksiz olarak."

"Orospu." Spector karanlıkta hemşirenin yerini tespit etmeye çalıştı.

"Haydi ama," dedi yaşlı adam. "Yaşamanıza müsaade edersem, Bay Spector, hemşireden hoşlanmaya başlayabilirsiniz."

"Yaşamama müsaade mi edeceksiniz?" Söyleyiş tarzının hatalı olduğunu fark etti. "Yani şey-"

"Gerçekçi olursak," dedi yaşlı adam sözünü keserek, "muhteşem bir yeteneğiniz var. Aslar nadir bulunur, onları öylece klozete atıp üstlerine sifonu çekmezsiniz. Hedefimiz için çok yararlı olabilirsiniz."

"Ne hedefi?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Eğer sizi… cemaatimize kabul edersek öğreneceksiniz. Ama bunu düşünmemiz için bile değerinizi ispat etmeniz gerekir. Sizin için küçük bir işimiz var, size sağlayacağımız istihbarat ve yetenekleriniz düşünüldüğünde çok zor olmasa gerek."

"Peki ya ben oynamak istemiyorsam?" Spector korkuyordu, ama neyle karşılaşacağını tam olarak bilmek istiyordu.

Yaşlı adam defterden bir sayfa yırttı ve bir kalemle birlikte ona uzattı. "Adresinizi kâğıda yazıp cebinize koyun." Spector'ın kafası karışmıştı, ama söyleneni yaptı. Yaşlı adam gözlerini sıkı sıkı yumdu ve parmak uçlarını bitiştirdi.

Spector ürperdi. Sanki çıplak beyninden aşağı soğuk sular dökülüyordu. "Ben…" Hissettiklerinin ağırlığı altında ezildi.

"Evet, biliyorum. Hiçbir şeye benzemiyor, değil mi? Şimdi bana adresinizi söyleyin."

Spector cevap vermek için ağzını açtı, ama adresi hatırlayamadığını fark etti. Bilgi, basitçe yok olmuştu.

"Seçici hafıza kaybı. Bir insan fiziksel olarak karşımdayken neyi istersem onu çıkarıp alabilirim." Yaşlı adam gür kaşlarından birini kaldırdı. "Ya da yok edebilirim."

Spector sarsılmıştı, ama biliyordu ki yaşlı adamın gücü ölümünün hatırasını da yok edebilirdi. Geceleri tekrar

uyuyabilecekse, gücünü kaybetmek küçük bir bedel sayılırdı. “Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ne isterseniz yaparım.”

“Görüyor musunuz, Hemşire Gresham. Hiç de başa bela bir tip değil. Böylesine işe yarar birini öldürmek aptallık olur. Onu tekrar bayıltın ve uyanmadan önce dairesine taşıyın.”

“Durun bir dakika. Kimsin sen? Tabii eğer söylemenin bir sakıncası yoksa.”

“Gerçek adım, sana benden daha da az anlam ifade eder. Bana Gökbilimci diyebilirsin.”

Spector kendine Gökbilimci diyen birinin keçileri kaçırmış olacağını düşündü, ama bunu söylemenin ne yeri ne de zamanıydı. “Pekâlâ. Eee, Gökbilimci, senin için ne yapmamı istiyorsun? İyi yaptığım tek şey adam öldürmek.”

Gökbilimci başını salladı. “Aynen öyle.”

Spector bir polisi öldürmekten çekiniyordu, hele ki Başkomiser McPherson’ı. Şimdiye kadar kimse Jokerkent Özel Kuvvetler Birimi’nin şefiyle uğraşacak kadar cesurca ya da aptalca davranmamıştı. Gökbilimci ona başka seçenek bırakmamıştı. Adamlarından biri başkomiserin yerini almak üzere hazır beklediğinden, McPherson’ın ölümüne kaza süsü verilmesi gerekiyordu. Eğer Spector başarısız olur veya kaçmaya çalışırsa, Gökbilimci ölümü dışındaki tüm anılarını silecekti.

Tekmeliklerini sıkıca bağladı ve kot pantolonunun paçalarını indirdi. Ayrıca önkollarında ve tişörtünün altında da ek koruyucuları vardı.

Belli ki Gökbilimci, McPherson’ı öldürmeyi uzun zamandır planlıyordu. Spector hedefinin hemen altındaki bir dairede kanepeye oturmuş bekliyordu. Burada yaşayan kadın, Gökbilimci’nin müritlerinden biriydi. Spector’a söylenenlere göre, McPherson’ın hizmetçisi de işin içindeydi.

“Eğer birinin yerine başkasını geçirmek istiyorsan, önce çevresindekileri değiştireceksin,” demişti Gökbilimci.

Spector duvardaki saate baktı. Gece birle iki arasındaydı. Deri altı iğnesinin cebinde olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra ışıkları kapatıp balkon kapısını açtı.

İpi eline alıp kancalı ucunu tuttu. Yukarıdaki balkona olan uzaklık üç buçuk metre kadardı. Dışarı doğru eğilerek kancayı

fırlattı. Kusursuz bir atıştı, büyük uçlardan biri köşeye tutunmuştu. Yüzüne bir avuç dolusu kar düştü. İpe asıldı. İp gerildi ve kanca iyice oturdu.

Spector hızla tırmanarak McPherson'ın balkonuna çıktı. Birikmiş kar, ayaklarının beton zeminde çıkardığı sesi boğuyordu. Bir an durup dinledi. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu.

Hizmetçi işini yapmıştı. Balkon kapısı kilitli değildi. Spector kapıyı kaydırarak açtığında daireye soğuk hava doldu. Sessizce içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Köpek onu bekliyordu. Hayvanın retinalarından yansıyan kızıl ışığı görebiliyordu. Köpek tehditkâr bir hırıltıyla saldırdı. Spector hayvanı net göremiyordu, o yüzden bir kolunu yukarı kaldırarak saldırıya açık olan boğazını ve başını korumaya davrandı. Boşta kalan eliyle Hemşire Gresham'ın verdiği iğneye uzandı.

Doberman ona hızla tosladı ve uzattığı kolunu çenesine kıstırdı. Köpeğin, tendonlarını parçalamak için kolundaki koruma plakalarını dişleriyle delmeye çalıştığını hissedebiliyordu Spector.

İğneyi hayvanın midesine sapladı. Doberman hırlamaya ve kolunu ısırmaya devam ediyordu. Yandaki odanın ışığı yandı. Spector artık görebildiği için köpeği bir kenara itti. Doberman küt diye yere düştü ama hemen ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yakala onu, Oscar. Parçala." Ses, ışıklı odadan geliyordu.

Oscar itaat etmeye çalıştı. Dişlerini göstererek bir adım attı ama sonra gözleri kapanarak yere yığıldı.

Şimdiye kadar iyi gitti, diye düşündü Spector. Işıklı odaya doğru topallar gibi yaptı. "Teslim oluyorum. Köpeğin beni fena yaraladı. Doktora ihtiyacım var. Lütfen, yardım et." Sesinin yaralanmış gibi çıkmasına çalışıyordu.

"Oscar?" Polisin sesi tereddütlüydü. "Sen iyi misin oğlum?"

Köpek ağır ağır soluklandı ama cevap vermedi. Yandaki odanın ışığı söndü.

Spector içinde yükselen paniği bastırdı. McPherson'ın ışıkları kapatacağını hesaplamamıştı. Gücü karanlıkta işe yaramazdı. Uzun saniyeler boyunca kıpırdamadan durdu. Yan odadan hiç ses gelmiyordu.

Bir adım attı. Dairenin planını biliyordu. Işık düğmesi kapının yanında, sağdaydı. Ona uzanabilmek için kapının önünde açığa çıkması gerekiyordu. McPherson'ın silahlı ve ateş etmeye hazır olduğunu biliyordu. Terlemeye başladı. Istırap, içinde düğüm

düğüm büyüyor, saldırıya hazırlanıyordu. Bir adım daha attı. Bir adım sonra kapıda olacaktı.

Bu sırada telefon ahizesinin kaldırıldığını duydu. Adım atıp ışık düğmesine uzandı. Parmağıyla dokundu ve açtı.

McPherson geniş, pirinç bir karyolanın ardına çömelmişti. Bir elinde telefon, diğerindeyse otomatik tabancası vardı. Namlu Spector'ın kalbine nişanlanmıştı. Göz göze geldiler. Spector, Mike'ın ölü parmağının seğirmesini hatırladı ve ölüm deneyimini McPherson'a aktardı.

Polis titreyerek nefessiz kaldı ve karyolanın ardında devrilip yere yığıldı. Spector yumruklarını sıktı ve iç çekti. Ölü adamın yanına giderek silahını elinden aldı. Yatağın yanındaki komodini eldivenli eliyle açıp silahı dikkatle içine koydu, içinden bir rahatlama dalgası gelip geçti. Kurşunun göğsünü delip geçtiğini, iyileşmeye fırsat bulamadan kanamadan öleceğini zannetmişti.

Bir yastık aldı ve attığı golden sonra topu sevinçle yere vuran bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi yastığı hızla yere fırlattı. Gökbilimci ve Hemşire Gresham artık onu rahat bırakırlardı belki. Yastığı alıp yerine koydu.

Telefondan kesintisiz bir bip sesi gelmeye başladı.

Spector ahizeyi alıp yerine yerleştirdi. Çarşafları karışmış yatağa oturup kurbanını inceledi. McPherson'ın yüzündeki ifade, muhtemelen öldüğünde kendi yüzünde beliren ifadenin aynısıydı.

"Ölü mü, yoksa Memorex mi?"[35] diye sordu cesede. "Ortalığı dağıtmaktan daha etkileyici, değil mi polis bey?"

Güldü.

Spector, Jack Daniel's Black Label'dan bir yudum aldı ve boğazından akan sıcaklığın tadını çıkardı. Yumru yumru olmuş şiltesinde uzanmış, küçük siyah-beyaz televizyonun ekranına bakıyordu. Gece saatlerinde yayınlanan haber programlarından biri uzaylı istilasıyla ilgili eski haberlerden bir özet gösteriyordu. Yaratıklar hâlâ öylesine büyük bir haber konusuydu ki McPherson'ın ölümü bültenlere girememiş, *Times* gazetesinin birinci sayfasına bile çıkamamıştı.

Grovers Mill'deki saldırının görüntüleri yüz bininci defa gösteriliyordu. Bir Ulusal Muhafız birliği yaratıklardan birine alev makinesiyle saldırıyordu. Yaratık alev aldığında tiz bir çığlık atarak yanıp kül oluyordu. Spector başını salladı. İnsanları bakışlarıyla öldürebilmek bir parça güvende hissetmesini sağlamalıydı, ama öyle hissetmiyordu. Uzaylı yaratıklar onda Gökbilimci'yle aynı ürpertici hissi uyandırıyordu. Spector, pazarlıkta kendine düşeni yerine getirdiğine göre artık yaşlı adamı bir daha asla görmeyeceğini veya ondan haber almayacağını umuyordu.

Görüntüler bitti. "Ve şimdi de," dedi spiker, "bu trajedi hakkındaki görüşleriyle Dr. Tachyon bizlerle."

Spector neredeyse boşalmış olan şişeyi aldı ve televizyona fırlatmaya hazırlandı. O anda yatağın etrafındaki hava yumuşak bir ışık eşliğinde titredi ve sıcaklık düştü. Şeffaf bir şekil, dev bir çakal kafasına dönüştü. Ağzından ve burun deliklerinden renkli alevler fışkırıyordu.

Spector yataktan aşağı düşüp örtüleri kafasına çekti.

"Yine içiyorsun," dedi çakal. "İşin aslını bilmeseydim vicdanının sızladığını düşünürdüm." Kafa, buharlaşır gibi olduktan sonra hızla Gökbilimci'ye dönüştü.

"Bu ne be! Senin yapamayacağın bir şey var mı?" Spector örtüleri bir kenara atıp yatağa geri çıktı.

"Eh hepimizin sınırları vardır. Bu arada çakal kafasını bir daha gördüğünde ona Efendi Amon diye hitap et. Öyle görünebilmek için astral yansıtmanın epey gelişkin bir biçimini kullanıyorum. Daha az etkileyici yeteneklerimden biri ama bazı yerlerde işe yarıyor işte." Gökbilimci televizyona baktı. Ekran cızırtılarla karardı. "Dikkatimiz dağılmasın."

"Bak, benden istediğinizi yaptım. Herif öldü ve herkes sebebinin kalp krizi olduğunu düşünüyor. Ödeştik diyelim ve artık beni rahat bırakın." Spector şişeyi görüntüye doğru fırlattı, ama şişe görüntünün içinden sessizce geçip karşı duvarda patladı. "Yani siktirin."

Gökbilimci alnını ovuşturdu. "Aptal olma. Bunun ikimize de faydası yok. Seni kullanabiliriz. Senin yeteneklerine sahip bir adamın çok faydası dokunur. Ama seni bize katılman için ikna etmeyi tamamen bencilce sebeplerle istemiyorum. Burada dikilip yeteneğini ziyan etmeni seyretmek büyük bir suç olur bana kalırsa. Potansiyelini gerçekleştirebilmek için biraz yönlendirilmen gerek

sadece.”

“Ah,” dedi Spector konuşurken dili dolanmasın diye dikkat ederek. “Hangi potansiyelmiş bu?”

“Yeni toplumun yönetici seçkinlerinden biri olma potansiyeli. Diğerlerinin seni düşündüklerinde bile kanlarının çekilmesine yol açma potansiyeli.” Gökbilimci hayalet ellerini öne uzattı. “Boş vaatlerde bulunmuyorum. Tam şu anda, gelecek bizim parmaklarımızın ucunda. Yaptığımız işin kozmik bir önemi var.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Spector, hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. “Sanırım beni öldürmek isteseydin çoktan yapardın. Ama şu anda hiç de kozmik meselelerle ilgilenecek durumda değilim.”

“Elbette. Çekebilirsen iyi bir uyku çek şimdi. Arabam yarın gece onda seni kapıdan alır. Çok fazla şey öğrenecek ve haşmete giden yolda ilk adımını atacaksın.” Gökbilimci’nin hayali titreşti ve yok oldu.

Spector sarhoştu ve kafası karışmıştı. Gökbilimci’ye hâlâ güvenmiyordu ama yaşlı adamın bir konuda hakkı vardı. Yeni gücünü, yeni hayatını ziyan ediyordu. Artık bir şeyler yapmanın vakti gelmişti. Şu ya da bu şekilde.

♠

Gökbilimci’nin siyah limuzini tam saatinde geldi. Spector 38’liği paltosuna tıkıştırdı ve yavaşça ön kapıya doğru yürüdü. Eline fırsat geçerse yaşlı adamı öldürecekti. Gökbilimci tehlikeliydi ve güvenilemeyecek kadar çok şey biliyordu. Aynalı bir cam aşağı indi ve solgun bir el onu arabaya çağırdı. Gökbilimci’nin başı önceki gece olmayan geniş kırışıklıklarla şişmiş durumdaydı. Siyah kadife bir cüppe giymişti ve 1794 tarihli madeni paralardan oluşan bir kolyesi vardı.

Spector “Nereye gidiyoruz?” diye sorarken umursamaz görünmeye çalıştı. Gökbilimci’ye karşı kullanabileceği tek silahın cebindeki tabanca olduğunu biliyordu.

“Merak, iyidir. İlgilendiğini gösterir.” Gökbilimci kuşağını düzeltti. “Hayatın boyunca fazlasıyla ölüm ve ıstırapla karşılaştın. Bu gece daha fazlasını göreceksin. Ama bunlar senin ölüm ya da ıstırabın olmayacak.”

Spector huzursuzlandı. “Benden gerçekten ne istiyorsun? Tanımadığın biri için fazlasıyla uğraştın. Aklında özel bir şeyler

olmalı.”

“Aklımda hep özel bir şeyler olur ama zarar görmeyeceğini söylediğimde bana güvenmelisin. Güçlerimi kontrol etmek için yıllar süren deneyler yaptım. Bazılarını zaten biliyorsun. Diğerlerini de…” Şişmiş alnını ovuşturdu. “Evet, diğerlerine de bu gece tanık olacaksın. Geleceği gördüm ve sen zaferimizde büyük bir rol üstleneceksin. Ama güçlerin iyice pekiştirilmek, keskinleştirilmeli. Bu ancak doğru yönlendirmeyle yapılabilir.”

“Pekâlâ, eğer senin için daha fazla insan öldürmemi istiyorsan söyle yeter. Elbette karşılığını beklerim. Ama bence sizin küçük grubunuza ait değilim.” Spector başını salladı. “Hâlâ kim olduğunuzu bile bilmiyorum.”

“Bizler, TIAMAT’ın asli fıtratını anlayanlarız. Onun vasıtasıyla hayal edilemeyecek güçlere kavuşacağız.” Gökbilimci hiç korkmadan onun gözlerinin içine baktı. “Görevimiz zorlu ve başarılı olmak için büyük fedakârlık gerekiyor, işimiz bittiğinde kendi fiyatını kendin belirleyebilirsin.”

“TIAMAT,” diye mırıldandı Spector. Gökbilimci’nin şevki sahiciydi, ama delirmiş gibi konuşuyordu. “Bak, şimdilik tüm bunlar benim için biraz fazla. Sadece nereye gittiğimizi söyle.”

“Bir yere uğrayıp Cloisters’a gideceğiz.”

“Bu biraz tehlikeli değil mi? Belalı gençlik çeteleri sorun çıkarıp duruyor. Bir sürü insan orada öldü.”

Gökbilimci usulca güldü. “Çeteler bize çalışıyor. Polis dahil herkesi oradan uzak tutuyorlar, biz de onların yerel güçleri için bir merkez oluşturmalarına yardım ediyoruz. Cloisters bizim için mükemmel bir yer. Kadim topraklar üzerinde eski bir bina. Mükemmel.”

Ne için mükemmel? diye sormak istedi Spector ama vazgeçti. “Metropolitan Müzesi’nde de büyük bir hisseniz vardır Tanrı bilir?” Espri denemesi umursamazlıkla karşılandı.

“Hayır. Şehir merkezinde başka bir tapınağımız vardı ama talihsiz bir patlamada yıkıldı. Çok sevgili biraderlerimden biri öldü.” Gökbilimci’nin sesinde tatmin dolu bir alay tınısı vardı. “Bizim için bir kadın seçin, Bay Spector.”

Limuzin sistemli bir şekilde Times Meydanı’nı dolanıp duruyordu. “Neden Cloisters’a bir telekız çağırmıyorsun ki?” Spector hep güzel bir kadını incitmek istemişti. “O orospular dünyanın lağım çukurudur.”

“Bir telekızın yokluğu anlaşılır,” diye uyardı Gökbilimci. “Ayrıca göz kamaştıran bir güzelliğe ihtiyacımız yok. Geçmişte pahalı kadınları kullandığımızda sorun çıktı. O zamandan beri daha dikkatliyiz.”

Spector yaşlı adamın talebini asık suratla kabul etti ve camdan dışarı bakmaya başladı. “Şuradaki sarışın fena değil.”

“İyi seçim. Yakınında duralım.” Gökbilimci ellerini ovuşturdu.

Şoför limuzini yanaştırdı ve Gökbilimci pencereyi indirdi. “Affedersiniz hanımefendi, acaba küçük bir parti ilginizi çeker mi? Elbette özel bir parti olacak.”

Kadın arabanın içine bakmak için eğildi. Boyalı platin rengi saçları ve sert bir görünümü olan genç bir kadındı. Yıpranmış sentetik kürk mantosunun içine biçimli vücudunu çok az örten siyah bir mini elbise giymişti.

“Gezmeye mi çıktınız, beyler?” Durup bir yorum yapmalarını bekledi, sonra devam etti. “İki kişi olduğunuza göre size iki katına patlar. Aklınızda özel bir şeyler veya küçük sapıklıklar varsa ekstraya girer. Eğer polisseniz o boktan kalplerinizi söker alırım.”

Gökbilimci başıyla onayladı. “Bana uyar. Tabii arkadaşım da kabul ederse.”

“Hayalindekine benziyor muyum, tatlım?” Kadın, Spector’a ıslak bir öpücük attı.

“Tabii,” dedi Spector ona bakmadan.

♣

Batı Yakası Otoyolu bomboştu, o yüzden yolculuk kısa sürdü. Gökbilimci kadına onu bayıltmayan, ama etrafında olup bitenlerin farkına varmasını engelleyen bir ilaç enjekte etmişti. Limuzin araç yoluna saptığında, Spector çıplak ağaçlara yapışmış pek çok gölge gördü. Loş ışıkta soğuk çeliğin parıltısını görür gibi oldu. Hâlâ orada durduğundan emin olmak için cebindeki 38’liğe dokundu.

Spector arabadan inip hızla diğer yana geçti ve kadını indirip binaya doğru yönlendirdi. Gökbilimci yavaşça kapıya doğru yürüyordu.

“Sakat olduğunu sanıyordum?”

“Bazen gücüm kuvvetim daha yerinde oluyor. Bu gece mümkün olduğunca güçlü olmalıyım.” Soğuk bir rüzgâr cüppesini uçuşturdu, ama yaşlı adam hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Kapıdaki bir

adamla kısaca konuştu ve törensel bir edayla el sıkıştı. Adam kapıyı açarak Spector'a girmesi için işaret etti.

Küçük bir oğlan çocuğuyken pek çok kez Cloisters'a girmişliği vardı. Binanın mimarisinin, içindeki tabloların ve duvar halılarının akla getirdiği dönem, şu anda içinde yaşamak zorunda olduğuna kıyasla çok daha güzel geliyordu.

Fuayede, hemen karşılarında mermerden yontulmuş bir canavar yükseliyordu. Köşeli bir fiziği ve geniş sırtına bitiştirilmiş küçük kanatları vardı. Başı ve ağzı devasaydı. İnce, pençeli ellerinde tuttuğu bir küreyi geniş, sivri dişli ağzına doğru kaldırmıştı. Spector kürenin Dünya olduğunu fark etti.

Heykelin arkasından bir figür çıktı ve onlardan uzağa doğru ilerledi. İnsana pek az benzeyen vücuduna bir laboratuvar önlüğü geçirmişti. Kahverengi, böceğimsi suratını gizleyerek gölgelerin arasında kayboldu. Spector ürperdi.

Kadın kıkırdayarak ona yaslandı.

"Beni izle," dedi Gökbilimci sabırsızca.

Spector söyleneni yaptı. Binanın içinin başka hilkat garibelerinin tabloları ve heykelleriyle süslendiğini fark etti. "Büyü yapıyorsunuz, değil mi?"

Gökbilimci büyü sözünü duyunca kaskatı kesildi. "Büyü. Büyü, cahillerin güç için kullandığı bir kelimedir sadece. Senin ve benim yeteneklerimiz büyü değil. Takis teknolojisinin bir ürünü. Şimdiye kadar kara büyü olarak adlandırılan belli ritüellerse, bu tür güçler için duyu kanallarım açmaktan başka bir şey yapmıyor aslında."

Giriş holü bir avluya açıldı. Ay ve yıldızlar, karla kaplı zemini parlak bir ışıltıya boğmuştu. Spector onu sorguladıkları yerin burası olması gerektiğini düşündü. Avlunun tam ortasında iki taş sunak vardı. Bu sunaklardan birine genç bir adamın çırılçıplak bağlanmış olduğunu gördü. Gökbilimci, tutsağının yanına doğru yürüdü.

"Kadını soy ve bağla," dedi Gökbilimci.

Spector kadını soyup ellerini ve ayaklarını bağladı. Kadın hâlâ kıkırdıyordu. "Küçük sapıklıklara ekstra isterim. Sapıklıklara ekstra isterim," dedi.

Gökbilimci, Spector'a bir ağız tıkacı attı. Spector da bunu kadının ağzına tıkıştırdı.

"Kim bu?" diye sordu Spector çıplak adamı kastederek.

"Rakip bir çetenin reisi. Genç, kalbi güçlü ve kanı sıcak. Şimdi sessiz ol."

Gökbilimci avuçlarım yukarı kaldırıp Spector'ın anlamadığı bir dilde konuşmaya başladı. O sırada avluya sessizce birçok başka cüppeli kadın ve erkek girdi. Pek çoğunun gözleri kapalıydı. Diğerleri göğe bakıyordu. Gökbilimci elini genç adamın göğsüne soktuğunda adam çığlık attı.

Gökbilimci boşta kalan eliyle avlunun arka tarafındaki bir gruba işaret etti. Bir düzine kadarı sunağa geniş bir kafes taşıdılar.

Kafesteki yaratık dev gibiydi. Kürklüydü, sosis gibi gövdesi yere yakındı ve birçok kısa bacağı vardı. Fuayedeki yaratık gibi kocaman bir ağzı ve parlayan dişleri vardı. İki geniş, koyu renkli gözü vardı ve küçük kulakları kafasının ardına yatmıştı. Spector onun uzaylı yaratıklardan biri olduğunu anladı.

Adam çığlıklar atarak yalvarmaya devam ediyordu. Yaratığın açık ağzından ancak bir kol boyu uzaktaydı. Kafes, adamın başı demirlerin arasına girene dek yavaş yavaş itildi. Yaratığın çenesi son çığlığı yarıda keserek hızla kapandı.

Gökbilimci başı kesilen cesedi çekerek dik oturur konuma getirdi ve bağlarını kesti. Adamın kanı cüppesine ve tenine fışkırdı. Gökbilimci anlaşılmaz konuşmasına devam ederken hem vücudu doğruldu hem de cildi doğaüstü bir canlılıkla parlamaya başladı. Elini adamın göğsünden çekerek başının üzerine kaldırdı, sonra Spector'ın ayaklarının dibine bir şey fırlattı. Kalp, cerrahi bir kesinlikle yerinden sökülmüştü. Spector psişik cerrahları anlatan filmler görmüştü, ama hiçbiri şu anda şahit olduklarının heybetiyle yarışamazdı.

Yaşlı adam kafese doğru yürüdü ve içindeki yaratığa baktı. "TIAMAT, canlıların kanı vasıtasıyla sahibin olacağım. Benden sır saklayamazsın."

Yaratık miyavlar gibi yumuşak bir ses çıkardı ve Gökbilimci'den kafesin izin verdiği ölçüde uzaklaştı. Gökbilimci kaskatı kesildi, soluğu ağırlaştı. Bir süre hiçbir şey kımıldamadı. Sonra, yaşlı adam yumruklarını sıktı ve bağırdı. Çıkardığı ses, Spector'ın şimdiye kadar duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Gökbilimci cesede doğru sendeledi ve onu parçalamaya başladı, etrafa bir girdap gibi et parçalarıyla iç organlar saçılıyordu. Kafese geri koştu ve parmaklarını yaratığın kafasına daldırdı. Canavar kurtulmaya çalıştı, ama çenesi Gökbilimci'nin kollarına ulaşamadı. Gökbilimci uludu ve acımasızca yaratığın kafasını burup döndürdü. Boyun kırılırken bir çıtırtı koptu. Yaşlı adam yere çöktü.

Diğerleri Gökbilimci'nin yanına koştururken Spector geride kaldı. Yaşanan kanlı sahne, içini zehirli bir parıltıyla doldurmuştu. İçinde hızla ve zorlayıcı bir güçle yükselen öldürme güdüsünün düşüncelerine hâkim olduğunu hissedebiliyordu. Sunaktaki kadına döndü.

"Hayır!" Gökbilimci doğrularak öne atıldı. "Henüz değil."

Spector üzerine mecburi bir sükûnet çöktüğünü hissetti. Gökbilimci'nin marifeti olduğunu biliyordu. "Bunu sen yaptın. Öldürmem gerek. Çok yakında. Buna ihtiyacım var."

"Evet, evet biliyorum. Ama bekle. Beklersen hayal ettiğinden bile güzel olacak." Gökbilimci sallanarak birkaç derin nefes aldı. "TIAMAT kendini o kadar kolay göstermez. Yine de denemem lazımdı." Gökbilimci avludaki diğerlerine eliyle işaret etti, hepsi tek sıra halinde oradan çabucak ayrıldı.

"O yaratıkla ne yapmaya çalışıyordun? Neden öldürdün?" diye sordu içindeki ihtiyacı kontrol etmeye çalışan Spector.

"Düşük seviyedeki yaratıklarından biri vasıtasıyla TIAMAT'la bağ kurmaya çalışıyordum. Başaramadım. Bize faydası olmayacaktı." Gökbilimci cüppesini çıkardı ve kadına döndü. Kanlı parmaklarını kadının cinsel organı üzerindeki tüylerin arasında gezdirdi ve sonra iki elini birden karnına koydu. Kadının üzerine çıkarken ellerini teninin altına kaydırdı ve iç organlarını yoğurmaya başladı. Kadın inledi, ama bağırmadı. Belli ki hâlâ başına gelenleri anlayamayacak kadar ilacın etkisi altındaydı.

Spector olan biteni ilgisizce seyretti. Anladığı kadarıyla, yaşlı adam kadının içine girmiş, kendi kendini tatmin ediyordu. Spector ölmeden önce cinselliğe çok fazla ilgi duymamıştı, şimdiyse hiç ilgisini çekmiyordu.

Adamı vurmak istiyorsa bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Silahına uzandığı anda öldürme güdüsü onu ele geçirdi. Gökbilimci onun üzerindeki sakinleştirici etkisini kaldırmıştı. Spector elini cebinden çıkardı. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bir silahın namlusuyla tatmin olamazdı.

Gökbilimci daha da heyecanlanmıştı. Alnındaki kırışıklıklar görülür şekilde zonklarken kadının vücudundan küçük parçalar koparıyordu. Kadın artık çığlık atıyordu.

Spector içindeki ihtiyacın yaşlı adamınkine uygun şekilde arttığını hissetti.

"Şimdi," dedi Gökbilimci kendini vahşice kadının içine

ittirirken. “Onu şimdi öldür.”

Spector yüzüyle kadınınki arasında birkaç santim kalana dek yaklaştı. Kadının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu ve kadının da onun gözlerinde ölümü gördüğünden emindi. Ölümünü kadına verdi. Yavaş yavaş. Kadını ölümünün içinde boğmak istemiyordu; bu fazla çabuk olurdu. Kadının zihnini ve bedenini doldurdu. Artık kendi vahşi, kara ölümünün içine dolduğu, çığlık atan ve kıvranan bir kadehten ibaretti kadın.

Gökbilimci inledi ve kadının üzerine düşmesiyle Spector’ı içine girdiği transtan çıkardı. Yaşlı adam dişleri ve elleriyle kadının etlerini koparıyordu. Kadın ölmüştü.

Spector biraz gerileyerek gözlerini yumdu. Şimdiye dek öldürmekten hiç keyif almamıştı, ama şu anda hissettiği tatmin ve rahatlama duygusu hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Gücünü kontrol etmiş, ilk kez ona hizmet etmesini sağlamıştı. Bunu yeniden becerebilmek için Gökbilimci’ye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Hâlâ beni öldürmek istiyor musun?” Gökbilimci cesedin üzerinden tükenmiş halde kalktı. “Tabanca hâlâ cebindedir sanırım. Eline ya onu alacaksın ya da bunlardan birini.” Madeni paralardan birini kaldırdı.

Aslında ortada gerçek anlamda bir seçenek yoktu. Son şüphe kırıntıları da az önce yaşadıklarının etkisiyle silinip gitmişti. Spector tereddüt bile etmeden madeni parayı aldı. “Hey, New York’ta herkes silah taşır ki! Burası tehlikeli bir şehir.”

Gökbilimci yüksek sesle kahkaha attı, ses taş duvarlarda yankılandı. “Bu daha başlangıç. Yardımımla mümkün olabileceğini hayal bile etmediğin şeyler yapacaksın. Bundan böyle James Spector yok. Biz, iç çemberdekiler sana Ecel diyeceğiz. Bize karşı çıkanların eceli olacaksın. Hızlı ve amansız.”

“Ecel. Kulağa hoş geliyor.” Spector başını sallayarak madeni parayı cebine koydu.

“Sadece kendini bu parayla tanıtanlara güven. Bundan böyle arkadaşların ve düşmanların belli. İstersen bu geceyi kendine ayır. Yarın eğitimine devam edeceğiz.” Gökbilimci cüppesini giyip içeri girdi.

Spector şakaklarını ovuşturarak binada gezinmeye başladı. Istırabı yeniden başlıyordu. Onu kabullendi, hatta sevdi. Gücünün ve yapacaklarının kaynağı olacaktı. Siyah kızı çekmiş ve korkunç bir ölüme maruz kalmıştı, ama bir mucize olmuştu. Bu dünyaya

hediyesi, içindeki dehşet olacaktı. Belki koca dünyaya yetmezdi ama ona yeterdi.

Fuayedeki heykelin altında kıvrılıp ölülerin uykusuna yattı.

[35] 1982'de VHS videokasetlerini tanıtmak için Memorex markasının yaptığı, "Gerçek mi [canlı mı], yoksa Memorex mi?" sloganıyla ünlü olan reklam kampanyasına nazire - ç.n.

JUBE: DÖRT

Kristal Saray'ın üçüncü katında Chrysalis'in kendine ayırdığı özel odaları vardı. Victoria tarzı bir oturma odasında, meşeden yapılma bir masanın arkasında kırmızı kadifeden yüksek arkalıklı bir koltuğa oturmuş onu bekliyordu. Chrysalis bir koltuğu işaret edip hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. "İlgimi çektin, Jubal."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Jube, merdiven sırtlı bir koltuğa ilişirken.

Chrysalis antika, saten bir bozuk para çantasından bir avuç dolusu mücevher çıkarıp beyaz masa örtüsünün üzerine dizdi. "İki yıldız safiri, bir yakut ve kusursuz, mavi-beyaz bir elmas," dedi o kuru, soğuk sesiyle. "Hiçbiri kesilmemiş, en iyi kalitede ve dört karatın altında da değiller. Son altı haftada Jokerkent sokaklarında belirdiler. İlginç değil mi? Sen ne dersin?"

"Bilmem," diye cevapladı Jube. "Kulağımı açık tutarım. Bir elması kömüre dönüştürecek kadar kuvvetle sıkabilen jokerin hikâyesini duymuş muydun?"

Blöf yaptığını ikisi de biliyordu. Chrysalis, sol elinin -derisi cam gibi şeffaf olan- küçük parmağıyla safirlerden birini ileri doğru itti. "Bunu çöp tenekesinde bulduğu bir bowling topu karşılığında bir temizlik işçisine vermişsin."

"Evet," dedi Jube. Top morumsu pembe ve beyazdı, jokerin biri için özel olarak yapılmıştı, altı deliği bir daire oluşturacak şekilde dizilmişti. Çöpe atılmasına şaşmamak lazımdı.

Chrysalis küçük parmağıyla yakutu dürttü ve birkaç santim ilerletti. "Bu da polis karakolunda çalışan bir dosya memuruna gitmiş. Morgdan çalınan bir cesetle ilgili kayıtları ve şu kayıp bowling topuyla ilgili ne varsa görmek istemişsin. Senin bowlinge böylesi bir tutkuyla bağlı olduğunu bilmezdim, Jubal." Jube göbeğini tıpışladı. "Bowling oyuncusuna benzemiyor muyum? Birkaç atış ve birkaç bira… en sevdiğim şey."

"Hayatında bir bowling salonuna adım atmışlığın yoktur. Düz atışla falsolusunu bile birbirinden ayırt edemezsin." Derken kadının parmakları elması kavradığında hiç olmadıkları kadar ürkütücü

göründü. “Buysa, bizzat benim kırmızı odamda Şeytan John Ciciayak’a verildi.” Taşı şeffaf parmaklarında yuvarlarken yüzü alaylı bir gülüşle çarpıldı.

“Annemindi,” diye yumurtlayıverdi Jube.

Chrysalis kıkırdadı. “Annen de bu taşı hiçbir zaman kestirip bir montüre oturtmadı yani, öyle mi? Ne tuhaf.” Elması bırakıp ikinci safiri aldı. “Ve bu da… gerçekten Jubal! Elmo’nun bana söylemeyeceğine inandın mı hakikaten?” Dikkatle taşı diğerlerinin arasında yerleştirdi. “Belli işleri yaptırmak için birilerini kiralaman gerekiyor. Tamam. Ama neden bana gelmedin?” Jube fildişlerinden birini kaşıdı. “Sen çok fazla soru soruyorsun.”

“Öyle olsun.” Chrysalis eliyle taşları gösterdi. “Burada dört tane var. Başka dağıttın mı?”

Jube başıyla onayladı. “Bir-iki tane. Zümrütleri kaçırmışsın.”

“Yazık. Yeşili severim. İngilizlerin araba yarışı rengi.” İçini çekti. “Neden değerli taşlar?”

“İnsanlar çeklerimi kabul etmeye çekindi,” dedi Jube. “Ve yanımda çok fazla miktarda nakit taşımaktan daha kolaydı.”

“Eğer bunların geldiği yerde dahası da varsa,” dedi Chrysalis, “oldukları yerde bırak. Mors’un değerli taşlardan bir zulası olduğu dedikodusu sokaklara düşerse hiç şansın olmaz. Şimdiden suyu bulandırdın, umalım ki köpekbalıkları bunu fark etmemiş olsun. Elmo elbette benden başkasına söylememiş ve Şeytan John’un da kendine has bir şeref anlayışı var. Çöpçü ve memura gelince, taşlarla birlikte sessizliklerini de satın aldım.”

“Bunu yapmak zorunda değildin!”

“Biliyorum. Bir daha bilgiye ihtiyacın olursa Kristal Saray’ın yolunu biliyorsun, değil mi?”

“Ne kadarını biliyorsun?” diye sordu Jube.

“Yalan söylediğini anlamaya yetecek kadarını,” diye cevapladı Chrysalis. “Bir adamın, kadının ya da jokerin aklının almayacağı bir sebepten dolayı bir bowling topunu aradığını biliyorum. Ciciayak’ın muhtemelen bir ücret karşılığında o cesedi morgdan çaldığını biliyorum. Bu onun kendi başına kalkışacağı bir şeye benzemiyor. Cesedin küçük ve tüylü olduğunu, çekirge gibi bacakları olduğunu ve çok fena yandığını biliyorum. Kaynaklarım bu eşkâle uyan bir joker tanımıyor, son derece ilgi çekici bir durum. Croyd’un, cesedin çalındığı gün epey yüklü bir meblağ, ertesi gün ise daha fazlasını bankaya yatırdığını biliyorum. Bu arada Ciciayak’la halka açık bir

yerde buluştuğunu da… Ayrıca senin Ciciayak'a bu küçük melodramda kimin çıkarlarını temsil ettiğini söylemesi için cömertçe ödeme yapıp hizmetlerinden yararlanmak istediğini ama başaramadığını da biliyorum." Öne eğildi. "Bilmediğim tek şey, tüm bunların ne anlama geldiği. Gizemlerden nasıl nefret ettiğimi bilirsin."

"Derler ki, Manhattan'da bir joker osursa Chrysalis burnunu tıkar," dedi Jube. Dikkatle kadına baktı ama teninin şeffaflığı yüz ifadesini okunamaz kılıyordu. Kristal derisinin ardındaki kafatası surat, açık mavi gözlerini amansızca ona dikmişti. "Bu işten çıkarın ne?" diye sordu Jube.

"Bu 'işin' ne olduğunu öğrenene kadar belirsiz. Ancak çok uzun zamandır benim için pek değerlisin, hizmetlerinden mahrum kalmayı istemem. Ketum olduğumu bilirsin."

"Boşboğazlık yapman için gereken ödeme yapılana dek," dedi Jube.

Chrysalis kahkaha atarak elmasa dokundu. "Kaynaklarına bakılırsa, sükût sözden çok daha kazançlı olabilir."

"Doğru," dedi Jube. Kaybedecek bir şeyi olmadığına karar vermişti. "Aslında ben uzak bir gezegenden gelen uzaylı bir casusum," diye söze başladı.

"Jubal," diye sözünü kesti Chrysalis, "sabrımı zorluyorsun. Zaten mizahtan pek hoşlanmam. Konuya gel. Ciciayak'la ne oldu?"

"Pek bir şey olmadı," diye kabullendi Jube. "Şahsen cesedi neden istediğimi biliyordum. Başkalarının neden isteyeceğini bilmiyordum. Şeytan John bana söylemedi. Sanırım bowling topu onlarda. Şeytan John'dan topu geri almasını istedim. Ama onlarla başka bir işi olsun istemedi. Bence, artık her kimseler, onlardan korkuyor."

"Bence haklısın. Peki Croyd?"

"Yine uykuya daldı. Uyandığında ne işe yarayacağını kim bilir? Altı ay boyunca bekleyecek olsam sonunda bir hamster olarak uyanabilir."

"Belli bir komisyon karşılığında," dedi Chrysalis soğuk bir katiyetle, "aradığın cevapları bulabilecek birilerini ayarlayabilirim."

Kaçamak yanıtların onu bir yere götürmeyeceğini anlayan Jube açık konuşmaya karar verdi. "Senin tutacağın birilerine güvenebileceğimi sanmıyorum."

Chrysalis güldü. "Sevgili çocuğum, bu aylardır söylediğin en

akıllıca şey. Ve haklısın. Çok kolay bir hedefsin ve bağlantılarımın bir kısmının saygınlıktan uzak olduğunu kabul ediyorum. Ancak benim aracılığım denklemi değiştiriyor. Benim belli bir itibarım vardır.” Bileğinin yanında gümüş bir zil vardı. Alıp hafifçe çaldı. “Her halükârda, bu iş için en uygun olacağını düşündüğüm kişi zaten bir istisna. Uyduğu belli başlı ahlak kuralları mevcut.”

Jube’un aklına yatmıştı. “Kim?”

“Adı Jay Ackroyd. Bir özel dedektif. As. Kelimenin her iki anlamıyla da… Bazıları Hop-Jay de der ama asla yüzüne karşı değil. Zaman zaman birbirimize iyilik yaparız. Sonuçta ikimiz de aynı malı satıyoruz.”

Jube düşünceli bir edayla bir dişini sıvazladı. “Peki seni es geçip doğrudan onu tutmamı ne engelleyecek?”

“Hiçbir şey,” dedi Chrysalis. Etkileyici fildişi boynuzları olan uzun boylu bir garson içeri girdi; antika, gümüş bir tepsinin içerisinde bir Amaretto ve Singapur Sling[36] getirmişti. Garson çıktığında Chrysalis kaldığı yerden devam etti. “Benim yerime senin hakkında meraklanmasını tercih edersen, yapabilirsin.”

Bu Jube’u duraklattı. “Belki de geri planda kalmam daha hayırlıdır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Chrysalis, Amaretto’sunu yudumlarken. “Jay müşterinin sen olduğunu bilmeyecek bile.”

Jube pencereden dışarı, karanlık, bulutsuz geceye baktı. Yıldızları görebiliyordu ve biliyordu ki Ana oralarda bir yerde bekliyordu. “İyi bir hırsız tanıyor musun?” diye sordu patavatsızca.

Bu Chrysalis’i şaşırttı. “Olabilir,” dedi.

“Bazı, şey, parçalara ihtiyacım var da,” diye söze girdi Jube beceriksizce. “Bilimsel aletler… eee… elektronik aletler, mikroçipler falan. Sana bir liste hazırlayabilirim. Bazı şirket laboratuvarlarına ve belki bazı federal kurumlara girmek gerekecek.”

“O *kadar* yasadışı olan şeylerden uzak dururum,” dedi Chrysalis. “Elektronik aletleri ne yapacaksın ki?”

“Kendime amatör bir telsiz kuracağım,” dedi Jube. “Bu işi dünyayı kurtarmak için yapar mıydın?” Chrysalis cevap vermedi. “Peki güvercin yumurtası boyutlarında altı kusursuz zümrüt için?”

Chrysalis yavaş yavaş gülümsedi ve kadeh kaldırdı. “Uzun ve *kârlı* bir işbirliğine içelim.”

Neredeyse bir Sahip Tüccar kadar iyi, diye düşündü Jube mutlak

bir takdirle. Fildişlerini göstererek sırıttı, Singapur Sling kadehini kaldırdı ve pipetle bir yudum aldı.

[36] Amaretto: İtalyan likörü. Singapore Sling: Bir Uzakdoğu kokteyli - ç.n.

ALTINCI KUŞAĞA DOĞRU

Walter Jon Williams

Son

Kolay olmuştu. Utangaç ve Terli hareket halindeki kamyonetin ön tarafında kavga edermiş gibi yaparken, Ricky ve Loco kolayca kamyonete doğru yürüyüp kişi başı ikişer kutu aşırmış ve gözden kaybolmuşlardı. Taşınmak için kamyoneti tutan uzun boylu bunak birkaç parça kutunun kaybolduğunu fark etmemişti bile. Rick bu fikri bulduğu için kendi kendini tebrik etti.

Artık böyle fırsatlarla çok sık karşılaşamıyorlardı. Doğalların mıntıkası gün geçtikçe küçülüyordu. İblis Prensler gibi joker çeteleri gittikçe daha fazla bölgeyi yutuyordu. Mürekkepbalığına benzeyen bir şeyle nasıl savaşırdınız ki?

Ricky Santillanes ellerini pantolonun ceplerine daldırıp anahtarlarını buldu ve kulübe girdi. Utangaç birkaç bira almak için buzluğa gitti ve diğerleri de kutuları harap bir koltuğun üzerine yerleştirip birer birer açmaya başladı.

“Vay, bir video.”

“Ne tür kasetler var?”

“Japon canavar filmleri galiba. Bir de PORNO diye bir şey var.”

“Oyy, kursana hemen!”

Biraları açtılar. “Loco! Bir bilgisayar.”

“O bilgisayar değil, grafik ses eşitleyici.”

“Hadi be oradan! Bilgisayarın neye benzediğini biliyorum. Okulda vardı.”

Ricky alete baktı. “Wang, sen sakın ses cihazları yapmaya kalkma olur mu?”

“Siktirin be.”

Terli, bir CD yazıcısını kaldırdı. “Bu da ne?”

“Kesin pahalı bir şeydir.”

“İyi de kaç para isteyeceğimizi bilmezsek bunları nasıl

okutacağız?”

“Hey, videoyu kurdum!”

Terli, elinde özelliksiz siyah bir küre tutuyordu. “Bu ne be?”

“Bowling topu.”

“Bok bowling topu. Çok hafif bir kere.” Ricky küreyi kaptı. “Vay be, şu sarışın hatun sağlammış.”

“Ne yapıyor, kamerayla mı düzüşüyor? Herif nerede?”

“Bu hatunu bir yerlerde görmüştüm.”

“Herif nerede yahu? Çok tuhaf oğlum. Kulağına yakın çekim yapmışlar gibi.”

Ricky siyah küreyle oynarken bir süre seyretti. Küre ılıktı.

“Oha, karı uçuyor lan galiba!”

“Siktir lan.”

“Hayır. Bak. Arka plan hareket ediyor.”

Sarışın kadın havada süzülüyor gibiydi, belli belirsiz cinsel hareketler yaparken odada arkaya doğru uçuyordu. Sanki görünmez partneri uçabiliyormuş gibi.

“Bu çok acayip.”

Loco siyah küreye baktı. “Versene şunu,” dedi.

“Sen filmine baksana.”

“Siktir lan. Ver şunu.” Loco uzandı.

“Sen siktir lan, pis herif.”

Ricky’nin ellerinde tuhaf ışıklar belirdi. Karanlık bir şey Loco’ya uzandı ve birden Loco kayboluverdi.

Diğerleri ayaklanıp bağırırken Ricky dehşet içinde donakaldı. Sanki bir şey zihnine sürtünüyordu.

Siyah küre onunla konuşuyordu. Kaybolmuş, bir şekilde bozulmuş görünüyordu.

Demek yok etme gücü vardı. Ricky, bununla İblis Prenslere ve mürekkepbalığına benzeyen birilerine neler yapılabileceğini düşündü. Yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladı.

“Hey millet,” dedi. “Galiba aklıma bir fikir geldi.”

KIŞ AYAZI

George R.R. Martin

Beklediği gün sonunda gelip çatmıştı. Kill Boğazı'ndan esen canlandırıcı, sert rüzgârıyla soğuk ve gri bir cumartesi günüydü. Saat on buçukta uyandığında Bay Kahve'nin çoktan bir demlik dolusu kahveyi hazır ettiğini görmüştü; Tom hafta sonları geç kalkmayı severdi. İlk fincanına bol bol süt ve şeker ekleyip oturma odasına gitti.

Sehpanın üzerine birikmiş postalar yayılmıştı: bir tomar fatura, süresi uzatılmış indirimleri haber veren süpermarket broşürleri, kız kardeşinin bir önceki yaz çıktığı İngiltere ziyaretinden postaladığı bir kart, Sayın Thomas Tudbury'nin şimdiden üç milyon dolar kazanmış olabileceğini söyleyen uzun, kahverengi bir zarf ve artık acilen ilgilenilmesi gereken bir dolu başka çerçöp. Hepsinin altındaysa, davetiye.

Kahvesini yudumlayıp mektuplara baktı. Kaç aydır orada duruyordu? Üç? Dört? Eh, artık elinden bir şey gelmezdi. Gelemeyeceğini haber vermek için bile çok geçti. *The Graduate* filminin sonunu hatırladı ve fantezinin keyfini çıkardı. Ama o Dustin Hoffman değildi.

Eski bir yara kabuğunu kaşır gibi, küçük, kare zarfı bulana kadar yığını karıştırdı, içindeki kart tertemiz ve beyazdı.

> *Bay ve Bayan Stanley Casko, kızları Barbara ile Weehawken'dan Bay Stephen Bruder'tn nikâh törenlerini şereflendirmenizden onur duyacaklardır.*
>
> *8 Mart, 14:00.*
>
> *St. Henry Kilisesi.*
>
> *Nikâh sonrası Resepsiyon: Top Hat Salonu.*
>
> *Yanıtınız için lütfen 555-6853'ü arayın.*

Tom bir süre parmaklarını kabartmalı kâğıdın üzerinde dolaştırdıktan sonra özenle sehpanın üzerine geri koyup diğer ıvır zıvır postaları koltuğunun ucundaki hasır çöp kutusuna attı ve pencereye gidip dışarı baktı.

Birinci Cadde'nin karşısında, su kenarındaki dar parkın patikaları çamurlu kar yığınlarıyla dolmuştu. Norveç bayraklı bir şilep Kill van Kull'dan aşağı, Bayonne Köprüsü'yle Newark Limanı'na doğru ilerlerken güdük, mavi bir kılavuz römorkör tarafından çekiliyordu. Tom oturma odasının penceresinde dikilmiş, bir eli pervazda, diğer eli cebinin derinliklerinde, parktaki çocukları, şilebin azametli ilerleyişini, Kill'in soğuk yeşil sularını, uzaklardaki Staten Adası'nın limanlarını ve tepelerini seyrediyordu.

Uzun, çok uzun zaman önce ailesiyle Birinci Cadde'nin sonundaki federal toplu konutlarda yaşarken oturma odalarının penceresi Boğaz'la parkı görürdü. Bazı geceler, anne-babası uyuduğunda kalkıp kendine çikolatalı süt hazırlar ve pencereden Staten Adası'nın erişilmez görünen vaat dolu ışıklarını seyrederdi. Ne bilecekti ki? Bayonne'dan dışarı adımını atmamış bir toplu konut çocuğuydu.

Koca koca gemiler geceleri bile geçerdi ve karanlıkta yanlarındaki pas kalıntılarını ya da suya bıraktıkları yağ izlerini görmezdiniz. Geceleri, gemiler büyülü olurdu; büyük maceralar ve masallara, sokakları tehlikelerle dolu efsanevi şehirlere doğru yol alırlardı. Gerçek hayatta, Tom için Jersey bile bilinmez bir yerdi, ama düşlerinde İskoç bozkırlarını, Şanghay sokaklarını, Marakeş'in tozunu dumanını bilirdi. On yaşına bastığında otuzdan fazla ülkenin bayraklarını ezberlemişti.

Ama artık on yaşında değildi. Bu sene kırk ikisine basacaktı ve toplu konutlardan hepi topu dört blok uzağa, Birinci Cadde'deki küçük, turuncu tuğlalı eve gelmişti. Lisedeyken, yazları televizyon tamir ederdi. Hâlâ aynı dükkânda çalışıyordu ama müdürlüğe yükselmişti ve dükkânın neredeyse üçte biri önündü. Bugünlerde işletmenin adı Broadway Electromart olmuştu ve televizyonların yanı sıra videolar, CD oynatıcılar ve bilgisayarlar da satıyordu.

Aman ne büyük ilerleme, diye düşündü acı acı. Şimdi de Barbara Casko Steve Bruder'la evleniyordu.

Onu suçlayamazdı. Kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Belki bir tek Jetçocuk'la Dr. Tachyon'u… Evet, onların da biraz olsun suçu vardı.

Tom döndü ve perdelerin salınıp pencereyi tekrar örtmelerine izin verdi, kendini bok gibi hissediyordu. Mutfağa yürüyüp bir bekâr evinin tipik buzdolabını açtı. Bira kalmamıştı, iki litrelik bir şişenin dibinde, gazı kaçmış, bakkal markası bir parmak kola vardı

sadece. Kahvaltı için kendine bir sandviç yapmak üzere bir kâse tonbalıklı salatanın üzerindeki folyoyu açtı, ama salatanın üzerinde yeşeren bir şeyler vardı. Aniden iştahı kesildi.

Duvardaki ahizeyi alıp yedi bildik numara tuşladı. Üçüncü çalışta bir çocuk açtı. “Ayo?”

“Selam, Vito,” dedi Tom. “Baban evde mi?”

Paralel hattın açıldığını duydu. “Alo?” dedi bir kadın. Çocuk kıkırdadı. “Tam ben baktım, tatlım,” dedi Gina.

“Hoşça kal, Vito,” dedi Tom, çocuk telefonu kapatırken.

“Vito,” diye tekrarladı Gina, sesi hem kızmış hem eğlenmiş gibiydi. “Tom, biliyor musun, delinin tekisin sen. Neden çocuğun kafasını karıştırıyorsun? Son seferinde de Guiseppe demiştin. Çocuğun adı Derek.”

“Aman,” diye yanıtladı Top. “Derek diye isim mi olur? Sen ve Joey gibi iki güzel İtalyan çocuk yapsın, sonra da çocuğa pembe dizi palyaçosuymuş gibi isim koysun, olacak iş mi? Baba Dom mezarında ters dönmüştür. Derek DiAngelis - ayaklı kimlik krizi gibi.”

“Çok istiyorsan kendin bir çocuk yap da adını Vito koy,” dedi Gina.

Sadece bir şakaydı. Gina dalga geçiyordu, bir şey kastetmemişti. Ama bunu bilmenin faydası dokunmadı. Tom karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. “Joey orada mı?” diye sordu kabaca.

“San Diego’da,” dedi Gina. “Tom, sen iyi misin? Sesin bir garip.”

“İyiyim. Sadece hatırınızı sorayım dedim.” Elbette Joey, San Diego’daydı. Şanslı piç bu aralar çok geziyordu. Hurda Joey DiAngelis, Yıkım Derbisi[37] Turnesi’nin yıldızıydı ve kışın turne daha ılıman iklimlere taşınırdı. Ne tuhaf Çocukken, anne-babası bile Tom’un gezip tozacağını, Joey’in ise Bayonne’da kalıp babasının hurdalığını devralacağını düşünürdü. Oysa şimdi Joey neredeyse küçük çaplı bir şöhretti ve aile hurdalığı Tom’undu. Çok önceden anlamalıydı aslında, Joey ilkokulda bile çarpışan arabaları şeytan gibi kullanırdı. “Eh, aradığımı söylersin.”

“Kaldıkları otelin numarası var,” diye önerdi Gina.

“Sağ ol ama o kadar önemli değil. Sonra konuşuruz, Gina. Vito’yu öp.” Tom ahizeyi yerine koydu.

Arabasının anahtarları mutfak tezgâhındaydı. Biçimsiz kahverengi bir ceket giyip bodrumdaki garaja indi. Koyu yeşil Honda’sı çıkınca garaj kapısı otomatik olarak kapandı. Birinci

Cadde'den doğuya doğru ilerledi, toplu konutları geçti ve Lexington'a saptı. Beşinci Cadde'de bir sağ yaptı ve meskûn mahalleri geride bıraktı.

Mart ayında soğuk gri bir cumartesi günüydü, yerler karla kaplıydı ve havada kış ayazı vardı. Kırk bir yaşındaydı, Barbara evleniyordu ve Thomas Tudbury'nin kabuğuna çekilmeye ihtiyacı vardı.

♣

Junior Achievement'ta[38] tanışmışlardı, farklı liselerden gelen iki son sınıf öğrencisiydiler.

Tommy serbest girişimcilik sisteminin nasıl işlediğini öğrenmekle pek ilgilenmiyordu, ama kızlar fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Erkek lisesinde okuyordu, ama JA tüm okullardan öğrencilere açıktı ve Tom daha hazırlıktayken programa katılmıştı.

Erkeklerle arkadaş olmak bile zordu, kızlarsa ödünü koparıyordu. Onlara ne diyeceğini bilemiyordu ve ağzından aptalca bir şey kaçacak diye korkuyordu, bu yüzden hiç konuşmuyordu. Birkaç hafta sonra bazı kızlar onu alaya almaya başlamıştı. Kalan çoğunluk ise umursamıyordu bile. Salı akşamı toplantıları hazırlık sınıfı boyunca onu dehşete düşüren bir şey haline gelmişti.

Son sınıf farklıydı. Farkın adı da Barbara Casko'ydu.

İlk tanıştıklarında Tom kendini tombul hissederek somurtmuş, bir köşede oturuyordu. Barbara ona doğru gelip kendini tanıtmıştı. Gerçekten *arkadaş çatılışıydı*, Tom büyülenmişti. Kızın ona nazik davranma zahmetine girmesinden daha da büyüleyici tarafı, sınıfın ve hatta belki de tüm Bayonne'un en güzel kızı olmasıydı. Uçları kıvrık koyu sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, açık mavi gözleri vardı ve gülümsemesi sıcacıktı. Çok dar olmayan ancak küçük, narin bedeninin hatlarını güzel gösteren angora bir kazak giymişti. Ponpon kız olacak kadar güzeldi.

Barbara Casko'dan etkilenen bir tek Tommy değildi. Kız, çok geçmeden JA takımının başkanı olmuştu. Ve yılbaşı ertesinde başkanlık dönemi bittiğinde yerini doldurması için Tommy'yi aday göstermişti. O kadar seviliyordu ki Tommy gerçekten başkan seçilmişti.

Ekim ayında, Tom en sonunda ona kızı anlatmaya cesaret edebildiğinde Joey DiAngelis "Ona çıkma teklif et," demişti. Joey bir yıl önce okulu bırakmıştı. E. Caddesi'ndeki bir serviste tamirci

olmak için eğitim alıyordu. “Mankafa, kız senden hoşlanıyor.”

“Haydi canım,” demişti Tom. “Neden benimle çıksın ki? Onu görmen lazım Joey, kimi isterse elde edebilir.” Thomas Tudbury hayatı boyunca bir kızla çıkmamıştı.

“Gönül bu, belki boka konmuştur,” dedi Joey sırıtarak.

Ama Barbara meselesi kapanmamıştı. Joey, Tom’un konuşabileceği tek kişiydi ve o yıl Barbara dışında bir şeyden bahsetmez oldu. “Beni rahat bırak Tuds,” dedi Joey, aralık ayında bir gece vakti eski püskü Packard’ın içinde oturmuş, denize nazır bira içerlerken. “Kıza sen çıkma teklif etmezsen sonunda ben edeceğim artık.”

Tommy bu fikirden anında nefret etti. “Senin tipin değil, hıyar.”

Joey sırıttı. “Niye, dişi değil mi?”

“Öğretmen olmak için üniversiteye gidecekmiş.”

“Boş versene. Memeleri büyük mü?”

Tom onun omzunu yumrukladı.

Mart geldiğinde hâlâ Barbara’yla konuşmamıştı ve Joey en sonunda dayanamadı. “Ne demeye bekliyorsun? Seni şu boktan muhallebi takımınızın başkanlığına aday göstermedi mi? Senden hoşlanıyor, geri zekâlı.”

“İyi bir takım başkanı olacağımı düşünmesi benimle çıkacağı anlamına gelmez.”

“Bir sor be salak.”

“Belki sorarım,” dedi Tom huzursuzca. İki hafta sonra, Barbara’nın özellikle cana yakın davrandığı bir toplantıdan sonra kızın telefon numarasını rehberden arayıp bulmaya girişecek kadar ileri gitti. Ama asla aramadı. “Rehberde dokuz farklı Casko var,” demişti Joey’e bir sonraki buluşmalarında. “Hangisi olduğunu bilemedim.”

“Hepsini ara, salak herif. Muhtemelen akrabalardır zaten.”

“Kendimi aptal gibi hissederim,” demişti Tom.

“Aptalsın zaten,” diye karşılık vermişti Joey. “O kadar zor geliyorsa, bir dahaki sefere kızdan numarasını iste.”

Tom yutkundu. “Ama o zaman ona çıkma teklif edeceğimi zanneder.”

Joey gülmüştü. “Eee? Etmeyecek misin zaten?”

“Sadece daha hazır değilim. Ne diyeceğimi bilemem.” Tom perişandı.

“Çok kolay. Telefon ettiğinde kız cevap verecek ve sen de ‘Selam, ben Tom, benimle çıkmak ister misin?’ diyeceksin.”

“Ya hayır derse?”

Joey omuz silkti. “O zaman şehirdeki tüm pizzacıları arar, gece boyunca evine pizza sipariş ederiz. Ançüezli. Kimse ançüezli pizzayı yiyemez.”

Mayıs ayına gelindiğinde Tom, Barbara’nın hangi Casko ailesine mensup olduğunu öğrenmişti. Barbara günlük bir sohbet sırasında oturduğu mahalleyle ilgili bir şeyler söylemiş ve Tom da kızın anlattığı her şey gibi bunu da titizlikle kafasına yazmıştı. Eve gidip telefon rehberinden ilgili sayfayı yırtıp kızın telefonunu fosforlu kalemle daire içine almıştı. Neredeyse arayacaktı da! Beş ya da altı kez eşiğinden dönmüştü. Ama hiçbir zaman arayamamıştı.

“Neden ama neden?” diye atıldı Joey.

“Artık çok geç,” dedi Tom kasvetle. “Demek istediğim, eylül ayından beri tanışıyoruz ve ben ona hâlâ çıkma teklif edemedim; şimdi edersem benim korkak falan olduğumu sanır.”

“Korkaksın zaten,” dedi Joey.

“Ne işe yarar ki? Farklı üniversitelere gideceğiz. Hazirandan sonra muhtemelen bir daha birbirimizi asla görmeyeceğiz.”

Joey bira kutusunu avucunda ezdikten sonra iki kelime söylemişti. “Mezuniyet balosu.”

“Mezuniyet balosuna ne olmuş?”

“Onu baloya davet et. Baloya gideceksin herhalde?”

“Bilmem,” demişti Tom. “Demek istediğim, dans etmeyi bilmiyorum ki! Ayrıca sana ne oluyor? *Sen* de baloya falan hiç gitmedin ki!”

“Balolar boktandır,” dedi Joey. “Bir kızla çıkmışsam, dandik bir spor salonunda[39] onun boktan elini tutacağıma arabayla 44 Numaralı Otoban’ın o tarafa götürüp çıplak memelerini görmeye çalışırım, anlarsın ya. Ama sen ben değilsin, Tuds. Birbirimizi yemeyelim. O salak baloya gitmek istiyorsun ve ikimiz de bunu biliyoruz. Üstelik oraya buraların en güzel kızıyla girersen cennete düşmüş gibi olursun, cennete!”

“Mayıstayız,” dedi Tom aksi aksi. “Barbara, Bayonne’un en güzel kızı, çoktan onu baloya götürecek birini bulmuştur.”

“Tuds, ikiniz ayrı okullardasınız. Evet muhtemelen *kendi* balosuna gidecek birilerini bulmuştur, ama sence *senin* balona birileriyle gelmesi yüzde kaç ihtimaldir? Kızlar bu balo olayına

bayılır, işin ucunda korse giyerek süslenip püslenmek, dans etmek falan var. Bence bir dene, Tuds. Kaybedecek bir şeyin yok.” Sırıttı. “Bekâretini saymazsak tabii.”

Sonraki bir hafta boyunca Tom bu konuşmadan başka bir şey düşünemez oldu. Zaman tükeniyordu. Junior Achievement’ın son demleriydi ve eğer harekete geçmezse Barbara’yı bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Joey haklıydı. Denemek zorundaydı.

Salı akşamı, şehrin yukarı yakasına giden otobüs yolculuğu boyunca midesi düğüm düğümdü, yapacağı konuşmayı aklında evirip çeviriyordu. Ne kadar denerse denesin bir türlü doğru kelimeleri bulamıyordu. Ne olursa olsun, *bir şeyler* söylemeye kararlıydı. Kızın onu reddetmesinden ödü kopuyordu, teklifini kabul etmesi ihtimali ise onu dehşete düşürüyordu. Ama denemek zorundaydı. Ondan ne kadar hoşlandığını öğrenmeden gitmesine gönlü razı gelmiyordu.

En büyük endişesi, kızı diğerlerinden uzakta bir yere nasıl çekeceğiydi. Tabii ki herkesin önünde sormak istemiyordu. Bu fikir tüylerini ürpertiyordu. Diğer kızlar onu zaten yeterince komik buluyordu, Barbara Casko’yu baloya davet ettiğini görseler gülmekten iki büklüm olurlardı. Kızın onlara daha sonra bunu anlatmayacağını umuyordu. Anlatacağını sanmıyordu da zaten.

Sorun kendiliğinden çözüldü. Bu son toplantılarıydı ve danışmanlar farklı takımların başkanlarıyla görüşüyordu. Yılın başkanı seçilecek kişiye bir ödül verilecekti. Yılın ilk yarısının başkanı olan Barbara’yla ikinci yarının başkanı olan Tom, diğer çocukların görüşmeleri devam ederken kendilerini bir koridorda baş başa beklerken bulmuşlardı.

“Umarım sen kazanırsın,” dedi Tom beklerlerken.

Barbara ona gülümsedi. Açık mavi bir süveterle diz hizasının hemen altında biten pilili bir etek giymişti ve boynundaki ince altın zincirin ucunda kalp şeklinde bir kolye ucu sallanıyordu. Sarı saçları öylesine yumuşak görünüyordu ki Tom’un içinden dokunmak geliyordu ama elbette cesaret edemedi. Barbara ona epey yakın durduğundan Tom kızın tertemiz taze kokusunu içine çekebiliyordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi aniden, tuhaf bir sesle.

Kendini şapşal gibi hissetmişti ama Barbara fark etmemiş gibiydi. Mavi, masmavi gözleriyle ona baktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Keşke bu iş çabucak bitse.” Sonra Tom’u çok şaşırtan bir şey

yaptı. Uzanıp koluna dokundu. “Tommy, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Soru mu?” diye tekrarladı Tom. “Elbette.”

“Sizin mezuniyet balosu hakkında,” dedi Barbara.

Tom uzun bir an boyunca zombi gibi donakaldı, koridor buz kesti, sınıftan yankılanan kahkahaları, buzlu camdan dışarı taşan danışmanın sesini duyabiliyor, Barbara’nın elini, daha da beteri yakınlığını hissediyor, derin mavi gözlerini, küçük göğüslerinin vadisine salınan kolyesini görebiliyor, tertemiz, yeni yıkanmış bedeninin kokusunu alabiliyordu. Barbara ilk kez gülümsemiyordu. Yüzündeki ifade neredeyse sinirliydi. Bu ifadeyle daha da güzelleşmişti. Onu kucaklayıp öpmek istiyordu Tom. İçini ümitsizce bir korku kaplamıştı.

“Balo,” demeyi becerdi en sonunda. Zayıf bir sesle. Garipti ama aniden pantolonunun içinde büyüyen ereksiyonunun farkına varmıştı, tek umudu kızın da fark etmemesiydi.

“Steve Bruder’ı tanıyor musun?” diye sordu Barbara.

Tom, Steve Bruder’ı ikinci sınıftan beri tanırdı. Sınıf başkanı, basket takımının pivotu. Eskiden, hazırlıkta okurlarken, Stevie ve arkadaşları Tom’u yumruklarıyla aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmazlardı. Artık son sınıf olmuşlardı, bu nedenle daha incelikli davranıyorlar, sadece kelimeleri kullanıyorlardı.

Barbara cevap vermesini beklemeden devam etti. “Bir süredir çıkıyoruz. Beni baloya davet edeceğini sanmıştım ama etmedi.”

Benimle gelebilirsin! diye düşündü Tom çılgınca, ama tek söylediği, “Öyle mi?” oldu.

“Evet,” dedi Barbara. “Başka birini davet edip etmediğini biliyor musun? Sence beni davet edecek mi?”

“Bilmem,” dedi Tom donuk bir sesle. “Pek yakın değiliz.”

“Ya,” dedi Barbara. Eh düştü. O sırada kapı açıldı ve Tom içeri çağrıldı.

O gece Tom, Yılın Junior Achievement Başkanı seçilerek 50 dolarlık bir tahvil kazandı. Annesi neden o kadar mutsuz olduğunu asla anlayamadı.

♠

Hurdalık, Hook’ta, terk edilmiş geniş bir petrol rafinerisi ile New York Körfezi’nin soğuk yeşil suları arasındaydı. Üç metre

yüksekliğindeki tel örgüler bel vermiş, girişin yanındaki uyarı tabelası paslanmıştı. Tom arabadan indi, asma kilidi açtı ve ağır zincirleri çözerek içeri girdi.

Joey ve babası Dom'un yaşadığı baraka çoktan çürümüştü. Çatıdaki tabelanın boyası solup okunmaz hale gelmişti, ama Tom hâlâ solgun harfleri seçebiliyordu: DI ANGELIS HURDALIĞI ve OTOMOBİL YEDEK PARÇALARI. Tom on yıl önce, Joey evlendiğinde hurdalığı satın alıp kapamıştı. Gina bir hurdalıkta yaşamak istememişti ve üstelik Tom da etrafta bir DeSoto şanzımanı ya da 1957 model Edsel tamponu arayarak dolanan insanlardan bezmişti. Hiç kimse sırlarını keşfedememişti ama birkaçı epey yaklaşmıştı ve Tom birden fazla kez geceyi Jokerkent'in paslı çatılarında geçirmek zorunda kalmıştı çünkü evin oradaki sahil güvenli değildi.

On yıllık ihmalin ardından hurdalık artık paslı ve viran bir çöplüğe dönüşmüştü, kimse buraya gelmek için o kadar yolu tepmeye hevesli değildi.

Tom, Honda'sım barakanın arkasına park etti ve elleri ceplerinde, şapkası körfezden gelen tuzlu esintiye karşı gözlerine kadar indirilmiş bir halde hurdalığın iç taraflarına doğru yürüdü. Burada kimse kar küremememişti, ayrıca yerdeki karı pis, kahverengi çamura çevirecek trafik de yoktu. Hurda yığınları sanki tepelerine pudraşekeri serpilmiş gibi görünüyordu. Tom boyunu geçen dikitlerin, bahar gelip de hava ısındığında çözülecek olan donmuş beyaz dalgaların arasından yürüdü.

İyice içlerde, jilet keskinliğinde birer pas yuvasına dönmüş iki kocaman otomobil yığınının arasında bir boşluk vardı. Tom, metal plakayı bulana kadar ayağıyla karı eşeledi. Eğilip halkayı buldu ve çekti. Metal, buz gibi soğuktu ve alttaki tünelin girişini açığa çıkarmak için kapağı bir metre yana çekene kadar nefes nefese kalmıştı. Kapağı telekinezi kullanarak, zihniyle kaldırmak çok daha kolay olurdu. Tabii yapabilseydi. Zaman insana tuhaf oyunlar oynuyordu. Kabuğunun içinde gittikçe güçlenmişti, ama dışarıda telekinezi yeteneği yıllar geçtikçe zayıflamıştı. Hepsi psikolojikti, Tom bunun farkındaydı. Kabuğu onun için bir çeşit koltuk değneğine dönüşmüştü ve zihni o olmadan telekinezi yapmasına müsaade etmiyordu, hepsi buydu. Ama bazı günler vardı ki, Yüce ve Kudretli Kaplumbağa ile Thomas Tudbury birbirinden tamamen farklı iki ayrı kişiymiş gibi geliyordu neredeyse.

Karanlığın içine, bir yıl boyunca -ama hangi yıldı acaba? 1969

mu, 70 mi?- Joey'le birlikte kazdıkları tünele atladı. Kancadaki büyük plastik el fenerini buldu ama ışığı solgun ve zayıftı. Bir dahaki gelişinde yeni piller getirmeyi unutmamalıydı. Alkali pil olmalıydı, onlar daha uzun dayanıyordu.

Tünel bitene dek yirmi metre kadar yürüdü ve karanlık bir açıklığa geldi. Burası, telekinetik güçleriyle yeraltında oyduğu büyük bir delikti işte. Kaba saba çatısı, altında yatan şeyleri gizleyen ince bir çamur ve hurda tabakası ile kaplanmıştı, içerideki hava ağır ve bayattı, el fenerinin ışığından kaçan farelerin tıkırtılarını duyabiliyordu. Çizgi romandaki Kaplumbağa'nın, New York Körfezi'nin derinliklerinde, kemerli tavanları ve bilgisayar terminalleri olan, ayrıca bütün ödüllerin tozunu alıp gurme yemekleri pişiren bir uşağın görev yaptığı harikulade bir Kaplumbağa Mağarası vardı. Cosh Çizgi Romanları'nın yazarları o kaplumbağa için Tom'un kendisi için becerebildiğinden çok daha güzel şeyler düşünmüşlerdi.

Son modele gelene kadar iki eski kabuğu geçti, şifreyi tuşladı ve kapağı açtı. İçeri kıvrılınca kabuğu ardından mühürledi ve koltuğuna gitti. Kayışları el yordamıyla aranıp kendini koltuğa bağladı. Koltuğu geniş ve rahattı, kolçakları yastık dolguluydu ve derinin mutluluk verici bir kokusu vardı. Parmak uçlarıyla kolayca erişebilmesi için her iki kolçağın ucuna kontrol panelleri monte edilmişti. Parmakları eski bir aşinalıkla tuşlarda gezinerek havalandırmayı, ısıtıcıyı ve ışıkları açtı. Kabuğun içi ev gibi rahattı; yüzeyi yeşil, tüylü bir halıyla kaplanmıştı. Halıyla kaplı duvarlardaki dört 58 ekran renkli televizyonun etrafında daha küçük ekranlarla başka birtakım cihazlar vardı.

Sol işaretparmağı aşağı kaydı ve kameralar canlanarak kızılötesi ışığa geçene kadar ekranları belli belirsiz gri figürlerle doldurdu. Tom görüntüleri kontrol ederek, ışıklarını deneyerek ve her şeyin çalıştığından emin olarak yavaşça döndü. Springsteen'i bulana kadar kaset kutusu karıştırdı. *Harbi bir Jersey evladı*, diye düşündü. Kaseti teybe koydu ve Bruce *Glory Days*'i söylemeye başladı. Şarkıyla birlikte yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Tom öne doğru eğilip bir kolu çekti. Dışarıdan bir yerden mekanik bir ses duyuldu. Sese bakılırsa o garaj kapısı motorunun çok yakında yenilenmesi gerekecekti. Ekranlarda tepeden mağaranın içine süzülen gün ışığı göründü. Yerdeki çıplak toprağa bir çağlayan gibi kar ve buz yağdı. Zihniyle kabuğu havalandırdı ve ışığa doğru sürdü. Barbara Casko, Steve Bruder denen o hıyarla

evleniyorsa ne olmuş ki? Niye umurunda olacaktı ki? Yüce ve Kudretli Kaplumbağa gidip birkaç canavarın kıçını tekmeleyecekti.

Tom Tudbury'nin uzun zaman önce öğrendiği bir şey varsa, o da yaşamın nadiren ikinci bir şans bahşettiğiydi. Talihli bir adamdı. Barbara Casko'yla ikinci bir şansı olmuştu.

1972 yılıydı, onu son görüşünden on yıl sonra. O zamanlar dükkânın adı hâlâ Broadway Televizyon ve Elektronik'ti ve Tom müdür yardımcısıydı. Kasanın arkasında, sırtı tezgâha dönük, rafları düzenlerken bir kadının "Affedersiniz," dediğini duymuştu.

"Evet," demişti dönerek ve kadına bakakalmıştı.

Barbara'nın koyu sarı saçları daha uzundu, neredeyse beline geliyordu ve gözlerinde de dev gibi plastik çerçeveli, camları renkli bir güneş gözlüğü vardı, ama camların ardındaki gözleri hâlâ eskisi kadar maviydi. Üzerine desenli bir kazakla solmuş bir blucin giymişti. Yirmi yedi yaşında vücudu on yedi yaşındakinden çok daha biçimliydi. Tom onun eline baktı ve parmağında sadece mezuniyet yüzüğü olduğunu gördü. "Barbara," dedi.

Kadın şaşırmış gibiydi. "Tanışıyor muyuz?"

Tom, Barbara'nın kazağındaki McGovern rozetini işaret etti. "Bir zamanlar beni başkanlığa aday göstermiştin," dedi.

Barbara "Hatırlayamadım," derken kaşlarını aklı karışmış gibi çatmıştı. Yüzü hâlâ Tom Tudbury'nin ömrü boyunca gördüğü en güzel yüzdü.

"Eskiden saçlarım asker tıraşıydı," dedi. "Kruvaze bir fitilli ceketim vardı. Siyahtı." Havacı gözlüklerine dokundu. "Beni son gördüğünde bunlar kemik gözlüklerdi. O zamanlar da hemen hemen bu kilodaydım, ama herhalde birkaç santim daha kısaydım. Ayrıca sana öylesine tutulmuştum ki inanmazsın." Barbara Casko gülümsemişti. Tom bir an onun hatırlar numarası yaptığını düşündü. Ama gözleri buluştuğunda anladı. "Nasılsın, Tom? Uzun zaman oldu, değil mi?"

Çok uzun, diye düşündü Tom. *Evet, üzerinden sonsuzluk geçmiş gibi*. "Çok iyiyim," demişti. Yarı doğru sayılırdı. Kaplumbağa'nın en delişmen döneminin son demleriydi. Tom'un hayatında çok fazla değişiklik yoktu. JFK vurulduktan sonra okulu bırakmıştı ve o zamandan beri 31. Cadde'de köhne bir bodrum katında yaşıyordu. Ama umurunda bile değildi. Tom Tudbury ve onun dandik işiyle

dandik yaşamı*gerçek* hayatının yanında hiç önemli değildi, bunlar kabuğunun içinde geçirdiği uzun gecelerle hafta sonları için ödediği bedeldi. Lisedeyken asker tıraşlı, içine kapanık, tombul ve güvensiz bir çocuktu, sadece Joey'in bildiği bir sırrı vardı. Şimdiyse Yüce ve Kudretli Kaplumbağa'ydı. Gizemli kahraman, bir şöhret, asların ası, karizma abidesi.

Tabii ki bunların hiçbirini ona söyleyemezdi.

Ama bunun pek önemi yoktu. Sırf Kaplumbağa olmak bile Tom Tudbury'yi değiştirmiş, ona özgüven vermişti. On yıldır Barbara Casko'yla ilgili hayaller kuruyor, kadını ıslak rüyalarında görüyor, korkaklığından pişmanlık duyuyor ve yürümediği o yolu, gitmediği o baloyu düşünüyordu. Tom Tudbury en sonunda, on yıl gecikmeli olarak baklayı ağzından çıkarıverdi. "Şahane görünüyorsun," dedi içtenlikle. "Mesaim beşte bitiyor. Akşam yemeğe çıkalım mı?"

"Olur," demişti Barbara. Sonra gülmüştü. "Bana çıkma teklif etmenin ne kadar süreceğini merak etmiştim. On yıl süreceğini hayatta tahmin edemezdim. Yeni bir okul rekoru kırmış olabilirsin."

♣

Canavarlar polis gibi, diye karar verdi Tom, *gerçekten ihtiyacın olduğunda bir tanesini bile bulamıyorsun*.

Fakat aralık ayı bambaşka bir hikâyeydi. Onları ilk görüşünü, Jersey Geçidi'nden Philadelphia'ya yaptığı gerçekdışı yolculuğu hatırladı. Arkasında zırhı birlikler vardı, önündeyse ıssız geçit. Boş otoyolda rüzgârla savrulan gazete sayfaları dışında hiçbir şey kımıldamıyordu. Yolun iki yanındaki zehirli atık santralları ve petrokimya tesisleri hayalet şehirler gibi görünüyordu. Arada sırada Sürü'den kaçan bitkin sığınmacı gruplarına rastlıyorlardı, o kadar. *Film gibiydi*, diye düşündü Tom. İnanası gelmemişti.

Ta ki Sürü'yle karşılaşana kadar.

Android hızla onlara doğru gelip düşmanın yakınlarda olduğunu ve Philly'ye doğru ilerlediğini söylediğinde tüyleri ürpermişti. "Buraya kadar," demişti Tom, kanatlarını biraz olsun dinlendirmek için onun kabuğunda oturan Peregrine'e.

Sürü'nün tohumları kara bir dalga gibi ufukta belirene kadar eline bir kaset geçirip -*Creedence Gold*- teybe koyacak vakti anca bulabilmişti. Kameralarının menziline giren her yer göz alabildiğine uçucu yaratıklarla doluydu ve hareket eden bu karanlık kütle, uçsuz bucaksız bir fırtına bulutu gibi görünüyordu. *Oz Büyücüsü*'ndeki

hortumu ve filmi ilk kez gördüğünde nasıl da korktuğunu hatırlamıştı.

O kopkoyu kanatların altında, boğumlu karınları üzerinde sürünerek ilerleyen, upuzun örümcek bacaklarının üzerinde hareket eden, jöle gibi kımıl kımıl yol alan yaratıklar vardı ve Steve McQueen ortalarda görünmüyordu. Bir baştan bir başa otoyolu tıkamış, hatta yanlardan taşmışlardı ve hayal edemeyeceği bir hızla ilerliyorlardı.

Peregrine uçmuş, android çoktan düşmanın üzerine çullanmıştı. Tom yukarıdaki Mistral'in de ince beyaz bulutların arasından mavi bir şimşek gibi alçaldığını görmüş ve sonra yutkunup hoparlörlerin sesini sonuna kadar açmıştı: *Bad Moon Rising*'in notaları karanlık göğe yükselmişti. Yaşamının sonsuza kadar değiştiğini düşündüğünü hatırlıyordu. Buna inanmak istiyordu neredeyse. Belki de yeni dünya eskisinden daha iyi olurdu.

Ama bunlar aralıkta olmuştu ve şimdi aylardan marttı. Yaşamın düşündüğünden çok daha dirençli olduğunu görmüştü. Sürü, göçmen güvercinler gibi güneşin önünü kapatıp gökyüzünü karartır gibi olsa da bir anda tıpkı göçmen güvercinler gibi yok olup gitmişti. O ilk unutulmaz andan sonra dünyalar savaşı bile aslen bir angaryaya dönüşmüştü. Savaştan çok itlaf gibiydi, sanki özellikle büyük ve çirkin hamamböceklerini öldürür gibi. Pençeler, kıskaçlar ve zehirli tırnaklar zırhına işlemiyordu; kanatlıların püskürttüğü asit kamera lenslerini berbat etmişti, ama bu ciddi bir tehlikeden çok, basit bir rahatsızlıktan ibaret kalıyordu. Can sıkıntısından kurtulmak için yaratıkları öldürmenin yeni, daha yaratıcı yöntemleri üzerine kafa yormaya başlamıştı. Onları gökten aşağı fırlatıyor, ikiye bölüyor, görünmez yumruklarıyla yakalayıp lapaya dönene dek sıkıyordu. Tekrar tekrar, günbegün, istilanın arkası kesilene dek.

Sonrasında eve geldiğinde Sürü Savaşı'nın manşetlerden bu kadar hızlı inmesine ve hayatın kolayca eski haline dönmesine şaşakalmıştı. Peru, Çad ve Tibet dağlarında uzaylıların büyük istilası ortalığı kasıp kavurmaya devam ediyor, küçük küçük artıklar da Türklerle Nijeryalıların canını sıkıyordu ama Üçüncü Dünya'daki istilalar çoğu Amerikan gazetesinde ancak dördüncü sayfada yer bulabiliyordu. Bu arada, hayat devam ediyordu, insanlar ev kredilerini ödeyip işe gidiyor, evlerini ve işlerini kaybedenler görev bilinciyle sigorta poliçelerini dolduruyor ve işsizlik maaşı almak için başvuruda bulunuyorlardı. İnsanlar hava durumundan şikâyet

ediyor, fıkralar anlatıyor, sinemaya gidiyor ve maç sonuçlarını tartışıyorlardı.

İnsanlar evlilik hazırlıkları yapıyorlardı.

Sürü tohumları *tamamen* yok edilmemişti elbette. Orada burada kalan az sayıdaki yaratığın bir kısmı insanlardan uzak yerlerde, bir kısmı da aslında o kadar uzak olmayan yerlerde dolanıyordu. Tom bugün bir tanesini haklamayı çok istiyordu. Küçük bir tane yeterdi, uçanı, sürüneni hiç fark etmezdi. Sıradan suçlulara, bir yangına, bir otomobil kazasına bile razıydı -yeter ki aklını Barbara'dan alsın.

Hiçbir hareket yoktu. Gri, soğuk, bunaltıcı ve sıkıcı bir gündü, Jokerkent'te bile. Polis telsizinden ev içi olaylarla ilgili birkaç şikâyet dışında bir anons geçmiyordu. Tom ise zamanında aile içi şiddet vakalarına karışmamaya söz vermişti. Yıllar içinde, en beter dayakları yiyen bir kadının bile, Lincoln Continental ebadında zırhlı bir kaplumbağa yatak odalarının duvarını yıkıp kocasına ellerini kadından uzak tutmasını söylediğinde dehşete düştüğünü öğrenmişti.

Bowery boyunca dolanıyor, çatılara çok yakın uçarken kabuğu hemen altındaki kaldırımda uzun, karanlık bir gölge oluşturuyordu. Aşağıdaki trafik duraklamadan akıp gitmekteydi. Tüm kameraları açıktı, ihtiyacı olandan çok daha fazla görüntü akıyordu. Tom huzursuzca bir o ekrana bir bu ekrana bakıyor, geçip gidenleri seyrediyordu. Artık onu fark etmiyorlardı bile. Kabuğu görüş alanına girdiğinde hızla yukarı bakıyor, onu tanır tanımaz da kendi işlerine geri dönüyorlardı. *Kaplumbağa*'ymış, dediklerini hayal ediyordu. Bayat haber. Şan ve şöhret günleri geçip gidiyordu işte.

Yirmi yıl önce işler böyle değildi. Saklanmakla geçen on uzun yılın sonunda açığa çıkan ilk astı ve her söylediği, her yaptığı topluma mal olurdu. Gazeteler kahramanlıklarıyla dolup taşar, Kaplumbağa üzerlerinden uçarken çocuklar bağırıp onu gösterir ve tüm gözler ona çevrilirdi. Kalabalıklar, çıkan yangınlarda, halka açık toplantılarda ve geçit törenlerinde ona çılgınca tezahürat ederdi. Jokerkent'te erkekler ona şapka çıkarır, kadınlar o geçerken öpücük gönderirdi. Jokerkent'in has kahramanıydı. Zırhlı kabuğunun ardına saklandığı ve asla yüzünü göstermediği için çoğu joker onun kendilerinden biri olduğunu düşünür, bu yüzden ona bayılırdı. Bir yalan üzerine ya da en azından yanlış anlama üzerine kurulmuş bir hayranlıktı bu ve Tom zaman zaman suçluluk duyardı, ama o günlerde jokerlerin tezahürat edecek birine, kendileri gibi birine ümitsizce ihtiyaçları vardı, bu yüzden söylentilerin alıp

yürümesine izin vermişti. Aslında kamuoyuna bir as olduğunu hiçbir zaman söyleyememişti ve ne zaman, nasıl olmuşsa olmuş, çevresindeki dünya, Kaplumbağa'nın kabuğunun altında kim olduğunu merak etmeyi bırakmıştı.

Bu günlerde sadece New York'ta yetmişseksen, hatta belki yüz kadar as vardı ve o hâlâ eski Kaplumbağa'ydı. Jokerkent'in artık gerçek joker kahramanları vardı: Oddity, Trol, Quasiman, Çarpık Kız Kardeşler ve diğerleri… yüzlerini dünyaya göstermekten çekinmeyen jokeraslar. Hatalı olarak yapılan joker yakıştırmasını kabullendiği için yıllar yılı kendini kötü hissetmişti Tom, ama şimdi, o mazide kalan tezahüratları özlediğini fark ediyordu..

Sara Roosevelt Parkı'nın üzerinden geçerken, 1976 Büyük Jokerkent İsyanı'nda ölenleri anmak için dikilen, kırmızı çelikten yapılma soyut heykelin dibinde keçi başlı bir jokerin çömeldiğini gördü. Adam yukarıdaki Kaplumbağa'ya mutlak bir hayranlıkla bakıyordu. *Belki de tamamen unutulmamışımdır*, diye düşündü Tom. Hayranına iyice bir bakmak için görüntüyü büyüttü. İşte o zaman keçi adamın ağzının kenarından sarkan kalın, yeşil, sümüksü sicimi ve adamın boş bakışlarını fark etti. Dudakları kederli bir gülümsemeyle büküldü. Mikrofonu açtı. "Hey oradaki," diye bağırdı hoparlörlerinden. "İyi misin?" Keçi adam dudaklarını sessizce kıpırdattı.

Tom içini çekti. Zihniyle uzanıp jokeri kolayca havaya kaldırdı. Keçi adam tınmadı bile. Boş boş uzaklara, her ne görüyorsa ona bakmaya devam ederken salyaları aktı. Tom onu sıkıca kabuğunun altında tuttu ve Güney Cadde'ye doğru ilerledi.

Keçi adamı nazikçe Jokerkent Kliniği'nin merdivenlerinde nöbet tutan aşınmış taş aslanların arasına bıraktı ve hoparlörlerini açtı. "TACHYON" nidası sokaklarda yankılanıp camları titretti, FDR Caddesi'ndeki sürücüleri ürküttü. On kapıdan sert görünüşlü bir hemşire fırlayıp ona kaşlarını çattı. "Size bir tane daha getirdim," dedi Tom daha yumuşak bir sesle.

"Kimmiş?" diye sordu hemşire.

"Kaplumbağa Hayran Kulübü'nün Başkanı," dedi Tom. "Kim olduğunu nereden bileyim? Ama yardıma ihtiyacı var, ona bir baksana."

Hemşire jokeri üstten muayene ettikten sonra adamı içeri taşımaları için iki hademe çağırdı.

"Tachyon nerede?" diye sordu Tom.

“Öğlen yemeğinde,” dedi hemşire. “Bir buçukta geri gelecek. Muhtemelen Kıllı’ya gitmiştir.”

“Boş ver,” dedi Tom. Kendini ittirdi ve kabuğu dümdüz havaya kalktı. Transit yol, nehir ve Jokerkent’in çatıları, altında gittikçe küçüldü.

Komikti, ama ne kadar yükseğe çıkarsanız Manhattan bir o kadar güzel görünüyordu. Brooklyn Köprüsü’nün heybetli taş kemerleri, Wall Street’in büklüm büklüm yolları, adasına kurulmuş Özgürlük Heykeli, nehirdeki gemilerle vapurlar, Chrysler Binası’nın ve Empire State’in göğe yükselen kuleleri, Central Park’ın engin yeşil-beyaz ıssızlığı; Kaplumbağa yükseklerden hepsini bir arada görüyordu. Eğer yeterince uzun seyrederseniz, şehrin caddelerinde seyir halindeki araçların trafiği hipnotize ediciydi. Soğuk kış göğünden aşağı baktığınızda New York göz kamaştırıcı ve görkemliydi, dünyadaki hiçbir şehre benzemezdi. Ancak aşağı, o beton vadisine indiğinizde pisliği görür, dolup taşan milyonlarca çöp tenekesindeki çürüyen çöplerin yaydığı kokuyu alır, küfür kıyameti duyar ve korkuyla sefaletin ne kadar derinlere işlediğini fark ederdiniz.

Şehrin üzerinde süzülürken soğuk rüzgâr kabuğunun etrafından keskince akıp gidiyordu. Polis telsizi ıvır zıvır olaylarla doluydu. Tom sahil korumanın frekansına geçti, belki imdat sinyali veren küçük bir tekne bulurdu. Bir keresinde, yaz fırtınasında alabora olan bir yattan altı kişiyi kurtarmıştı. Minnettar kalan yat sahibi ona sonradan büyük bir ödül vermişti. Adam akıllıydı da, ödülü yirmi doları geçmeyen, kullanılmış küçük banknotlarla nakit vermişti. Altı lanet bavul dolusu para. Tom’un çocukken okuduğu hikâyelerdeki kahramanlar ödülleri geri çevirirdi, ama hiçbiri köhne bir bodrum katında yaşamaz veya sekiz yıllık bir Plymouth kullanmazdı. Tom parayı almış, bir bavulu kliniğe bağışlayarak vicdanını rahatlatmış ve kalan beş bavuldaki parayla da evini satın almıştı. Tom Tudbury’nin maaşıyla o evi almasına imkân yoktu. Arada sırada mâliyenin denetimlerini düşünüp endişelenirdi, ama şimdiye kadar başına bir şey gelmemişti.

Saati öğlen 01:03’ü gösteriyordu. Yemek vakti. Yerdeki küçük buzdolabını açtı; içine bir elma, salamlı sandviç ve altılık bira koymuştu.

Yemeği bittiğinde saat 01:17’diydi. Kırk beş dakikadan az kaldığını düşündü ve George McCohan’ı konu alan, yaşlı Cagney’in oynadığı o filmi, sonra da *Forty-Five Minutes From Broadway*

şarkısını hatırladı. Şu anda Port Authority Terminali'nden kalkan bir otobüsün Bayonne'a varması kırk beş dakika sürerdi ama havadan çok daha hızlıydı. On, en çok on beş dakikada geri dönmüş olurdu.

Ama ne için?

Telsizi kapatıp Springsteen kasetini tekrar koydu ve *Glory Days*'i bulana kadar başa sardı.

İkinci turda işler çok daha iyi gitmişti.

Barbara, Hendrickson'daki o ilk gece, biftekli sandviçlerini yiyip bira bardaklarını ardı ardına deviririlerken ona mezuniyetten sonra Rutgers'a gittiğini anlatmıştı. Öğretmenlik sertifikası almış, iki yıl Kaliforniya'da bir erkek arkadaşıyla yaşamış ve ayrıldıklarında Bayonne'a geri dönmüştü. Şimdilerde anasınıfı öğretmenliği yapıyordu, hem de talihin bir cilvesi olarak Tom'un eski okulunda. "İşime bayılıyorum," demişti. "Çocuklar muhteşemler. Beş, büyülü bir yaş."

Tom, sadece orada onunla birlikte oturmaktan ve sesini duymaktan mutlu olarak Barbara'nın uzun bir süre kendi hayatını anlatmasına izin vermişti. Çocuklar hakkında konuşurken gözlerinin parlamasını sevmişti. Barbara en sonunda yorulduğunda, Tom yıllardır içini yiyen soruyu sormuştu. "Steve Bruder seni baloya davet etti mi?"

Barbara surat asmıştı. "Hayır, piç kurusu baloya Betty Moroski ile gitti. Bir hafta boyunca ağlamıştım."

"Salağın tekiymiş. Tanrım, o kız senin yarın kadar bile güzel değildi."

"Öyle," demişti Barbara dudaklarını belli belirsiz bükerek. "Ama o baloya gitti ve ben gidemedim. Bunları boş ver şimdi. Senden ne haber? Son on yıldır neler yaptın?"

Ona Kaplumbağa'yı, soğuk göklerle tehlikeli sokaklardaki hayatını, kıl payı kurtulduğu anları ve yaptığı kahramanlıkları, atılan manşetleri anlatsaydı çok çok daha ilginç olurdu. 1965'teki büyük elektrik kesintisi sırasında Dev Goril'i nasıl yakaladığını, Dr. Tachyon'un hayatını ve akıl sağlığını nasıl kurtardığını anlatıp böbürlenebilir, sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi asların, jokerlerin ve ünlülerin isimlerini araya serpiştirebilirdi. Ama tüm bunlar başka bir hayatın parçasıydı ve demir kabuğunun içinde

konserve olarak piyasaya sunulan bir asa aitti. Ona sunabileceği tek şey Thomas Tudbury'ydi. Kendini anlatırken, "gerçek" hayatının ne kadar boş ve kuru olduğunu ilk kez fark etti.

Yine de idare edermiş gibiydi ama.

İlk randevularını bir ikincisi, ikinciyi bir üçüncüsü takip etmişti ve çok geçmeden birbirlerini düzenli olarak görür olmuşlardı. Dünyanın en heyecanlı flörtü değildi. Hafta içi DeWitt ya da Lyceum'daki yerel sinemalara gidiyorlardı; bazen sadece oturup televizyon izliyorlar ve sırayla akşam yemeği pişiriyorlardı. Hafta sonları New York'a gidip para yetiştirebildikleri Broadway gösterilerini izliyor, gece geç vakitlerde Çin Mahallesi veya Küçük İtalya'da akşam yemeği yiyorlardı. Tom, onunla vakit geçirdikçe gitgide onsuz yapamayacağını anlamaya başlamıştı.

İkisi de kırmızı şarap ve pizza seviyor, rock'n'roll'a bayılıyorlardı. Barbara bir önceki sene Vietnam Savaşı'nı durdurmak için düzenlenen gösterilere katılmıştı ve Tom da oradaydı. (Boyayla yüzeyine barış işaretleri çizdiği kabuğunun içinde, gösterinin düzenlendiği parkın üzerinde süzülmüştü; kabuğunun üstüne askılı bluz ve blucin giymiş şahane bir sarışın oturmuş, hoparlörlerinden yayılan savaş karşıtı şarkılar söylemişti, ama Barbara'ya bunları anlatamazdı.) Barbara, Gina ve Joey'i sevmişti ve ailesi Tom'u onaylıyor gibi görünüyordu. Tam bir beyzbol tutkunuydu, tıpkı Tom gibi Yankees'ten nefret ediyor, Brooklyn Dodgers'ı tutuyordu. Ekim geldiğinde, Ebbetts Stadı'nın tribününde onunla birlikte oturmuş, Tom Seaver'ın ligin yedinci ve son maçında Oakland A's'e karşı Dodgers'ı zafere taşıyan vuruşu yapmasını birlikte izlemişlerdi. Bir ay sonra McGovern başkanlık seçimlerini büyük bir hezimete uğrayarak kaybettiğindeyse hayal kırıklıkları birdi. Ortak çok noktaları vardı.

Ama *ne kadar çok* olduğunu, ancak Şükran Günü'nden bir hafta sonra Barbara ona yemeğe geldiğinde anlayacaktı. Mutfağa gidip bir şarap açmış ve makarna için hazırladığı sosu kontrol etmişti, döndüğündeyse Barbara'yı kitaplığının yanında, Jim Bishop'ın *Vahşi Kart Günü* kitabının sayfalarını karıştırırken bulmuştu. "Bunlara *epey* ilgi duyuyor olmalısın," demişti Barbara kitaplara doğru başını sallayarak. Tom'un vahşi kart koleksiyonu hemen hemen üç rafı kaplıyordu. Konuyla ilgili her şey vardı; Jetçocuk'un tüm biyografileri, Earl Sanderson'ın toplu konuşmaları, Archibald Holmes'un hatıratı, Tom Wolfe'un *Vahşi Kart Şıklığı* kitabı, Robin Moore'un kaleminden Siklon'un otobiyografisi, *Aslar Almanağı* ve

daha fazlası. Elbette bunlara Kaplumbağa hakkında basılmış her şey dahildi.

“Evet,” demişti Tom, “eee, hep ilgimi çekmiştir. O insanlar. Bir gün bir vahşi kartla tanışmayı çok isterdim.”

“Tanıştın,” demişti Barbara gülümseyerek, elindeki kitabı rafa, Ralph Ellison’ın *Görünmez Adam*’inin yanına yerleştirirken.

“Öyle mi?” Tom’un kafası karışmıştı, biraz da şaşırmıştı. Kendini ele verecek bir şey mi yapmıştı? Joey ona söylemiş miydi yoksa? “Kim?”

“Ben,” demişti Barbara. Tom herhalde biraz kuşkulu görünmüş olmalıydı ki Barbara “Gerçekten,” diye ısrar etmişti. “Dışarıdan belli olmadığını biliyorum. As falan değilim. Anlaşıldığı kadarıyla, bana bir etkisi olmamış. Ama virüsü kapmışım. İki yaşındaymışım, o yüzden bir şey hatırlamıyorum. Annemin anlattığına göre neredeyse ölüyormuşum. Semptomlar… epey bir seyirlikmiş. Doktorlar önceleri kabakulak sanmış ama yüzüm basketbol topu kadar olana dek şişmeye devam etmiş. Sonra beni Mt. Sinai’ye sevk etmişler. O zamanlar Dr. Tachyon orada çalışıyormuş.”

“Öyle,” demişti Tom.

“Her neyse, hayatta kalmışım. Şişlik sadece birkaç gün sürmüş ama bazı testler için bir ay daha hastanede yatmışım. Vahşi kart olduğu kesin, ama bence suçiçeği de olabilirdi.” Barbara gülümsemişti. “Yine de bu bizim derinlere gömülmüş karanlık aile sırrımız olarak kaldı. Babam işinden istifa etti ve bizi kimselerin tanımadığı Bayonne’a taşındık. O zamanlar insanlar vahşi kart virüsünü duyduklarında bir tuhaf davranıyorlardı. Ben bile, üniversiteye gidene dek bilmiyordum. Annem birilerine söylerim diye korkmuş.”

“Söyledin mi peki?”

“Hiç,” dedi Barbara. Tuhaf bir biçimde vakur görünüyordu. “Kimseye söylememiştim. Şimdiye kadar.”

“Peki bana niye anlattın?” diye sormuştu Tom.

“Çünkü sana güveniyorum,” diye yanıtlamıştı Barbara sessizce.

Tom neredeyse o anda, tam oracıkta, oturma odasının ortasında Barbara’ya anlatacaktı. İstemişti. Çok sonraları, ne zaman o geceyi düşünse, keşke anlatsaydım diye içinden geçirmiş, olabilecekleri merak etmişti.

Ama tam ağzını açıp ona telekinetik güçlerini, Kaplumbağa’yı ve hurdalıktaki sırrını anlatacakken sanki yıllar önceki o akşam

vaktine geri dönmüştü. Bir kez daha lisedeydi, onunla birlikte o koridorda bekliyor, ümitsizce onu baloya davet etmek istiyor, ama yapamıyordu. Sırrını o kadar uzun zamandır saklıyordu ki kelimeler ağzından çıkmıyordu. Anlatmayı denedi, uzun bir an boyunca çabaladı. Sonra pes edip onu kucakladı ve aklını başına toplamak için mutfağa kaçmadan önce "Bana söylediğine sevindim," diye fısıldadı. Mutfağa gittiğinde ocakta kaynayan makarna sosuna baktı ve aniden uzanıp ocağı söndürdü.

"Ceketini al," dedi odaya döndüğünde. "Planımız değişti. Dışarıda yiyeceğiz."

"Dışarıda mı? Nerede?"

"Yüksek Aslar'da," demişti yer ayırtmak için telefonun ahizesini kaldırırken. "Bu gece gidip o vahşi kartları göreceğiz."

Aslar ve yıldızların arasında yemek yemişlerdi böylece. O gece Tom'un iki haftalık maaşına mal olmuştu ama şef garsonun onun kadife takımına bir bakış atıp ikisini mutfağın yakınlarındaki uzak bir masaya yerleştirmesine rağmen buna değmişti. Yemekler, neredeyse Barbara'nın gözlerinde çakan ışıklar kadar sıradışıydı. Yeşil kadifemsi bir smokin giyen ve Liza Minelli'ye eşlik eden Dr. Tachyon içeri girdiğinde içkilerinin tadını çıkarıyorlardı. Tom onların masasına gidip her ikisi için birer imzalı peçete almıştı.

O gece Barbara'yla ilk kez sevişmişlerdi. Sonrasında, Barbara onun yanına kıvrılmış uyurken Tom onun sıcaklığına tutunmuş, gelecek yılların hayalini kurmuş ve neden bu kadar beklediğini merak etmişti.

Bir pterodaktilin onu izlediğini fark ettiğinde Central Park Gölü'nün üzerinde aylaklık ediyor, bir yandan peynirli Doritos atıştırırken bir yandan da Bruce'u dinliyordu.

Bir telefoto lens vasıtasıyla pterodaktilin tepesinde daireler çizmesini, bir buçuk metrelik kanat açıklığıyla rüzgârda süzülmesini seyretti. Kaşlarını çatıp teybi kapadı ve hoparlörlerini sonuna kadar açtı. "HEY!" Sesi kış göğünde patladı. "SENİN İÇİN SOĞUK DEĞİL Mİ? SEN BİR SÜRÜNGENSİN EVLADIM, PULLU KIÇIN DONACAK!"

Pterodaktil buna tiz bir çığlıkla karşılık verdi, geniş bir yay çizerek döndü ve kabuğunun üzerine inerken yandan aşağı savrulmamak için hızla kanatlarını çırptı. Pençeleriyle tutunacak bir yer ararken zırhın çatlaklarına asıldı.

Tom içini çekerek dev ekranlarında pterodaktilin titreşip Çocuk Dinozor'a dönüşmesini seyretti. "Senin için de soğuk," dedi çocuk.

"Benim içeride ısıtıcılarım var," diye yanıtladı Tom. Çocuk şimdiden morarmaya başlamıştı ki çıplak olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Orada, yukarıda pek dengeli de durmuyordu. Kabuğun üstü epey genişti ama kesinlikle kavisliydi, insan parmaklarının plakalar arasındaki boşluklara pençeler kadar iyi tutunması mümkün değildi. Tom aşağı inmeye başladı. "Şimdi dönüp seni göle atsam aklın başına gelir, ben de iyilik etmiş olurdum."

"Değişip uçardım ki," dedi Çocuk Dinozor. Ürperdi. "Soğukmuş, fark etmemiştim." New York'un tek velet ası, insan formunda ancak on üç yaşındaydı ve alnında bir doğum lekesi vardı. Hantal ve sakardı, karman çorman saçları alnına düşüyordu. Kameraların amansız bakışları altında burnundaki siyah noktalar en küçük ayrıntısına kadar görünüyordu. Çene çukurunda bir sivilce vardı. Ve Tom'un fark ettiği üzere, sünnetli değildi.

"Giysilerin hangi cehennemde?" diye sordu Tom. "Seni parka indirsem teşhircilikten içeri atarlar."

"Cesaret edemezler," dedi Çocuk Dinozor ergen ukalalığıyla. "Neler oluyor? İş üzerinde misin? Yardım edebilirim."

"Çok fazla tuhaf kitap okuyorsun," dedi Tom. "En son birilerine yardım ettiğinde neler olduğunu duydum."

"Şey, adamın elini geri diktiler ama, ayrıca Tack de diyor ki iyileşecekmiş. Adamın sivil polis olduğunu nereden bilecektim ki? Bilsem ısırır mıydım?"

Hiç komik değildi ama Tom gülümsedi. Çocuk Dinozor ona kendini hatırlatıyordu. O da zamanında bir sürü tuhaf kitap okumuştu. "Evladım," dedi, "ha bire etrafta çıplak çıplak koşturup dinozora dönmüyorsun değil mi? Başka bir hayatın da var?"

"Sana gizli kimliğimi söyleyecek değilim," dedi Çocuk Dinozor hızla.

"Ailene söyleyeceğimden mi korkuyorsun?" diye sordu Tom.

Çocuğun yüzü kızardı. Geri kalan yerleriyse iyice morarmıştı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum, seni bayat osuruk," dedi.

"Korkmalısın," dedi Tom. "Mesela benden. Evet evet, bir metrelik bir tyrannosaura dönüşebilir ve dişlerini zırhımda kırabilirsin. Elimden sadece vücudundaki her bir kemiği kırıp kalbini pelte olana kadar sıkmak gelir."

“Yapmazsın ki.”

“Yapmam tabii,” diye kabullendi Tom. “Ama yapacak insanlar da var. Boyunu aşan işlere kalkışıyorsun, piç kurusu. Hangi oyuncak dinozora dönüşürsen dönüş, hâlâ bir *mermiyle* öldürülebilirsin.”

Çocuk Dinozor ters ters bakıp “Siktir git,” dedi. Bunu öyle bir ağız dolusu söylemişti ki evde küfretmesine izin verilmediği belliydi.

Hiç iyi gitmiyor, diye düşündü Tom. “Bak,” dedi uzlaşmacı bir ses tonuyla, “sadece sana benim zor yoldan öğrendiğim bir şeyleri anlatmak istedim. Kendini kaptırmayı istemezsin. Çocuk Dinozor olman harika ama aynı zamanda, şey, normal hayatında kimsen osun. Bunu unutma. Kaçıncı sınıftasın?”

Çocuk homurdandı. “Ya hepinize ne oluyor böyle? Eğer cebirden başlayacaksan, unut gitsin.”

“Cebir mi?” dedi Tom şaşırarak. “Cebirden bahsetmedim bile. Derslerin önemli ama hayatta başka şeyler de var. Arkadaşlar edin, lanet olsun flört et, mutlaka mezuniyet balona git. Bu hayatta, Doberman ebadında bir brontosaurusa dönüşebiliyorsun diye sana madalya takmayacaklar, anladın mı?”

Yumuşak bir gümbürtüyle karla kaplı çimenliğe indiler. Yakınlarında kulaklık takmış, sıcak çörek satan bir seyyar satıcı şaşkınlıkla zırhlı Kaplumbağa’ya ve üzerindeki oğlana baktı. “Ne dediğimi anladın mı?” diye sordu Tom.

“Hıhı. Aynı babam gibi konuşuyorsun. Sıkıcı bayat osuruklar! Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz.” Kas ve kemikleri akıp değişir, yumuşak teni pul pul olurken tiz, sinirli kahkahası bir sürüngenin tıslamasına dönüştü. Küçük triceraptops son derece zarifçe Kaplumbağa’nın tepesine dışkıladı ve yandan aşağı atlayıp boynuzları sinirle havaya kalkmış halde çimlerde koşarak uzaklaştı.

O yıl, Thomas Tudbury’nin hayatındaki en güzel yıldı.

Ama Yüce ve Kudretli Kaplumbağa için aynı şey söylenemezdi.

Çizgi romanlarda kahramanların hiç uykusu gelmezdi. Gerçek hayattaysa işler o kadar basit değildi. Sabah dokuzdan akşam beşe kadar çalıştığı tam mesaili bir işi varken Tom kaplumbağalığını neredeyse sadece geceleri ve hafta sonları yapabiliyordu ve artık o vakitlerini de Barbara’yla geçiriyordu. Sosyal yaşamı daha çok vakit aldıkça metal kabuk Manhattan semalarında gitgide daha az

görünür olmuştu.

En sonunda bir gün Tom Tudbury afallayarak neredeyse üç buçuk aydır hurdalığa uğramadığını fark etti. Bunu fark etmesini sağlayan şeyse, *Times*'ın yirmi dördüncü sayfasındaki küçük bir haberdi. Haberin manşetinde "KAPLUMBAĞA KAYII? ÖLMESİNDEN KORKULUYOR" yazıyordu. Haber, geçen aylarda Kaplumbağa'nın yanıtlamadığı düzinelerce çağrıya değiniyor (Tanrı bilir ne kadardır polis telsizini açmamıştı) ve Dr. Tachyon'un özellikle endişelendiğini, hatta gazetelerin seri ilan sayfalarında Kaplumbağa'yı görenlere ödül vaat ettiğini söylüyordu (Tom seri ilanları hiç okumazdı, hele o günlerde gazetelere baktığı bile enderdi).

Bunu okuduğunda kabuğuna girip kliniğe bir uğraması gerektiğini düşünmüştü. Ama vakit yoktu. Barbara'ya sınıfındaki öğrencileri Ayı Dağı'na götürmesi için yardım edeceğine söz vermişti ve iki saate kadar yola çıkmaları gerekiyordu. Bu yüzden bir telefon kulübesine gidip kliniğe telefon açtı.

Tom en sonunda ona ulaşabildiğinde, Tachyon sinirli sinirli "Kimsiniz?" diye sormuştu. "Burada işimiz başımızdan aşkın ve isim vermeyi reddedenlerle kaybedecek vaktim yok."

"Ben Kaplumbağa," demişti Tom. "İyi olduğumu haber vermek istedim."

Bir anlık bir sessizlik olmuştu. "Sesin Kaplumbağa'ya benzemiyor," demişti Tachyon.

"Kabuğumdaki sistem sesimi gizleyecek şekilde tasarlandı. Elbette sesim Kaplumbağa'ya benzemeyecek. Ama ben oyum."

"Beni ikna etmen gerekecek."

Tom içini çekti. "Tanrım, tam bir baş belasısın. Ama bunu tahmin etmem gerekirdi. On yıl önce kolun kırıldı diye bana mızmızlanıp durdun ama kendi hatandı. Lanet olsun, bir forkliftin altına saklanacağından haberim yoktu. İsmini verebileceğim bazıları gibi telepatik güçlerim yok ki."

"Sana deponun yarısını göçertmeni de söylememiştim," demişti Tachyon. "Şansın yaver gitti de ezilip ölmedim. Seninki gibi güçlere sahip bir adam…" Durdu. "Sen Kaplumbağa'sın."

"Hıhı," diye cevap vermişti Tom.

"Ne işler karıştırıyordun?"

"Mutlu olmakla meşguldüm. Meraklanma, ara sıra geri gelirim. Tabii eskisi kadar sık olmaz. Galiba evleneceğim. Cesaretimi

toplayıp ona evlenme teklif eder etmez.”

“Tebrikler,” demişti Tachyon memnun bir sesle. “Şanslı gelin kim?”

“Ah, söyleyemem. Ama onu tanıyorsun. Çok çok eskiden hastanmış. İki yaşlarındayken vahşi karta yakalanmış. Ciddi bir şey olmamış. Artık tamamen iyileşmiş. Seni düğüne davet ederdim, Tacky, ama bu oyunumuzu ele verirdi, sence de öyle değil mi? Belki çocuklarımızdan birine senin adını koyarız.”

Uzun, tuhaf bir sessizlik olmuştu. “Kaplumbağa,” demişti uzaylı en sonunda dümdüz bir sesle. “Konuşmamız gerek. Kliniğe uğrayacak zamanın var mı? Ben programımı sana göre ayarlarım.”

“Feci şekilde meşgulüm,” diye yanıtlamıştı Tom.

Tachyon ısrar etmişti. “Çok önemli.”

“Pekâlâ. Bu gece geç vakitte o zaman. Yok, bu gece olmaz, çok yorgun olurum. Yarın diyelim, Johnny Carson’dan hemen sonra.”

“Anlaştık,” demişti Tachyon. “Çatıda buluşuruz.”

Şimdiye nikâh çoktan bitmiş olmalıydı. Çocuk Dinozor’a minnettardı, en azından en kötü anlarında kafasını dağıtmıştı.

Kabuğunu yavaşça Broadway’in üzerinden Times Meydanı’na doğru sürdü ama aklı resepsiyonun verileceği Top Hat’teydi. Oraya son gidişi Joey ile Gina’nın nikâhından sonra verilen resepsiyon içindi. Sağdıçlık yapmıştı. Güzel bir gece olmuştu. Kadifeli duvar kâğıdından tütsülenmiş sosislerin tadına ve orkestranın çaldığı şarkılara varana dek her ayrıntıyı hatırlıyordu.

Barbara muhtemelen anneannesinin gelinliğini giymişti. Gelinliği on yıl kadar önce Tom’a göstermişti. Şimdi bile Tom gözlerini kapadığında, Barbara’nın o antika danteli okşarken yüzünde beliren ifadeyi görebiliyordu.

Aklı istemeden Barbara’nın hayaliyle doldu. Gelinliğin içinde, sarı saçları duvağın içine gizlenmiş, yüzünü kaldırmış. “Ediyorum.”

Ve yanında da Steve Bruder. Uzun, esmer, çok zinde. Piç kurusu lisedeki halinden bile daha yakışıklıydı. Bir raketbol delisiydi, Tom biliyordu. Oğlan çocuğunu andırır bir gülümsemesi ve son moda Tom Selleck bıyıkları vardı. Smokini içinde harika görünüyor olmalıydı. Birlikte dinamit gibi bir çift olacaklardı.

Ve çocukları göz kamaştıracaktı.

Gitmeliydi. Davetiyeye cevap vermemiş olsa ne yazardı, onu yine de içeri alırlardı. Kabuğu hurdalığa bırakır, hatta gerekirse şu boktan nehre atar, arabasını alır ve çabucak oraya giderdi. Gelinle dans eder, ona gülümser ve mutluluk dilerdi, dünyadaki tüm mutluluğu. Sonra da şanslı damadın elini sıkardı. Bruder'ın elini. Tabii.

Bruder harika el sıkardı. Şimdilerde, çoğunlukla Weehawken ve Hoboken civarlarında emlakçılık yapıyordu. Yupiler bir sabah uyanıp da New Jersey'in hemen karşı yakada olduğunu fark ettiklerinde, o değerlenen yapıları çoktan satın almıştı bile. Büyük bir servet kazanmıştı, kırk beşine kalmadan milyoner olacaktı. Tüm bunları Tom'a kendi anlatmıştı. Barbara'nın ikisini yemeğe çıkardığı o korkunç gece. O kaygısız oğlan çocuğu tebessümüyle yakışıklı ve kendinden emindi ve bir de üstüne milyoner olacaktı ama onun da dertleri vardı. Büyük ekran televizyonu bozulmuştu ve belki de Tom bir bakardı ha? Eski zamanların hatırına.

İlkokuldayken bir kez el sıkışmışlardı ve Steve elini o kadar sıkı tutmuştu ki Tom ağlayarak dizleri üzerine çökmüş, elini kurtaramamıştı. Şimdi bile, Steve Bruder'ın kibar, yetişkin el sıkışması gereğinden daha sertti. Karşısındaki adamın irkilmesini seyretmeyi severdi.

Kaplumbağa'nın elini sıksa ya, diye düşündü Tom vahşice. Aklından Steve'in elini tuttu ve arkadaşça sıktı, o el bükülüp kıvrılana, o yumuşak güneş yanığı ten yarılıp parmaklar kırmızı kürdanlar gibi kırılana, kemikler etten fırlayana kadar da bırakmadı. Kaplumbağa herifin kolunu yerinden çıkana kadar bir yukarı bir aşağı sallayabilir ve sonra da parmaklarını fal bakar gibi tek tek koparabilirdi. *Barbara beni seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor, SEVİYOR*.

Tom'un boğazı kurumuştu, başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Buzdolabını açıp bir bira aldı. Tadı iyi gelmişti. Kaplumbağa, Times Meydanı'nın pespayeliğinin üzerinden süzülüyordu. Gözleri durmaksızın bir ekrandan ötekine kayıyordu. Röntgencilere özel gösteriler, porno sinemaları, yetişkinlere yönelik kitapçılar, sahnede canlı seks, KIZLAR, ÇIPLAK KIZLAR, KENTİN EN ATEŞLİ GÖSTERİSİ ve ÇIPLAK ERGEN MANKENLER diye bağıran neon tabelalar, blucin ve kovboy şapkalarıyla erkek fahişeler, ceplerinde ustura taşıyan, uzun vizon kürkleriyle pezevenkler, file çoraplı bacakları, yırtmaçlı deri etekleriyle sert suratlı orospular. Tom birden bir fahişe kaldırabileceğini düşündü. Kelimenin gerçek

anlamıyla. Sokaktan çekip alır, altı metre havaya kaldırır, ne sattığına bakar ve kıyafetlerini oracıkta, Times Meydanı'nın üzerinde çıkarttırıp turistlere gerçek bir gösteri izletirdi. Ya da kıyafetleri o çıkartır, parça parça üzerinden yırtar, yere bırakırdı. Evet, bunu yapabilirdi. Bruder, Barbara'yla zifaf gecesinin tadını çıkarsın bakalım, Kaplumbağa da kendi gecesinin keyfini çıkarabilirdi.

Bir kutu bira daha açtı.

Ya da belki şu pisliği temizlerdi. Herkes Times Meydanı'nın nasıl bir böcek yuvası haline geldiğinden şikâyetçiydi ama kimse bir şeyler yapmayı denemiyordu. Tom onların yerine harekete geçecekti. Eğer istedikleri buysa, çirkefe bulanmış mahalleler nasıl temizlenirmiş göreceklerdi. Şu markizleri bir bir yıkacak, lanet orospuları ve pezevenkleri denize dökecek, pezevenk arabalarından birkaçını üçüncü katlardaki şu ergen mankenlerin resmini çeken pornografik fotoğraf stüdyolarının camlarından içeri fırlatacak, canı isterse şu kaldırımları bile söküp atacaktı. Birilerinin bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti. Şu yere bir baksanıza, sadece bakın, Port Authority Terminali'nden bir taş atımı mesafede… Yani bir çocuk otobüsten iner inmez bunu görüyordu.

Tom birayı bitirdi ve boş kutuyu yere fırlatarak dönüp bir kutu daha arandı ama altılık pakette, paketin plastik sapı dışında bir şey kalmamıştı. "Siktir," dedi. Birden öfkeden deliye dönmüştü. Mikrofonuna uzanıp sesi sonuna kadar açtı. "Siktir!" diye bağırınca Kaplumbağa'nın çarpıtılmış ve yükseltilmiş sesi 42. Cadde boyunca kıpkırmızı bir kükreme olarak yankılandı, insanlar kaldırımda donakaldı ve gözler ona dikildi. Tom sırıttı. Görünen o ki dikkatlerini çekebilmişti. "HEPSİNİ SİKEYİM," dedi. "HER BİRİNİZİ SİKEYİM."

Durdu, tam konuyu detaylandıracaktı ki monitöründe polis sevk memurunun cızırdayan sesini duydu. Bir polis memurunun başının dertte olduğunu söylüyordu. Tekrar tekrar.

Tom aşağıdakileri nefesleri kesilmiş bir halde bırakıp dikkatle ayrıntıları dinledi. Bir parçası, kelleyi koltuğa almak üzere olan zavallı piç kurusuna üzülüyordu.

Kabuğunu dimdik yükseltti, caddelerin ve binaların üzerine çıktı ve hızla Village'a doğru yola koyuldu.

“Senin ağırkanlı olduğunu düşünmüştüm sadece,” demişti Barbara sakinleştiğinde. “Bir karar vermen hep uzun zaman alırdı. Anlamıyorum, Tom.”

Tom onun gözlerine bakamıyordu. Bakışlarını oturma odasında gezdirdi, elleri ceplerindeydi. Barbara’nın çalışma masasının üzerindeki duvarda diploması ve öğretmenlik sertifikası vardı. Bu ikisinin etrafına da çerçeveli resimler asılıydı: Barbara, dört aylık yeğeninin altını değiştirirken; üç kız kardeşiyle; sınıfına Cadılar Bayramı için kartondan kara cadılar ve turuncu balkabakları kesmeyi öğretirken; altı sınıf başkanının okul temsili için dans etmesine nezaret ederken; çizgi film göstermek için projeksiyon makinesi kurarken. Ve masal okurken. Tom’un en sevdiği de buydu zaten: Barbara, kucağındaki siyahi bir kıza ve etrafına dizilmiş, ona mest olmuş yüzlerle bakan bir düzine kadar daha çocuğa *Söğütlükte Rüzgâr* masalını okurken. O fotoğrafı bizzat Tom çekmişti.

“Anlaşılmayacak bir şey yok,” diye çıkışmıştı resimlerden başını çevirip. “Bitti, o kadar. Bu defteri kapatalım, olur mu?”

“Başka biri mi var?” diye sormuştu Barbara.

Ona yalan söyleseydi belki daha iyi olurdu ama Tom çok kötü bir yalancıydı. “Hayır,” demişti.

“O zaman niye?”

Barbara afallamış ve incinmişti ama Tom’un gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. Onun yüzüne bakamıyordu Tom. “En iyisi bu,” derken pencereden dışarı bakmıştı. “Aynı şeyleri istemiyoruz, Barbara. Sen evlenmek istiyorsun, öyle değil mi? Ben istemiyorum. Hiç yolu yok. Sen harikasın, hiçbir suçun yok… ama… ama lanet olsun, olmuyor işte. Çocuklar mesela. Ne zaman arkamı dönsem bir çocuk çetesi oluyor. Kız kardeşinin kaç tane var, üç mü dört mü? Rol kesmekten yoruldum. Çocuklardan *nefret ediyorum*.” Sesi yükseldi. “Çocuklardan *tiksiniyorum*, anladın mı?”

“Bunu söylerken ciddi olamazsın, Tommy. Seni sınıfımdaki çocuklarla gördüm. Onları evine götürüp çizgi roman koleksiyonunu gösterdin. Jenny’nin o Jetçocuk maketini yapmasına yardım ettin. Sen çocukları seviyorsun.”

Tom güldü. “Ah siktir, ne kadar saf olabilirsin? Sadece seni etkilemeye çalışıyordum. Eteğinin altına girmeyi istiyordum. Ben…” Sesi çatlamıştı. “Lanet olsun. Çocukları o kadar seviyorsam neden kısırlaştırma ameliyatı olayım ki? Neden, söylesene.”

Arkasına döndüğünde Barbara’nın yüzü sanki onu tokatlamış

gibi kıpkırmızıydı.

♠

Oyun parkı polis arabalarıyla kuşatılmıştı; altı aracın altısının da flaşörleri kalkan tozun içinde kırmızı-mavi parlıyordu. Polisler silahlarını çekmiş, arabaların arkasına çömelmişlerdi. Yüksek tel örgülerin ardında iki karanlık şekil basketbol potasının altında yatıyordu ve bir üçüncüsü de varillerden birinin üzerinden sarkmıştı. Birileri acıyla inliyordu.

Tom tanıdığı bir dedektifi gördü; adam, suratı sütlü muhallebi kadar beyaz ve yumuşak olan genç, tıfıl bir jokerin yakasına yapışmış öyle bir sallıyordu ki jokerin çenesi takırdıyordu. Tom daha yakından bakınca oğlanın üzerinde İblis Prens çetesinin renklerini gördü. Aşağı süzüldü. "DİKKAT," diye gümbürdedi. "SORUN NE?"

Ona anlattılar.

Bir çete anlaşmazlığıydı o kadar. İncir çekirdeğini doldurmayacak boktan bir mesele. Jokerkent'in eteklerinde iş görmeye çalışan birkaç doğal velet, İblis Prenslerin mıntıkasına girmişti. İblis Prensler de on beş-yirmi kişi toplanmış, mütecavizlere hadlerini bildirmek ve herkesin kendi mıntıkasını bilmesi gerektiğini öğretmek üzere East Village'a girmişlerdi. Çocuk parkında karşı karşıya gelmişlerdi. Bıçaklar, zincirler ve birkaç da tabanca… Pis bir kavga.

Derken işler tuhaflaşmıştı.

"Doğallarda *bir şey* var," diye bağırdı muhallebi suratlı.

♠

Arkadaş kalmışlardı. Bununla gurur duyuyordu Tom. Yaraları henüz tazeyken çok zorlanmışlar ve ilk on bir ay boyunca birbirlerini görmezden gelmişlerdi. Ama Bayonne kendince küçük bir kasabaydı ve çok fazla ortak tanıdıkları vardı, yani sonsuza dek böyle devam edemezdi.

Bu belki de Tom Tudbury'nin hayatındaki en uzun on bir aydı. Büyük ihtimalle!

Bir gece, hiç yoktan Barbara aramıştı. Buna memnun olmuştu Tom. Onu çok özlemişti, fakat aralarında geçenlerden sonra onu asla arayamayacağını biliyordu. "Konuşmak istiyorum," demişti

Barbara. Sesi sanki birkaç bira içmiş gibiydi. “Arkadaşımdın, Tom. Her şeyin ötesinde arkadaşımdın, değil mi? Bu gece bir arkadaşa ihtiyacım var. Bana gelir misin?”

Altılı bir bira paketi alıp gitmişti. Barbara’nın en küçük kız kardeşi o gün bir motosiklet kazasında ölmüştü. Yapılacak veya söylenecek hiçbir şey yoktu, ama Tom tüm o işe yaramaz, genel kabul görmüş şeyleri yapmış ve söylemişti. Onun yanında kalmış, şafak sökene kadar onu dinlemiş ve sonra da yatırmıştı. Kendisi kanepede uyumuştu.

Öğleden sonra geç vakitte kalktığında Barbara havlu bir sabahlık giymiş, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı bir halde başında dikiliyordu. “Teşekkür ederim,” demişti. Kanepenin ucuna ilişip uzun bir süre sessizlik içinde Tom’un elini tutmuştu. “Hayatımda olmanı istiyorum,” demişti en sonunda, epey zorlanarak. “Birbirimizi tekrar kaybetmeyelim. Arkadaş mıyız?”

“Arkadaşız,” demişti Tom. Onu kendi üstüne çekip öpücüklere boğmak istiyordu. Ama bunun yerine elini sıkmıştı. “Ne olursa olsun, Barbara. Her zaman. Tamam mı?”

Barbara gülümsemişti. Tom ise esner gibi yapmış ve gözlerindeki bakışı görmesin diye yüzünü yastığa gömmüştü.

♣

“YERE YATIN,” diye uyardı Kaplumbağa polisleri. Tekrarlamasına gerek kalmamıştı. Çocuk beton varillerinden birinin içine saklanmıştı ve onun peşinden oyun parkına giren polise ne olduğunu hepsi görmüştü. Yok olmuştu, sanki hiç var olmamış gibi gitmişti, ani bir karanlık tarafından yutulmuş ve sonra da bir şekilde… silinmişti.

“O piçleri doğruyorduk,” dedi İblis Prens, “onlara sağlam bir ders veriyorduk, Jokerkeııt’e gelip huzursuzluk çıkarmanın bedelini öğretiyorduk, siktiğimin pısırıkları, onları gebertmiştik ki şu Latin ibne elinde amcık gibi bir *bowling topuyla* çıkageldi. Herife güldük. Ne yapacaktı ki, bizi *lobut* gibi yere mi *serecekti*? Piç kurusu topu Waxy’ye doğru tuttu ve top *büyüdü*, sanki *canlıymış* gibi. İçinden kara bir şey çıktı, çok hızlıydı ve Waxy birden ortadan kayboldu.” Sesi tizleşti. “Yok oldu be, artık yoktu yani. Sonra o doğal piç aynısını Razor ve Ghoul’a da yaptı. İşte o zaman Heehaw onu vurdu ve neredeyse topu düşürüyordu, galiba omzundan vuruldu, ama sonra Heehaw’i da yok etti. Böyle bir şeye karşı savaşamazsın.

Siktiğimin polislerinden bir tabur daha getirseniz de olmaz.”

Kaplumbağa, çocuk parkını çevreleyen tel örgülerin üzerinde yavaşça ve sessizce yükseldi.

“Özel bir şey,” demişti Barbara. “Aramızda özel bir şey var.” Bardağının dış yüzeyindeki nem tabakasına parmağıyla bir şeyler çizmişti. Sonra cesur ve samimi bir ifadesi olan mavi gözlerini kaldırıp ona bakmıştı. “Bana evlenme teklif etti, Tom.”

“Peki sen ne dedin?” diye sormuştu Tom, sesinin sakin ve titremeden çıkmasına çabalayarak.

“Düşüneceğimi söyledim,” demişti Barbara. “Bu yüzden buluşalım istedim. Önce seninle konuşmak istedim.”

Tom elini sallayıp bir bira daha sipariş etmişti. “Senin kararın,” demişti. “Şu adamla beni tanıştırmanı isterdim ama söylediklerine bakılırsa harika biri.”

“Boşanmış,” demişti Barbara.

“Dünyanın yarısı öyle zaten,” diye cevap vermişti Tom birası geldiğinde.

“Seninle benim dışımda,” demişti Barbara gülümseyerek. “Evet.” Tom kaşlarını çatarak birasına bakmış ve huzursuzca içini çekmişti. “Gizemli âşığının çocukları var mı?”

“İki tane. Velayeti eski karısında. Onlarla tanıştım ama. Beni sevdiler.”

“Orasını söylemene bile gerek yok,” demişti Tom.

“Daha çok çocuğu olsun istiyor. Benden.”

Tom onun gözlerinin içine bakmıştı. “Onu seviyor musun?”

Barbara bakışlarını sükûnetle karşılamıştı. “Galiba. Bugünlerde ara sıra tereddüt ediyorum. Belki de eskisi kadar romantik değilimdir artık.” Omuz silkmişti. “Bazen ikimizin ilişkisi yürüseydi hayatımın neye benzeyeceğini merak ediyorum. Onuncu yıldönümümüzü kutluyor olabilirdik.”

“Ya da belki acı boşanmamızın dokuzuncu yıldönümünü,” demişti Tom. Masanın üzerinden uzanıp Barbara’nın elini tutmuştu. “işler o kadar da kötü gitmedi ama değil mi? Diğer türlüsü asla yürümezdi.”

“Yürümediğimiz yollar,” demişti Barbara efkârla. “Hayatımda çok fazla *keşke* var Tom, yarım bıraktığım ya da yapmadığım için

pişman olduğum çok fazla şey var. Biyolojik saatim ilerliyor. Daha fazla beklersem sonsuza kadar bekleyeceğim.”

“Sadece bu adamı daha uzun süre tanımam isterdim,” demişti Tom.

“Ah, onu uzun zamandır tanıyorum,” demişti Barbara, kokteyl peçetesinin kenarını didiklerken.

Tom’un kafası karışmıştı. “Onunla geçen hafta bir partide karşılaştığını söylemiştin sanki.”

“Evet. Ama birbirimizi daha önceden tanıyoruz. Liseden.” Tekrar ona bakmıştı Barbara. “Bu yüzden sana adını söylemedim. Keyfini kaçırırdı, ayrıca başlarda bu işin yürüyüp yürümeyeceğini de bilmiyordum.”

Tom’a söylemesine gerek yoktu. O ve Barbara on yılı aşkın bir süredir yakın arkadaşlardı. Barbara’nın gözlerinin mavi derinliklerine baktığında anlamıştı. “Steve Bruder,” demişti uyuşmuş gibi.

Oyun parkının üzerinde yükseldi ve düşmüş savaşçıları tek tek tel örgülerin üzerinden aşırarak, beklemekte olan polislere teslim etti. Basketbol sahasındaki iki kişi ölmüştü. Betondaki kan lekelerini çıkarmak epey zorlu olacaktı. Varilin kenarından sarkan oğlanınsa bir kız olduğu ortaya çıkmıştı. Telekinetik gücüyle onu kaldırdığında kız acıyla inledi ve kendi kendine nasıl sarıldığına bakılırsa karnı boylu boyunca yarılmıştı. Onun için yapabilecekleri bir şeyler olduğunu umdu.

Üçü de doğallardandı. Savaş alanında düşmüş joker yoktu. Ya İblis Prensler hakikaten onlara dünyanın kaç bucak olduğunu göstermişti ya da ölüleri başka bir yerdeydi. Veya ikisi birden.

Koltuğunun kolçağındaki bir kumandaya dokunduğunda altındaki ışıkların hepsi yandı. “BİTTİ ARTIK,” dedi ve kelimeleri alacakaranlıkta hoparlörlerden gürledi. Yıllar içerisinde, yüksek sesin, serserilerin ödünü patlattığını öğrenmişti. “ÇIK DIŞARI EVLAT. BEN KAPLUMBAĞA.”

“Git başımdan,” diye bağırdı boğuk bir ses çimento varilinin içinden. “Seni atomlarına ayırırım, joker suratlı piç kurusu. Alet burada, yanımda.”

Tom gün boyunca zarar vereceği birilerini aramıştı; parçalanacak bir canavar, üstüne çökeceği bir katil, öfkesine bir

hedef, acısını emecek bir sünger… En sonunda vakit gelmişti ama şimdi de içinde hiçbir öfke kırıntısı kalmadığını fark etmişti. Yorgundu. Tüm şişinmesine rağmen, varilin içindeki çocuk belli ki gençti ve korkmuştu. “HARBİ DELİKANLIYMIŞSIN,” dedi Tom. “KABUK OYUNU MU OYNAMAK İSTİYORSUN? HARİKA.” Çocuğun saklandığı varilin solundakine odaklandı ve zihniyle tutup sıktı. Varil sanki bir gülle çarpmış gibi aniden paramparça oldu, çimento yarılırken tozu dumana kattı. “BUNDA DEĞİLMİŞ. TÜH.” Aynısını çocuğun diğer yanındaki varile yaptı. “BUNDA DA DEĞİL. GALİBA ORTADAKİNİ DENEMEM LAZIM.”

Oğlan korkudan öyle hızla ayağa kalktı ki başını varilin kenarına vurdu. Darbe onu bir anlığına sersemletti. Elinde tuttuğu bowling topu avuçlarından kaydı ve dosdoğru yukarı fırladı. Oğlan çelikle kaplanmış dişlerinin arasından küfürler ederek bağırdı. Umutsuzca silahına atıldı, ama tek becerebildiği topun altına parmak uçlarıyla değmek oldu. Sonra dizlerini ve ellerini betona sürterek sertçe yere düştü.

Bu arada polisler çoktan parka girmişti. Tom çocuğu kuşatmalarını, sonra yerden kaldırıp haklarını okumalarını seyretti. On dokuz yaşında, belki daha da gençti, çete renklerine bürünmüş, çivili bir tasma takmıştı, kabarık siyah saçları isyankârca dikilmişti. Ona tüm o insanların nereye kaybolduğunu sorduklarında hırlayarak küfretti ve bağırarak bilmediğini söyledi.

Çocuğu, bekleyen devriye arabalarına doğru sürüklerlerken Tom zırhında bir kapak açtı ve daha yakından incelemek için bowling topunu kabuğunun içine aldı, içeri dolan soğuk hava onu titretmişti. Top, tuhaf bir şeydi. Eline aldığında bir bowling topu için çok hafif olduğunu düşündü, bir buçu-kiki kilo kadardı. Delikleri de yoktu. Elini üzerinde gezdirdiğinde parmaklarını karıncalandırdı ve üstünde kısa bir anlığına, yağ birikintilerinde oluşan gökkuşakları gibi renkli ışıklar parladı. İçini huzursuz etmişti. Belki Tachyon ne işe yaradığını bilirdi. Küreyi bir kenara koydu.

Şehre karanlık çöküyordu. Tom kabuğunu yükselttikçe yükseltti, ta ki uzaklardaki Empire State Building’in bile üzerine çıkana dek. Uzun bir süre orada kalıp şehrin dört bir yanında yanan ışıkların Manhattan’ı elektrikli bir peri diyarına dönüştürmesini seyretti.

Bu kadar yüksekte ve böylesine açık bir havada, dondurucu karanlık suların karşı yakasındaki Jersey’i bile görebiliyordu. Oradaki ışıklardan biri Top Hat Salonu’ydu, biliyordu.

Burada böyle süzülüp duramayacağını düşündü. Bowling topunu kliniğe götürmesi gerekiyordu, sıradaki iş buydu. Ama kımıldamadı. *Yarın götürürüm*, diye düşündü. Tachyon'un bir yere kaçtığı yoktu, bowling topunun da öyle. Nedense bu akşam Tachyon'un karşısına çıkmayı kendine yediremiyordu. Tüm geceler içinde özellikle bu gece.

O günlerde kabuğu çok daha ilkeldi. Telefotografik lensler, zumlar, kızılötesi kameralar yoktu. Sadece bir dizi spot ışık vardı, öylesine parlaklardı ki Tachyon'un gözlerini kısmasına sebep olmuşlardı. Ama onları yakmak zorundaydı, üzerine konduğu çatı karanlıktı.

Tachyon'un kaldırıp gösterdiği fotoğraflar, daha ayrıntılı şekilde görmeyi isteyeceği türden fotoğraflar değildi zaten. Tachyon fotoğrafları tek tek gösterirken Tom karanlıkta oturmuş, hiçbir şey söylemeden gözlerini ekranlara dikmişti. Hepsi de kliniğin doğumhanesinde çekilmişti. Bebeklerden ancak biri ya da ikisi, bakımevine alınacak kadar yaşamıştı.

Tom en sonunda kendinde konuşacak gücü buldu. "Bunların anneleri *jokermiş*," dedi, sesini sahte bir kararlılık tınısına büründürmeye çalışarak. "Barb-şey benim kız arkadaşım normal, sana söyledim. Joker değil. Virüsü *iki* yaşındayken kapmış zaten; şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Ama oldu," demişti Tachyon. "Normal görünebilir ama virüs hâlâ orada. Uykuda. Büyük ihtimalle asla açığa çıkmayacaktır ve genetik olarak da çekiniktir, ama sen ve o-"

"Bir sürü insanın joker olduğumu sandığını biliyorum," diye onun sözünü kesmişti Tom, "ama değilim, inan bana, ben bir *asım*. Ben bir asım, lanet olsun! Çocuk vahşi kart virüsünü taşısa ne yazar, çok acayip telekinetik güçleri olur. Benim gibi bir as olur."

"Olmaz," demişti Tachyon. Fotoğrafları tekrar elindeki dosyaya yerleştirirken gözlerini kameralardan sakınıyordu. *Bilerek mi?* "Üzgünüm, dostum. Öyle olma ihtimali çok zayıf."

"*Siklon*," demişti Tom, histerinin eşiğinde. Siklon, Batı Yakası'ndan bir astı ve kızı babasından rüzgârlara hâkim olma yeteneğini miras almıştı.

"Hayır," demişti Tachyon. "Mistral istisnai bir vaka. Artık babasının, o daha rahimdeyken bilinçsizce gen kaynaklarıyla

oynadığından hemen hemen eminiz. Takis'te… bu işlemi biz de biliyor sayılırız, ama başarılı olduğu çok nadirdir. Sen tanıdığım en güçlü telekinezi üstadısın, ama böyle bir işlem senin bile ulaşamayacağın büyüklükte bir kontrol gerektirir, yüzlerce yıllık mikrocerrahi ve gen ayıklama deneyiminden bahsetmiyorum bile. Ayrıca tüm bunlara sahip olsan dahi, muhtemelen yine de başarısız olurdun. Siklon'un ne yaptığına dair en ufak bir bilgisi yoktu, üstüne üstlük şansı acayip yaver gitti." Takisli başını sallamıştı. "Senin durumunsa çok farklı. Kesin olan tek şey, vahşi kartı çekeceğiniz ve olasılıklar tıpkı…"

"Olasılıkları biliyorum," demişti Tom kaba bir sesle. Vahşi kart çeken her yüz insandan ancak biri as güçleri geliştiriyordu. Her asa karşılık korkunç biçimli on joker vardı ve her jokere karşılık da on siyah kız ölümü görülüyordu.

Barbara'yı yatakta oturmuş, çarşaflar göğsüne kadar çekilmiş, sarı saçları yumuşakça omuzlarına dökülmüş bir halde, yüzünde vakur bir ifadeyle bebeklerini emzirirken hayal etmişti Tom. Sonra bebek birden başını kaldırıyor ve Tom onun dişlerini, pörtlek gözlerini ve çarpık yüz hatlarını görüyordu; bebek ona tıslıyor, Barbara ise çıplak, paramparça olmuş göğüs uçlarından süt ve kan saçılırken acıyla çığlık atıyordu.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlamıştı Dr. Tachyon uyuşuk bir sesle.

Tom Birinci Cadde'deki evine döndüğünde gece yarısını geçmişti.

Silkinerek ceketini çıkardı, koltuğa oturdu ve pencereden dışarı, Kill Boğazı'yla Staten Adası'nın ışıklarına baktı. Buz gibi bir yağmur başlamıştı. Yağmur damlaları, yeni evli çiftin öpüşmesini isteyen düğün davetlilerinin boş şarap kadehlerinde tıngırdattıkları çatallar gibi, keskin, kristalimsi bir sesle pencereye vuruyordu. Tom uzun süre karanlıkta oturdu.

En sonunda bir lambayı açtı ve telefonu eline aldı. Altı numarayı tuşladı, ama yedincisine eli gitmedi. Acı acı gülümseyerek, *tıpkı güzel bir kıza çıkma teklif etmekten korkan bir liseli gibi*, diye düşündü. Son numarayı sertçe tuşladı ve telefonun çalışını dinledi.

"Top Hat," dedi sevimsiz bir ses.

"Barbara Casko'yla görüşebilir miyim?" dedi Tom.

"Yeni adıyla Bayan Bruder'ı kastediyorsunuz herhalde?" diye

karşılık verdi ses.

Tom derin bir nefes aldı. “Evet.”

“Aaa, yeni evliler saatler önce gitti. Zifaf gecelerine kaçtılar.” Adam belli ki sarhoştu. “Balayı için Paris’e gidiyorlar.”

“Yaa,” dedi Tom. “Gelinin babası hâlâ orada mı?”

“Bir bakayım.”

Telefona biri gelene kadar epey zaman geçti. “Ben Stanley Casko. Kiminle görüşüyorum?”

“Tom Tudbury. Gelemediğim için üzgünüm, Bay Casko. Ben… meşguldüm.”

“Tamam, Tom. Sen iyi misin?”

“İyiyim. Daha iyi olamazdım. Sadece…”

“Evet?”

Tom yutkundu. “Sadece mutluluk dileklerimi iletin, olur mu? O kadar. Sadece mutlu olmasını dilediğimi söyleyin.” Ahizeyi yerine bıraktı.

Dışarıda, Kill Boğazı’nda büyük bir şilep gecenin içinden süzülüyordu. Bayrağını görmek için hava çok karanlıktı. Tom ışıkları söndürüp geminin geçip gitmesini izledi.

[37] Demolotion Derby: Çoğunlukla kasaba festivallerinde düzenlenen bir motor sporu yarışması. Kuralları bölgeden bölgeye değişse de temelde dört-beş sürücünün araçlarını birbirine çarparak hurdaya çevirmeye çalıştığı bir müsabakadır - ç.n

[38] Junior Achievement: 1919’da Horace A. Moses, Theodore Vail ve Winthrop M. Crane tarafından kurulan sivil toplum örgütü; yerel KOBİ’lerin anaokulundan liseye kadar öğrencilere başlangıç seviyesinde finans, iş hazırlığı ve girişimcilik kursları verdiği deneysel programlar yürütür - ç.n

[39] Okul baloları kimi zaman spor salonlarında yapılır - ed.n.

JUBE: BEŞ

İz, apaçık önündeydi.

Bilgiler holokübünden yavaş yavaş akarken, kumanda masasındaki Jube'un her iki kalbi de korku ve ümide pır pır ediyordu.

Dünya'daki ilk dört ayının büyük bir kısmını karanlık sinema salonlarında, aynı filmleri tekrar tekrar izleyip İngilizcesini ilerletmek ve bu filmlere yansıdığı kadarıyla insan türünün kültürel nüanslarına olan hâkimiyetini artırmak için harcamıştı. İnsanların filmlerini sevmeyi öğrenmişti, özellikle de Western dirimdekileri… En sevdiği sahneyse, süvarilerin tepenin üzerinden tüm bayraklarını fora etmiş halde dörtnala gelişiydi.

Ağ'ın bayrakları yoktu; yine de Jube, holokübün içinden akan örümcek ağı gibi ışıkların arasında belli belirsiz borazanları ve toynak seslerini duyar gibiydi.

Takyonlar! Borazanlar ve takyonlar!

Gözlem uyduları bir sürü takyon izine rastlamıştı ve bu ancak bir tek anlama gelirdi: Dünya'nın yörüngesi yakınlarında bir yıldız gemisi. Kurtuluş yakındaydı.

Şu anda uydular gökleri bu takyonların kaynağını bulmak için tarıyordu. Sürü Anası olamazdı, Jhubben bundan emindi. Ana, yıldızlar arasında sürünerek, ışıktan daha yavaş seyrederdi; zamanın Ana için bir anlamı yoktu. Sadece medeni türler takyon-motorlu yıldız gemileri kullanırdı.

Eğer tek kişilik gemisi gökte paramparça edilmeden önce Ekkedme bir sinyal gönderebildiyse… Eğer Tüccar Sahip insanların gelişimini zamanından önce kontrol etmeye karar verdiyse… Eğer Ana, Jhubben Dünya'daki görevine başladığında henüz hayal bile edilemeyecek yeni bir teknolojiyle tespit edilebildiyse… Eğer, eğer, eğer… İşte o zaman yukarıdaki yıldız gemisi pekâlâ *Fırsat* olabilirdi; Ağ, koşullarda ve fiyatta anlaşıldıktan sonra Dünya'yı kurtarmak için geri dönmüş olabilirdi. Bu durumda bile işler kolay olmayacaktı, ama Jube nihai sonuçtan emindi. Uyduları inceler ve bilgisayarları analiz ederken gülümsedi.

Holoküp menekşerengine döndüğündeyse gülümsemesi soldu. Gırtlağının derinliklerinden boğulurmuş gibi bir ses çıktı.

Uydularındaki ileri teknoloji ürünü alıcılar yıldız gemisini insan teknolojisinden gizleyen perdeleri delmiş ve gemiyi holokübün parlak menekşerengi içinde ortaya sermişti. Geminin görüntüsü yavaş yavaş döndü, düzensiz kırmızı ve beyaz ışık dizileriyle buz ve ateşten inşa edilmişe benzeyen eciş bücüş bir şeydi. Görüntünün altında analiz edilen bulgular belirdi: ebatları, takyon çıktısı, rotası. Ama Jube'un bilmesi gereken her şey zaten geminin hatlarındaydı: Her bir eğri kulesinden belli oluyor, her bir tuhaf yumrusundan ilan ediliyor, her bir barok çıkmadan borazanlarla duyuruluyor ve gereksiz ışık zırhıyla avaz avaz haykırmıyordu.

Gemi bir Noel süsüyle firavun incirinin yüksek hızda çarpışmasının sonucu gibi görünüyordu. Sadece Takislilerin böylesine rokoko bir estetik anlayışı vardı.

Jube ayağa fırladı. *Takisliler!* Onları Dr. Tachyon mu çağırmıştı? Doktorun sürgünde geçirdiği onca yıldan sonra bu pek olası gelmedi. Peki bunun anlamı neydi? Takisliler en başından beri, tıpkı Ağ'ın yaptığı gibi, vahşi kart deneyini araştırıp Dünya'yı mı gözlüyordu? Eğer öyleyse neden Jhubben şimdiye kadar izlerine rastlamamıştı ve kendilerini nasıl olup da Ekkedme'den gizlemeyi başarmışlardı? Sürü Anası'nı mı yok edeceklerdi? Yok *edebilirler miydi* peki? *Fırsat*, kabaca Manhattan Adası büyüklüğündeydi; üzerinde sayısız türden, kültürden, sınıftan ve eğilimden on binlerce uzman taşıyordu: tüccarlar, sefa düşkünleri, bilimciler, rahipler, teknisyenler, sanatçılar, savaşçılar, elçiler. Takis gemisi ise küçük bir şeydi; elliden fazla kişiyi taşıyamazdı ki muhtemelen gemide bu sayının yarısı kadarı vardı. Son kırk yılda Takis askeri teknolojisinde baş döndürücü bir gelişme olmadıysa, o ufacık şey dünyaların kıyametine karşı ne yapabilirdi ki? Hem Takisliler kendi deney hayvanlarının yaşamına zerre kadar *önem* verir miydi ki?

Jhubben gemiyi gittikçe artan bir öfke ve kafa karışıklığı ile seyrederken telefonu çaldı.

Bir an Takislilerin onu bulduğuna dair çılgınca bir fikre kapıldı, belki onları gözetlediğini biliyorlar ve Jube'u fırçalamak için arıyorlardı. Ama bu fikir saçmaydı. Başparmağıyla konsolun üzerindeki bir düğmeye bastı ve Jube oturma odasına geçerken holoküp karardı. Yarı yarıya tamamlanmış takyon vericisinin azap verici geometrisi, odayı kaplayan avangart bir heykele benziyordu; Jube vericinin etrafından dolandı. Eğer alet çalışmazsa Jube adını

“Joker Şehveti” koyup Soho’da bir galeriye satacaktı. Daha yarısı bitmişti ama yine de köşeleri aldatıcıydı, Jube sürekli onlara çarpıp duruyordu. Bu kez dikkatle çevresini dolandı ve ahizeyi Mickey’in elinden aldı. “Alo,” dedi her zamanki şen şakrak haline bürünmeye çalışarak.

“Jhubal, ben Chrysalis.” Evet ses kadınındı, ama Jube onun hiç bu tonda konuştuğunu duymamıştı. Gerçi Chrysalis’in daha önce onu hiç evden aradığı da olmamıştı.

“Sorun ne?” diye sordu. Geçen hafta ondan bir grup mikroçip daha tedarik etmesini istemiş ve Chrysalis’in ses tonundaki heyecanı duyunca şimdi adamının yakalandığını sanıp korkmuştu.

“Biraz önce Jack Ackroyd aradı. Şimdiye kadar rapor verememişti. Ciciayak’ı tutan adamlarla ilgili bir şeyler bulmuş.”

“Ama bu iyi bir şey. Bowling topunu bulabilmiş mi?”

“Hayır. Ayrıca bu, sandığın kadar iyi bir şey değil. Kulağa delice geleceğini biliyorum, ama Jay bu adamların, cesedin bir uzaylıya ait olduğuna inandığını söylüyor. Görünen o ki niyetleri cesedi iğrenç bir ritüelde kullanmak, böylelikle de şu uzaydaki canavar üzerinde kontrol sahibi olmakmış.”

“Sürü Anası,” dedi Jube hayretler içinde.

“Evet,” dedi Chrysalis kuru kuru. “Jay, Sürü Anası’yla bir bağları olduğunu söylüyor. O şeye tapındıklarını düşünüyor. Bak, bunları telefonda konuşmasak daha iyi olur.”

“Neden?” diye sordu Jube.

“Çünkü bu adamlar *tehlikeli*,” dedi Chrysalis. “Jay bu akşam tam bir rapor vermek için Saray’a gelecek. Sen de gel. Ben bu işten geri çekiliyorum, Jubal. Bundan sonra doğrudan Jay’le görüşebilirsin. Ama eğer istersen Fortunato’dan bir uğramasını isterim. Jay’in bulguları onun da ilgisini çekecektir.”

“*Fortunato mu!*” Jube dehşete düşmüştü. Fortunato’nun namını biliyordu. Uzun boylu, badem gözlü ve şiş alınlı pezevenk, Kristal Saray’ın bilinen simalarındandı ama Jube ondan sakınmayı âdet edinmişti. Telepatlar onu huzursuz ediyordu. Dr. Tachyon ortada iyi bir sebep yoksa asla birilerinin zihnine girmezdi, ama Fortunato bambaşka bir meseleydi. Güçlerini neden ve nasıl kullanacağını kim bilirdi? Mors Jube’un aslında ne olduğunu öğrenirse neler yapabileceğini kim bilirdi? “Olmaz,” dedi aceleyle. “Kesinlikle olmaz. Bu işin Fortunato’yla hiçbir ilgisi yok!”

“Masonları şehirdeki herkesten daha iyi bilir,” dedi Chrysalis.

İçini çekti. “Eh, sonuçta bu cenazenin masraflarını sen karşılıyorsun, o yüzden tabutu seçme hakkın var. Tek kelime bile etmem. Mekânı kapattıktan sonra görüşürüz.”

“Kapattıktan sonra,” diye tekrarladı Jube. Ona, Masonlar derken neyi kastettiğini sormayı akıl edene dek Chrysalis çoktan telefonu kapamıştı. Jube elbette Masonları biliyordu. Bir on yıl kadar önce insan cemaatleri üzerine bir araştırma yapmış, Şraynerleri,[40] Kolomb Şövalyelerini,[41] Oddfellows Tarikatı’nı[42] ve Özgür Masonları birbirleriyle ve Thdentien aylarının birleşik tarikatlarıyla karşılaştırmıştı. Hatırladığı kadarıyla Reginald Masondu, Denton da Elklere katılmayı istemişti ama boynuzları yüzünden reddedilmişti. Masonların bu işle ne ilgisi olabilirdi ki?

O gün Jube fıkra anlatacak havada değildi. Sürü Anaları, Takisli savaş gemileri ve Masonlar arasında hangisinin daha korkutucu olduğunu bilemiyordu. *Süvariler* gerçekten *tepeden aşağı dörtnala gelse bile*, diye düşündü, *kimin Kızılderili olduğunu anlayabilirler mi?* Gökyüzüne bakıp başını iki yana salladı.

Gece olup da gazete bayiini kapattıktan sonra Eğlence Evi ile Kaos Kulübü’ne teslimatlarını yaptı ve Jokerkent’teki turunu kısa kesip mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde Kristal Saray’a gitmeye karar verdi. Ama ondan önce son bir yere, karakola uğramak zorundaydı.

Nöbetçi çavuş bir *Daily News* alıp spor sayfasını açarken Jube da Başkomiser Black’in *Times*’ını bıraktı. Sivil polis onu gördüğünde çıkmak üzereydi. “Şşşt, şişko oğlan,” diye seslendi sivil. “*Informer* var mı?” Tuğla duvarın kenarındaki oturma sırasına, sanki birini beklermiş gibi yayılmıştı. Jube onu daha önce de görmüştü; pis pis sırıtan, pejmürde, ne idüğü belirsiz bir tip. Jube’a adını bahşetmeye hiç zahmet etmemişti, ama arada sırada gazete bayiine gelir, bir bulvar gazetesi alır, hatta bazen parasını bile öderdi.

Ama o gece ödemeyecekti. “Sağ ol,” dedi *National Informer*’ı Jube’dan alırken. Manşette HERPES’İ DE TAKİSLİLER Mİ İCAT ETTİ? diye yazıyordu. Jube’un keyfi kaçtı. Hemen altındaki haberde, Sean’ın Madonna’yı Peregrine için terk edip etmeyeceği soruluyordu. Sivil polis manşetlere bakmadı bile. Gözlerini dikmiş, tuhaf tuhaf Jube’a bakıyordu. Dudakları içten pazarlıklı bir gülümsemeyle büküldü. “Çirkin bir joker oğlansın, değil mi?” diye sordu.

Jube samimi bir sırıtmayla fildişlerini gösterdi. “Ne, ben mi

çirkinim? Ekim Güzeli'nden daha büyük memelerim var be!"

"Senin boktan joker şakalarını dinleyerek yeterince vakit harcadım," diye terslendi sivil. "Ne bekliyordum ki? Pek akıllı da sayılmazsın, öyle değil mi?"

Türünü kırk yıl boyunca kandıracak kadar akıllıyım, diye düşündü Jube ama bunu dile getirmedi. "Pekâlâ, bir ampulü yakmak için kaç joker gerekir biliyor musun?" diye sordu.

"Yağlı joker kıçını kaldırıp def ol buradan," dedi adam.

Jube paytak paytak kapıya doğru yürüdü. Merdivenlerin başına gelince, Kristal Saray'a doğru yola çıkmadan arkasına dönüp bağırdı. "O gazete benden olsun!"

♠

O gece mekâna biraz erken gelmişti ve Kristal Saray hâlâ kalabalıktı. Jube barın en ucundaki, sırtını duvara yaslayıp salonda kim var kim yok görebileceği tabureye oturdu. Sascha'nın izin günüydü ve bara Lupo bakıyordu. "Ne istersin, Mors?" diye sordu, uzun kırmızı dili ağzının bir köşesinden sarkıyordu.

"Piña colada," dedi Jube. "Romu duble olsun."

Lupo başıyla onayladı ve içkiyi hazırlamaya gitti. Jube dikkatle etrafına baktı. Sanki biri onu gözetliyormuş gibi tekinsiz bir hisse kapılmıştı. Ama kim? Bar yabancılarla dolup taşmıştı, Chrysalis de görünürde yoktu. Üç tabure ötede, aslan maskeli bir adam, alçak kesimli gece elbisesiyle üç göğüslük dolgun dekoltesini gözler önüne seren genç bir kadının sigarasını yakıyordu. Biraz daha ötede, gri bir cüppeye bürünmüş ezik büzük bir tip gözlerini dikmiş içkisine bakıyordu. Jube ince, hayat dolu yeşil bir kadınla göz göze geldiğinde kadın pembe dilini -en azından bir insan erkeği için- baştan çıkarırcasına alt dudağında gezdirdi, belli ki bir fahişeydi, Jube umursamadı. Salonun diğer köşelerinde Yıng-Yang'in iki kafasının birbiriyle tartıştığını ve Yaşlı Bay Cırcırböceği'ni gördü. Floater yine sarhoşluktan kendinden geçmişti ve tavana yakın bir yerlerde süzülüyordu. Ama Jube'un tanımadığı tonlarca maske ve kişi vardı. Herhangi biri Jay Ackroyd olabilirdi. Chrysalis adamı tarif etmemiş, sadece bir as olduğunu söylemekle yetinmişti. Hatta şu aslan maskeli adam bile olabilirdi, Jube tekrar baktığında adamın kolunu üç memeli kızın omzuna attığını ve parmak uçlarıyla en sağdaki göğsünü okşadığını gördü.

Lupo barı sildi, üzerine bir bardak altlığı koydu ve piña coladayı

verdi. Jube daha ilk yudumunu yeni almıştı ki, yabancı biri hemen yanındaki bar taburesine oturdu. “O gazeteleri satıyor musun?”

“Elbette.”

“İyi.” Adamın sesi kurukafa maskesinin ardından boğuk çıkıyordu. Sıska vücuduna pek de iyi oturmayan yıpranmış takım elbisesinin üzerine siyah, kukuletalı bir cüppe geçirmişti. “O zaman bir*Jokerkent’in Sesi* alayım.”

Jube adamın gözlerinde rahatsız edici bir şey olduğunu düşündü. Dönüp gazete tomarından bir *Jokerkent’in Sesi* buldu ve adama verdi. Cüppeli adam da ona madeni bir para uzattı. “Bu ne?” diye sordu Jube.

“Bir kuruş,” diye cevapladı adam.

Para, olması gerekenden daha büyüktü ve Jube’un mavi-siyah avucunda canlı bir kızıllıkla parlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. “Şimdi bilmiyorum ama bu paray-”

“Boş ver,” diye sözünü kesti adam. Madeni parayı Jube’un elinden aldı ve yerine bir Susan B. Anthony[43] doları verdi. “Para üstümü alabilir miyim, Mors?” diye sordu. Jube ona üç çeyrek dolar verdi. “Eksik verdin,” dedi adam hırçın bir ifadeyle paraları cebine atarken.

“Hiç de bile,” dedi Jube içerleyerek.

“Gözümün içine bakıp da söyle, beş para etmez serseri!”

Bu sırada kurukafa suratlı adamın arkasındaki kapı açıldı ve Trol ardında sarı-yeşil takım elbise giymiş, kızıl saçlı bir adamla birlikte salona girdi. “*Tachyon,*” dedi Jube kaygıyla, bir anda Takislilerin yörüngedeki savaş gemisini hatırlamıştı.

Jube’un kaba eşlikçisi başını öyle hızla çevirdi ki kukuletası sıyrıldı ve cılız kahverengi saçlarıyla epey ilerlemiş kepek sorunu gözler önüne serildi. Birden ayağa fırladı, tereddüt etti ve Tachyon’la Trol arkaya doğru hareket eder etmez hızla kapıya doğru koşturdu. “Hey!” diye bağırdı Jube arkasından. “Hey bayım, gazeteniz!” Adam *Jokerkent’in Sesi*’ni barda bırakmıştı. Öylesi telaşla kaçmıştı ki neredeyse cüppesi kapıya sıkışıyordu. Jube omzunu silkip piña coladasını içmeye döndü.

Birkaç saat ve bir düzine içki sonra, Chrysalis hâlâ ortaya çıkmamış, Jube da hayal ettiği Hop-Jay’e benzer birilerini görmemişti. Lupo artık son içkilerin servis edildiğini duyurduğunda Jube onu çağırdı. “Nerede?” diye sordu.

“Chrysalis mi?” Lupo’nun uzun, tüylü burnunun iki yanındaki

kırmızı gözleri parladı. “Seni bekliyor muydu?”

Jube başıyla onayladı. “Ona söyleyeceklerim var.”

“Peki,” dedi Lupo. “Kırmızı odada, soldan üçüncü bölme. Bir arkadaşıyla birlikte.” Sırıttı. “Sözümü dinleyecek olursan, adamı görmezden gel.”

“Chrysalis nasıl isterse.” Jube bu sözü edilen arkadaşın Hop-Jay olduğunu düşündü ama bir şey demedi. Dikkatle tabureden kalktı ve salonun sağ tarafındaki kırmızı odaya doğru ilerledi. İçerisi loş ve dumanlıydı. Işıklar kırmızı, tüylü halı kırmızı ve bölmelerin etrafını saran ağır kadife perdeler bordoydu. Gecenin bu saatinde bölmelerin çoğu boştu ama dolu olanlardan birinden gelen bir kadının inlemesini duyabiliyordu. Soldan üçüncü bölmeye gidip perdeyi çekti ve başını uzattı.

İçeridekiler alçak, samimi bir sesle konuşuyorlardı ama sohbet aniden kesilmişti. Chrysalis ona baktı. “Jubal,” dedi sertçe, “senin için ne yapabilirim?”

Jube, Chrysalis’in arkadaşına bir göz attı; güçlü kuvvetli, sert, beyaz bir adamdı, siyah tişörtle siyah deri ceket giymişti. Maskelerin en sadesini takmıştı: gözleri dışında her şeyi gizleyen siyah bir kukuleta. “Sen Hop-Jay olmalısın,” dedi Jube, ama hemen ardından dedektifin takma adından hazzetmediğini hatırladı.

“Değilim,” dedi maskeli adam, sesi şaşılacak kadar yumuşaktı. Chrysalis’e bir bakış attı. “Eğer işin varsa sohbetimize başka zaman devam edebiliriz.” Tek kelime daha sarf etmeden bölmeden çıkıp gitti.

“İçeri gel,” dedi Chrysalis. Jube otururken perdeleri çekip örttü. “Bana ne söylemeye geldiysen, umarım iyi bir şeydir.” Kadının sesi gerçekten kızmış gibi çıkıyordu.

“Ben mi söyleyeceğim?” Jube’un kafası karışmıştı. “Ne demek istiyorsun? Hop-Jay nerede? Çoktan gelmiş olması gerekmez miydi?”

Chrysalis gözlerini ona dikti. Şeffaf derisi ve hayalet gibi gri kaslarının altındaki kafatası Jube’a biraz önce barda yanına oturan kaba adamı hatırlatmıştı. “Jay’i tanıdığını bilmiyordum. Ne alaka? Jay hakkında bilmem gereken bir şey mi var?”

“Rapor,” diye atıldı Jube. “Bize Şeytan John’u morgdan ceset çalması için tutan Masonları anlatacaktı. Tehlikeli olduklarını söylemiştin.”

Chrysalis ona güldü ve mahremiyeti sağlayan perdeleri açıp

yavaşça ayaklandı. “Jubal bu akşam kaç tane egzotik içki yuvarladın bilmiyorum ama biraz fazla kaçırmışsın sanırım. Lupo barın arkasında olduğunda hep bu sorunla karşılaşıyorum. Sascha bir müşterinin yeteri kadar içip içmediğini hemen anlar, ama bizim küçük kurtoğlan hiç anlamaz. Eve gidip uyu bence.”

“Eve mi gideyim!” diye ünledi Jube. “Ama ya ceset ne olacak, ya Şeytan John ve şu Masonlar…”

“Eğer bir tarikata katılmak istiyorsan Odd Fellows sana daha iyi gider bence,” dedi Chrysalis sıkılmış bir sesle. “Bunun dışında, neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok.”

Eve dönüş yolu uzun ve hararetliydi, Jube takip edildiği gibi tekinsiz bir hisse kapılmıştı. Birkaç kez durup gizlice etrafına bakmış, onu takip edenleri yakalamayı denemişti ama görünürde kimsecikler yoktu.

Dairesinin mahremiyetine kavuştuğunda minnetle küvetinin soğuk sularına gömüldü ve televizyonu açtı. Gece sinemasında oynayan film *Broadway Semalarında Otuz Dakika!* idi ama Howard Hawks’unki değil de Jetçocuk’u Jan-Michael Vincent’ın oynadığı, Dudley Moore’un da felaket bir kırmızı perukla karikatür gibi bir Dr. Tachyon’u canlandırdığı, 1978 yapımı berbat bir taklitti. Jube yine de izledi, zihnini boşaltmak tam da ihtiyacı olan şeydi. Chrysalis ve diğer her şey için yarın endişelenebilirdi.

Jetçocuk’un JB-1’i gözlem zeplinlerine çarptığı sahnede görüntü birden karardı. “Hey,” dedi Jube uzaktan kumandasını kurcalayarak. Ama hiçbir şey değişmedi.

Sonra televizyonunun içinden, küçük bir at boyutlarında bir tazı çıktı.

Sıska ve dehşet vericiydi; bir deri bir kemik kalmış bedeni duman grisi, gözleri mezarlığa açılan pencereler gibiydi. Uzun, çatallı kuyruğu bir akrebin iğnesi gibi arkasında bükülmüştü ve bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Jube o kadar hızla ayağa fırladı ki tüm odayı ıslattı, bir yandan da yaratığa bağırıyordu. Tazı, sarı hançerlere benzeyen dişlerini gösterdi. Jube bu arada Ağ’ın ticari dilinde haykırdığını fark etti ve hemen İngilizceye geçti. “Def ol!” dedi. “Def ol git!” Küvetten çıkmak için bir tarafından ayağını uzattı ve daha fazla su sıçrattı, sonra geri çekildi. Uzaktan kumanda hâlâ elindeydi, sığınağına bir ulaşabilirse… Ama duvarlardan geçebilen bir şeye karşı ne yapabilirdi ki? Aniden bastıran bir korkuyla cildi ateş gibi yanmaya

başladı.

Tazı onu takip etti, sonra birden durdu. Gözünü Jube'un apış arasına dikmişti. Bir anlığına, gördüğü çatallı çifte penis ve altındaki tam takım kadın cinsel organı onu eğlendirmiş gibiydi. Jube en iyisinin koşup sokağa kaçmak olduğunu düşünerek geri çekilmeye devam etti.

"Küçük şişko adam," dedi tazı, kaypak, saf bir melanetle. "Benden kaçacak mısın? Beni kendin çağırdın, seni aptal. Kalın joker bacakların seni Yok Edici Seketh'ten kaçırabilir mi sanıyorsun?"

Jube'un ağzı açık kaldı. "Kim…"

"Sırlarını öğrenmeye çalıştığın benim," dedi tazı. "Zavallı küçük joker, fark etmeyeceğimizi mi sanmıştın? Umursamayacağımızı? Kiralık adamlarının zihninden bilgiyi söküp aldım ve izini sürdüm. Ve şimdi, öleceksin."

"*Neden?*" diye sordu Jube. Yaratığın onu öldürebileceğinden kuşkusu yoktu, ama eğer ölüp gidecekse en azından sebebini bilmek istiyordu.

"Çünkü vaktimi harcadın," dedi tazı. Konuşurken ağzı doğadışı, neredeyse müstehcen biçimlere giriyordu. "Büyük bir düşmanla karşılaşmayı ummuştum ama onun yerine karşıma bar sahiplerine dedikodu satarak geçinen şişko, küçük bir joker çıktı. Tarikatımızın sırlarına ne değer biçtin? Onlar için kimin ödeme yapabileceğini sandın, Mors? Söyle, söyle de seninle oynamayayım. Yalan söylersen ölümün sabaha kadar sürer."

Jhubben, tazının onun gerçekte ne olduğunu bilmediğini fark etti. Nasıl bilecekti ki? Onun hakkındaki bilgiyi Chrysalis'ten ve sokaklardan toplamıştı, sahte duvarının arkasına geçememişti. Aniden, açıklayamadığı bir sebepten, Jube, Setekh'in gerçeği *bilmemesi* gerektiğini hissetti. Bu yaratığı sırlarından uzak tutmalıydı. "Burnumu sokmak istememiştim, ulu Setekh," dedi yüksek sesle. Otuz dört yıldır joker taklidi yapıyordu, nasıl yaltaklanılacağını iyi bilirdi. "Affınıza sığınıyorum," diye devam etti kıçın kıçın oturma odasına doğru gerilerken. "Ben düşmanınız değilim." Tazı ona doğru ilerledi, gözleri için için yanıyor, dili uzun burnunun altından sarkıyordu. Jube oturma odasına kaçıp kapıyı arkasından çarptı ve koşmaya başladı.

Tazı önünü kesmek için duvarın içinden geçtiğinde Jube irkilerek dengesini kaybetti. Aniden yere yığılınca tazı saldırmak

üzere korkunç pençelerinden birini kaldırdı… ve Jube öldürücü darbeden kaçınmak için korkuyla sindiğinde, yaratık durdu. Ağzı çarpılarak hayali salyalarını akıttı. Jube bunu görünce yaratığın güldüğünü fark etti. Tazı onun arkasındaki bir şeye bakıyor ve kahkahalar atıyordu. Jube başını arkasına çevirdiğinde tek görebildiği takyon vericisi oldu.

Önüne döndüğünde tazı yok olmuştu. Yerinde tekerlekli iskemlede oturan yaşlı, kırılgan bir adam duruyordu. “Biz, eski bir tarikatız,” dedi ufak tefek adam. “Gizlerimiz ağızdan ağıza aktarıldı ve bazıları yitip gitti, bazı kollarımız kaybolup unutuldu. Öldürülmediğin için minnettar ol, biraderim.”

“Hıhı, tabii,” dedi Jube dizleri üzerinde emeklerken. Canının neden bağışlandığına dair en ufak bir fikri yoktu, ama itiraz etmeyecekti. “Teşekkür ederim, üstat. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

“Bize hizmet edebilmen için yaşamana müsaade edeceğim,” dedi tekerlekli sandalyedeki hayal. “Gelecek olan büyük mücadelede senin gibi aptal ve zayıf birilerinin bile faydası dokunabilir. Ancak öğrendiklerini kimseye anlatma, yoksa tarikatımıza kabul edilmeden önce canından olursun.”

“Çoktan unuttum bile,” dedi Jube.

Tekerlekli sandalyede oturan adam bunu fazlasıyla komik bulmuş gibiydi. Kahkahalar atarken alnı zonkluyordu. Bir an sonra da yok olmuştu. Jube büyük bir dikkatle ayağa kalktı.

♣

Ertesi sabah erken bir saatte, parlak kırmızı takım elbise giymiş bir joker bir *Daily News* aldı ve parasını yarım dolar büyüklüğünde parlak kırmızı bir kuruşlukla ödedi. “Senin yerinde olsam o parayı saklardım, kardeşim,” dedi gülümseyerek. “Bence sana talih getirebilir.” Sonra da bir sonraki buluşmanın nerede, ne zaman olacağını söyledi.

[40] Shriners: Tam adı “Ancient Arabic Order of Nobles of the Mystic Shrine”

(Gizemci Türbe Soylularının Kadim Arap Birliği). 1870'te kurulan cemaat, Özgür Masonların bir dalıdır. Hastanelere yardım sağlamış ve engelli çocuklara destek vermiş, sonradan yanık hastaneleri de kurmuş, genetik üzerine yapılan çalışma ve araştırmalara da destek vermişlerdir. 2000'li yıllara kadar bu örgütün üyesi olabilmek için, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 32. derecesini ya da York Riti'nin son derecesi olan Tapınak Şövalyesi derecesini almış bulunmak önkoşuldu. Günümüzde ise üstat derecesini almış bulunan Masonlar bu örgüte kabul edilebilmektedir. Adının aksine Arap kültürü ve İslam ile bağı yoktur ve sadece erkeklere mahsus bir oluşumdur - ç.n.

[41] The Knights of Colombus: Dünyadaki en büyük Katolik hizmet kardeşliklerinden biridir. 1882'de Peder Michael J. McGivney tarafından Connecticut'ta kurulmuştur ve ismini Kristof Kolomb'dan almıştır - ç.n.

[42] Kardeşlik cemaatlerinin en eski ve ilk örneklerinden biridir ancak ilk dönem tarihleri belgelenmemiştir. Söylencelere göre cemaatin kökleri Yahudilerin Babil'den sürgün edilmesine dek uzanır (İÖ 6. yy.) ve İmparator Titus'un Kudüs'teki tapınağı yerle bir etmesinin ardından İsrailli tutsaklarca Avrupa'da kurulmuştur. Bir başka söylenceye göre de Londra'da Boulogne-sur-Mer isimli bir barda buluşan şövalyeler tarafından 1452 yılında kurulmuştur - ç.n.

[43] ABD'li kadın hakları savunucusu. 1971-81'de ve 1991'de üretilen bazı 1 dolarlık madeni paraların üzerinde resmi vardı - ç.n.

AKRABA DERTLERİ

Melinda M. Snodgrass

Dr. Tachyon, Blythe van Renssaeler Memorial Kliniği'nin merdivenlerini sekerek indi ve merdivenlerin iki kenarında duran, kumtaşından yapılma ruhsuz aslan heykellerinden birini okşamak için durakladı. Bu sırada, kuzey tarafındaki diğer heykelin ufalanan başını hâlâ kirli bir kar birikintisinin taçlandırdığını fark etti. Senatör Hartmann'la Yüksek Aslar'daki öğle yemeği randevusuna geç kaldığı halde karı eliyle şöyle bir süpürme isteğine direnemedi. Doğu Nehri tarafından esen sert ve soğuk rüzgâr, parça parça küçük bulutları önüne katmış sürerken, Brooklyn Köprüsü'ndeki tampon tampona trafik yüzünden çalınan korna seslerini de beraberinde taşıyordu.

Aceleci korna sesleri ona zamanı hatırlattı ve kalan iki basamağı da bir sıçrayışta atladı. Ama sıçrayışı, karşısına çıkan geniş bir pembelik tarafından kesildi. *Bir yelek*, diye fark ettiyse de hemen sonra burnuna dayanan bir glayöl demeti yüzünden görüş imkânını tamamen kaybetti. Yukarı, daha yukarı baktı ve bir yabancıyla karşı karşıya olduğunu kavradı. Eh, bir yabancı da her zaman tehlike demekti. Ya da tehlike ihtimali… Hızla üç basamak geri sekti ve bir tabanca ya da ezoterik mahiyette gizli bir as gücü dışında kalan her türlü tehlikenin menzili dışına çıkmış oldu. Sonra dikkatle karşısındaki görüntüyü inceledi.

Adam *çok* uzundu; başına geçirdiği devasa boyutlardaki mor renkli boru şapka nedeniyle bu ince uzun hali iyice abartılı bir hal alıyor, şapkanın altından pırasa gibi uzun sarı saçları sarkıyordu. Sıska omuzlarının üzerinde yine mor tonlarında bir palto vardı ve içine giydiği turuncu-menekşerengi şal desenli gömleği ve yeşil pantolonuyla -Tach'ın zevkine göre- şahane bir uyum içindeydi. Bostan korkuluğu sırıtarak elindeki çiçeği bir kez daha uzattı.

"Ben de Yüzbaşı Trips'im işte," diye kendini takdim etti ve sarhoş bir deniz feneri gibi ışıldayıp sallanarak durdu. Tachyon, adamın şişe dibi gözlüklerinin ardında fır dönen açık mavi gözlerini

büyülenmiş gibi seyretti. İki kelimeyi bir araya getirmeyi başaramayınca çiçeği kabul etmekle yetindi.

“Gerçek adım bu değil dostum,” diye sırrını ifşa etti Yüzbaşı, Carnegie Hall’da olsa en son sıradan bile duyulabilecek bir sahne fısıltısıyla. “Ben bir asım, bu yüzden de gizli bir kimliğim olmalı, anlarsın ya.” Yüzbaşı, kemikli ellerinden biriyle ağzını sıvazlayıp lekeli bıyığını ve karmakarışık sakallarını düzeltti. “Vay canına ya, inanılır gibi değil. Dr. Tachyon kanlı canlı karşımda. Sana gerçekten hayranım, dostum.”

Kendisine edilen iltifatları duymazdan gelmek gibi bir âdeti olmayan Tach memnun olmuştu olmasına ama aynı zamanda geçen zamanın da farkındaydı. Çiçeği paltosunun cebine tıkıştırdı ve yeni hayranı peşine takılırken yoluna devam etti. Adam etrafına ginseng, sandal ağacı ve ekşi ter kokusuyla beraber iyi bir duygu da yayıyordu, ama Tach, Yüzbaşı’nın keçileri tamamen kaçırmış biri olduğu fikrinden kurtulamıyordu. Elini gece mavisi pantolonunun cebine daldırırken yan yan Trips’e baktı ve bir şeyler söylemesi gerektiğine karar verdi. “Eee, beni aramak için özel bir sebebin var mıydı?”

“Ya sanırım bir tavsiyeye ihtiyacım var. Ne bileyim, sana sormamın doğru olacağını düşündüm.” Adamın elleri sarı puantiyeli devasa yeşil papyonunu düzeltti, sonra da sanki papyon boğazını sıkıyormuş gibi sertçe çekiştirdi. “Ben gerçekte Yüzbaşı Trips değilim.”

“Evet, bunu söylemiştin,” diye cevapladı Tach, hızla kaybolmaya başlayan sabrını zorlayarak.

“Ben aslında Mark Meadows’um. *Dr*. Mark Meadows. Seninle pek çok ortak noktamız var, dostum.”

“Ciddi olamazsın,” diye atıldı Tach ve bunu yapar yapmaz da kabalığından pişman oldu.

Adamın biçimsiz vücudu sanki santim santim küçülüyor, çekiyordu. “Öyleyim dostum, gerçekten.”

On yıl önce Mark Meadows dünyanın en iyi biyokimyacısı, alanının Einstein’ı sayılıyordu. Ani emekliliğiyle ilgili bir düzine farklı açıklama yapılmıştı: stres, kişilik bozukluğu, evliliğinin yıkılması, uyuşturucu batağı… Ama o genç devin ayaklarını sürüye sürüye yürüyen böyle bir adama dönüştüğünü düşünmek…

“Ben, Radikal’i arıyorum dostum.”

Tach hafızasını yokladı. 1970’te People’s Park’ta çıkan

ayaklanma sırasında gizemli bir as ortaya çıkıp Kertenkele Kral'ı kurtarmış, sonra da ortadan kaybolmuş ve bir daha hiç görünmemişti.

"Arayan bir tek sen değilsin. 1970'te onu bulmayı denedim ama bir daha asla ortaya çıkmadı."

"Evet, ne serseri ama," dedi Yüzbaşı kederle. "Ben bir kez onu buldum … daha doğrusu, *galiba* buldum, ama sonra onu geri getiremedim, o yüzden belki bulamamışımdır. Belki de hüsnü kuruntu yapmışımdır, ne bileyim."

"*Sen* Radikal olduğunu mu iddia ediyorsun yani?" Tach'ın sesi inanmazlıkla birkaç oktav birden tizleşmişti.

"Ah hayır be dostum, elimde kanıt yok. Onu bulmak için şu toz karışımlarından yapmıştım. Onu geri getirmek için… Ama karışımları yediğimde *başkalarını* buldum."

"Başkaları mı?" dedi Tach pek doğal olmayan bir sakinlikle.

"Evet evet, arkadaşlarımı diyorum işte."

Tachyon artık emindi. Delinin tekine çatmıştı. Keşke limuzini çağırtsaydı. İstenmeyen dostunu ekip toplantıya yetişmenin bir çaresini aramaya başladı, alacağı bağışların iptal edilmesini göze alamazdı. Üstelik bir an önce bu adama veda etmezse, Ülkü bilir başına daha neler… Tam bu sırada, taksi durağına çıktığını bildiği bir ara sokağı gözüne kestirdi. Elbette orada bu adamdan-

Trips yine saçmalamaya başlamıştı. "Sen bir anlamda tüm asların babası sayılırsın, dostum. Ve hep insanlara yardım ediyorsun. Eh, ben de insanlara yardım etmeyi istiyorum, o yüzden düşündüm ki bana as olmayı öğretebilirsin, kötülükle savaşmayı, sonra da belki-"

Yüzbaşı daha her ne istiyorsa istesin, sözleri ara sokağa giren ve lastikleri cayır cayır bağırtacak kadar sert bir frenle aniden duran bir arabanın sesiyle kesildi. Tach ise bebekliğinden beri içine işleyen hayatta kalma güdüsünün kontrolü ele almasıyla hemen dönüp, artık bir ölüm kapanı haline gelen sokaktan kaçmak için koştu. Trips bir o yana bir bu yana dönerken şaşkınlıktan afallamış bir leyleğe benziyordu. Kafasını bir arabaya bir de kaçıp giden Takisliye çevirip duruyordu.

İyyyk! Çat! Kaçış yolunu tıkayan ikinci bir araba. Araçların içinde kaynaşan birtakım figürler - tanıdık figürler. Akrabalarının açıklanamaz bir biçimde aniden Dünya'da belirivermelerinin sebebini düşünecek vakti yoktu Tachyon'un; bunun yerine hızla

kalkanlarını kaldırdı ve güçlü bir zihinsel saldırıyı geri püskürttü. Gücü bir mızrak gibi atıldı, kalkanlar titredi, düştü ve saldırganlardan biri yere yığıldı.

Bir ikincisini denedi, ama kalkanlar dayandı. *Çok kalabalık*. Onları kol kuvvetiyle alt etmeyi denemenin zamanı gelmişti. Zihinlerindeki sızıntı basit bir adam kaçırma girişimine işaret ediyordu, ama sonra kuzeni Rabdan'ın bileğinden sarkan kesici sürgüyü gördü. Gerçekten pis bir silahtı ve rağbet gören bir suikast aletiydi. Kurbanın göğsüne bir kez batırıldı mı kalp dururdu. Çabuk, temiz ve basit bir çözüm. Bir döner tekmeyle Rabdan'ı kenardaki çöp tenekelerine doğru savurdu. Hurdası çıkmış çöp tenekeleri büyük bir tangırtıyla etrafa dağılırken, çürümüş çöp kokusuyla birlikte, ciyaklayıp tıslayan birkaç sokak kedisi de ortaya çıktı. Kesicinin gümüşsü diski Rabdan'ın elinden düşüp yuvarlanınca Tach alete doğru atıldı.

Gözünün ucuyla Yüzbaşı'nın başını tuttuğunu ve inleyerek vıcık vıcık kaldırıma düştüğünü gördü. Kalkanlarının püskürttüğü bir zihinsel saldırı daha oldu, fakat eski silah ustası Sedjur'un savurduğu copa karşı kalkanları hiçbir şey yapamadı; kafatası bir ışık ve acı dalgası eşliğinde patlarken Tachyon uğradığı ihanetle derinden sarsılmış durumdaydı, keşke, keşke bir *tabancası* olsaydı.

♠

"… şu ötekini de mi getirdin?"

"Ne bir şahit ne de ceset bırakalım demiştin."

Rabdan'ın somurtkan, savunmacı sesi kat kat pamuğun altından geliyor gibiydi. Ayrıca şu öteki ses de… olamaz! Tach şuurunu kaybetmiş olmanın karanlığına geri dönmek isteyerek gözlerini sıkı sıkı yumdu. Her şey olurdu ama Benaf'saj'ın, *Kibr*'in varlığı olmazdı.

Yaşlı kadın içini çekti. "Çok güzel, belki denetleyici olarak işe yarar. Alıp diğerleriyle birlikte kabine götürün." Rabdan'ın ayak sesleri, bir sürükleme sesi eşliğinde uzaklaştı.

"Oğlan iyi iş çıkardı," dedi Sedjur, Rabdan yorumundan alınmayacak kadar uzaklaştığında. "Buradaki yılları onu güçlendirmiş. Rabdan'ı alt etti."

"Evet, evet. Şimdi git. Torunumla konuşmam gerek."

Sedjur'un ayak sesleri giderek duyulmaz olurken Tach ölü numarası yapmaya devam etti. Zihni uzandı, geminin varlığına dokundu (kesinlikle Courser tipi bir savaş gemisiydi), Takisli

zihinlerinin tanıdık kalıplarını ve iki, hayır *üç* insanın paniğini hissetti. Ve en sonunda, dokunuşu bir korku ve nefret akınını, hüzünle karışık bir pişmanlığı beraberinde getiren başka bir zihinle karşılaştı. Kuzeni Zabb onun tüy gibi dürtüşünü fark ederek bir karşı saldırıda bulundu ve Tachyon'un kusurlu kalkanı darbenin bir kısmının sızmasına izin verdi. Baş ağrısının yoğunluğu arttı.

"Bilincinin yerinde olduğunu biliyorum," dedi Benaf'saj sohbet edercesine.

Tach içini çekerek gözlerini açtı ve hayattaki en yaşlı akrabasının biçimli hatlarına baktı. Geminin duvarlarındaki opal parıltısı kadının gümüş beyazı saçlarının etrafında bir hale oluşturuyor ve yüzünü bir ağ gibi kaplayan kırışıklıkları vurguluyordu. Ancak tüm bu harabenin altında bile, birkaç kuşak erkeği büyüleyen o müthiş güzelliğin izlerini görebilmek mümkündü. Rivayete göre, Alaa ailesinden bir adam, onunla geçireceği bir gece için her şeyini feda etmişti. Yaşadığı mutluluğun ödediği bedele değip değmediği merak konusuydu, zira Benaf'saj ertesi sabah onu öldürmüştü. (Ya da en azından öyle söyleniyordu.) Zarif topuzundan sıyrılmış bir tutam saçım eğri büğrü olmuş eliyle düzeltirken solgun gri gözleri neredeyse ilgisiz denebilecek bir sükûnetle Tachyon'u inceliyordu.

"Beni münasip bir biçimde selamlayacak mısın, yoksa Dünya'da geçirdiğin zaman sana görgü kurallarını unutturdu mu?"

Tachyon ayaklandı, kadına doğru eğildi ve tek dizinin üzerine çöktü. Kadın da uzun ve kuru parmaklarıyla yüzünü kavrayıp onu yakınına çekti ve çatlak dudaklarıyla alnından öptü.

"Hiç bu kadar sessiz değildin. Evdeyken gevezeliğini bir kusur addederdik." Tach sessizliğini korudu, ilk soruyu soran olup da pozisyonunu kaybetmek istemiyordu. "Sedjur savaşmayı öğrendiğini söylüyor. Dünya sana bir de ketum olmayı mı öğretti?"

"Rabdan beni öldürmeye çalıştı."

Kadın ne bu ifadenin pervasızlığından etkilenmiş ne de Tach'ın düz, düşmanca ses tonundan alınmıştı. "Herkes senin Takis'e geri dönüşünü dört gözle bekliyor değil."

"Ayrıca Zabb da gemide."

"Evet, bundan da çıkarılması gereken sonuçları çıkarabilirsin işte."

"Anlıyorum." Tachyon başını çevirdi, duyduğu tiksinti dilinin arka tarafında ekşi bir tat bırakmıştı. "Geri dönmüyorum, insanlar

da öyle.”

Kadının ince parmakları torununun çenesini birer pençe gibi kavradı ve yüzünü kendine doğru çevirdi. “Seni somurtuk velet. Ailene karşı görevin ve sorumlulukların ne olacak?”

“Peki ya erdem arayışım ne olacak?” diye karşılık verdi Tachyon, Takis yaşamının en az aileye karşı ödevler kadar önemli ve baştan aşağı çelişkilerle dolu öğretisini ortaya atarak.

“Sen Dünya’da kendini eğlendirirken evde zaman durmadı. Ortadan kaybolduğunda Shaklan Dünya’ya giden gemiyi takip ettiğinden şüphelendi. Ama büyük deney hakkında endişeleri olan bir tek sen değildin. Diğerleri de izledi, ama virüsün salınmasını engellemek için kaçıp gitmek yerine kaynağa saldırdılar. L’gura, o anasız hayvan, on beş diğer aileyle birlik olup geldi.” Kadın başını eğip ellerine baktı, bir anda çok ama çok yaşlı görünmüştü. “Saldırıda çok kişi öldü. Zabb olmasaydı *hepimiz* ölmüştük.” Tach alt dudağını ısırarak, yokluğu için öne sürebileceği bahaneleri zorlukla kendi içinde tuttu. “Aradan o kadar yıl geçip de hâlâ gelmememize bakıp, neler yaşanmış olabileceğini hiç mi merak etmedin?”

Göğsüne soğuk bir bıçak saplanmış gibi hisseden Tach zar zor “Babam?” diyebildi.

“Başına bir darbe aldı. Vücudu yaşıyor ama aklı gitti.” Tach bunu duyunca adeta bir hissizliğin içine düştü, büyükannesinin sonraki sözleri çok uzaktan gelir gibiydi. “Sen gittiğin için hükümdar asasına Zabb heves etti ama pek çoğu onun hırsından ürktü. Tahta çıkışını engellemek için amcan Taj hükümdar naibi oldu, ama bu arada senin bulunmana karar verildi, zira Shaklan’ın bedeninin daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyoruz...”

Sabahın acı ayazında babası kavrulmuş fındık dolu bir külahı ona uzatır, bu arada bir seyyar satıcı soylulara reverans yapıp yaltaklanırken… Shaklan işlerine gömüldüğü ve küçük oğluna at binmeyi öğreteceğine dair verdiği sözü unuttuğu için, Tach hüzünle bir kapı ağzında oyalanırken. Toplantı bittiğinde babasının kolları kocaman açılırken. O kucağa koştuğunda babasının güçlü kolları ona sarılır ve kendisini güvende hissettirirken, ipekli kravat çenesini gıdıklar ve babasının sıcacık erkek kokusuna karışan parfümünü burnuna çekerken…

Zihinsel saldırı derslerinden birinde babası onu uyluğundan vurduğunda hissettiği korkunç acı. Shaklan bunu neden yaptığını

açıklamaya çalışırken her ikisinin de gözyaşlarının birbirine karışması… Tisianne'in ölümün bu yanındaki her şeye katlanma, zihinsel kontrolünü asla yitirmeme zorunluluğu. Bir gün hayatının buna bağlı olabileceği ihtimali… Jadlan'ın intiharını öğrendiklerinde, bir şişe şarabı paylaşıp ağlarlarken, şömine ateşinin babasının yüzündeki çizgilere yansıması…

Tach yüzünü ellerine gömüp hıçkırdı. Benaf'saj onun acısını hafifletmek için ne zihniyle ne de bedeniyle bir hamlede bulundu ve Tach ondan nefret etti. Fırtına kendi kendine dindiğinde, yaşlı gözlerini ve burnunu büyük büyük büyükannesinin verdiği bir mendille sildi. Göz göze geldiklerindeyse büyükannesinin bakışlarında… bir acı ifadesi mi görmüştü yoksa? Tach emin olamadı ve ne gördüğünden emin olana dek o an gelip geçmişti bile.

"Sürü yavrularına karşı etrafı kolaçan eder etmez yola çıkacağız. Bir Sürü saldırısına karşı koyacak kadar iyi silahlanmış değiliz ve tayf uçuşuna geçmek için de kalkanlarımızı indirmemiz gerekiyor. Ne yazık ki," diye devam etti kederli bir sesle, "insan türünün çok az üyesini kurtarabildik. T'zand'ran büyük ihtimalle bu gezegeni yok edecek." Tach buna karşı çıkmak için başını hızla salladı. "Bana katılmıyor musun?"

"Bence insanlar seni şaşırtabilir."

"Sanmam. Ama en azından verilerimizi topladık." Büyükannesi onu soğuk, gri bakışıyla olduğu yere çiviledi. "Elbette gemide serbestçe dolaşabilirsin, ama lütfen insanların yanına yaklaşma. Bu sadece onları telaşlandıracak ve yeni yaşamlarına uyum sağlamalarını güçleştirecektir."

Benaf'saj telepatik bir emir gönderdi ve ince bir kadın odaya girdi. Tach şaşırarak, en son gördüğünde oyuncak bebeklerden oluşan bir ailenin bakımıyla kendini eğlendiren ve sevimli gerçek bebekleri olması için onunla evleneceğine söz versin diye Tach'ı sıkıştıran beş yaşındaki yaramaz veledin büyüyüp yetişkin bir kadın olduğunu fark etti. Ama kadın istese bile artık Tachyon'la asla evlenemezdi. Bu gemide bulunması ve hareme kapatılmamış olması onun bir *bit shuf*'di olduğu, yani tehlikeli çekinik genler taşıdığı veya üremesine değmeyecek genetik değeri nedeniyle kısırlaştırılmış olduğu anlamına geliyordu.

Tachyon'a bakıp gözlerini kırpıştırdı. Hüzünlü bir ifade mi vardı yoksa gözlerinde? O kadar hızlıca gelip geçen bir bakıştı ki bu, ne olduğunu anlamak olanaksızdı. Derken kadın saygıyla eğildi.

“Efendim, beni takip ederseniz…”

Tachyon büyükannesine son bir reverans yaptı ve Talli’yle birlikte oradan ayrıldı. Yürürken aralarındaki sessizliği nasıl bozacağını düşünüyordu. Havadan sudan konuşmanın münasip olmayacağına karar verdi - *Talli elbette büyümüştü, aradan on yıllar geçmişti!*

“Bir hoş geldin de mi yok, Talli?” Geminin içlerine doğru ilerlerlerken, önlerinde uzanan kıvrımlı koridor cilalı sedefler gibi parıldıyordu.

“Siz bir vedayı çok görmüştünüz.”

“Mecburiyetten dolayı.”

“Başkaları da bu mecburiyetle yaşıyor.” Kadın etrafına huzursuz bir bakış atıp sıkı ve mahrem telepatik konuşma moduna geçti. *Zabb seni öldürmeye niyetli. Benim getirdiklerimin dışında hiçbir şey yiyip içme. Ve arkanı kolla*. Tachyon’un avucuna küçük, keskin bir hançer kaydırdı ve Tach da hançeri hızla kol yeninin içine gizledi.

O kadarını tahmin etmiştim. Ama yine de uyarın ve silah için teşekkürler.

Eğer şüphelenirse beni öldürür.

Benden öğrenmeyecek. Zihinsel oyunlarda hiçbir zaman bana denk olamamıştır.

Ama kadın buna inanmamış gibiydi; Tach bir anda utançla kalkanlarının ne kadar laçka olduğunu fark etti. Onları güçlendirdi ve kadın rahatlayarak başını salladı.

Daha iyi.

Hayır, berbat. Bu ölümcül bir durum. Ciddi bir ifadeyle kadına baktı. *Takis’e dönmek gibi bir niyetim yok*.

Kabinin kapısına gelmişlerdi ve gemi itaatle ona açıldı.

Kadın ellerini omuzlarına koyarak onu hafifçe içeri doğru itti. *Dönmek zorundasın. Sana ihtiyacımız var*.

Kapı kayarak kapanırken Tach belki de Talli’nin sandığı kadar iyi bir müttefik olmayacağına karar verdi.

♣

Tom Tudbury hayatının en kötü günlerinden birini geçiriyordu. En kötü günü 8 Mart’tı, Barbara’nın Steve Bruder’la evlendiği gün. Ama bu gün de, 8 Mart’a epey yakındı. Sokak serserisinden aldığı tuhaf cihazı Tachyon’un kliniğine götürdüğü sırada, beyaz kabuklu

deniz salyangozuna benzer bir gemi bulutların arasından çıkıp yanına yanaşmış ve onu gemiye davet etmişti. Belki *davet etmişti* yerine *gemiye binmeye zorlamıştı* demek daha doğru olurdu. Zihnine buz gibi pençeler geçmiş gibiydi, kabuğunu sakin sakin açılan bir kargo kapısından içeri sokmuştu. Sonra kendini dev bir odada ayakta dikilirken bulmuştu, kabuğu yanında yatıyordu ve arada olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Komik opera oyuncuları gibi sarı-beyaz üniformalar giymiş birkaç ince adam öne çıkıp onun üzerini ararken, biri de hızla kabuğun içine dalmış, tuhaf siyah top ve yarısı içilmiş altılı bira paketiyle dışarı çıkmıştı. Altılı paketi salladığında bir kahkaha tufanı kopmuştu. Sonra tuhaf topu incelemeye koyulmuşlardı; konuştukları dil müzik gibiydi, kelimelerin arasında anlamsız uzun boşluklar vardı. Cihaz, omuz silkmeler eşliğinde yuvarlak salonun bir kenarı boyunca uzanan bir rafa kaldırıldı. Onu yakalayanlardan biri nazikçe kapıyı işaret etti. Hareketindeki nezaket Tom'un en kötü kuşkularını sildi - belli ki Sürü'nün eline geçmemişti. Nedense kibarlığı o yaratıklarla bağdaştıramıyordu.

Kapıdan geçip yılankavi bir koridora çıktılar; duvarlar, tavan ve yer cilalanmış sedef gibi parlıyordu. İlerledikçe, kemerli tavanlar önlerinde aydınlanıyor ve onlar geçtikten sonra kararıyordu. Duvarlardan birinde gülrengi çizgilerden oluşan bir iz vardı, bir çiçeğin taç yapraklarına benziyordu. Bu bölüm aniden açıldı ve Tom lüks bir kabinin içine doğru itildi.

İçeri girmesiyle gevrek, dişi bir kahkaha yükseldi ve geniş, yuvarlak bir yatağın ortasına kıvrılmış güzel kadını hemen gördü.

"Eh, pek yakışıklı değilmişsin," dedi kadın gözleriyle onu ölçüp biçerken. Tom göbeğini içine çekti ve *keşke tişörtüm temiz olsaydı*, diye düşündü. "Ben Asta Lenser. Söyle bakalım, sen kimsin?" diye sordu kadın. Tom korkmuştu ve korku onu temkinli olmaya zorluyordu. Başını sağa sola salladı. "Of, siktir be! Anlaşana, ikimiz de aynı boka bulaşmış durumdayız."

"Ben bir asım, dikkatli olmam gerekir."

"Aman ne büyük başarı! Ben de öyleyim."

"Öyle mi?"

"Aynen, Yedi Tül Dansı[44] benden sorulur." Uzun, zarif kollarıyla kendi etrafında bir desen çizdi. "Salome'den çok daha iyiyimdir." Tom şaşırmış görünüyordu. "Sen hiç baleye gitmez misin?"

“Hayır.”

“Aptal.” Kadın geniş, şekilsiz bir çantanın içini karıştırıp bir paket beyaz toz, bir ayna ve bir kamış çıkardı. Elleri o kadar çok titriyordu ki şeritleri doğru düzgün oluşturmak için beş kez denemesi gerekti. Kokaini burnuna çekti ve derin bir iç çekişle rahatlayarak arkasına yaslandı. “Nerede kalmıştık? Ah, evet, gücüm. İnsanları dans ederek büyüleyebilirim. Özellikle de erkekleri. Ama uzaylılar tarafından kaçırıldığında pek zavallı kalıyor. Yine de Majesteleri beğendi. Zavallı gücümle ondan epey bir bilgi kopardım ve onu … diri tuttum.” Bacak arasına doğru muzır bir hareket yaptı.

Tom kadının ne ve kim hakkında konuştuğunu merak etmişti, ama bu bulmacayı çözecek kadar umursadığı da söylenemezdi. Odanın içinde ilerleyip geminin ana gövdesine ait bir çıkıntı gibi görünen alçak bir sıraya çöktü. Sıranın üzerindeki kalın, işlemeli yastığa yerleşirken, çatırdayan yapraklardan gelirmiş gibi bir ses çıktı ve odayı tatlı bir koku doldurdu.

O sıranın üzerinde ne kadar yayılıp kendine acıdığından emin değildi. Takisliler! Ah Tanrım! Onlara ne yapacaklardı acaba? Ya Tach? Yardım edebilir miydi? Acaba haberi var mıydı? Lanet olsun!

“Hey,” diye seslendi Asta. “Özür dilerim. Bak, ikimiz de asız, bu işten sıyrılmak için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı.”

Tom başını sallamakla yetindi. Ona güçlerini arkada, kabuğunda bıraktığını nasıl anlatabilirdi?

Kibrit sesi sessiz odada yankılandı. Tach yanan mumu gereksiz bir dikkatle izledi. Alevin ışığı geminin duvarından yansıyor ve mum hoş bir çiçek kokusu yayıyordu. Cebinden bir çeyreklik çıkarıp sunağa koydu. Altın Takis paralarının arasında tuhaf görünüyordu. Küçük, inci kabzalı hançeri kaldırdı, babasının ruhunun salınması için hızla bir dua okudu ve işaretparmağının ucuna küçük bir kesik attı. Kan yavaşça şişip kesiğin üzerinde belirdiğinde Tach parlayan kan damlasını çeyrekliğe dokundurdu. Çömelip aile sunağının önünde bağdaş kurdu; bir yandan parmağını emiyor, bir yandan da küçük hançeri evirip çeviriyordu.

“Pek iyi bir silah sayılmaz.”

Zabb kapıya yaslanmış, kollarını göğsüne kavuşturmuştu. Boyu bir seksen civarındaydı, sırım gibi bir vücudu, geniş bir göğsü ve bir

dövüş ustası ya da uzun mesafe yüzücüsününkine benzer omuzları vardı. Dalgalı, parlak gümüşi saçları yüksek alnından geriye, beyaz-altın sarısı tuniğinin hemen yakasına düşüyordu. Soğuk gri gözleri metalik kristal görünümünü güçlendiriyordu. Adamda en ufak bir sıcaklık emaresi yoktu. Ancak güç ve iktidar, boyun eğmeye zorlayan bir hava vardı.

"Düşündüğüm bu değildi."

"Düşünmelisin."

O an nedense Tach, belki Zabb'ın omuzlarının duruşu ya da başını eğiş şeklinden dolayı eski zamanları hatırlamıştı… Aile siyaseti araya girmeden önceki zamanları… kendi annesinin ölümünü Zabb'ın annesiyle bağlantılandıran fısıltılara aklı ermeye başlamadan önceki günleri… Beş yaşındaki bir Tach'ın büyüleyici kuzenine hayranlıkla baktığı zamanları…

"O yaşlı Tu'shula'nın yavrularından birini ilk köpeğim olarak bana verdiğin zamanı hatırlıyorum."

"Yapma, Tis. O zamanlar geçmişte kaldı, artık ölü birer hatıra."

"Benim olacağım gibi mi?"

Göz göze geldiler. Gri ve leylak. Bakışlarını ilk kaçıran Tach oldu.

"Evet." Zabb zarif manikürlü eliyle uzun bıyığını burdu ve favorilerini düzeltti. Asabi görünüyordu. "Takis'e varmadan önce seni öldürmeye niyetliyim." Sanki havadan sudan söz eder gibiydi.

"Aileyi istemiyorum. Ben dünyada kalmak istiyorum."

"Fark etmez. Sen yaşadığın müddetçe hükmedemem."

"Peki ya insanlar?"

"Onlar laboratuvar hayvanları, ikinci aşamaya geçeceksek işe yararlar." Zabb çıkmak için döndü.

"Zabb, bize ne oldu?"

Kuzeninin omuzları çöktü, sonra askeri katılığına geri döndü. "Yetişkinliğini görecek kadar yaşadın." Kapı bir fısıltı sesiyle kayarak kapandı.

İki adam, mor Sam Amca takımlı, kıvranıp duran bir adamı aralarında sürükleyerek içeri girdiğinde Tom ve Asta bir anda yerlerinden sıçradılar. Adamlardan genç olanı bir dizinin üzerine çöküp hippinin geniş paltosunun ceplerini hızla aradı ve içine mavi

bir toz doldurulmuş küçük bir şişe çıkardı. Daha yaşlı olanı şişeyi aldı, kapağını açtı ve dikkatle içindeki tozu kokladı. Bir kaşı yukarı kalktı.

“Bu, Tisianne’in yanında olan mı?” dedi İngilizce.

“Evet, Rabdan.”

“Peki arkadaş gibiler miydi?” Yaşlı adam donuk gözleriyle Tom’u kesti.

“E-evet.”

“Bu, bir çeşit ilaç. Ve bir ilaç yüksek dozda alındığında korkunç sonuçlara yol açabilir. Umarım saygıdeğer kuzenim yüksek dozun nasıl tedavi edileceğini biliyordur. Yoksa arkadaşı ölebilir.” Bir kez daha, sinsi kedi gözleriyle Tom’a baktı.

Rabdan’ın yanındaki genç adam bir parmağını dudağına bastırıp tereddütle konuştu: “Zabb’a sormamız gerekmez mi?”

“Saçmalama, Tisianne’in insan arkadaşlarına ne olacağı Zabb’ın umurunda değil.”

Diz çöküp şişenin içindekileri hippinin sarkık dudaklarının arasına boşalttı. Tom yarı yarıya dikildi, itirazı dudaklarının ucuna kadar gelmişti, ama Rabdan’ın tek bir bakışıyla olduğu yere çöktü. Odadaki herkesin gözleri fal taşı gibi açılmış, yerde yatan adama dikilmişti; Asta olanları heyecanla izlerken dudaklarının arasından dilinin ucu görünüyordu; Tom korkuyla bakıyordu; genç Takisli endişeliydi; Rabdan ise durumun keyfini çıkarıyordu.

Yerdeki adam kıvrandı, döndü ve bir an yerden bir hükümdar edasıyla, mavi mavi parlayan bir şekil yükselirken herkesin soluğu kesildi. Uzayın derin karanlığıyla aynı renkteki kukuletalı cüppesinin içinde gözleri bembeyaz alevler gibiydi ve cüppesinin altında parlayan yıldızlar, nebulalar, galaktik sarmallar görünüyordu. Takisliler öne atıldılar ve karşılarındaki garip şekil hızla ve rahatça yerin altına geçerken elleriyle havayı kavrayabildiler.

Tachyon kabinine döndü ve yüzüstü yatağına uzanıp ellerini çenesine dayayarak ne yapınası gerektiğini düşündü. Zabb’la yaptığı kısa görüşme sadece onun değil, insanların da tehlikede olduğunu gösteriyordu. Benaf’saj ne demiş olursa olsun insanların deneylerde kobay gibi kullanılacağı belliydi.

Geminin *Cehennem Kedisi* olduğunu anlaması çok sürmemişti:

kuzeninin en sevdiği biricik gemisi. Bu nedenle geminin komutasını alma girişiminin başarısızlıkla sonuçlanacağı açıktı. *Bu* gemiyi idare etmesi mümkün değildi. Gemi yetiştiricilerinin, kuzeninin yeni gemisinin ıskartaya çıkarılması gerektiğini, böylece tekrar çalışmaya başlayabileceklerini söylemek için geldikleri günü hâlâ hatırlıyordu. Gemi vahşi, kibirli ve eğitilemezdi. Bu kadarı Zabb için yeterli olmuştu. Övgüde cimrilikleriyle ünlü diğer aileler arasında bile Zabb gezegenin en iyi gemi eğitimcisi olarak bilinirdi. Ve meydan okunmaya gelemezdi. Dokuz yaşındaki Tisianne o gün babasıyla birlikte yörüngedeki eğitim merkezindeydi. Zabb gemiye girmiş, güçlü koşum ışınları serbest bırakılmış ve gemi dosdoğru galaktik merkeze doğru uzaya fırlamıştı. Hiç kimse Zabb'ı bir daha görebileceklerini düşünmemişti, ama iki hafta sonra gemi ve adam topallayarak eve dönmüşlerdi. Artık gezegendeki hiçbir şey, fatihinin emri altındaki *Cehennem Kedisinden* daha uysal olamazdı. Artık tek bir adama aitti.

Eh, Bebek*'le benim ilişkimiz de öyle!* diye düşündü Tachyon kendini savunurcasına.

Mesele şuydu ki, *Cehennem Kedisi* sadece zihin gücüyle kontrol edilemezdi. Yine de askeri bir gemiydi, yani gövdesine montelenmiş kumanda masaları vardı ki ölümcül bir yara alırsa mürettebat onu eve geri götürebilsin. Ama Tach bu kumanda masalarını kullanarak geminin kontrolünü ele geçirmeye çalışırsa, gemi onun verdiği emirleri basitçe görmezden gelir ve Zabb'ı çağırırdı. Tach her ne kadar bire bir zihin mücadelesinde Zabb'ı alt edebilirse de, gemide on dokuz Takisli daha vardı.

O halde ne yapmalıydı? Belli ki komuta Benaf'saj'daydı. Ve eğer o, Tachyon'la tutsakların Dünya'ya geri gönderilmesi emrini verirse… Hemen yataktan indi ve *Kibr*'ini aramaya çıktı.

Benaf'saj köprüde öfkeyle Andami'ye bakıyordu, Sedjur ise *Cehennem Kedisi*'nin lütufkâr bir edayla yere yansıttığı verilere kaşlarını çatmıştı. Genç adam kıpır kıpırdı.

"Tutsağa neden bilinmeyen bir madde içirdiğini söyler misin lütfen?"

"Rabdan yaptı," dedi Andami suratını asarak.

"O halde ikiniz de kafasızsınız - o bunu yaptığı, sen de yapmasına izin verdiğin için. Şimdi yeteneklerini bilmediğimiz yabancı bir yaratık gemide serbestçe dolaşıyor."

"Yine hareket etti," dedi Sedjur. "Beşinci katta. Yok, ikiye geri

indi. Şimdi de senin kabininde.”

Benaf’saj hoşnutsuzlukla burun kıvırdı.

“Neden herkesin bu kadar kızdığını anlamıyorum. *Cehennem Kedisi* bize onun nerede olduğunu söyleyebilir.”

“Çünkü duvarlar ve katlar arasında hareket edebiliyor ve bulunduğu yere vardığımızda çoktan başka bir yere gitmiş oluyor,” diye açıkladı yaşlı kadın özenli bir sabırla, sanki bir geri zekâlıyla konuşurmuş gibi.

Tach, ana güvertedeki üçlünün dikkatini çekmemeye çalışarak bir adım öne çıkıp hız koltuklarından birinin arkasını tuttu ve zihniyle incecik bir ilmek attı. Kalkanların ardına sızmakta çok yetenekliydi ama Benaf’saj’ın da kalkanlarını kusursuz hale getirmek için iki bin yılı olmuştu. İlk engeli aşarken Tach’ın boğazı kurumuştu ve kalbinin gümbürtüsünü kulaklarında duyuyordu.

İkinci seviye. Burası daha da alengirli. Dikkatsiz casusları Benaf’saj’ın keyfi isteyene kadar sonsuz zihinsel döngülere hapsedecek tuzaklar mevcut.

Bir kalkanın kenarını kaldırdı ve anında hatasını kapatmak için hızlı bir koruma örüverdi. Örgüsü, *Kibr*’inin zihninin ortasına bir kar tanesi gibi süzüldü ve pürüzlü köşeyi düzeltti. Bir tanesini daha geçmişti. Yaşlı iblis kaç seviye kullanıyordu acaba?

Baaammmm! Darbenin gelişini görememişti bile. Bir alarmı tetiklemiş, akkor beyazı bir tabaka yangın gibi kabarmış ve hızla üzerine kapanmıştı. Beynindeki her bir sinaps yanmış gibi hissediyordu; çürük bir ceviz, kabuğunun içinde nasıl takırdarsa zihni de kafatasının içinde sağa sola çarpıyor, çürük bir ceviz gibi takırdıyordu sanki. Yerde, kıçının üzerinde hızla geriye doğru kaydığını fark edince, tırnaklarım *Cehennem Kedisi*’nin sedef parlaklığındaki zeminine geçirmeye çalıştı. En sonunda duvara çarptığında ciğerlerindeki hava boşalıverdi.

Benaf’saj gözlerini ona dikmişti, yüzünde hem eğlenen hem de sinirli bir ifade vardı. Tach ise yanaklarının kızardığını hissetti.

“Kalkanlarımı kaldırmıştım!” diye bağırdı nefes nefese ve mantıksızca. Feci bir istismara uğramış gibi hissediyordu.

“*Benim mi* zihnimi kontrol edeceksin, aptal velet! Kıramayacağım bir kalkan bile yapamıyorsun daha. Sen daha ağlak bir veletken bezini değiştirdim ben senin. Hakkında bilmediğim hiçbir şey yok.” Benaf’saj arkasını döndü, kırılgan bedeninin her bir çizgisinde artık onunla bir işi kalmadığını belli eden bir ifade vardı.

Tach bunu görünce utançtan boğulur gibi oldu. “Onu buradan çıkar,” dedi yaşlı kadın, omzunu Sedjur’a doğru sallayarak. “Ve bu kez kabinine *kilitle*.” İkinci emir gemiye verilmişti.

Sedjur taş gibi bir suratla elini uzatıp onu yukarı kaldırdı ve kabinine dönüş yolunda ona eşlik etti. Tach, omuzları çökmüş, başını öne eğmiş halde, kendini beş yaşındaymış gibi hissederek aceleyle önden gitti. Yaşlı adam onu kabinine bırakıp oradan ayrıldıktan sonra Tach gümüş matarasından birkaç büyük yudum aldı. Brendi harap olmuş sinirlerini gevşetse de zihinsel melekelerini iyileştirmedi. Bir plan yapmaya çalışarak lüks kabininin içinde bir ileri bir geri volta attı ancak aklına *hiçbir şey* gelmeyince paniğe kapılmaya başladı. Gemide serbestçe dolaşan şeyin ne olduğunu merak etti. Acaba…

Gemide tutulan insanların kimler olduğunu tam olarak belirlemeye karar verdi böylece. Tanıdık bir dişinin zihnine dokundu. Asta Lenser, Amerikan Bale Tiyatrosu’nun başbalerini. Kadın bir adamı düşünüyordu. İktidarsız bir adamı. Adamın tıknaz, terli bedeni boşalmak için çaresizce üzerinde hareket ederken, öylesine bir güce sahip bir adamın iktidarsızlığının ne kadar ironik olduğunu düşünüyordu. *Herkesin en korktuğu adam-*

Davetsiz misafirliğinden utanan ve kendini bir röntgenci gibi hisseden Tach geri çekilerek başkalarını aradı. Kliniğin kapısında yanına yanaşan deliye benzer kimse yoktu, Trips’in yararsız addedilip ıskartaya çıkarılmadığını umdu.

Tuhaf bir şey vardı. Nereyse katı sayılacak kadar sertçe engellenmiş bir zihin. Anlık bir dehşet duygusu yükselmeseydi onu asla fark edemezdi, ancak bu duygunun hızla bastırılmasıyla kaynağı kaybetti. Belki de gemide dolaşan şey buydu. Daha öteleri aradı, aradı ve…

“Kaplumbağa!” diye haykırdı, şaşkınlık ve endişeyle ayağa fırlamıştı.

Araştırmasını daraltıp iyice odakladı, zihinsel anlamda kulak misafiri olabileceklerin uyuduğunu sanması için bir yanılsama yarattı ve Kaplumbağa’ya temas etti. Beklediğinden daha zor olmuştu. İlk kısa temasında Kaplumbağa ona tanıdık gelmemişti ve aniden zihninde belirerek adamı sarsmak istemiyordu. Adamı onun varlığından yavaş yavaş haberdar edecek yollar aramaya başladı, ne var ki her geçen dakika biraz daha umutsuzluğa kapıldı. Kaplumbağa’nın zihninde karanlık ve boğucu duygulardan bir sel

vardı adeta: korku, öfke, yas, yalnızlık ve ezici bir ümitsizlik.

Başkasının işine burnunu sokuyormuş gibi hisseden ve Kaplumbağa'nın, üstüne vazife olmayan özel meselelere karıştığını düşünmesini istemeyen Tach, böylece karşı tarafın zihninde ani bir şaşkınlık ve temkinli bir ilgi kıvılcımı çakana kadar, adamın ilkel kalkanlarını sertçe dürtmeye başladı ve en sonunda Kaplumbağa'nın dikkatini çekmeyi başardı.

Kaplumbağa.

Tacky, sen misin?

Evet. Tach karşı tarafta güvensizlik ve şüphe hissetmişti. Bu da içine oturdu, ama yine de Dünya'daki en eski dostuna ne olduğunu merak etti. *Ben de senin gibi tutsağım.*

Ah, şu bahsettiğin öbür ailelerden biri mi yaptı bunu?

Hayır, bunlar benim ailem. Deneyin sonuçlarını görmek ve beni bulmak için gelmişler. Kaplumbağa'nın şüphesi bıçak gibi keskindi. *Seni bu işin içinde olmadığıma nasıl ikna edebilirim?*

Edemeyebilirsin.

Dostum, sen eskiden böyle değildin.

Yaa, öyle. Düşünce acıyla bilenmişti. *Ayrıca eskiden kırk yaşın üzerinde ve yalnız da değildim, üstelik önümde ölümden başka bir yol görünmüyor da değildi.*

Kaplumbağa, ne oldu? Sorun ne? Bırak yardım edeyim.

Sen ve türünün geri kalanının Dünya'ya virüsü getirdiği zaman olduğu gibi mi?

Eski acısı ve suçluluk duygusu bir anda geri geldi, hem de yıllardır olmadığı kadar güçlüydü. O yıllar boyunca kliniği kurmuş, adı kötüye çıkmaktan ziyade temize çıkmış, "çocuklarının" pek çoğu tarafından sevilmişti. Bu yıllar, suçluluk duygusunu törpülemişti. Şimdi, ikisi birbirlerinin karşısında çırılçıplaklardı ve Tach kendi acısı karşısında Kaplumbağa'nın sapkın bir tatmin duyduğunu hissediyordu.

Seni nasıl yakaladılar?

Çok zor olmadı. Zihnimi kontrol etmiş olmalılar, çünkü dosdoğru onlara uçtum.

Dışarıda ne işin vardı ki? dedi Tach sinirlenerek, mantıksızca suçu Kaplumbağa'ya atmaya çalışıyordu.

Sana boktan bir bowling topu getirmeye çalışıyordum, hani belki birkaç el oynamak istersin diye. Sen ne yaptığımı sandın?

Bilmem, bu yüzden soruyorum ya, diye terslendi Tach, zihninin

sesi en az Kaplumbağa'nınki kadar huysuzdu. -

Çok acayip bir toptu, sokak çocuklarından aldım.

Şimdi nerede?

Kabuğun içinden alıp odadaki bir rafa koydular.

Hangi oda, bana göstersene.

Kaplumbağa'nın hiddeti asit gibi yakıcıydı ama söyleneni yaptı. Tach ise bu alete neden bu kadar taktığını bilmiyordu, içinde bulundukları açmazı düşünmemek konusunda bir bahane olduğu içindi muhtemelen.

Kaçma ihtimalimiz olup olmadığını düşünüyorum, dedi uzun bir aradan sonra. *Senin telekinezi yeteneğin, benim zihin kontrol gücüm ve büyük-büyük kuzinim Talli'nin verdiği hançerle başarabiliriz sanırım. Daha önce kendi kendine kaçmayı denemediğin iyi olmuş.*

Ben… yapamam.

Anlamadım?

Yapamam, dedim.

Tach bir anda geçmişe döndü; bu sözleri söyleyen Kaplumbağa değil, oydu. Jetçocuk'un mezarının basamaklarında durmuş, titreyerek ağlıyor, aslında yardım etmeyi *istediğini* ama yapamadığını söylüyordu. Kaplumbağa ona vurmuştu; asın telekinezi gücü güçlü, görünmez bir yumruk gibi çarpmış ve onu basamaklardan alaşağı etmişti. Ama o, Kaplumbağa'ya vurmak istemiyordu, sadece anlamak istiyordu.

Kaplumbağa neden? Neden yapamazsın?

Kabuğum yok. Yüce ve Kudretli Kaplumbağa bu serserilerin ciğerini söküp alabilir, ama ben yapamam. Ben sadece eski basit Tom'um, Tom - Kaplumbağa kendini aniden geri çekmesine rağmen cümlenin geri kalanı Tachyon'a rahatlıkla ulaştı.

Tom Tudbury.

Neyse ki ismin Tachyon için bir anlamı yoktu. Yani Kaplumbağa'nın gizli kimliği hâlâ gizliliğini koruyordu.

Sorun değil, dedi Kaplumbağa'yı sakinleştirmek istercesine. *Zaten büyük ihtimalle işe yaramayacaktı. Kafamdaki plana göre onları bir bir indirecektik, ama sen daha kapıyı açmadan* Cehennem Kedisi *Zabb'ı çağırır ve hep birlikte tepemize binerlerdi. Üstelik onları alt etmeyi başarsak bile ilk sorunum öylece duruyor olurdu*: Cehennem Kedisi*'ni nasıl kontrol edebilirim?*

Kimi?

Gemiyi. Zeki bir türdür.

O zaman biraz şaşırmış olsa gerek, çünkü gövdesinde dolanan bir herif var.

Sen gördün mü? Ne-

"SEN!" dedi bir ses, kelimeye bütün hiddetini yükleyerek.

Tach'ın gözleri hızla açıldı, o özel telepatik bağlantıyı sürdürmek için gereken odağını kaybetti. Kabinin tam ortasında tuhaf, mavi mavi parlayan bir figür vardı. Hızla dönüp yataktan kalkarken hançeri gömleğinin yeninden eline kaydırdı. Bir bıçak dövüşü pozisyonu alırken, boş eliyle de önündeki figürü şaşırtacak karmaşık bir el hareketi yapmaya başladı. Güçlü zihin kalkanlarının ardından bir telepatik sonda gönderdi ve kuvvetli bir engelle karşılaştı.

"Ah, bırak şu elindeki, seni rezil adam! *Bana* zarar veremezsin."

"Beni endişelendiren o değil, daha çok *senin bana* karşı niyetinden kuşkuluyum."

Yaratık yükseldi; tuhaf gözleri, hatları olmayan yüzünde birer kıvılcım gibiydi. "Bunların hepsi *senin* suçun. O uyuşturucuya batmış hippiyi bu saçma sapan işten vazgeçirmeye çalıştım, ama ele avuca sığmıyor ki! Asların babasıymış, hıh! Oysa bu tür ergen sorumsuzluklarını asla onaylamayan çok iyi bir babası vardı. Sen burnunu sokmasan dünyada işler gayet iyi gidecekti. Bizi uzaydan getirdiğin maddelere maruz bırakman yetmezmiş gibi şimdi bir de başımıza *aileni* çıkardın. Koskoca bir aşiret resmen! Tek umudumuz, onların da tıpkı senin kadar işe yaramaz ve sakar olması. Önce virüsü kaybet, sonra salınmasına izin ver, arkadaşlarının ve sevdiklerinin tutsak edilip tartaklanmasına, akıl hastanelerine tıkılmasına izin ver ve-"

"SESSİZLİK!" diye kükredi Tachyon. *Ah Blythe*, diye inledi ve bu düşünce ateşin üzerine dökülen bir su gibi, alevlenen öfkesini yatıştırdı, geriye sadece çamur ve küllerden oluşan yapış yapış artıklar kaldı.

Yine de patlaması ziyaretçisini etkilemiş gibiydi. Adamın dudakları sımsıkı kapanmıştı ve daralan burun deliklerinden kesik kesik nefes alıyordu. Sonra, üstün bir vakarla yere doğru akıp gözden kaybolmaya başladı. Tachyon bir an, sadece kısa bir an bakakaldı. Bu adam yararlı olabilirdi ve aptalca davranarak onu kaçırmıştı. Kurnazlığı ve insanları anlayıp yönlendirme becerisiyle övünürdü. İşte şimdi, bu yeteneklerinin gerçekten işe yarayıp yaramadığını anlama zamanı gelmişti.

İleri atıldı. “Hayır, yalvarırım durun beyefendi. Kabalığım ve görgüsüzlüğüm için af dilememe izin verin.” Hayalet durakladı, yerden yukarıda sadece başı ve göğsü kalmıştı. “Sizinle tanışma şerefine nail olmadım. Ben, Dr. Tachyon.”

“Evren Gezgini.”

“Beni affedin. Bugün büyük bir baskı altındaydım. Siz geldiğinizde dikkatim dağılmış durumdaydı, yoksa kudretinizi en başından fark ederdim.”

Gezgin pişmiş kelle gibi sırıttı, sonra yüzünü ilahi bir sükûnet ve bilgelik ifadesi kapladı. Tachyon bunu görünce kurnaz ve incelikli davranmasına gerek olmadığını fark etti. Bu adamın karşısında, en kaba yaltaklanmalar bile iş görürdü.

“Lütfen kalın. Zihnim bir girdap gibi dönüp duruyor, eminim sizinle birkaç dakikalık bir sohbet bile çok yardımcı olacaktır.” Gezgin zarafetle yerden yukarı yükseldi ve bir koltuğa oturdu. Oturur oturmaz da bedeninin hatları daha katı ve anlaşılır oldu.

Demek maddeleşebiliyor, diye düşündü Tachyon.

“Diğer tutsakları gördünüz mü?”

“Evet. O zavallı ahmak Trips kabine götürüldüğünde blucin ve tişört giymiş ufak tefek tıknaz bir adam ve göz kamaştıracak kadar güzel genç bir kadın gördüm.” Gezgin, dilinin ucuyla üst dudağını yaladı.

“Siz neredeydiniz?”

“Ben… mevcuttum,” dedi Gezgin ihtiyatla. “Şansımız varmış ki serbest kaldım. Benim yerime öbür kasıntı aptallardan biri ortaya çıksaydı kim bilir neler olurdu! Düşüncesi bile ürpertici. Benim esenliğim zerre kadar umurlarında değildir.” Tachyon’a baktı, belli ki onu da bu cümlesine dahil ediyordu.

Tach şu diğer kişiler ve uyuşturucuya batmış hippiler meselesini anlamıyordu. Meadows’la alakalı bir konuydu belki de? Ancak şu anda Evren Gezgini’nin ortaya koyduğu metafizik problemler yerine adamın yetenekleriyle daha çok ilgileniyordu.

“Gezgin, sanırım *senin* yardımınla kaçıp Dünya’ya geri dönebiliriz.”

“Öyle mi?” Gezgin’in sesinde şüpheli bir tını vardı.

“Kaplumbağa, Yüzbaşı ve kadının tutulduğu kabine geri dönüp-”

“Yüzbaşı artık orada değil.”

“Ne?”

“Artık *ben* varım ve şimdi buradayım.”

“Ha… tamam… pekâlâ, her neyse. Kabine dönün ve onlara hazır beklemelerini söyleyin. Sonra Zabb’la avanesini geminin uzak ucuna çekin.” Tachyon başını yana eğdi ve tuhaf müttefikini ölçüp biçti. “Rapor vermek üzere buraya geri dönmek zorunda kalmasanız zaman kazanırız. Sizinle telepatik olarak temasta kalmam için zihin kalkanlarınızı indirmeniz mümkün mü?”

“Hayır! Uzaylı bir röntgencinin zihnime girmesine izin mi vereyim yani? Söz konusu bile olamaz.”

Tachyon çileden çıkarak karşısındaki adama baktı. “Zihninizde neler olup bittiğiyle ilgilenmiyorum. Benim istediğim-”

Kapı kayarak açıldı ve Gezgin hâlâ oturur durumdayken zarifçe yere akarak kaçtı. Zabb askerlerinden beşiyle birlikte odaya daldı. Tach çenesini kapadı ve masum bir merakla onlara baktı.

“Nerede o?” diye hırladı Zabb.

Tach bir parmağıyla yeri işaret etti. “Şu tarafa doğru gitti.”

İşler hızla karışıyordu. Önce hippi ortadan kaybolmuş, sonra mavi mavi parlayan hayalet kayıplara karışmıştı ve Takisliler biraz dağınık biçimde olsa da sıcak takibe başlamıştı; derken Tachyon onunla temas kurmuş ve şimdi de telepatik konuşmalarının tam ortasında aniden teması koparmıştı. Tom arkadaşıyla tekrar temas kurmaya çalışıyordu, hatta birkaç kez alçak sesle “Tach?” diye seslenecek kadar ileri gitmişti. Gözlerini kaldırdığında Asta’nın endişeli bakışlarını gördü ve utanarak ellerini saçlarına götürdü.

“Ben… ben Tach’la iletişim kurmaya çalışıyordum da.”

“Tabii.” Kadının onun delirdiğini düşünmesi zaten yerlerde sürünen ruh haline pek iyi gelmemişti.

Kaplumbağa burada olsaydı bana böyle bakmazdı, diye düşündü içerlemekle bitkinlik arasında gidip gelirken. Asta telaşla kabuğunun üzerine çıkıp tutunmaya çalışırken, o da kabinden dışarı fırlayarak Takislileri çil yavrusu gibi dağıtır, Tach’ı kurtarır ve onları muzaffer bir edayla eve geri uçururdu. Ya da daha iyisi, Takislileri, onları eve uçurmaya zorlardı. Sonuçta kabuğunda yolcular için yer yoktu ve dış zırhının ne kadar sızdırmaz olduğunu bilmiyordu. Uzayın derinliklerinde boğulup kalmaları aptalca olurdu.

Yumruğunu uyluğuna geçirip baştan çıkarıcı ama anlamsız hayallerini yarıda kesti. O Kaplumbağa değildi; sadece Tom

Tudbury'ydi, otuz yılda iki blok öteye taşınmayı anca beceren New Jersey çocuğu. Gözlerini kapatıp Kill Boğazı'nda seyreden gemilerin hayali gölgelerini, karanlık, bilinmez sulara yansıyan ışıklarını seyretti. Ve birden, en sonunda bir maceraya atıldığını fark etti, her ne kadar bu macerayı kendisi seçmemiş olsa da…

Asta'dan gelen tiz bir çığlıkla gözlerini açtı. Yaratık geri dönmüştü.

"Ben Evren Gezgini," diye ilan etti ve sanki bir tezahürat beklermiş gibi durakladı. Asta ve Tom büyülenmiş gibi ona bakıyorlardı. "O tuhaf küçük adam, bizi esir alanların tam yerlerini belirleyeyim ve sizleri bilgilendireyim diye beni buraya gönderdi. Kendisi pek tehlikeli ve işe yaraması kesinlikle mümkün olmayan bir kaçış planı üzerinde çalışıyor."

Asta yatakta emekleyerek ilerledi ve zarifçe dizleri üzerinde doğruldu. "Gemide istediğin gibi dolaşabiliyorsun," diye fısıldadı. "İstesen Dünya'ya da dönebilir misin?"

"Evet."

Asta kollarını açtığında bembeyaz teninde köprücükkemiklerinin izi göründü. "Beni de yanında götürür müsün?" diye mırladı.

Tom ona öncelikle adamın doğru söyleyip söylemediğini nereden bildiğini sormak istedi. Sonra da velev ki uzayın soğukluğuna ve boşluğuna dayanabiliyorsa kızı nasıl götürebileceğini…

Asta kuğu gibi boynunu büktü ve saçlarını eliyle topladı. Hareketleri, sımsıkı kıyafetinin içindeki küçük, dik göğüslerini kıpırdatıyor, ince kumaşın altındaki göğüs uçları sert tümsekler gibi görünüyordu. "Bana yardım eden insanlara karşı çok cömert olabilirim, ayrıca patronum da senin gibi eşsiz yetenekleri olan bir adama ilginç bir teklifte bulunabilir."

Vaziyetin tutarsızlığı karşısında Tom'un nefesi kesildi. Bu kadının gerçekten de gözleri önünde soyunarak şu yabancıyla düzüşüp düzüşmeyeceğini merak etti. Herhalde adam daha acil meseleler olduğunu fark edecekti. Ama Evren Gezgini zokayı fena yutmuştu. Asta salındıkça, nefesi sıklaşmış, iki yanındaki elleri seğirir olmuştu. Omzunun üzerinden kapıya doğru gergin bir bakış attığında Tom adamın pürüzsüz mavi yüzünde şehvetle korkunun mücadelesini gördü. Şehvet kazandı.

Adam nefes nefese "Kabul ediyorum," dedi ve yatağın kenarına tırmandı. Asta çoktan blucinini çıkarmaya başlamıştı. Pantolonun

altında açık pembe tayt vardı. Hızla taytından ve sıkı bluzundan sıyrılarak kollarını açtı. Gezgin de inleyerek onun ince, beyaz vücudunun üzerine uzandı ve çılgınlar gibi sevişmeye başladılar.

Tom hem utanmış hem büyülenmiş bir halde, insanların çok rahatsız bir durumda kaldıklarında ortaya çıkan o küçük detaylara olan takıntısıyla kızın ayaklarının çok çirkin olduğunu fark etti. Parmakları nasır ve yaralarla kaplanmıştı, bir başparmağı sürekli puanta kalkmaktan morarmıştı.

On dakika sonra hâlâ iş üzerindeydiler ve Asta giderek artan bir aksilikle "Hadi! Hadi" diyordu. Mavi kıçı çılgınlar gibi bir ileri bir geri sallanan Gezgin'den düzenli, sert inleme sesleri çıkıyordu.

Bu sırada kapıdan bir bot sesi gelince Asta nefesini tuttu ve hemen ardından da çılgınca bir çığlık kopardı; Gezgin onu sıkı sıkı tutmuş ve kadının ince bedeninin *içinden* akarak yatağın derinliklerinde kaybolup gitmişti. Tom da neredeyse kendini kaybetmiş durumdaydı, hızla yatağa koşup Asta'nın iyi olup olmadığına baktı. Kadın ölü gibi kıpırtısızdı, Tom uzanıp onun çıplak omuzlarından birine dokundu. Asta tekrar çığlık attı ve Tom bu ani hareket karşısında irkilip dengesini kaybederek kafaüstü yatağa çakıldı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış Takisli yatağa bakıp "Yüzbaşı, o-" diye bağırırken kapının kapanmasıyla sözünün arkası duyulmadı.

Hemen ardından Evren Gezgini geri döndü.

"Pekâlâ! İçtenlikle umuyorum ki Takislilerin seks oyuncağı olmazsın. En temel erotik yeteneklerden bile yoksunsun."

"Yoksun muyum!" diye ciyakladı Asta, Tom'u bir kenara iterek. "Asıl sen bir türlü-"

"Peki ya sen neye sırıtıyorsun bıdık?" diye kükredi Gezgin. Tom sırıtmamıştı, yani tam anlamıyla sırıtmamıştı, ama durumun absürtlüğü yüzünden kıkırdadığı doğruydu.

"Senin için yaptıkları planı biliyor musun?" diye devam etti Gezgin. "Diri diri kesim! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Seni niye kaçırdıklarını anlamıyorum. Asların en değersizi olmalısın. Bir kâse jöle gibi titriyorsun ve gönülsüz bir bakire gibi sızlanıp duruyorsun." Ona bir yastık fırlatan Asta'ya doğru öfkeli ama aynı zamanda içerlemiş bir bakış attı.

Tom en sonunda patladı. "Buradan siktir olup gider misin? Def ol! Çok zeki olduğunu sanıyorsun ama sen de aynı bizim gibi tutsaksın. Bu gemiden gidemiyorsun. Gidebilseydin çoktan giderdin.

Şimdi def ol. Def ol!” Tom tavukları kışkışlayan bir adam gibi kollarını sallayarak ona doğru atıldı. Gezgin de yüz hatları sertleşmiş bir halde gitti.

“Hangi cehenneme kayboldun?” Tachyon sinirli sinirli volta atarken aniden durdu. “Bir gemiyi araştırmak ne kadar vakit alır ki-” Gezgin kabin duvarından yarı yarıya geçmişken geri çekilmeye başladı. Tachyon öne atıldı. “Dur, lütfen bekle. Özür dilerim… Gerginlik işte… Ne buldun?”

“Saldırganlarımız beni ararken geminin altını üstüne getiriyorlar. Beni nasıl takip ettiklerini bilemiyorum gerçi. Hiç şüphesiz çok yakında buraya gelirler-”

“Peki ya *Kibr*’im? Saçlarında mücevherler olan yaşlı kadın?” diye açıkladı Gezgin’in boş boş baktığını görünce.

“Hiçbir fikrim yok.”

Tach dilini tuttu, Benaf’saj’ın nerede olduğunun o kadar önemli olmayabileceğine karar vermişti.

“Pekâlâ, boş ver, deneyeceğiz artık. Kabin kapılarının soluna doğru duvarda küçük bir çıkıntı olacak. Kapılardaki otomatik sistemi etkisiz hale getiren bir panel. Benimkini aç ve sonra-”

“Hayır.”

“Affedersin ama…” diye kibarca söze girdi Tach ancak aniden durarak haykırdı: “Ne?”

“Beni duydun, hayır dedim. Bu kaçış planını başarıyla yerine getirebileceğine dair en ufak bir inancım yok, o yüzden bunun bir parçası olmayacağım. Üstelik kapının önünde katılaşmış ve korunmasız bir halde durursam şu haydutlar üzerime çullanıp bana zarar verebilirler.”

“Sadece bir anlığına ama.”

Gezgin kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini haşmetli bir edayla uzaktaki duvara dikti. “Hayır.”

“Lütfen?”

“Hayır.”

Tachyon da kollarını göğsünde kavuşturdu. “Lütfen, lütfen, lütfen?”

“Hayır.”

“Seni mızmız, aşağılık ödlek!” diye bağırdı Tach. “Hepimizi

tehlikeye atıyorsun. Bu işte kurtulmamızı bir tek sen-”

Ama Gezgin gidiyordu. Tach bir duvar nişine atıldı, zarif kıvrımlı bir vazoyu eline geçirdi ve hızla uzaklaşan asa fırlattı. Vazo tayfın içinden geçip duvara yapıştığında Gezgin ona nefret ve aşağılama dolu bakışlarla baktı. Tüm olanlar Tachyon’u sarsmış, şiddetli tepkisi nedeniyle içi biraz öfke biraz da ümitsizlikle dolmuştu. İpek boyunbağmı çıkarıp yakasını açarak nefes almaya çalıştı. Bu türden tepkileri aşmak, tüm insanlarla nazik bir ilişki kurmak için uzun yıllar boyunca öylesine güçle çabalamıştı ki!.. Ve şimdi tüm kontrolünü yitirmişti. Tutumu… Bir an durdu ve duruma uyacak kadar berbat bir benzetme bulmaya çalıştı.

Tutumu *Zabb*’a benzemişti.

Kendi kendine dövünmek iyi gelmişti ama asli sorunu ortadan kaldırmıyordu. Akıntıya karşı kürek çekiyorlardı.

Ve bu da benim suçum, diye düşündü Tachyon, bir anlığına bile dik kafalı asın rüşvetle tavlanmış olabileceğini düşünmeden.

♣

Bir saati neredeyse dolmuştu. Kendisini ancak bir sebze kadar değer verdiği bir adamın bedenine tutsak eden zalim ve umursamaz bir evrenin kaprisli davranışlarına içten içe köpürürken, Takislilerin uzay gemisinde ruhsal durumları gitgide daha histerik hal alan arama ekiplerinden kaçmaya çalışıyordu. Ama bu çok sürmeyecekti. Biraz daha gecikirse o moron Meadows’a dönüşecekti ve bu durumda uzaylılar ona zarar verebilirdi. Üstelik Gezgin şu an konuk olduğu bedenin sahibinden ne kadar tiksinse de Mark olmadan yaşayamayacağını biliyordu. Kapıların, duvarlarda kadim çiçek yapraklarına benzer solgun izler bıraktığını fark etmişti. Bazıları otomatik olarak, bazıları muhtemelen telepatik bir emirle açılıyordu ve bazılarının da Tachyon’un tarif ettiğine benzer erişim panelleri vardı. Otomatik olarak açılmayan birini aradı. Dışarıdan sağlamca kilitliymiş gibi görünen bir kapı…

♠

Mark yavaşça kendine geldi. Gözlerini kırpıştırdı… sonra bir daha kırpıştırdı, çünkü etraf *karanlıktı*. Bilincinin yerinde olduğundan emin olana dek elleriyle yüzünü ve başını sıvazladı. Ama hâlâ karanlıktı. Öne doğru hamle yapınca uzun burnu bir

duvara çarptı. Bir eliyle acıyan burnunu tutarken kasvetli karanlığı süzdü. Yavaşça kollarını uzatarak hücresinin ebatlarını anlamaya çalıştı. Küçüktü. Dolap içi kadar. Hatta bir tabut kadar.

Bu fikir iç karartıcıydı, böylece onu düşünmeyi bıraktı ve neler olduğunu anlamak için Gezgin'in bulanık hatıralarını bir araya getirmeye çalıştı.

"Uzaylılar, dostum. Of, bu kötü işte."

Peki ya Tachyon… o da tutsak mıydı? Evet, bu doğru gibiydi. Kendini öfkelenmiş hissediyordu, Gezgin bir şey yaptığı ya da yapmadığı için… Mark içini çekti ve elleriyle bir kez daha yüzünü ovuşturdu. Evet, Gezgin'den bahsediliyorsa bu doğru olmalıydı. Bir anlığına, asık suratla öteki kişiliğinin sosyal ve duygusal yetersizliklerini düşündü.

Saatin kaç olduğunu merak etti. Filiz, anaokulundan dönmüş olmalıydı. Tütün dükkânı açık olduğu sürece Susan ona göz kulak olurdu, ama dükkân kapandığında onunla kim ilgilenecekti? Elbette Susan, Mark dönmeden onu yalnız bırakmazdı. Küçük hücresinde volta atmayı denedi, ama kesif karanlığı ölçüp biçemiyor, duvarlara toslayıp duruyordu.

"Buradan çıkıp Dr. Tachyon'a yardım etmem lazım. O ne yapılacağını bilir." Deri kesesinin içini karıştırıp bir şişecik çıkardı. Gözlerine doğru kaldırıp şişeyi süzdü, ama ne olduğunu anlayamadı, içindeki tozun rengini anlamak şöyle dursun, şişeyi bile göremeyeceği kadar karanlıktı.

"Of, lanet olsun ya! Şimşek çıkarsa bu kapıyı yakıp kül eder, ama Yıldızışığı karanlıkta işe yaramaz. Ayçocuğu ise…" Geçit vermez duvarı şöyle bir yokladı. "Bunu patlatabilir mi acaba?" Şişeyi keseye geri koyup yeni bir tane çıkardı. Tereddüt edip geri koydu ve başka birini denedi. En sonunda iki şişecik çıkardı. Başı, şaşkın bir leylek gibi bir o şişeye bir öbür şişeye dönüyordu. Şişecikleri kaldırıp başını ellerinin arasına aldı.

"Bir şeyler yapmam lazım. Ben bir asım yahu! İnsanlar bana güveniyor. Bu bir sınav ve değerimi kanıtlamam lazım."

Beyhude yere kesesini karıştırmaya devam etti. Geminin hareket ettiğini, onları Neptün'ün yörüngesinden dışarı çıkardığını ve Filiz'den, zihinsel açıdan asla dört yaşın üzerine çıkamayacak olan güzel, altın saçlı kızından uzağa götürdüğünü hissedebiliyordu. Harikalar Diyarı'ndaki Alice'e benzeyen sevgili kızının ona ihtiyacı vardı. Üstelik o da kendisine ihtiyaç duyulmasına muhtaçtı.

Parmakları bir şişenin etrafında kasıldı. Şişeyi keseden çıkarıp “Ah, siktir et,” diye mırıldandı.

Kapağını açıp içindekileri kafaya dikti. Seçiminin doğru olup olmadığını sonradan görecekti.

♣

Talli ona yemek getirmişti. Zamanında, henüz evden ayrılmamışken en sevdikleri: içlerine lezzetli et ve meyveler doldurulmuş krepler. İlk lokması boğazına takılınca yemeğin kalanını tuvalete boşalttı. Huzursuzca attığı volta ona sol bacağına giren krampların dışında bir şey kazandırmamıştı, bu yüzden banyodaki tuvalet masasından bir fırça alıp saçlarını tarayarak sakinleşmeyi denedi. Kafatasına adeta masaj yapan sert fırça darbeleri iyi gelmiş, omuzlarındaki gerginlik biraz olsun gevşemişti.

Derken *Cehennem Kedisi* hafifçe sallandı ve zihninde yüksek, sinirli bir “AH!” sesi yankılandı. Belli ki bu gemi ıstırabını sessizce yaşamanın erdemine inanmıyordu.

Gezgin mi acaba? diye merak etti. O korkak tavuk sonunda bir şeyler yapmaya karar mı vermişti? Ya da belki Kaplumbağa psikolojik engelini aşmış, kapıyı söküp attıktan sonra Zabb’ı jöle kıvamına getirmiş olabilir miydi?

Cehennem Kedisi telekinetik anlamda öyle bir gürültü koparıyordu ki, kimsenin Kaplumbağa ile yapacağı korumasız bir konuşmayı fark etmeyeceğini düşündü. Zihniyle uzandı.

Siktir be, bu ne!

Özür dilerim, seni ürkütmek istememiştim.

Kaplumbağa’nın zihninde bir tehlike belirtisi yoktu. Tach içini çekti. *Anlaşılan bizi kurtarma aşamasına gelmemişsin*.

Yapamam, diye yanıtladı Kaplumbağa hüzünle. *Sana söylemiştim*.

Tom, dedi Tach usulca ve ancak Kaplumbağa’nın nefesini tuttuğunu fark ettiği zaman adamın gizli kimliğini bildiğini ifşa etmemesi gerektiğini hatırladı. Eşelemeye devam etti. *Deneyemez misin? Bir kerecik denesen…*

YAPAMAM! Daha kaç kere söylemem gerek? Üstelik şişenin dibini görmüş bir sarhoşun aynı şekilde yapamayacağını söyleyip durduğunu ve ben anlayışlı davranmayınca epey incindiğini de hatırlıyorum. Eh, şimdi yer değiştirdik, Tach. Sen anlayışlı ol bakalım.

Yüzüne tokat gibi çarpan bu söz canını acıtmıştı. Kaplumbağa’ya

olan borcunu biliyordu, ama geçmiş günahlarının yüzüne vurulması hiç hoşuna gitmemişti. Bunlar sonuçta… geçmişte kalmıştı işte. *Virüs bizzat senin hücrelerine kodlandı…*

Biliyorum. Nasıl unutabilirim ki? Boktan hayatımı mahvetti! Sen, Jetçocuk ve soktuğumun Takislileri. Beni rahat bırak yeter.

Kaplumbağa'nın Tachyon'u gerçekten engelleyecek zihinsel kabiliyeti yoktu, ama anlamlı sayılabilecek her bir düşüncesini kalın bir öfke battaniyesinin altına gömebilir, okunmayı ve mesaj göndermeyi zorlaştırabilirdi. Tach birkaç derin nefes aldı ve kendine, karşısında Dünya'daki en eski arkadaşının durduğunu hatırlattı. Kaplumbağa'nın zihnini kontrol ederek onu duygusal engelini aşmaya zorlayıp zorlayamayacağını merak etti. Hayır, Kaphımbağa'nın travması böylesi bir çekiç tekniğiyle ulaşılamayacak kadar derinlere gömülmüştü. Belki babası sahip olduğu yeteneklerle… Tach kendi kendine sarıldı ve içini büyük bir keder kaplarken öne arkaya sallanmaya başladı.

Derken kulağına ulaşan bağrış-çağrış sesleri, çığlıklar ve patırtılar onu gerçeğe geri getirdi. Kapıya bakıp kaşlarını çattı ve seslerin gitgide yaklaştığını fark edince yavaşça yatağa doğru geriledi. Sesler daha da yaklaştı. Çok çok yakına. Ve o anda kapıdan içeri kocaman, gri bir yumruk daldı. Kütük gibi parmaklar açılan gediği tutarak kapının büyük bir bölümünü kopardı. *Cehennem Kedisi* inledi ve yarasından akıllı geminin kanı işlevini gören berrak, yoğun bir sıvı aktı. Sıvı hızla, donmuş, küçük dereciklere dönüştü. Tach dehşetli bir büyülenmişlikle kapının parça parça koparılıp atılmasını izledi. Derken yamuk yumuk delikten dev gibi, yapılı, pürüzsüz gri tenli, kel ve pörtlek alınlı bir adam yavaş yavaş içeri girdi. Üzerinden sarkan Takisliler, yılbaşı ağacına asılmış süslere benziyordu.

"Zihnini patlatın!" diye bağırdı Zabb yaratığın yüzüne bir yumruk sallarken. Adam sırtındaki bir askeri alıp ona doğru fırlatırken geri çekildi.

Takislilerden biri yaratığın büyük gücüyle bile yerinden kıpırdamamıştı. Adamın dağ gibi bedeninin üzerinde zarif bir yüzü ve azimli, gaddar bir ifadesi vardı. Durg at'Morakh bo Zabb. Zabb'ın evcil canavarı. Tach'ın midesi tiksintiyle büzüldü. Zihninde çılgınca dönüp duran fikirlerle kapıya atıldı.

Onun ellerinde olmaz. İstersen kanımda yüz, Zabb ama onun ellerinde olm-

Ve bir metre boyunda, işlenmiş bir çelikle burun burunaydı. Yavaşça başını kaldırıp kuzeniyle göz göze geldi.

Yok, benim ellerimde…

Dudakları pişman ama yırtıcı bir tebessümle bükülen Zabb ileri atıldı. Geri çekilen Tach kaygan zeminde kayıp yere kapaklandı. Düşmek hayatını kurtarmıştı, kılıç başının birkaç santim üzerinden geçti. Bu sırada grotesk gri yaratık da Takislileri üzerinden atmaya ve beyhude yere Durg'a pençeleriyle ulaşmaya çalışıyordu. Tam o anda Benaf'saj odaya dalınca onu gören Zabb kılıcını indirdi; belli ki bir *Ajayiz'et*'in huzurunda göz göre göre cinayet işlemeye hazır değildi. Tachyon birini gördüğü için hiç böylesine sevinmemişti.

Yaşlı kadın odadaki herkesin sinapslarını yakıp kavuran bir zihin enerjisini serbest bıraktı ve yaratık kesilen bir ağaç gibi yere devrildi. Dayak yiyip berelenmiş gemi mürettebatı yerdeki bedenin üzerine üşüşüp adamı sıkı sıkıya bağladılar.

Benaf'saj soğuk gri bakışlarıyla komutanını olduğu yere çiviledi. "Bu hengâmenin sebebini açıklama nezaketini gösterecek misin?"

"Yaratığı bulduk."

"Gerçekten mi?" Sesi buz saçakları gibiydi.

Zabb yanağını ısırıp büyükannesinin bakışlarından kaçındı. "Şey, anlaşılan bir kez daha biçim değiştirmiş."

Benaf'saj, Rabdan'ı bir bakışıyla durdurdu. "Peki şu şişeciklerin adamın değişimiyle bir ilgisi olduğunu düşünebilir miyiz?"

Karşısındaki huzursuzca gırtlağını temizledi. "Mantıklı görünüyor."

"Pekâlâ, neredeymiş bu şişeler?"

"Bilmiyorum, *Kibr*. Belki de gemide bir yere saklamıştır."

"Ya da belki adam sadece insan formundayken bulunabiliyorlardır." Parçalanmış kapıya baktı. "*Che Chu-erh of Al Matraubi*'nin," dedi geminin şeceresini döken tam adını kullanarak, "bu kapıyı onarması vakit alacaktır. Muhafızları dikin. Hem Tisianne'i hem de bu yaratığı gözetleyebilirler, eğer insan biçimine dönerse şişecikleri bulmak için üzerini arayın. İnanıyorum ki o zaman bu gürültü patırtılar da son bulacaktır." İşlemeli eteklerinin çıkardığı hışırtıyla birlikte çekip gitti.

Tach cebinden bir mendil çıkarıp garip tutsağın yanına çömeldi. "Sen kimsin?" diye sordu bir kılıç yarasından sızan kanı yavaşça silerken.

Adam ona bakıp gönülsüzce hırladı. "Aquarius."

“Nasılsın? Ben Tisianne brant Ts’ara sek Halima sek Ragnar sek Omian, ya da bilinen ismimle Dr. Tachyon.”

“Biliyorum.” Tachyon’un sol omzunun üzerinden ileriye doğru soğuk bir bakış attı.

Tach iyice eğilip fısıldadı. “Şapkandan çıkaracak başka numaraların da var mı? Bizi buradan çıkarabilecek ve-” çenesiyle kapıdaki muhafızları işaret etti “ve şunlardan kurtulmamızı sağlayacak bir şeyler?”

Aquarius ona hınçla baktı. “Bir yunusa dönüşüp büyük bir hızla yüzebilirim.”

Adamın sert, öfkeli sesiyle birleşen yüz ifadesi, Tach’ın zor bela tutunduğu sabrını taşırıverdi.

“Patavatsızlığımı bağışla ama içinde bulunduğumuz durumda bunun bize pek faydası olmaz.”

“Burada olmayı ben istemedim, kara sakini.” Aquarius gözlerini kapatıp hem tutsak arkadaşını hem de muhafızlarım görmezden geldi.

Tach kalçasındaki matarayı çıkardı ve bir yandan volta atıp bir yandan da brendiden büyük yudumlar almaya başladı. Yirmi dakika sonra Aquarius’un cildinin çatlayıp soyulmaya başladığını fark etti.

“İyi misin sen?”

“Değilim. Nemli kalmazsam zarar görürüm.”

“Peki bunu neden on beş dakika önce söylemedin?” Aquarius cevap vermedi ve Tach sinirle burnunu çekerek banyoya gidip bir bardak su getirdi. Ne var ki bu suyun yerdeki iri bedenin üzerinde pek bir etkisi olmadı.

“Andami bana bir kova ya da leğen getirir misin?”

Genç adam endişeyle dudaklarını ısırdı. “Burada durmam emredildi.”

“İki kişisiniz.”

“Bir şeyler çevireceksin.”

“Ben senin prensin değil miyim?”

“Evet. Ama yine de bir dümen çevireceksin ve benim de Zabb’dan bir daha azar işitmeye niyetim yok.”

“Soyun kurusun o zaman!” dedi Tach öfkeyle ve telaşlı voltasına kaldığı yerden devam etti.

Sonraki otuz dakika, denizadamının derisini nemli tutmaya çalışan Tach için epey yavaş geçti. Aquarius’un yüzüne bir bardak

su döküyordu ki yerdeki beden aniden titreşip değişti. Karşısında Yüzbaşı Trips duruyordu, adam burnuna kaçan su yüzünden öksürüyordu.

Bu ani dönüşümle şaşalayan Tach haykırdı ve bardağı elinden düşürerek geri çekildi.

Trips aklı karışmış bir halde kabinin içinde göz gezdirdi. Sonra uzun, leyleğimsi bedenine dolanmış iplere baktı. Aquarius'un gitmesiyle cüssesi küçülmüştü, ayağa kalktığında ipler üzerinden kayıp düştü, ayaklarının etrafında karman çorman bir yığın oluşturmuşlardı.

Gözlüklerini çıkarıp hiddetle camlarını temizlerken miyop gözleriyle Tachyon'a bakıyordu. Gözlüklerini taktığında, "Ah be, kahretsin," diye mırıldandı.

Andami aceleyle içeri girip hızla Trips'in ceplerini karıştırdı. İçinde üç tane kullanılmamış şişe olan deri keseyi buldu. Tachyon görebilmek için başını uzattı, parlak renkli tozlar hiç de şüpheli görünmüyordu. Maddeleri eline geçirip onları analiz etme fikri avuçlarını kaşındırdı. Bir insanın biçimini değiştirmeye yarayan bir şey… ve birden kafasına dank etti. Yüzbaşı Trips çatlağın teki değildi; bir astı.

"Yüzbaşı." Elini uzattı. "Size bir özür borçluyum."

"Ha? Bana mı?"

"Evet." Tach adamın gevşek elini kavradı ve içtenlikle sıktı. "Hikâyenizden şüphe etmiştim. Aslına bakarsanız zararsız bir deli olduğunuzu düşünmüştüm. Ama siz bir assınız. Üstelik çok sıradışı bir as. Bu iksirler?"

"Arkadaşlarımı çağırmama yardımcı oluyorlar."

Tach yaklaşarak sesini alçalttı. "Herhalde yanınızda daha fazlası yoktur…" Göz kırptığında Trips ona boş boş baktı. Tach iç çekti. Adam iyiydi hoştu ama kavrayışı çok hızlı sayılmazdı. "Üzerinizde başka gizli saklı şişeleriniz var mı?"

"Ah, hayır dostum. Bu şeyleri yapmak çok uzun zaman alıyor, ayrıca uzaylılarla karşılaşacağımı hesaba katmamıştım. Yani sonuçta Sürü'yü yenmiştik, dolayısıyla… Çok üzgünüm, dostum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten çok çok üzgünüm."

"Yoo, yoo. Bilmeniz mümkün değildi, ayrıca elinizden geleni yaptınız." Bunu duyunca Yüzbaşı'nın gözleri parladı, Tach ise adamın ona gerçekten hayran olduğunu fark ederek kendi yetersizliğiyle kahroldu.

Onu hayal kırıklığına uğratacağım.

Yatağa doğru yürüyüp kendini üzerine bıraktı, elleri tükenmişçesine bacaklarının arasından sarkıyordu. Trips, uzaylının hiç beklemediği bir duyarlılıkla odanın diğer köşesine çekildi ve onu sefil düşünceleriyle baş başa bıraktı. Bir süre sonra Tach omzunda çekingen bir dokunuş hissetti.

"Özür dilerim, dostum, seni rahatsız etmek istemezdim ama şey, merak ettim de… şey, ne kadar sürer… yani bizi buradan kurtarman…" Yüzbaşı'nın sesi kesildi ve uzun yüzü al al oldu. "Anlarsın ya, küçük bir kızım var, şimdiye kadar okuldan eve gelmiştir bile, dükkân da kapanmak üzeredir ve korkarım Susan onunla kalamayacaktır. Filiz, şey, kendi kendine bakamaz da." Uzun parmaklarını ümitsizce kenetledi.

"Özür dilerim. Keşke bir şey yapabilsem. Keşke herkesin düşündüğü lider olabilsem. Ama değilim. Ben düzenbazın tekiyim, Trips, hem kendi insanlarım hem de sizinkiler arasında." Uzun boylu hippi bir kolunu Tach'ın omuzlarına dolarken, Tach da başını Trips'in kemikli omzuna yasladı.

Trips hüzünle başını salladı. "Hiç de çizgi romanlardaki gibi değil. Orada hep iyiler kazanır. Hep doğru zamanda doğru güçleri olur."

"Maalesef gerçek hayatta öyle olmuyor. Çok yorgunum."

"Neden biraz kestirmiyorsun? Ben nöbet tutarım."

Tach ona "Neye karşı?" diye sormak istedi ama teklifin cömertliğini takdir edip ses çıkarmadı. Ayakkabılarını çıkardığında Trips şefkatle üzerini örttü.

Uyku onu ele geçirirken, yatağı ve içkiyi hep bir kaçış olarak kullandığını ve bugün her ikisine de sığınmış olduğunu fark etti. *Doğru zamanda doğru güç*. Bu cümle, bilincinin kıyılarında dolanıp duruyordu. *Doğru güç…*

"Ülkü aşkına!" Örtüyü üzerinden atarak ayağa fırladı.

"Ne oldu dostum, ha, söylesene?"

Trips'in ceketinin yakasına amansızca yapıştı. "Ben salağın tekiyim. Salak! Çözüm başından beri gözümün önündeydi ve göremedim."

"Ne?"

"Ağ cihazı."

"Ha?"

Andami merakla ona baktığı için Tach hemen sesini kısıp

fısıldadı. “O bir bowling topu değil. Bir tekillik atlatıcısı.” Alelacele ayakkabılarını giydi. “Yıllar önce, evi terk etmeden evvel, bir Tüccar Sahip klanıma yeni, deneysel bir ışınlanma cihazı satmak istemişti. Birini göstermiş ve birkaç deney daha yapıldıktan sonra hazır olacağını söylemişti. Bu, o cihazlardan biri olmalı. Ve ana güvertede duruyor.”

Trips onun sayıklamalarından şaşkına dönmüştü. Anladığı tek kelimenin peşinden gitti. “Evet, ama şey, biz ana güvertede değiliz ki.”

“Hep birlikte oraya nasıl gideriz acaba?” Tach saçlarını karıştırdı. “Eğer hep beraber olursak muhtemelen cihazı çalıştırıp bizi eve ışınlayabilirim. Telepatik gücün ne kadar büyükse hata payın o kadar azalır ve yanında taşıyabileceklerin o kadar fazlalaşır. Teori böyle. Elbette Tüccar Sahip biraz sallamış olabilir. İşin içine Ağ girince anlamak zor. Açgözlü tüccarlar ne de olsa!”

“Şey… Ağ ne demek oluyor şimdi?”

“Başka bir uzaylı ırkı, daha doğrusu birkaç uzaylı ırkı, ama bu konuda endişeye mahal yok. Asıl mesele bir tekillik atlatıcısının burada, gemide bulunması ve bizi eve götürebilecek olması. Tabii Kaplumbağa aleti ele geçirdiyse, bu Ağ’ın Dünya’da olduğunu gösterir ki işte bu biraz sorun çıkarabilir.” Tach yüzünü ovuşturdu. “Yok. Her adımda bir sorunla ilgilenelim. Şimdi ana güverteye nasıl gideceğimizi düşünelim mesela.”

“Orada ne oluyor ki?”

“Eh, belli ki yük deposu olarak kullanılıyor ve yük olmadığında -ki bu sınıftan bir gemide durum genellikle böyledir- eğlenceler için kullanılıyor. Danslar falan, öyle düşün.”

Trips şüpheli görünüyordu. “Sanırım birilerini dansa davet etmemiz pek mümkün değil.”

Tach güldü. “Yok.” Yüzü ifadesizleşti. “Ama düelloya davet edebiliriz.”

“Ha?”

“Bir saniye dur. Bunu düşünmem lazım.”

Ve en sonunda, başından beri yapması gerekeni yaptı. Bir Dünyalı gibi düşüneceğine Takisli gibi düşündü.

“Çözdün mü?” diye sordu Trips, Tach gözlerini açtığında.

Tach sırtüstü uzandı ve tanıdık bir zihni aradı.

Kaplumbağa. Bir kurtuluş umudu var.

Öyle mi? Kaplumbağa’nın zihin sesi yenilgi ve ümitsizlikle

doluydu.

Sendeki o cihaz bizi eve götürebilir.

Evet ama-

Çeneni kapa da dinle. Hep birlikte yük alanında olacağız.

Neden?

Bir durur musun! Çünkü hepimizin orada olmasını sağlayacağım. Dikkatleri üzerime çekeceğim, bu arada sen de cihazı almalısın.

Nasıl?

Nasıl olduğunu biliyorsun.

Yapamam.

Tom, yapmak zorundasın! Tek umudumuz bu.

Mümkün değil. Yüce ve Kudretli Kaplumbağa yapabilir ama ben sadece…

Thomas Tudbury'sin - Yüce ve Kudretli Kaplumbağa.

Hayır. Ben sadece kırk yaşım geçkin, fazlasıyla bira içen, doğru düzgün yemek yemeyen ve boktan bir elektronik eşya tamiratçısında çalışan sıradan bir adamım. Kahraman mahraman değilim.

Benim için öylesin. Bana akıl sağlığımı ve muhtemelen hayatımı sen bağışladın.

Bunu Kaplumbağa yaptı.

Tom; Kaplumbağa demir levhalardan, TV kameralarından, ışıklardan ve hoparlörlerden oluşan bir yığın. Kaplumbağa'yı Kaplumbağa yapan, içindeki adam. As olan sensin, Tom. Artık kabuğundan çıkmanın vakti geldi.

Adamın zihninden güçlü dehşet dalgaları yayılıyor, Tach'ın kalkanlarını döverken planından kuşkulanmasına sebep oluyordu. *Yapamam. Beni rahat bırak.*

Hayır, bu meseleyi halledeceğim ve sen de dişinle tırnağınla yardım edeceksin, çünkü eğer yapmazsan boşuna ölmüş olacağım.

Ölmek mi! Sen ne…

Tach telepatik bağlantıyı kopardığında Kaplumbağa'nın kırılgan duygularına çok fazla baskı yapıp yapmadığını merak etti. Eh, artık endişelenmek için çok geçti.

Kibr?

Ne var, oğlum?

Ses tonunuz bizi memnun etmiyor, Ajayiz'et Benaf'saj.

Kadın, onun şahsına olmasa bile makamına duyduğu hürmetten dolayı ses tonunu ayarladı ve resmi bir saygı tınısına büründü.

Arzunuz nedir, klan başı?

Tayfayı toplayın, bir kabul töreni yapılması gerek.

Neyin peşindesin?

Bekle ve gör ya da arzumu reddet ve sonsuza dek merak et, dedi Tach küstahça.

Kadının kahkahası zihninde parıldadı. *Bir meydan okuma. Pekâlâ benim küçük prensim, neyin peşinde olduğunu göreceğiz.*

Herkes güvertede toplanmıştı. Tom etrafına bakınıp kederli bir çığlık attı. "Kabuğum!"

Zabb'ın dudakları acımasız bir gülüşle kıvrıldı. "Ağırlığım boşalttık. Çok fazla yer kaplıyordu."

Tach, Kaplumbağa'nın üzüntüsüne aldırmadı. Gözleriyle hızlıca odayı taradı ve tekillik atlatıcısının hâlâ yerinde durduğundan emin oldu.

"Kızılötesi ve zum lensleri, fitilli döşemeleri vardı ve-" Zabb kahkaha attı. "Seni pislik!"

Zabb yumruğunu kaldırmış halde öne doğru bir adım attı.

"Zabb brant Sabina sek Shaza sek Risala, *soyuma* dokunursan sana karşıma çıkma hakkını tanımam. Seni soysuz bir it gibi gebertirim." Zabb donakaldı ve kuzeniyle yüzleşmek için yavaşça döndü.

"Bu maskaralık da ne demek oluyor?"

"Ilkazam hanesinin üretken bir üyesi olarak, etiyle kemiğiyle soyuma ek yapma hakkımı kullanıyorum."

"Bu insanları mı kucaklayacaksın yani?" diye sordu Benaf'saj.

"Evet."

Kadın onlara buyurgan bir bakış attı. "Bana kalırsa serencamına çok bir etkileri olmayacaktır."

Tach, Trips'le Kaplumbağa'nın arasına doğru bir adım attı ve her ikisinin de bileğini tuttu. "Bu hakka talip olabilecek pek çok kişidense onların bana bağlanmasını tercih ederim." Gözleri Zabb'a doğru kaydı.

"Pekâlâ, bu senin hakkın." Yaşlı kadın, *Cehennem Kedisi*'nin onun için itaatkârca yerden yükselttiği bir sandalyeye oturdu. "Getirdiği yükümlülüklerin ve görevlerin bilincinde olarak, bu evlat edinmeyi kabul ediyor musunuz?"

Üç çift göz ona baktığında Tach başıyla onayladı.

“Ediyoruz,” dedi Asta kararlı bir sesle, diğer iki adam hâlâ tereddüt ederek dikilirken.

“O halde bilin ki, sizler, tüm mirasçılarınız ve vekillerinizle birlikte artık sonsuza dek, Ilkazam Hanesi’ne, oğlu Tisianne vasıtasıyla Sennari soyuna bağlandınız. Her meşgalenizde ihtişamlı olun ve bu hanenin hizmetindeyken şan ve şerefle dolun.”

“Yani şimdi biz Takisli mi olduk, dostum?” diye sordu Trips titreyen bir fısıltıyla.

“Bu tören, zihin körlerini bir haneye bağlamak için yapılır. Telepat sınıfın bir üyesiyle çiftleşmenize izin verilmeyecek, ancak desteğimize ve korumamıza şayan bulunacaksınız.”

“Yani bir tür köleyiz,” dedi Tom öfkeyle.

“Hayır, daha çok kraliyetin özel hizmetkârı gibisiniz. Sıradan hizmetkârlar asla resmi olarak evlat edinilmez.” Tach topukları üzerinde dönerek sert bakışıyla Zabb’ı olduğu yere mıhladı. “Ancak sen kuzenim olarak bana hakaret ettin, *soyumu* küçümseyip istismar ettin. Atalarım adına, kefaretini ödeyeceksin.” Zabb kımıldayamadan Benaf’saj konuştu. “Bu meydan okumayı kabul etmek zorunda değilsin. Lütuf ve nezaketimiz, zihin körleri için geriye dönük olarak işlemez.”

Komutan ona dönüp reverans yaptı. “Ama *Ajayiz’et*, pek sevgili kuzenimle karşılaşabilmek benim için şereftir. Rabdan, vekilim olur musun?”

“Olurum, komutanım.”

“Sedjur, sen de benim vekilim olur musun?” diye sordu Tachyon. Yaşlı adam başını salladı.

Ardından iki adam silah deposuna doğru ilerledi ve Tach da arkadaşlarına katıldı. Ayakkabılarını, ceketini ve işli yeleğini çıkarır ve eklemlerini esnetirken sessizce “Birbirinize yakın durun. Tom, ne yapman gerektiğini biliyorsun, ama Tanrı aşkına elini çabuk tut,” dedi. Tom’un çılgıncasına salladığı başını görmezden geldi. “Bereket versin ki kısa kılıç savunma için avantajlıdır, ama Zabb’ı tutmam güç olacak. Ailemin dikkati benim üzerimde olacaktır. Kimse ne yaptığınızı fark etmemeli. Bir kez aleti ele geçirdiğinizde, sizi eve göndereceğim.”

“Peki ya sen ne olacaksın?”

Tachyon omuzlarını silkti. “Ben kalacağım. Sonuçta bu bir şeref meselesi. Kaçmayacağım.”

“Boktan kahramanlara uyuz oluyorum.”

“Herhangi birinizde saçımı toplayabileceğim bir şey var mı?” Asta bir dizinin üzerine çöküp koca dans çantasının içini karıştırdı. Bir puant ayakkabısı çıkarıp pembe kurdelesini söktü ve Takisli’ye uzattı. Kurdele, Tach’ın metalik kırmızı buklelerinde korkunç görünüyordu.

“Efendim,” dedi Sedjur yumuşak bir sesle. Elinde, kılıç kolunu dirseğe kadar örten zincir zırhtan bir yen ve göz kamaştırıcı bir biçimde işlenip dövülmüş bir kılıç vardı. Kabzasına yarı değerli taşlar kakılmıştı ve etrafındaki çember öylesine incelikli bir telkari işiydi ki dantel gibi görünüyordu.

“O kadar umutsuz görünme, eski dostum.”

“Nasıl? Onun dengi değilsin ki sen.”

“Bunu söylemen çok ayıp. Üstelik beni sen eğitmişken.”

“Onu da ben eğittim. Ve tekrar ediyorum, onun dengi değilsin.”

“Bu zorunlu.” Ses tonu meselenin kapandığını gösteren Tach, sağ koluna zırhı takan yaşlı eğitmenin başının üzerinden muktedir bir ifadeyle uzaklara bakıyordu.

Bir reçine kutusu getirilip de Tach çoraplı ayaklarının tabanını reçineye buladığında Asta histerik bir ifadeyle kıkırdadı. Sonra ellerini ağzına kapatıp büzüldü.

Tach, odanın ortasına doğru ilerledi, uzun zamandır kullanılmamış kaslarına eski yeteneklerini hatırlatmak ve ağırlığına alışmak için meçini birkaç kez savurdu. Güldüğü için Asta’yı suçlamıyordu. Arkaik silahlarla yapılan bu kadim dövüş modern insanlara tuhaf görünüyor olmalıydı, özellikle de uzay yolculuğu yapabilen bir uzaylı ırkı söz konusu olduğunda. Ama Takislilerin kılıç düşkünlüğünün sağlam sebepleri vardı. Atomik ve lazer silahları vardı, ancak canlı gemilerin içinde yapılan yakın dövüşlerde menzili kol mesafesini aşmayan silahları kullanmak daha doğruydu. Bir ateşli silahın ya da ışın tabancasının hedef gözetmeyen bir vuruşu gemiye ciddi hasar verebilirdi; böyle bir durumda tayfanın dövüşü kazanması veya kaybetmesinin bir anlamı kalmazdı. Ayrıca bir de Takislilerin gösteriş budalalığı vardı. Bir salak bile tabanca ateşlemeyi öğrenebilirdi. Ama bir kılıç üstadı olmak, hakiki yetenek gerektirirdi.

Zabb ona katılıp küçümseyen bir sesle “Bu anı yıllardır bekliyordum,” dedi.

“O halde sana bu imkânı bağışladığıma memnun oldum.

Böylesine istediğin bir şeyden seni mahrum etmek yakışık almazdı.”

Kılıçları kısa bir selamlamayla çarpıştı ve ardından çelik çeliğe mücadele başladı.

Tom, eskrimin inceliklerine hâkim değildi ama bu dövüşün televizyonda seyrettiği Olimpik eskrim maçlarına pek az benzediğini görebiliyordu. Dövüşün hızı aynıydı, ama iki adamın ölüm kalım mücadelesinde şiddetli bir yoğunluk göze çarpıyordu. Gözleri birbirine kilitlenmişti ve çoraplı ayaklarının geminin güvertesinden çıkardığı sesler Tach’ın ağır soluklarına, fısıltıya benzer, yumuşak bir kontrpuan oluşturuyordu.

Yoldaşları ona bakıyordu: Trips’in yüzünde umutsuz bir av tazısının ifadesi vardı, Asta dilinin ucuyla dudaklarını yalıyordu. Tom yavaşça başını çevirip sadece birkaç metre uzağındaki bir rafta duran siyah küreye baktı. Telepatik gücüyle uzandı, kendini öylesine zorlamıştı ki alnından ve dudaklarının üzerinden terler boşandı. Ancak sadece devasa, engin bir boşlukla karşılaştı. Cihaz kıpırdamamıştı bile.

Trips inledi ve Tom arkasına dönüp Zabb’ın kılıcının Tach’ın kolunun üstünü sıyırdığını gördü. Kılıcın ucunu kırmızı bir akıntı izledi. Tach, hiç de zarif sayılmayacak bir aceleyle geri çekildi ve kuzeninden gelen vahşi bir saldırıyı ucu ucuna engelleyebildi. Kalın gözlüklerinin ardındaki nemli mavi gözleri çılgın gibi dönen Trips öne fırlayıp Zabb’ın omuzlarını yakaladı. Takisli bir hırıltıyla arkasına uzandı ve hippiyi rahatça odanın diğer ucuna fırlatıverdi. Trips, şaşkına dönmüş bir halde yere kapaklandı, sudan çıkmış bir balık gibi nefes almaya çalışıyordu. Zabb’ın korumalarından birkaçı onu sürükleyerek diğer iki insanın arasına attı.

“Yapamıyorum, yapamıyorum işte,” diye fısıldadı Tom delirmiş gibi.

“Seni mızmız muhallebi çocuğu,” dedi Asta açıkça ve ona arkasını dönüp dikkatini yeniden başlamış olan düelloya çevirdi.

Tach akan terlerin gözüne girmemesi için gözkapaklarını hızlı hızlı kırpıştırıyordu. Aldığı her bir nefes ciğerlerini yakıyordu ve sanki küçük alevler kılıç tuttuğu kolunun kaslarını yalıyordu.

Dikkat et, dikkat et, diyerek kendini zorladı.

Kılıç o kadar hızlı indi ki bir bulanıklıktan ötesi değildi.

Darbeyi keskin bir darbeyle karşıladı, zaten fazlasıyla zorlanmış

kasları titredi.

Bir karşı atak… ama kılıçla değil. Zihniyle. Kalkanının bir parçası titreşerek kalktı. Saldırdı, vurdu ve Zabb zihin saldırısı karşısında tökezledi. Sonra da saldırıya geçti. *Corps a corps.*[45] Yüzüne çarpan Zabb'ın nefesi sıcaktı. Kılıçları, aralarında kilitlenmişti. Tach kasılıp Zabb'ı geriye ittirmeyi denedi ama onun dengi değildi. Zihni gri, aşılmaz bir sur gibiydi. *Hayır, tam öyle değil!*

Tach yana kayıp kasığına yönelen haşin bir diz darbesinden kaçındı, geriye zıpladı ve Zabb'ın bacağının arkasını alttan tekmeledi. Ancak kuzeni, bu kuşatma hamlesi için fazlasıyla hızlıydı. Zabb darbeyi karşılayarak hızlı bir karşı atak ve zihin saldırısıyla yanıt verdi. Saldırı Tach'ın kalkanlarından kaydı.

Görüşü yavaş yavaş kenarlardan bulanıklaşmaya başlamış gibiydi. Takati kalmamıştı. Rüzgârı duruluyordu. *Kaplumbağa!*

Çılgınca, umutsuzlukla üçlü bir seriye kalkıştı. Zabb, hamlesini neredeyse umursamazca savuşturdu. İblis gibiydi. Gülümsemesi hâlâ yerinde duruyor, kıvırcık favorilerinde ancak bir-iki ter damlası göze çarpıyordu. Kirpikleri aşağı inerek bakışlarını gölgeledi ve saldırıya kalktı. Tach'ın midesi ağzına gelirken, Zabb'ın o ana dek kendisiyle eğlendiğini anladı.

"Pes etmek ister misin, kuzen?" diye fısıldadı işkencecisi. "Elbette istersin. Ama yapamayacaksın. Söz verdiğim gibi seni öldüreceğim."

Kuzeninin alaylarına karşılık verecek nefesi kalmamıştı Tachyon'un; durumu inkâr etmekten çok, akan terinden kurtulmak için başını salladı. Umutsuzca fırlattığı zihin saldırısı, Zabb'ın kalkanlarından geri döndü. Sonra, mucizevi bir açıklık gördü. Kılıcı Zabb'ınkini sıyırarak atıldı. Zabb verdiği açığı bir çelik pırıltısıyla korudu ve darbeden kaçınıp Tach'ın kalbine hamle yaptı.

Zaman vuruşu[46] *gafil avla. Ölüm!*

♥

Neredeyse görebiliyordu: Burun deliklerinin belli belirsiz titremesi, o kötücül sırıtış. Steve Bruder aynı edayla Tom'un elini ezmişti. *Siktir!* İçi güçle dolarken, uzuvları karıncalandı ve zihniyle Zabb'ın üzerine doğru atıldı Tom. Uzandı ve…

♦

Kılıç dosdoğru, hızla üzerine gelirken bir anda rotasından saptı. Çok fazla değildi, ama yeterdi. Tachyon kılıcını kaldırdı ve saldırıyı bertaraf etti.

Önünde pek çok hedef açılmıştı. Kalp, karın, omuz kesiği? Tach alt dudağını ısırıp coşkulu bir zafer anı boyunca kılıcının ucunu nefret ettiği bedenin derinliklerine gömmeyi düşündü. Saldırdığında adeta zaman durdu, sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca gözleri birbirine kilitlendi. Kılıcı elinde döndürdü ve kabzasını Zabb'ın çenesine gömdü. Çıkan ses ağacı kesen bir baltanınkiyle eşti. Kılıcı yere düşen Zabb yüzüstü yere kapaklandı. Aniden nefeslerini tutan seyircilerden rüzgâr gibi bir uğultu yükseldi. Tach bir anlığına kılıcına baktı ve sonra kılıcı kenara fırlatıp kuzeninin yanında diz çöktü. Onu nazikçe sırtüstü döndürdü ve iri vücudunu kollarına aldı.

"Gördüğün gibi yapamadım," diye fısıldadı ve gözlerini yakan şeyin gözyaşları olup olmadığını merak etti. "Seni öldürmemi tercih ederdin, biliyorum ama yapamadım. Ve aldığımızın eğitimin tersine, ölüm, onurunu kaybetmeye yeğ değildir."

Tom ellerini iki yanında yumruk yapmış öylece dikilirken içine heyecan ve mutluluk dalgaları yayılıyordu. *Başarmıştı*. Evet, bir buldozeri kaldırmaya yetecek kadar yoğunlaşmış ve sonucu sadece bir anlık bir sapma olmuştu. *Ama yetmişti*. Tach yaşayacaktı ve bu, Tom sayesindeydi. Biraz şişinerek uzaylı cihazına döndü. Cihaz havada süzülerek tatmin edici bir şapırtıyla Tom'un ellerine düştü.

"Haydi Tachy, gitme vakti," dedi şakırcasına, yuvarlak yanakları heyecanla kızarmıştı.

Tach, Zabb'ı şefkatle yere bıraktı ve arkadaşlarına doğru ilerledi. Tek bir akrabası bile kımıldamamıştı.

Tom tuhaf bir reveransla cihazı ona verdi.

Tach selamlamaya aynı şekilde karşılık verdi. "Aferin, Kaplumbağa. Yapabileceğinden emindim."

Benaf'saj'a bakarak zarifçe diz kırdı, göz kırptı ve *eve* dönüş emrini verdi.

♣

Hiçlikten oluşan bir girdabın ortasında olmak gibiydi. Buz gibi bir soğuk, zifiri bir karanlık… Dört yolcuyu tekillik atlatıcısının çerçevesinde tutmaya çalışan Tach'a ise zihni küçücük parçalara ayrılıyormuş gibi geliyordu.

Atalar adına, diye inledi. *Bari bizi kuru toprağa indirsin*.

♠

Tachyon devrildiğinde cihaz uyuşmuş parmaklarından kayıp gitti. Trips bir yağmur oluğunun kenarında çömelip başını ellerinin arasına almış, durmadan "Vay canına!" deyip duruyordu. Tom birkaç kez öğürdü, zavallı midesi zaman ve mekânda nereye geldiğini anlamaya çalışıyordu. Etraflarında gittikçe büyüyen bir kargaşa hâkimdi; insanlar bağırıyor, pencereler açılıyor, gelip geçen arabalardaki insanlar kaldırıma bakmak için dururken korna sesleri yükseliyordu. Tom gözlerini ovuşturup aşağı, Tach'a baktı ve hızla Takisli'nin yanında diz çöktü. Tach'ın kolundaki yarıktan ve burnundan kan akıyordu. Cildi endişe verecek kadar solmuştu. Uzaylı zar zor nefes alabiliyormuş gibiydi, Tom kulağını arkadaşının göğsüne dayadı. Kalp atışları düzensizdi.

"İyileşecek mi, dostum?" diye sordu Trips.

"Bilmiyorum." Tom başını kaldırdığında bir dizi siyahi surat gördü. "Birileri doktor çağırsın."

"Vay anasını, hiç yoktan beliriverdiler!"

"Beyaz teleportçular. As falanlar mı sence?"

"Doktor, doktor çağırın yahu," diye haykırdı iriyarı bir adam.

Asta izleyicilerin çemberinden yavaşça uzaklaştı, gözleriyle siyah topu arıyordu. Cihazı inceleyen iki çocuk gördü ve onlara doğru ilerledi.

"O top için her birinize beşer dolar veririm."

"Beş dolar mı! Hadi be! Deliği olmayan bir bowling topu ne işine yarayacak ki?"

"Ah, bilseniz şaşardınız," dedi Asta yumuşak bir sesle ve dans çantasından cüzdanını çıkardı. Hızla değiş tokuş yapıldı ve Asta uzaylı cihazını ortadan kaldırdı.

Uluyan sirenler polisle ambulansın geldiğini ilan ediyordu. Tach ambulansa yerleştirildiğinde Tom da binmeye yeltendi. "Ah, o zamazingo nerede?"

Asta ağzını açıp bir-iki kere göz kırpıştırdı ve tekrar kapattı. "Aman, bilmem ki." Harlem'in sokaklarında birden belirmesini beklermiş gibi etrafına bakındı. "Belki kalabalıktan birileri almıştır."

"Hey, baksana, arkadaşını hastaneye götürmek istiyor musun,

istemiyor musun?” diye atıldı bir ambulans görevlisi.

“Pekâlâ… arayın,” diye emretti Tom ve ambulansa bindi.

Asta yola çıkan ambulansa doğru alaycı bir tavırla el salladı ve “Ah, tabii ki,” dedi.

Kien bundan çok memnun kalacak.

Aylak aylak dolaşarak kendisini âşığı ve komutanının kollarına kavuşturacak bir metro istasyonu aradı.

♣

Asma kilit kulak tırmalayan bir sesle açıldı ve Tach deponun yanındaki kapıyı iterek açtı. Trips ve Kaplumbağa onun arkasından, yankılanan, kasvetli mekâna girdiler ve Trips devasa, boş binanın ortasında duran gemiyi görünce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Geminin omurgasındaki amber ve lavantarengi ışıklar karanlıkta hafifçe parıldıyor ve gemi küçük partikülleri yakıt olarak toplayıp sentezlerken her yanından toz yükseliyordu. Gemi kültüründe büyük yer tutan kahramanlık türkülerinden birini söylüyordu ama Tach’ın içeri girdiğini algılayınca sustu. Elbette içeri giren iki insanın ikisi de şarkıyı duyamıyordu.

Bebek, dedi Tach zihinsel olarak.

Kıymetli kişi. Gitme vaktimiz geldi mi? dedi gemi acınası bir hevesle.

Hayır, bu gece değil. Lütfen açıl.

Seninle birlikte gelen insanlar var. Onlar da girecek mi?

Evet. Bunlar Yüzbaşı Trips ve Kaplumbağa. Benim kardeşlerim. Onları onurlandır.

Peki, Tisianne. İsimlerinizi öğrenmekten şeref duydum.

Seni duyamazlar. Onlarda, türlerinin pek çoğu gibi zihin körü.

Üzüldüm.

Özel salonuna giden yolda başı çeken Tach’ın göğsüne de başka türden bir hüzün oturmuştu. Bu gemiyi seçmesi için babasının onu yanında götürdüğü günün hatırası hâlâ çok tazeydi. *Artık hepsi geçmişte kaldı*.

Yatağındaki yastıkların arasına kuruldu ve emrini verdi: *Ara ve iletişim kur*.

Başka kıymetli kişiler mi var?

Evet.

Peki benim türümden biri? diye sordu Bebek, yine acınası bir

hevesle.

Evet.

Saniyeler uzayıp dakikalara dönüşürken Tach sakince yatağında uzandı. Trips altındaki tabureye kuluçkadaki bir kuş gibi tünemişti. Tom ise huzursuzca topuklarının üzerinde sallanıyordu.

Tachyon'un önündeki duvar aydınlandı ve Benaf'saj'ın yüzü belirdi. Gemi telepatik gücünü artırıp bağlantı kuruldu.

Tisianne.

Kibr. Aramamı bekliyor muydun?

Elbette. Seni çok iyi tanıyorum, hem de-

Altıma bez bağlandığı günlerden beri, evet, biliyorum.

Beni şaşırttın, Tisianne. Sanırım Dünya senin üzerinde olumlu bir etki bırakmış.

Bana pek çok şey öğretti, diye düzeltti Tach kuru bir sesle. *Bazıları diğerlerine kıyasla daha iyi şeyler*. Durakladı ve çenesinin altındaki dantel yumağıyla oynadı. *Pekâlâ, kılıçlarımız hâlâ çekili mi?*

Hayır çocuğum. Köylü insanlarınla kalabilirsin. Ona tattırdığın yenilgi sonrasında Zabb'ın saltanat hayali tamamen suya düştü. Biliyorsun, onu öldürmeliydin. Tach başını iki yana salladı. Benaf'saj ellerine bakıp kaşlarını çattı ve yüzüklerini düzeltti. *Demek ayrılıyoruz. Elimizde insan türünden herhangi bir numune kalmamış olması üzücü, ama deneyin başarısı inkâr edilemez, verilerimiz Bakonur'u memnun edecektir. Bu çabamız ailenin kurtuluşu olabilir*.

Doğru, dedi Tach ruhsuzca.

On yılda bir iyi olup olmadığına bakmak için bir gemi göndereceğim. Yanımıza geri dönmeye hazır olduğunda hoş karşılanacaksın. Hoşça kal, Tis.

Hoşça kal, diye fısıldadı Tachyon.

"Eee?" diye sordu Tom.

"Bizi rahat bırakacaklar."

"İyi, gitmeyeceğine gerçekten sevindim."

"Ben de," dedi Tach, ama ses tonu kesinlikten uzaktı ve parlayan duvara sanki büyükannesinin görüntüsünü geri getirmek ister gibi yeisle bakıyordu.

Sıcak, kısa, tombul parmakları olan, işini bilir bir el omzunu kavradı. Bir an sonra Trips de gelip diğer kolunu tuttu. Tach ise her iki adamdan da yayılan sevgi ve şefkat duygusu içindeki sıla hasretini silip süpürürken sessizce bu anın keyfini sürdü.

Bir eliyle Tom'un elini tuttu. "Can dostlarım. Ne maceraydı ama!"

"Evet, hayat epey güzel be, dostum."

"Onu neden öldürmedin?" diye sordu Tom.

Tach dönüp Tom'un kahverengi gözlerine baktı. "Çünkü bir kefaretin olabilirliğine inanmak istiyorum."

Tom'un tutuşu sıkılaştı. "İnan."

[44] Yedi peçe dansı da denir. Vaftizci Yahya'nın idamını anlatan İncil hikayesine göre, Hükümdar Herodes'in Yahya'ya karşı tutumunu etkilemek isteyen Salome, yedi tül dansıyla Herodes'i baştan çıkarır - ç.n.

[45] İki kılıç üstadının karşı karşıya kilitlenme durumu için kullanılan Fransızca deyim. Türkçede vücut vücuda, korsakors veya başa baş olarak da kullanılır - ç.n.

[46] Bir eskrim tekniği - ç.n.

DOSTLARININ KÜÇÜK BİR YARDIMIYLA

Victor Milan

TARTIŞMA YARATAN BİLİMİNSANI LABORATUVARINDA KATLEDİLDİ, diyordu manşet.

"Asıl *Daily News*'te yazanları okumalısınız," dedi kadın.

"Genç hanım," diye yanıtladı Dr. Tachyon, önündeki *New York Times* gazetesini müşkülpesent parmaklarıyla kabaca itip döner sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ben polis değilim, doktorum."

Tachyon düzenli dikdörtgen masasında oturmaktaydı. Kadın masanın öbür tarafından Tach'a kaşlarını çattı, boğazını temizledi ve küçük, huysuz bir ses çıkardı. "Jokerkent'in babası ve koruyucusu olarak biliniyorsunuz. Eğer harekete geçmezseniz cinayet yüzünden masum bir joker içeri girecek."

Kaşlarını çatma sırası Tach'a gelmişti. Botlarının yüksek topuklarından birini masanın metal ayağında tıngırdattı. "Kanıtınız var mı? Eğer varsa talihsiz adamcağızın avukatına götürmelisiniz."

"Hayır. Hiçbir şey yok."

Tachyon kenardaki vazodan sarı bir zerrin çiçeği alıp çan gibi yapraklarını burnunun dibinde döndürdü. "Acaba? Suçluluk duygumu harekete geçirecek kadar akıllı olduğunuz ortada tabii."

Kadın gülümsedi ve umursamaz bir el hareketi yaptı. Bir yaban hayvanı kadar hızlı ve neredeyse sinsiydi, ama hafifçe kendini kastığı da doğruydu. Tach, bu zor dünyada kendi kültürüne ne denli yabancılaştığını fark etti. Kadının önce gereğinden fazla ince olduğunu düşünmüştü ve aslında Takislilerin perilere has soluk güzellik anlayışına ne kadar yakın olduğunu ancak şimdi görüyordu. Kadın neredeyse bir albino gibiydi, teni kâğıt kadar solgundu, platin sarısı saçları ve zar zor mavi denebilecek gözleri vardı. Tach'a göre sıkıcı bir giyim tarzına sahipti: Şeftalirengi bir eteğin üzerine derin dekolteli beyaz bir bluz giymiş, boynunaysa saçları kadar ince ve solgun bir zincir takmıştı.

“Bildiğiniz üzere bu da benim işim, doktor. Gazetem Jokerkent’te neler olup bittiğini öğrenmemi bekliyor.” Sara Morgenstern, on yıl önceki Jokerkent isyanını haber yapıp Pulitzer’e aday gösterildiğinden beridir *Washington Post*’un as meselelerindeki uzmanıydı.

Tach cevap vermedi. Kadın gözlerini devirdi. “Hamuroğlan böyle bir şey yapmaz, o kimseyi öldürmez. Naziktir. Geri zekâlıdır zaten, biliyorsunuz.”

“Biliyorum.”

“Eldridge’in orada Parıldak dedikleri bir jokerle ev arkadaşıydı. Parıldak ona göz kulak oluyordu.”

“Masum.”

“Tıpkı bir çocuk gibi. Ah, ‘76’da bir polise saldırmaktan tutuklandı. Ama o olay… başka. Hamuroğlan… neyse işte, o mesele havada kaldı.” Daha fazlasını söylemek ister gibi bir hali olsa da Sara sustu.

“Gerçekten öyle oldu.” Tach başını yana eğdi. “Bu olaya epey bir ilginiz var zannediyorum. Hem de tuhaf sayılabilecek ölçüde.”

“Hamuroğlan’ın zarar görmesine dayanamam. Çılgına dönmüş durumda, çok korkmuş. Gazeteci tarafsızlığımı koruyamıyorum.”

“Ya polis? Neden onlara gitmiyorsunuz?”

“Polisin elinde bir şüpheli var, yeter.”

“Ya gazeteniz? *Post*’un mutlaka nüfuzu vardır.”

Sara buz şelalesine benzeyen saçlarını savurdu. “Ah, dokunaklı bir hikâye yazabilirim, doktor. Belki New York’un diğer gazeteleri de alıntı yapar. Hatta belki *Sixty Minutes*’a[47] bile çıkar. Bir-iki yıla kalmaz kamuoyu oluşur da belki adalet yerini bulur. Bu arada Hamuroğlan hapiste, doktor. Yalnız kalmış, korkmuş bir çocuk. Yok yere suçlanmanın, özgürlüğünüzün haksızca elinizden alınmasının ne demek olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet. Biliyorum.”

Kadın dudağını ısırdı. “Unutmuşum. Özür dilerim.”

“Önemli değil.”

Tach öne eğildi. “Ben meşgul bir adamım, hanımefendi. İdare etmem gereken bir klinik var. Üstelik yetkilileri, ilk saldırısında yenildi diye Sürü Anası’nın öylece çekip gitmek yerine daha beter bir saldırı planladığına ikna etmem gerek…” İçini çekti. “Pekâlâ. Belki bir bakabilirim.”

“Yardım edecek misiniz yani?”

“Edeceğim.”

“Şükürler olsun.”

Tach ayağa kalkıp masanın köşesini döndü ve kadının yanında durdu. Kadın başını kaldırdı, dudakları tuhaf bir şekilde aralanmıştı. Tach kadının ne yaptığını pek bilmeden onu ayartmaya çalıştığını düşündü.

Bu da ne şimdi? diye merak etti. Normal şartlarda böylesine çekici bir kadından gelen daveti reddetmezdi, ama burada saklı bir şeyler vardı ve kanına işlemiş kadim Takisli güdüleri uzak durmasını söylüyordu. Bir tehdit hissettiğinden değil, sadece bir gizem vardı ve tek başına bu bile, Tach’ın kastındaki biri için yeterli bir tehdit sayılırdı.

Aniden, kadının hem bir teklifte bulunup hem de bunun kabulünü imkânsız kılmasına da kızarak, uzanıp Sara’nın boynundaki zinciri kavradı. Zincirin ucunda sade bir gümüş madalyon belirdi, üzerindeki bakır levhaya A ve W harfleri kakılmıştı. Kadın hızla uzandı ama Tach bir kedinin çevikliğiyle madalyonu açıverdi.

İçinde on üç yaşından büyük olmayan bir kız çocuğunun resmi vardı. Saçları sarıydı, yüz hatları daha dolgun, gülüşü daha kibirliydi ama şüphe götürmeyecek kadar Sara Morgenstern’e benziyordu. “Kızınız mı?”

“Kakardeşim.”

“A.W.?”

“Morgenstern kocamın soyadıydı, doktor. Boşandıktan sonra değiştirmedim.” Kadın dizlerini birbirine bastırarak yarı döndü, omuzları çökmüştü. “Adı Andrea’ydı. Andrea Whitman.”

“-dı?”

“Öldü.” Sara aniden ayağa kalktı.

“Üzgünüm.”

“Çok uzun zaman önceydi.”

“Tachy Amca! Tachy Amca!” Sarışın bir yavrucak bacağına doğru atıldı ve Jokerkent’le Village sınırı yakınlarında, O’Brien Caddesi’ndeki Kozmik Balkabağı’nın (Beden, Ruh ve Zihin için Yiyecek: İçki, Tütün ve Şarküteri) kapısından girerken bir sarmaşık gibi ona yapıştı. Tach kahkaha atıp eğildi ve küçük kızı kucaklayıp

kaldırdı.

“Bana ne getirdin, Tachy Amca?”

Tach pardösüsünün cebini karıştırıp küp biçimli bir karamel şekeri çıkardı. “Ama sakın babana söyleme.” Gözleri fal taşı gibi açılan kız başını ciddiyetle iki yana salladı.

Tach onu nazik kalabalığın içine taşıdı. İçeri girdiklerinde kız ona sımsıkı sarıldı. Dokuz yaşındaki bu güzelim çocuğun, tıpkı Hamuroğlan gibi zihinsel engelli olduğuna ve hep dört yaşında kalacağına inanmak güçtü.

Hamuroğlan’ın hayatı bir şekilde daha kolay geçmişti. Dev gibiydi, boyu iki metreyi aşkındı, neredeyse yusyuvarlak bir beyaz et kütlesiydi. Tüysüzdü, solgun, hafifçe maviye çalan bir ten rengi vardı, yüzü şişkinlikten dolayı neredeyse ifadesizdi. Bir yağ ve gözyaşı yığınının arasından bakan boncuk gibi gözleri vardı. Yirmilerinin sonundaydı artık. Zalim “Hamuroğlan” lakabını bir fırının müseccel markasından alıyordu ve kendisine bu lakap dışında başka bir isimle hitap edildiğini hatırlayamıyordu bile. Korkmuştu. Bay Parıldak’ı ve alt katlarında yaşayan gazete bayii Bay Benson’u özlemişti. Adamlar gelip onu götürmeden kısa süre önce Parıldak’ın ona aldığı oyuncak sürat teknesini istiyordu. Eve dönmek, parmaklarıyla onu dürtüp alaycı isimler takan yabancı, zalim adamlardan uzaklaşmak istiyordu. Tachyon’un gelip onu ziyaret etmesine acınası bir minnettarlık duymuştu; Tach hapishanenin safra yeşili görüş odasından çıkıp giderken doktorun eline sarılıp ağlamıştı.

Tach da ağlamıştı, ama daha sonra, Hamuroğlan onu görmezken.

Ancak Hamuroğlan apaçık bir jokerdi, Tach’ın kendi klanının bu gezegene musallat ettiği vahşi kart virüsünün bir kurbanıydı. Filiz Meadows ise fiziksel olarak kusursuz bir çocuktu; Ilkazam, Alaa veya Kalimantari’nin hükümdar soylarının yüksek standartlarına göre bile zarif sayılabilecek bir dış görünüşü ve Takis’in tüm kızlarından daha yumuşak bir mizacı vardı. Ama yine de Hamuroğlan kadar kusurluydu, Tach’ın gezegeninde olsa canavar kabul edilir ve hızla ortadan kaldırılırdı.

Tachyon etrafına bakındı. İki sekreter, ön camın oradaki bir masada öğle yemeklerini yiyorlardı. “Baban nerede?”

Kızın ağzı karamelle doluydu, başını likör dükkânının soluna doğru salladı.

“Ne bakıyorsun ulan?” dedi bir ses.

Tach aklı karışarak gözlerini kırpıştırdı ve sonra cam şarküteri tezgâhının ardında duran, kirli gri bir New York Üniversitesi kazağı giymiş yapılı kadını gördü. “Affedersiniz?”

“Dinle, erkek şovenisti göt lalesi, seni biliyorum. Kendine dikkat et.”

Tach, Mark Meadows’un vardiyalı çalışan tezgâhtarlarını sonradan hatırladı. “Ah, Brenda’ydı değil mi?” Hırçın bir baş sallama. “Pekâlâ Brenda, seni temin ederim ki sana bakmıyordum.”

“Ha, anladım. Ben Peregrine gibi sosyetik tiplerden değilim, senin dengin de değilim yani. Senin gibi adamların görmezden geldiği kadınlardanım.” Elini, dipleri çay yeşiline dönmüş kızılımsı saçlarının arasından geçirerek burnunu çekti.

“Doktor!” Likör dükkânının kapı eşiğinde tanıdık, leylek gibi bir figür vardı.

“Mark, seni gördüğüme çok sevindim,” dedi Tachyon içtenlikle. Filiz’in alnını öptü, atkuyruğu yapılmış saçlarını karıştırdı ve kızı aşağı indirip muşamba zemine bıraktı. “Koş ve oyna, sevgili çocuğum. Babanla konuşmam gerek.”

Kız hızla fırlayıp gitti.

“Zamanın var mı, Mark?”

“Elbette dostum. Senin için her zaman vaktim var.”

Deri ceket giymiş ve saçlarını karahindiba gibi dikmiş iki çocuk, dükkânın diğer tarafındaki ıvır zıvırları ve eski posterleri eşeliyorlardı, ama Mark şüpheci tiplerden değildi. Tach’a uzaktaki duvarın orada bir masayı işaret etti, bir çaydanlık ile iki kupa aldı ve gevşek yürüyüşüyle bir yandan başını sallarken onu takip etti. Üzerinde eski, pembe bir Brooks Brothers gömleği, püsküllü bir deri yelek ve rengi neredeyse kumaşındaki batik işi beyaz havai fişek desenlerinin tonuyla bir olacak kadar solmuş İspanyol paça bir pantolon vardı. Omuzlarına kadar inen sarı saçları, şakakları hizasında deri bir sicimle örülmüştü. Tach, onu gizli kimliğinin tüm debdebesi içinde görmemiş olsaydı, adamın giyim kuşamdan hiç anlamadığını sanırdı.

“Eee, senin için ne yapabilirim dostum?” diye sordu Mark, yuvarlak tel çerçeveli gözlüğünün camları ardından mutlu mutlu bakarak.

Tach dirseklerini -yine batik işi olan- masa örtüsüne dayadı ve Mark kupaları doldururken dudaklarını büzdü. “Hamuroğlan adında

bir joker cinayetten tutuklandı. Genç bir gazeteci kadın da Hamuroğlan'ın masumiyetinden emin bir halde bana geldi." Bir nefes aldı. "Onun masum olduğuna ben de inanıyorum. Çok nazik biridir, her ne kadar dev gibi ve korkutucu görünse de, insanüstü bir gücü olsa da öyledir. Hamuroğlan… geri zekâlıdır."

Bir saniye bekledi, yüreği ağzına gelmişti, ama Mark sadece "O halde bu bir dalavere," dedi. "Domuz herifler cinayetin sebebi için ne diyorlar peki?" Domuz sözcüğünü hiç kin taşımadan telaffuz etmişti Mark.

"Öldürülen kişi, Dr. Warner Fred Warren adında biri; tabloid gazetelerde çalışan popüler bir astronomi yazarı - tabii bu durumda *astronomi* terimini epey gevşek anlamıyla kullanmak gerek. Biraz fikir vermesi açısından geçen yıl 'AIDS'i Kuyrukluyıldız Kohoutek mi getirdi?' başlıklı bir makale yazdığını söyleyebilirim."

Mark yüzünü ekşitti. Bilime yekten şüpheyle yaklaşan sıradan hippilerden değildi. Sonuçta Çiçek Gücü'ne Körfez bölgesindeki herkesin Stalin'e sardığı bir zamanda katılmış, imanı sonradan bulmuştu.

"Dr. Warren'ın son kehaneti bir asteroidin Dünya'ya çarpıp tüm yaşamı yok edeceği ya da en azından bildiğimiz haliyle medeniyeti bitireceği yönündeydi. Epey bir gürültü çıkardı; siz Dünyalıların böyle bir salaklığa bu kadar zaman harcadığını görmek gerçekten çok şaşırtıcı. Polis, Hamuroğlan'ın bunu arkadaşlarından duyup korktuğunu ve geçen hafta bir gece doktorun laboratuvarına girip onu döve döve öldürdüğünü söylüyor."

Mark yavaşça ıslık çaldı. "Kanıt var mı?"

"Üç görgü tanığı." Tach durakladı. "İçlerinden biri, Hamuroğlan'ı suçun işlendiği gece Warren'ın apartmanından ayrılırken gördüğünü söylüyor."

Mark elini salladı. "Sorun değil. Onu kurtarırız, dostum." Tachyon ağzını açtı ve kapattı. En sonunda, "Bu dosya özelinde başka ne gibi bilgilere ulaştıklarını bulmamız gerek. Polis işbirliğine yanaşmıyor. Bana neredeyse kendi işime bakmamı söyleyecekler!" dedi.

Mark'ın mavi gözleri Tach'ın göremediği bir yere kaydı. Tach çayını yudumladı. Tadı sert ve keskindi, bir tür nane çayı. "Bunu nasıl halledebileceğini biliyorum. Hamuroğlan'ın bir avukatı falan var mı?"

"Devletin atadığı ücretsiz bir avukatı var."

“Neden onunla bağlantıya geçip parasız tıbbi bilirkişilik yapmak istediğini söylemiyorsun?”

“Harika.” Tach başını meraklı bir kuş gibi yana eğerek şaşkın gözlerle arkadaşına baktı. “Bu nereden aklına geldi?”

“Bilmem. Bir anda aklıma geliverdi işte. Peki, ben nerede devreye gireceğim?”

Tach masayı inceledi. Fonda tofuya batırılan çatalların, toprak kaplardaki ıslak marullar yüzünden çıkardığı boğuk sesler duyuluyordu. Hapishaneden dosdoğru buraya gelmesinin sebebi, Mark’ın, ruh haline iksir gibi iyi gelmesiydi. Ama yine de…

Başından büyük bir işe kalkışmıştı; Sara’ya da söylediği gibi dedektif falan değildi. Şu anda Mark Meadows, Son Hippi, çok da parlak bir hafiye gibi görünmeyebilirdi, ama Mark aynı zamanda Dr. Marcus Aurelius Meadows’tu, yaşayan en parlak biyokimyacı. İşi bırakmadan önce pek çok buluşa imza atmış, daha pek çoğunun da zeminini hazırlamıştı. Gözlemlemek ve düşünmek üzere eğitilmişti. O bir dehaydı.

Üstelik Tach onun ceketinin kesimini beğenmişti ki bu bir Takisli için yeter sebepti.

“Bana çoktan yardım ettin bile, Mark. Ne de olsa burası senin dünyan. Âdetlerini benden daha iyi anlıyorsun.” *Gerçi beti senden daha uzun süredir buradayım*, diye fark etti. “Ayrıca arkadaşların var… Şey, kuzenimin gemisinde tanıştığımız iki arkadaşından daha fazlası da var, değil mi?”

Mark başıyla onayladı. “Şimdilik üç tane daha.”

“İyi. Umarım onlar diğerlerinden daha usludur.” Yüzbaşı’nın alter egolarından bir veya ikisinin işe yarar yetenekleri olmasını umut ediyordu; şükür ki somurtkan yarı-yunus Aquarius’un faydalı olabileceği herhangi bir durum hayal edemiyordu, ama gösteriş budalası korkak Evren Gezgini tamamen başka bir meseleydi. Ve zavallı Hamuroğlan’ı ölümden kurtarmak için bile olsa Gezgin’le yeniden karşılaşmaya hazır değildi.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Haydi biraz dedektifçilik oynayalım.”

Çocuk kamuflaj desenli pantolon giymişti ve bir Rambo çantası taşıyordu. Hester ve Bowery’nin köşesinde durmuş, rüzgârın çekiştirmesine karşı dergi sayfalarını kapalı tutmaya çalışıyordu.

Tach omzunun üzerinden baktı. Makalenin başlığında şöyle yazıyordu: “Dr. Ölüm: Kendi Kendini Yapılandırmış Cyborg Paralı Asker, Salvo’da Komünistlerle Savaşıyor.”

İki adam gazete standının yanında ona katılınca çocuk başını kaldırıp baktı, yüzünün Porto Rikolulara özgü sert hatları acımasız bir ifadeyle gerilmişti. Derken yüz ifadesi balmumu gibi eriyip yerini huşu dolu bir şaşkınlığa bıraktı.

Sarı, şal desenli bir yeleğin orta düğmesine bakıyordu. Tepesinde, pembe bir gömlek yakasından sarı puantiyeli yeşil bir papyon fışkırıyordu. Yanlardan, mor bir kuyruklu ceket sarkıyordu. Yeşil kenar kurdelesinin üzerine altın renkli barış işaretleri işlenmiş mor bir boru şapka, ipek bordürle biyelenmişti.

Sarı eldivenli parmaklar bir V oluşturdu ve tüm o renk cümbüşünün arasında süzülen karga burunlu, Kuzey Amerikalı bir surat “Barış,” dedi.

Çocuk dergiyi tezgâhın sahibine fırlatarak kaçtı.

Yüzbaşı Trips, yaralanmış bir ifadeyle çocuğun ardından bakakaldı. “Ne dedim ki ben?”

“Boş ver,” dedi tezgâhın arkasındaki varlık. “Zaten almayacaktı. Sizin için ne yapabilirim, doktor? Ve yanınızdaki renkli arkadaş için?”

“Mmm,” dedi Mark burun deliklerini kocaman açıp koklayarak. “Taze patlamış mısır.”

“Benim o,” dedi Jube. “Benim kokum böyle.” Tachyon irkildi.

“Nefis!”

Jubal’ın boncuk gözleri bir süre öylece bakakaldı, alnındaki mavi-kara deri kırıştı: orojenik[48] bir şaşkınlık ifadesi. Sonra bir kahkaha patlattı.

“Anladım! Sen hippisin herhalde.”

Yüzbaşı’nın gözleri parladı. “Doğru, dostum.”

Jube’un yağları titredi. “Ben de Jube,” diye haykırdı. “Diğer adımla Mors. Tanıştığımıza sevindim.”

Gerçekten bir morsa benziyordu; bir buçuk metre boyunda sarkık bir yağ öbeğiydi; başının orasından burasından eski tip tıraş fırçaları misali fışkıran uzun kıllardan ve herhangi bir boyun bölgesinin engellemesiyle karşılaşmadan sarı-siyah-yeşil Hawaii gömleğinin yakasında son bulan büyük, pürüzsüz bir kafatasından ibaretti. Sırıtışının iki yanından fırlayan uzun, beyaz fildişleri vardı. Bir Warner Bros, çizgi filminden çıkmaymış gibi görünen dört

parmaklı elini uzattı. Yüzbaşı uzanan eli hevesle sıktı.

“Bu, Yüzbaşı Trips. Bir as, yeni tanıştık. Yüzbaşı sizi Jubal Benson’la tanıştırayım. Jube, bazı bilgilere ihtiyacımız var.”

“Atış serbest.” Jube sağ eliyle bir tabancayı ateşler gibi yaptı ve Trips’e gülümsedi.

“Hamuroğlan adındaki jokerle ilgili ne biliyorsun?”

Jube derisinin tektonik bir kırılmasıyla kaşlarını çattı. “O mesele zırvalığın dik âlâsı. O çocuk karıncayı bile incitmez. Hatta benimle aynı pansiyonda kalıyor. Onu hemen hemen her gün görürüm, şey, daha doğrusu bu iş olmadan önce hemen her gün görürdüm.”

“Dünya’ya bir asteroidin çarpacağını duyup buna kafayı takmış olamaz, değil mi?” diye sordu Trips. Henüz baharın geldiğini idrak edemeyen soğuk bir rüzgârın savurduğu başıboş bir gazete kâğıdı gelip baldırlarına yapışmıştı. Ama Trip ne gazeteyi ne de soğuğu umursadı.

“Öyle bir şey duysaydı karyolasının altına saklanır ve bunun bir şaka olduğuna ikna olana dek dışarı çıkmazdı. İddiaları *bu* mu yani?”

Trips başıyla onayladı.

“Parıldak’la konuşmalısınız. Odanın kirasını ödeyen, Hamuroğlan’ın karnını doyuran ve orada kalmasına izin veren o. Jokerkent’in en turistik yerinde, Bowery’nin Delancey ucunda ayakkabı boyacılığı yapıyor.”

“Şimdi orada mıdır?” diye sordu Tach.

Jube kayışı bileğine gömülmüş Mickey Mouse saatine baktı. “Öğle yemeği vakti geçti, bu da muhtemelen yemek yemeyi anca akıl ettiğini gösterir. Evdedir. Altı numaralı daire.”

Tachyon ona teşekkür etti. Trips de resmi bir edayla şapkasına dokundu. Birlikte yürümeye başladılar.

“Doktor.”

“Efendim, Jubal?”

“Bu işi çabucak halletmekte fayda var. Eğer Hamuroğlan demiryollarında çalışmaya gönderilirse bu yaz burada işler sarpa sarabilir. Gimli’nin yeniden sokaklara döndüğünü söylüyorlar.”

Bir kaş kalktı. “Tom Miller mı? Ama ben onun Rusya’da olduğunu sanıyordum.”

Mors bir parmağını geniş burnuna dokundurdu. “Ben de onu diyorum, doktor. Ben de onu diyorum.”

“Onu on beş, on altı yıl önce buldum.” Parıldak dedikleri adam Eldridge Sokağı’ndaki dairenin tek odasında, karyolanın üzerinde oturup ellerini cılız dizlerinin arasına sıkıştırmış, öne-arkaya sallanıp duruyordu. “1970’te. Kıştı. Şu maske dükkânının arkasındaki bir ara sokakta, bir çöp tenekesinin yanında oturmuş, gözleri yuvalarından uğrayana dek bağırıyordu. Anası oraya götürüp öylece bırakıvermişti.”

“Bu çok kötü be dostum,” dedi Trips. Titizlikle temizlenmiş parke zeminde Tach’la birlikte dikiliyorlardı. Odada mobilya niyetine sadece Parıldak’ın karyolası ve üzerine lekeli çarşaf serilmiş büyük bir şilte vardı.

“Ah, sanırım durumu anlayabiliyorum. On bir-on iki yaşındaydı ama daha o zamandan benim iki katım kadardı ve pek çok erkekten daha güçlüydü. Bakması çok zor olmalı.”

Bir Dünyalıya göre ufak tefekti, Tach’tan kısaydı. Uzaktan bakıldığında, ellili yaşlarında, ak düşmüş saçları ve sağ taraftaki altın kaplamalı dişiyle sıradan bir siyahiydi. Daha yakından baktığınızdaysa, doğal olmayan bir ışıltıyla parladığını, teninin deriden ziyade obsidyene benzediğini fark ediyordunuz. “İsmimle müsemmayım,” diye açıklamıştı Trips’e, Tachyon onları tanıştırdığında.

“Hamuroğlan birinin yardımı olmadan şehirde dolaşabilir mi?” diye sordu Tachyon.

“Dolaşamaz. Jokerkent’te yolunu bulur, tamam, ama etrafında hep onu gözeten jokerler olur. Anlarsınız ya, kaybolmadığından emin olmak için.” Bir anlığına durup, küçük, metal bir oyuncak Ferrari’den yansıyan gün ışığına baktı. “Park’ın orada şu bilimadamını öldürdüğünü söylüyorlar. Ama toplaşan hayatında sadece iki kez Park’a gitmiştir. Astronomiden mastronomiden de anlamaz.”

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Gözkapaklarının kapandığı yerden yaşlar sızdı. “Ah, doktor, bir şeyler yapmalısın. O benim oğlum, çok acı çekiyor. Üstelik elimden hiçbir şey gelmiyor.”

Tachyon ağırlığını bir ayağından alıp diğerine verdi. Yüzbaşı da yakasından nispeten solmuş bir papatya çıkardı ve eğilip Parıldak’a uzattı.

Siyahi adamın ovuşturarak açtığı gözleri bir anda şüphe ve kafa

karışıklığıyla kısıldı. Trips, uzattığı çiçekle birlikte öylece duruyordu. Bir saniye bekledikten sonra Parıldak çiçeği aldı.

Trips adamın elini sıktı ve onun gözlerinden de bir damla yaş süzüldü. Tachyon'la birlikte sessizce daireden ayrıldılar.

"Dr. Warren sadece bir biliminsanı değildi," dedi Martha Quinlan onlara apartmanda eşlik ederken, "o bir ermişti. Gerçekleri insanlara ulaştırmak, onun için sonu gelmez bir meşgaleydi. O, insanlığın bilgi arayışında şehit düştü."

"Vaay," dedi Yüzbaşı Trips.

Tachyon'un öğrenebildiği kadarıyla, merhum Warner Fred Warren'ın yaşayan herhangi bir akrabası yoktu. Central Park'ta bir çatı katı dairesine sahip olmasını ve hayatını bilime adamasını sağlayan birikim fonunu ele geçirebilmek üzere bir hukuk savaşı kopacaktı -dedesi, başarısını çubukla petrol aramaya bağlayan Oklahomalı bir petrol milyoneriydi ve Kraliçe Victoria olduğunu iddia ederek ölmüştü- ama görünen o ki, *National Informer*'ın yayın yönetmeni olmasının getirdiği yetkiyle Warren'ın mirasını Bayan Quinlan yönetiyordu.

"Kaybettiğiniz bir meslektaşınıza saygılarınızı sunmaya gelmeniz çok hoş bir davranış, Dr. Tachyon. Sevgili Fred burada olsaydı, yıldızlardan gelen seçkin konuğumuzun özel bir ilgi gösterdiğini bilmek onu çok duygulandırırdı."

"Dr. Warren'ın bilim dünyasına yaptığı katkı eşsizdir," dedi Tachyon tumturaklı bir edayla… *Trofim Lisenko*'dan[49] *beri*, diye içinden ekledi. *Ah Hamuroğlan, senin için adalet peşinde koşarken nelere katlandığımı asla tahmin edemezsin*. Cinayet mahallini görüp göremeyeceğini anlamak için telefon açtığında Quinlan'a anlattığı hikâyeyle Takislilere özgü aldatmaca yöntemlerinin küçük bir örneğini sergilemişti.

"Korkunç bir olay," diye mırıldandı Quinlan onları 1920'lerin dergilerinden çıkma av köpeği fotoğraflarının çerçevelenmiş baskılarıyla dolu bir koridordan geçirirken. Tach'tan biraz daha uzun boyluydu. Boynu ve dirseklerinden uyluklarına kadar siyah bir çuval gibi inen bir elbiseyle kırmızı külotlu çorap ve beyaz ayakkabılar giymiş, bileklerine de kalın plastik bilezikler takmıştı. Gri-sarı saçları düzdü ve verev kesilmişti. Göz makyajı Theda Bara'nınki[50] gibiydi, ruj sürmemişti. "Tam bir trajedi. Bunu yapan

adamı yakalamaları büyük şans. Söylediklerine göre aklı başında değilmiş ve üstüne üstlük bir jokermiş. Muhtemelen cinsel sapığın tekidir. Sizi temin ederim ki muhabirlerimiz bu hikâyeyi *büyük bir dikkatle* araştırıyorlar."

Trips bir ses çıkardı. Quinlan koridorun sonunda durdu. "İşte burası, beyler. Öldüğü günkü gibi muhafaza ediliyor. Ona bunca zulmü reva gören bilim dünyasının en sonunda Fred'in büyüklüğünü anladığı güne dek bir müze olarak kalmasını planlıyoruz." Onları gösterişli bir hareketle içeri davet etti.

Dr. Fred'in laboratuvarının kapısı ahşaptı, lüks bir New York dairesi için bile çok sağlamdı. Ama son ziyaretçisini yavaşlatamamıştı bile. New York Emniyet Müdiirlüğü'nün tuğla kulesinde çalışan işine bağlı adli tıp cüceleri, kıymık parçalarının çoğunu toplamışlardı, ama kapının parçalanmış bir kısmı hâlâ bükülmüş pirinç menteşelerden sarkıyordu.

Tachyon onca zamandan sonra hâlâ insanların bilimsel ekipmanlarının faydacı, köşeli biçimlerine alışmakta güçlük çekiyordu. Takis'te bilim, Telepat Soylular arasında bile pek az kişinin uzmanlık alanıydı; ekipmanları tıpkı gemileri gibi genetik mühendisliğinin ürünü organizmalardan oluşur veya her bir parçanın eşsiz olmasını önemseyen zanaatkarlar tarafından kişiye özel yapılırdı. Burada, böyle bir dert yoktu. Yüzeyi lastik kaplı çalışma alanlarındaki alet edevatın hepsi paramparça edilmişti. Dört bir yana kâğıtlar ve kırık cam parçaları saçılmıştı.

"Gözlemevi burada mıydı?" diye sordu Trips, hayret verici büyüklükteki şapkası elinde, boynunu bir köşeden uzatırken.

"Ah, hayır. Long Island'da bir gözlemevi vardı, yıldızları çoğunlukla oradan gözlemlerdi. Sanırım verilerini burada analiz ediyordu. Burada bir karanlık oda falan var." Kadın uzun tırnaklı parmağını çenesine dayadı. "Adınız tam olarak neydi demiştiniz? Yüzbaşı…"

"Trips."

"Stephen King'in kitabındaki gibi mi? Neydi o? *Mahşer*."

"Ah, hayır. Jerry Garcia'nın lakabı gibi düşünün." Kadın anlamış gibi görünmeyince Trips devam etti: "Grateful Dead grubunun lideriydi. Hâlâ öyle. Jagger ya da Tom Douglas gibi as çekmedi ve…" Kadının boş boş baktığını fark ettiğinde sesi kesildi ve büyük sayılabilecek, dağınık, harap olmuş odada dolanmaya başladı.

"Doktor, söylesenize duvarlardaki şu koyu lekeler de ne?"

Tach yukarı baktı. “Hımm, şunlar mı? Kurumuş kan tabii.” Beti benzi atan Trips’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Tachyon, Dünyalıların duyarlılıkları karşısında bir kez daha çam devirdiğini hissetti. Böylesine dirençli bir tür için şaşılacak derecede hassas mideleri vardı.

Yine de, çatı katındaki laboratuvarda yaşanan vahşet karşısında sarsılmıştı. Bu işte zincirinden boşalmış bir öfke ve kötülüğün açık bir tezahürü vardı. Tanıştığı pek çok polisin sınırlı hayal gücünü düşündüğünde, Tachyon artık Hamuroğlan’dan şüphelenmelerine şaşırmıyordu; onun aklını kaçırmış bir ucube, korku filmlerinden çıkma bir cani olduğunu düşünüyorlardı ve bu tarif Dr. Warner Fred Warren’ın katiline kesinlikle uyuyordu. Yine de Tach o nazik çocuğun, nasıl kışkırtılırsa kışkırtılsın böylesi bir eylemi gerçekleştiremeyeceğine her zamankinden daha fazla kani olmuş durumdaydı.

Informer editörü ortadan kaybolmuştu, hiç şüphesiz duygularına yenik düşmüştü. Trips “Hey, doktor, gel de şuna bir bak,” diye Tach’ı çağırdı. Üzerinde birtakım yıldız kümesi fotoğraflarının olduğu bir eskiz masasına eğilmiş, dikkatle masanın bir kenarına bakıyordu.

Tach yanına gelip eğildi. Islanmış bir mendile benzeyen ince, buruşuk, gri bir şey masanın lastik yüzeyinde gerilmiş ve kurumaya bırakılmıştı. Kâğıdın şüphe uyandıran, zar gibi dokusu zihninin köşelerini gıdıkladı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Trips.

“Bilmiyorum.” Gözleri merakla fotoğrafları taradı. Birinin köşesine kurşunkalemle yazılmış tarih dikkatini çekti: 5/4/86, Warren’ın öldürüldüğü gün.

Yüzbaşı Trips bir cebinden küçük bir şişecik ve tek kullanımlık plastik bir kılıfın içinde bir neşter çıkardı.

“Yanında hep böyle aletler mi taşırsın?” diye sordu Tach, Trips gri maddeden birkaç küçük parçayı kazıyarak koparırken.

“İşe yarayabilir diye düşündüm, dostum. Bir dedektif falan olacaksam, lazım olur dedim.”

Tach omuz silkti ve dikkatini çeken fotoğrafa odaklandı. Küçük bir destenin en tepesinde duruyordu. Onu kaldırdığında, altında eğitimsiz gözlerine tümü de aynı yıldız alanının farklı fotoğrafları gibi görünen başka fotoğraflarla karşılaştı.

“Pekâlâ, doktor, Yüzbaşı,” dedi arkalarından tanımadıkları bir

ses. “Gelecek kuşaklara gülümseyin bakalım.”

Tach, kendini bile şaşırtan bir el çabukluğuyla fotoğrafları dürüp paltosunun kolundaki geniş yenden içeri tıktı ve dönüp davetsiz misafire baktı. Martha Quinlan kapıda gözleri ışıl ışıl dikilirken genç, siyahi bir adam onun yanında diz çökmüş, Mars’a lazer ışını gönderebilecek gibi görünen flaşıyla kamerasını onlara doğrultmuştu.

Tach sarı ceketinin altındaki omuz askısında duran .357 Magnum tabancasının ahşap kabzasını kavramış elini gönülsüzce gevşetti. “Sanırım bunun için bir açıklamanız vardır,” dedi kusursuz bir Takisli soğukluğuyla.

“Ah, bu Rick,” diye şakıdı Quinlan. “Ekibimizdeki fotoğrafçılardan biri. Elbette onu buraya çağırıp bu olayı kayıt altına aldırmak *zorundaydım*.”

“Hanımefendi, maalesef bunu reklam olsun diye yapmıyorum,” dedi Tach alarma geçerek.

Kollarını kaldıran Rick onları temin etmek ister gibi elini salladı. “Kasma dostum,” dedi. “Sadece arşivimiz için. Bana *güvenin*.”

♣

“Tezcatlipoca,” dedi Dr. Allan Berg, gösterdikleri fotoğrafı, altında masasının pusuda beklediği kitap, kâğıt ve resim yığınının üzerine atarken.

“Ne?” dedi Trips.

“1954C-1100. Bu bir kaya, beyler. Ne daha azı ne de daha fazlası.”

Küçük ofis pipo tütünü ve ter kokuyordu. Trips pencereden dışarı, öğleden sonra ışığıyla yıkanan Columbia kampüsüne baktı; bir akça ağacın yarısına kadar tırmanmış gri bir sincabın, eskimiş bir korno kutusuyla oradan geçmekte olan siyahi bir çocuğa sataşmasını izledi.

“Enteresan bir isim,” dedi Tachyon.

“Bir Aztek tanrısının adı. Epey de haşin bir tanrı anladığım kadarıyla, ama bu iş zaten hep böyledir: Bir asteroid bulursan isim babası sen olursun.” Berg sırıttı. “Kendi adımı vereceğim bir tane bulmayı düşünmedim değil hani. Bir çeşit ölümsüzlük sayılır.” Hevesli gözleri, uzun, oval yüzü ve kocaman burnuyla iyi huylu bir Yahudi çocuğuna benziyordu, bir tek dağınık kıvırcık saçları kırlaşmıştı. Mavi bir gömlek giymiş, kahverengi kravat takmıştı;

üzerindeki süveter o kadar gevşek örgülüydü ki balık ağına benziyordu. Neşesi bulaşıcıydı.

“Eee, çarparsa hasar verecek kadar büyük mü?” diye sordu Trips. “Yoksa bu bir abartı mı?”

“Hayır, Yüzbaşı, sizi temin ederim ki değil.” *Yüzbaşı* unvanını saygıyla söylerken dili biraz dolanmıştı. Görgü kurallarının, özellikle de New York çevresinde, aslara göre yeniden uyarlanması gerekmişti, hele ki geçmiş zamanların çizgi roman kahramanlarını taklit edip rengârenk kostümler giymeyi tercih eden aslar özelinde. Ve Yüzbaşı Trips çoğundan daha tuhaftı. “Tezcatlipoca kabaca bir kilometreye bir buçuk kilometre ebadında, nikel-demir karışımı bir dörtgendir ve milyonlarca ton ağırlığındadır. Düştüğü açıya göre yıkıcı dalgalar veya depremler yaratabilir, bir nükleer kış hipotezine benzer sonuçlar yaratabilir, yerküreyi çatlatabilir veya atmosferin büyük kısmını rüzgârıyla alıp götürebilir. Kaydedilmiş tarihin en büyük felaketi olacağı kesin - eğer kâğıt üzerinde daha uzun süre çalışırsam size daha iyi bir tahmin raporu hazırlayabilirim. Ama yapmayacağım. Zira gezegene çarpmayacak.” Çatlamış bir kupadan bir yudum kahve içti. “Zavallı Fred.”

“İtiraf etmeliyim ki, sizi aradığımda onun hakkında öyle cana yakın bir edayla konuşmanıza çok şaşırdım,” dedi Tachyon.

Berg elindeki kupayı bıraktı ve gözlerini ılık kahveye dikti. “Fred ve ben, MIT’de birlikte okuduk, doktor. Bir yıl boyunca oda arkadaşıydık.”

“Ama ben herkesin Dr. Warren’a bir çeşit çatlak gözüyle baktığını sanıyordum,” dedi Trips.

“Öyle bakarlar. Ve her ne kadar söylemekten hicap duysam da Fred gerçekten çatlağın tekiydi. Ama *sıradan* bir çatlak değildi.”

“Eğitimi olan herhangi bir biliminsanı öyle teorileri nasıl bu kadar ciddiyetle savunabilir, anlamakta güçlük çekiyorum. Dr. Warren o teorileri yüzünden kendini resmen, şey-”

“Dile düşürmüştü, doktor. Çekinmeyin, söyleyin. Kahve istemediğinizden emin misiniz bu arada?” İkisi de kibarca reddettiler. Berg içini çekti.

“Fred, nasıl söylesem, demirden bir iradeye sahipti. Ayrıca romantik bir tarafı da vardı. Hep dışarıda bir yerlerde büyüleyici bir şeyler olduğuna inanırdı - kadim astronotlar, Ay yüzeyinde gezen uzaylı makineleri, bilimin habersiz olduğu yaratıklar. Saygın biliminsanlarının dudak büktüğü pek çok şeyi kesin şekilde ilk kez

kanıtlayan kişi olmak istiyordu.” Dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. “Hem kim bilir? Fred ve ben çocukken, insanlar başka gezegenlerde zeki canlıların yaşadığına ihtimal vermezdi. Belki hedefine ulaşabilirdi yani, kim bilir? Ama Fred sabırsızdı. İstediği sonuçları göremeyince, eh, anlayın işte, onları her halükârda görmeye başladı.”

“Yani Dr. Sagan’ın *Times*’daki makalesinde söylediği doğru,” dedi Tachyon. “Dr. Warren düzenli aralıklarla Dünya’nın yanından geçen bir kaya parçasına kafayı takmış ve ona büyük bir korkuyla bakmaya başlamıştı.”

Berg kaşlarını çattı. “Kusura bakmayın ama Dr. Sagan bu kez durumu yanlış anlamış. Beyler, Dr. Warren’ın sonsuz bir kendini aldatma kapasitesi vardı, ama Yedinci Cadde’ye sürüklenmiş sıradan bir *Informer* aptalı da değildi. Bir gök günlüğünü nasıl kullanması gerektiğini bilirdi, dolayısıyla *1954C-1100*’ün tarihçesinden elbette haberdardı. Eğitimli bir astronomdu, teknik ve gözlemi ilgilendiren detaylar düşünülecek olursa üstün nitelikli bir astronomdu hem de!” Kabarık saçlı başını salladı. “Kendini Tezcatlipoca hakkındaki bu saçmalığa nasıl olup da inandırabildiğini ancak Tanrı bilir.”

Trips masallardan çıkma papyonuyla gözlüklerinin camını siliyordu. “Haklı olma ihtimali var mı, dostum?”

Berg kahkaha attı. “Bağışlayın, Yüzbaşı. Ama Tezcatlipoca’nın yeni rotası sekiz ay önce Japon astronomlar tarafından hesaplanıp belirlendi. Gerçekten Dünya’nın yörüngesiyle kesişiyor, ama gezegenden epey uzak olacak.”

Ayağa kalkıp göbeğinin ortasına kadar çıkmış olan süveterini düzeltti. “Bu çok üzücü, beyler. Ah, yok bu değil,” -eliyle yeni yeni şişmeye başlamış göbeğini pıt pıtladı- “Fred’in meslektaşlarına verdiği zarardan bahsediyorum. Aletlerimiz Tezcatlipoca’nın 1970’teki son geçişi sırasında olduğundan çok daha gelişmiş ve hassas durumda. Yine de teleskopunu o tarafa doğrultmaya cüret edecek bir biliminsanının von Däniken ve Velikovski’yle sonsuza dek aynı kefeye konması artık kaçınılmaz.”

♠

Gecenin geç saatleriydi. Tach kestanerengi smokin ceketiyle dairesinin loşluğunda bir koltuğa yayılıp oturmuş Mozart’ın keman konçertolarını dinliyor, brendi yudumlayıp sarhoşluğun derinliklerine dalıyordu ki telefon çaldı.

“Dostum? Ben Mark. Bir şey buldum.”

Ses tonu, brendinin pusunu bir yangın hortumu gibi dağıttı. “Evet Mark, ne buldun?”

“Bence gelip görsen daha iyi olur.”

“Çıkıyorum.”

On beş dakika sonra Kozmik Balkabağı’nın üst katındaydı ve büyülenmiş bir edayla etrafına bakınıyordu. “Mark? Likör dükkânının üzerinde kendine ait tam donanımlı bir laboratuvarın mı var yani?”

“Henüz tamamlanmadı, dostum. Elektron mikroskobu falan gibi büyük şeyler yok. Yıllar içinde ne biriktirebildiysem artık.”

Crick & Watson[51] ile 1967 dolaylarından kalma bir hippi çekyatı arasında bir yere benziyordu. Küçücük bir alana sıkıştırılmıştı. Duvara Stones, Jimi, Janis ve elbette Mark’ın kahramanı Kertenkele Kral Tom Marion Douglas’ın posterleri -ki bu Tach’ın yüreğini sızlattı çünkü Douglas’ın 1971’deki ölümünden hâlâ kendini sorumlu tutuyordu- ile DNA ve polisakkarit diyagramları yan yana asılmıştı. Dünyalı bir biyokimyacının aletleri bir astronomunkilere nazaran Tach’a daha tanıdık geliyordu. Santrifüj, mikrotom gibi pek çok aleti hemen tanımıştı. Belli ki bunların çoğu Trips’in eline geçmeden önce epeyce kullanılmıştı, bazıları derme çatma yapılmıştı, ama hepsi işe yarar görünüyordu.

Mark bir laboratuvar önlüğü giymişti, kasvetli bir ifadesi vardı. “Aslında, o doku örneğinin gaz kromatografisini gördükten sonra çok gösterişli şeyler yapmaya ihtiyacım kalmadı tabii.”

Son yarım dakikadır önündeki büyük sarmal aletin ne olduğunu anlamaya çalışan Tach, birden bunun dünyanın en karmaşık nargilesi olduğunu fark edince gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. “Peki ne buldun yani?” diye sordu.

Mark ona bir parça kâğıt uzattı. “Elimde bu protein zincirinin yapısını teyit edecek kadar veri yok. Ama kimyasal yapı, oranlar…”

Tachyon’un omurgasından aşağı bir ürperti indi. “Sürü’nün biyokütlesi,” dedi nefesi kesilerek.

Mark bir oturma sırasının üzerine yığılmış kâğıtları işaret etti. “Konuyla ilgili referansları kontrol edebilirsin istersen, Sürü istilasına dair analizleri falan. Ben-”

“Gerek yok. Senin çalışmana güveniyorum Mark, kendim yapmış kadar.” Tach başını salladı. “Yani doktoru Sürü öldürdü. Peki ama neden?”

“*Nasıl* desek daha iyi olmaz mı? Ben Sürü yavrularının Japon canavar filmlerindeki gibi devasa şeyler olduğunu sanıyordum.”

“İlk başta öyleydi. Ama bir Sürü kültürü, yani bir Ana, nasıl desem, çevresindeki uyaranlara göre *evrim geçirir*. Kaba kuvvet kullandığı ilk saldırısında yenildi. Şimdiyse yaklaşımını rafine ediyor, Washington’daki salakları işte tam da bu yüzden uyarıyordum.” Dudakları gerildi. “Sanıyorum daha önce tiksindiği bir yaşam formunu taklit ediyor. Böylesi bir davranış, bu tür yaratıklar arasında yaygın görülür.”

“Sen bu yaratıklarla çok mu karşılaştın yani?”

“Ben değil. Ama halkım karşılaştı. Bu Sürü yaratıklarının, bizim en azılı düşmanlarımız olduklarını söyleyebiliriz. Bizler de onların.”

“Yani şimdi aramıza mı sızıyorlar?” Mark ürperdi.

“Şimdilik fark edilmemeleri çok zor bence. Yine de bu beni huzursuz etti. Genelde bir Sürü istilasının bu aşamasında bu kadar seçici davranmazlar.”

“Peki o zaman neden zavallı Fred’i seçtiler?”

“Şu korkunç kadın gibi konuşmaya başladın, dostum.” Tach sırıttı ve Trips’in omzuna bir şaplak attı. “Yaşanan kâbusların kaynağına indiğimizde sorumuzun yanıtlanacağını umuyorum. Ki bir sonraki adımımız da bu olacak zaten.”

“Ya Hamuroğlan?”

Tach içini çekti. “Haklısın. Sabah ilk iş polisi arayacağım ve onlara bulgularımızı aktaracağım.”

“Asla inanmazlar.”

“Deneyebilirim en azından. Sen biraz dinlen, dostum.”

♣

Gerçekten de inanmadılar.

“Demek Warren’ın laboratuvarında Sürü yavrularının dokusunu buldunuz,” dedi Güney Cinayet Büro’nun teğmeni. Telefondan kadının sesi çok genç, Porto Rikolu, rahatsız olmuş ve an itibarıyla Ilkazam Hanesi mensubu Tisianne brant Ts’ara’dan hiç hoşlanmıyormuş gibi geliyordu. “Bir tıbbi bilirkişiye göre bu dosyayla epey fazla ilgileniyorsunuz, doktor.”

“Vatandaşlık görevimi ciddiye alıyorum. Masum bir adamın daha fazla eziyet çekmesini engellemeye çalışıyorum. Ve son olarak da, yetkilileri tüm dünyayı tehdit edebilecek bir tehlikeye karşı

uyarıyorum.”

“Endişenizi anlıyorum, doktor. Ama ben bir cinayet dedektifiyim. Gezegenimizi savunmak yetki alanımın dışında kalıyor. Sırf Queens’e geçebilmek için bile izin almam gerekiyor.”

“Ama sizin adınıza bir cinayet vakasını çözüme kavuşturdum!”

“Doktor, Warren vakası işinin ehli olan yetkililerin elinde, ki bunlar da biz oluyoruz. Hamuroğlan’ı, cinayetin işlendiği saatlerde mekânı terk ederken gören bir görgü tanığımız var.”

“Ama doku örnekleri…”

“Belki de Dr. Warren onları bir laboratuvar kabında kendi yetiştiriyordu. Bilmiyorum, doktor. Tıpkı, bu sözde Sürü yavrusu dokularını analiz eden kişinin referanslarını bilemediğim gibi-”

“Sizi temin ederim ki ben bir uzaylı biyokimyası uzmanıyım-”

“Birçok açıdan öylesiniz.” Tach irkilerek ahizeyi kulağından hafifçe uzaklaştırdı, bu kadından hoşlanmaya başlamıştı. “Sizden şüphe ettiğimi söylemiyorum, doktor. Ama şöyle bir elimi sallayıp da sizin adamı serbest bırakamam. O iş bölge savcısının işi. Elinizde ne varsa Hamuroğlan’ın avukatına götürmelisiniz. Eğer istiyorsa mahkemede delil olarak gösterebilir. Ve gerçekten Sürü yavrularına rastladıysanız bu bilgiyi SPACECOM’daki General Meadows’a götürmenizi salık veririm.” *Ki o da Mark’ın babası*. “Ve son bir şey daha, doktor.”

“Buyurun, Teğmen Arrupe?”

“Bu davadan uzak durun, yoksa kıçınıza tekmeyi basarım. Amatörlerin suyu bulandırmasına hiç ihtiyacım yok.”

Chrysalis ona cam gibi şeffaf bir surat ve altından görülen porselen yüz kemikleriyle öylece baktı. “*Jokerkent’te dönen tuhaf bir şeyler var mı* mı?” Yine o hermafrodit İngiliz aksanı ortaya çıkmıştı. “Buralarda tuhaf şeyler dönebileceğini nereden çıkardın ki?”

Tachyon barın bir ucunda, sabah müdavimlerinden uzağa oturmuştu. Kristal Saray’ın yabancısı sayılmazdı. Ama hiçbir zaman kendini burada tam olarak rahat hissetmezdi.

“Sadece Jokerkent’te değil. Manhattan’ın bu taraflarında, Midtown’un güneyinde kalan kesimde.”

Kadın cilaladığı bir bardağı bıraktı. “Ciddi misin sen?”

“Tuhaf derken, Jokerkent için tuhaf kaçacak şeyleri

kastediyorum. Vahşi Jokerler'deki son joker patlamasını, Kara Gölge'nin zavallının tekini ayağından sokak lambasına asmasını, hatta oyun kâğıtları olan şu manyağın ok ve yayla işlediği bir diğer cinayeti kastetmiyorum. Alışıldık tuhaflıkların dışında bir şey var mı?"

"Gimli döndü."

Tach brendisinden bir yudum içti. "Öyle diyorlar."

"Kaç para ödeyeceksin?"

Tach bir kaşını kaldırdı.

"Ya ben mahallenin dedikoducusu değilim ki!" dedi Chrysalis. "Edindiğim bilgilerin parasını ödüyorum."

"Ve karşılığını da pekâlâ alıyorsun. Ben kendi payımı çoktan ödedim, Chrysalis."

"Evet. Ama bana anlatmadığın çok şey var. Klinikte olan… gizli şeyler."

"Ki gizli kalmalılar."

"Peki. Bu mutant topluluğunun içerisinde iyi niyet de ticari mallarım arasında yer alıyor, ayrıca bana ne kadar nüfuzlu bir adam olduğunu hatırlatmana gerek yok. Ama bir gün çok fazla ileriye gideceksin, seni metal saçlı küçük uzay tilkisi."

Tach ona sırıttı. Ve çıkıp gitti.

Zırr. Tach bir gözünü açtı. Etraf karanlıktı ama açık perdelerden Manhattan'ın alışıldık ışıklarıyla birlikte biraz da ay ışığı sızıyor, su yatağının kahverengi çarşafları üzerinde hemen yanı başında yüzükoyun uzanan kadın bedeninin çıplak kalçalarını gümüşe boyuyordu. Yapış yapış gözkapaklarını kırpıştırdı ve kalçanın sahibinin adını hatırlamaya çalıştı. Gerçekten muhteşem kalçalardı.

Zırr. Bu kez daha ısrarcıydı. Bu gezegenin en şeytani icatlarından biriydi şu telefon. Yanındaki şahane kalçalar hafifçe kıpırdandı ve yorgandan dışarı bir çift omuz çıktı.

Zırrrr - Telefonu açtı. "Tachyon."

"Ben Chrysalis."

"Sesini duyduğuma memnun oldum. Gecenin kaçı olduğunun farkında mısın?"

"Bir buçuk, yani tahmin ettiğinden daha da geç. Önemli bir şey buldum, doktor."

“N’oluyo, Tach?” diye mırıldandı yanındaki kadın. Tach onun omzunu okşayıp adını hatırlamaya çalıştı. Janet? Elaine? *Kahretsin.*

“Neymiş?” Cathy? Candi? Sue?

Chrysalis bir melodi mırıldandı.

“Ülkü adına, bu da ne demek oluyor şimdi?” diye çıkıştı Tachyon. Mary? *Chrysalis’e de şarkısına da lanet olsun!*

“Eskiden, kamptayken söylediğimiz bir şarkı. Johnny Rebeck.”

“Gecenin bir buçuğunda kamp şarkısı söylemek için mi beni aradın?” Belinda? Bu kadarı biraz fazla oluyordu artık.

“‘Komşuların kedileri köpekleri ortadan kayboldu / Hepsi de Johny Rebeck’in makinesinde kesilip sosis oldu.’”

Tach yatakta doğruldu. “Ne oluyor?” diye ısrar etti yanındaki kadın, bu kez aksileşmişti, ona dönen yüzünden uyku ve koyu renk saçlar dökülüyordu.

“Bir şey bulmuşsun gerçekten.”

“Söylemiştim, tatlım. Jokerkent’te değil ama yakınlarda. Division civarında, Çin Mahallesi yakınlarında. Kediler, köpekler kayboluyor; başıboş dolaşanlar, evcil olanlar; bu bölgedeki insanlar tasma kanunlarını pek ciddiye almıyorlar. Sonra güvercinler. Fareler. Ve serçeler. Alışıldık kent hayvanları birkaç bloktan tamamen temizlenmiş durumda. Doğu mutfağıyla ilgili şakalar bir yana bırakılırsa, bunun tuhaf bir olay sayılabileceğini düşündüm.”

“Sayılır.” *Atalar adına, hem de nasıl!*

Chrysalis mırladı. “Bana borçlusun, Tachyon.”

Tach bacaklarını yataktan aşağı sarkıtmış, nezaket aşkına yanındaki genç kadının adını hatırlayabilmeyi ve böylece onu toparlayıp gönderebilmeyi diliyordu. “Evet, öyle.”

“Bu arada,” dedi Chrysalis, “adı Karen.”

“Doktor,” dedi Trips kendi nefesinin buharı arasından, “Brenda’yı gecenin bu vaktinde arayıp Filiz’e bakmasını istediğimde bana ne dedi biliyor musun?”

Mark’ı tanıdığı haftalar boyunca ilk defa onun bir şeyden şikâyet ettiğini duyuyordu Tach. Anlayışla karşıladı. “Hayal bile etmek istemem, sevgili Mark. Ama bu çok önemli. Boşa harcayacak vaktimiz yokmuş gibi hissediyorum.”

Mark büzüldü. “Pekâlâ. Haklısın. Hamuroğlan benim hiç

görmediğim kadar kötü şeyler gördü. Özür dilerim, doktor." Tachyon, yaşadıkları yüzünden neredeyse harap olmuş bu dâhi biliminsanına baktı ve samimiyetle hayret etti. Adamın kolunu okşadı. "Dert değil, Mark."

Biraz ileride, arabalar Manhattan Köprüsü'nden uğultuyla geçmekteydi. Şehrin pek de cazibeli olmayan bu bölgesinde karanlık bir yan yol vardı; küçük dükkânlar, gölgeler, pis tefeciler, harap haldeki köşkler, tek bir sokak lambasının ışığında kırık pencereleriyle göz kırpan gri beton binalar… Uzaylı melanetler olmasa bile, burada bir saat geçirmek pek iyi bir fikir sayılmazdı.

"Belki de yanlış alarmdır, kim bilir?" dedi Tach. "Chrysalis bana hayvanların ortadan yok olduğunu anlattığında, Sürü yavrularının yiyecek ihtiyacı aklıma geldi. Ve eğer bu kültür bildiğimden daha hızlı gelişmiyorsa, yiyeceği süpermarketten almaları çok olası değil."

Durup arkadaşına döndü ve onu omuzlarından kavradı. "Şunu anla, Mark. Burada hiçbir şey olmayabilir. Ama eğer aradığımızı bulursak, korku filmlerinden çıkma bir canavarla yüzleşmemiz gerekecek. Ne var ki bu defa o canavar gerçek olacak. Gezegendeki her canlı organizmanın düşmanı olan vicdansız bir canavar…"

Mark yumuşak bir el hareketiyle ileriyi işaret etti. "Şuna mı benziyor, dostum?"

Tach bir saniyeliğine arkadaşına bakakaldı. Sonra yavaşça başını sağa çevirdi.

Üstgeçidin yakınlarında, tam köşede bir figür duruyordu. Üzerinde sımsıkı bir pardösü vardı, aşağı çektiği bir şapka takmıştı ve ne kadar örtünmüş olsa da vücut ölçülerinin insani boyutlarda olmadığı belliydi.

"Bana bir saniye izin ver, dostum," dedi Trips. Tachyon'un yanından ayrıldı ve başındaki şapkayı eliyle tutup topuklarını vura vura pardösülü yaratıktan kaçtı.

Korkak! Tach'ın göğsünde bir öfke yükseldi ve sonra, *Ama hayır, ona hu kadar müsamahasız davranamam, zira o bir savaşçı değil ve bu onun türüne yabancı bir tehdit.* Omuzlarını dikleştirdi, boyunbağını düzeltti ve yaratıkla yüzleşmek üzere döndü.

Yaratık öne doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Bir ayağı asfalttan ayrılırken vantuza benzer bir emme sesi çıkardı. Derken arkasındaki karanlıkta bir figür daha belirdi; aynı şekilde giyinmişti, hatları biraz farklıydı ama aynı türden oldukları belliydi. *Ah,*

Benaf'saj, benden şüphelenmekte haklıydın. İki tane olabilecekleri hiç aklıma gelmedi. Ölümü kucaklamaya hazırlandı.

"Doktor."

Tachyon başını hızla geri çevirdi. Yanında genç bir kadın dikiliyordu, baştan ayağa karalara bürünmüştü, bir tek göğsündeki *ying-yang* işlemesi beyazdı. Sol elmacıkkemiğinden alnının sağ tarafına dek uzanan bir maskesi vardı, yüzünün yarısı açıktaydı. Tachyon'dan uzun boyluydu. Saçları gür ve siyahtı. Tach'ın görebildiği kadarıyla hatları Uzak Doğululara benziyordu ve nefes kesecek kadar güzeldi.

Neredeyse saraylara yaraşır bir reverans yaptı Tachyon. "Daha önce sizinle tanışma şerefine nail olduğumu sanmıyorum."

"Ben Ayçocuğu'yum, doktor. Ve yüz yüze olmasa da sizi tanıma şerefine nail oldum."

Tachyon'da jeton düşmeye başlamıştı. "Yüzbaşı'nın arkadaşlarından birisiniz."

"Öyle."

Tehlike hep kanını kaynatırdı. En azından o anki çapkınlığının bahanesi buydu. "Sevgili çocuğum," dedi nefesi kesilerek. Uzanıp kadının ellerini tuttu. "Bu gözlerin yıllardır gördüğü en güzel manzara sizsiniz…"

Loş ışıkta bile kadının kızardığını gördü. "Size yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım, doktor," dedi kadın, yanlış anlayarak… Muhtemelen.

Ayçocuğu dönerek onun yanından uzaklaştı ve sokakta kayarcasına ilerlemeye başladı, sakin ve tetikteydi, avının izini süren bir leopar gibi ölümcül görünüyordu. Tach kadının güç aurası, akışkan zarafeti, üzerine sımsıkı oturan siyah pantolonunun içindeki kalçalarının salınışı karşısında büyülenmişti - bu gece resmen kalça bereketi yaşıyordu. Hemen kadının arkasından koşturdu, sonuçta bir Takisli, bir kadının tehlikeyle yüz yüze gelmesini istemezdi.

Kadın, en yakındaki Sürü yavrusuna yirmi metre kadar yaklaşınca akıcı bir hareketle saldırıya geçti, on metre kala Tach'nı nefesini kesen bir gösterişle yerden havalandı. Uçarken bir balerin gibi parmak uçlarında döndü, sağ topuğunu kaldırdı, dalışa geçti ve kusursuz bir taklayla yaratığın omzuna tekmeyi geçirdi. Kuru bir çatırtı sesi duyuldu, yere düşen bir balkabağının çıkaracağına benzer bir ses. Yaratık geriye doğru sendeledi. Dönmeye devam

eden Ayçocuğu sekti, yumuşakça yere kondu ve saldırı pozisyonu aldı.

Canavarın kolu koptu. Pardösüsünün yeninden öylece düşüvermişti.

Kadın bir anda zincirinden boşandı.

Hiç hareket etmese de sokağın her yerindeydi adeta. Aynı anda çığlık atıyor, haykırıyor, kavgaya tutuşmuş üç sokak kedisi kadar dövünüyor, bütün bunları yaparken de kaldırıma eğilip duruyordu. Tachyon bakakaldı. *Ama o kadar iyi bir başlangıç yapmıştı ki*, diye düşündü kederle.

Bir anlığına Sürü yavruları da bakakalmıştı. Ama sonra Tachyon'la yüzleşmek için aynı anda döndüler; Tach'ın yakınlarda olduğu konusunda kendilerini uyaran kimyasal alıcıları, şimdi de onları boyun eğmez bir şekilde, o çok nefret edilen, çok korkulan Takislı'ye doğru yönlendiriyordu. İlkinin boş pardösü kolu, vücudunun yan tarafında grotesk bir biçimde uçuşuyordu.

Tach yaratığın zihnine uzandı. Bir sis perdesini elle kavramaya çalışmak gibiydi. Düşünceleri, yaratığın zihnini oluşturan elektrokimyasal sinyallerin içinden hiçbir etki bırakmaksızın geçip gitti.

Hiç şaşırmadan küçük namlulu Smith & Wesson tabancasını çekti, iki eliyle kabzasını kavrayıp ilerideki sevimsiz kütlenin tam ortasına nişan alarak atış pozisyonuna geçti, nefes aldı, tuttu ve tetiği iki kez çekti. Tabanca tatmin edici miktarda alev, gümbürtü ve geri tepme kuvveti yarattı. Ancak başka bir etkisi olmadı.

Şok geçirerek tabancayı indirdi. Yaratık neredeyse yirmi metre uzağındaydı; ıskalamış olamazdı. Sonra, olması gereken yerde, pardösü düğmelerinin iki yanında duran iki deliği gördü. Bir Sürü yavrusunun içinden geçip giden şeyler, zihinsel saldırılarla sınırlı değildi.

"Başım belada," dedi kendi kendine. Şapkanın altındaki gölgeyi hedefleyerek iki kez daha ateş etti. Şapka uçtu. Şapkayla birlikte yaratığın kafası olarak işlev gören hastalıklı patates kütlesinden büyük parçalar da öyle. Ama yaratık yürümeye devam etti.

Ayçocuğu çığlık atıp kendi kendine dövünmeyi bırakmıştı, ellerini dizlerinin arasına yerleştirip öylece oturmuş, olanları izliyordu. "Kurşunlar işe yaramıyor," dedi. Attığı çığlıklardan dolayı sesi kısılmış gibiydi. "Onlar… onlar insan değil."

"Ne kadar da dikkatlisin." Tachyon son iki kurşununu da sıktı ve

yedek şarjör bulabilmek için ceplerini yoklayarak, yedek şarjörünün olması için dua ederek geri çekildi.

“Bir insanı, bir jokeri sakat bıraktığımı sanmıştım,” dedi kadın. Ayağa kalkmıştı. Tach’ın sağındaki binaya doğru koştururken hantal Sürü yavrularının arkasından dolandı ve tekrar havalandı. Tach bu kez onun binanın üçüncü katına kadar yükseleceğine yemin edebilirdi. Ama göremedi, çünkü kadın binanın gölgesine girdiği anda gözden kaybolmuştu.

Birkaç saniye sonra tekrar belirerek ayaklarını ikinci Sürü yavrusunun tam ortasına nişanlamış şekilde çivileme bir dalış yaptı. Kumaş yırtıldı, biyokütle ortaya çıktı ve kadın kaldırıma konup yuvarlanırken yaratık paramparça oldu.

Bir an sonra Ayçocuğu tekrar ayağa kalkmış, öne doğru koşturmuş ve bir eliyle bedenini desteklemek için yere eğilirken tırpan gibi bir tekme savurmuştu. Birinci Sürü yavrusunun bacakları kolaylıkla dizlerinin altından koptu. Baldırlarının üzerine düşen yaratık, soğukkanlı bir şekilde sürünmeye devam ediyordu. Ayçocuğu vahşice yaklaştı.

Kadın işini bitirdiğinde, birbiri ardına göğü inleten siren sesleri duyuldu. Tachyon ona doğru yürüyen Ayçocuğu’nu alkışladı. “Hakkınızda düşündüklerimden dolayı size bir özür borçluyum, sevgili hanımefendi.”

Kadın saçlarını düzeltmek için elini başına kaldırdı, sonra parmaklarına baktı ve bileğini kullanmayı tercih etti. “Bana bir özür borcunuz yok, doktor. Öyle düşünmeniz için geçerli bir sebebiniz vardı. Fakat benim, sahip olduğum yetenekleri, düşünen bir varlığa kalıcı bir hasar vermek için asla kullanmamam gerekiyor. Oysa bir an öyle yaptığımı sandım.”

Tachyon kadını kollarına aldı. Ayçocuğu da başını onun omzuna yasladı. *İşe bak*, diye düşündü Tachyon. Bunu Mark’a nasıl açıklayacağından emin değildi…

Kadın kendini iterek ondan uzaklaştı. “Burada bulunmak benim için iyi olmaz. Çok fazla soru sorulur.”

“Ama bekle. Gitme… daha konuşacak çok şeyimiz var.”

“Ancak vakit yok.” Ayçocuğu onu yanağından öptü. “Dikkatli ol, Baba,” dedi ve bir kez daha ortadan kayboldu.

“Demek Sürü yavrularını sahiden buldunuz, doktor,” dedi

Teğmen Pilar Arrupe, plastik ağızlıklı ince ve kısa bir puroyu dudaklarının arasından eline alırken. “Gerçekten de şimdiye dek gördüğüm en aktif bilirkişi çıktınız.”

Baba, diye düşünüyordu Tachyon. *Bir şeref payesi, o kadar*. “Şu canavarların üzerinde epey bir tepindiği kesin,” diye araya girdi, silahını bir tılsım gibi sıkı sıkıya kavramış olan bir devriye.

“Arkadaşları Dr. Smith ve Dr. Wesson’dan biraz yardım alarak,” dedi başka biri.

Sokak mavi polis ışıkları, üniformalar ve gazeteci tayfasıyla dolmuştu. “Bu Sürü piçlerine silahın çok etkisi olmuyor,” dedi ilk polis.

“Peki bu yaratıkları nasıl alt ettiniz, doktor?” diye sordu bir muhabir, süngerli bir fallusa benzeyen mikrofonunu Tach’ın ağzına dayayarak.

“Mistik savaş sanatları.”

“Şu salakları buradan götürün,” dedi Arrupe. Tach hayal kırıklığına uğramıştı; güzel bir kadın değildi. Tıknaz ve kalın kemikliydi, bulldog köpeğine benzer bir yüzü ve Balkabağı’ndaki Brenda’nınkilere benzeyen kısa, fırça gibi saçları vardı. Basık burnu koyu koyu çillerle kaplıydı. Ama gözleri cam kırıkları kadar keskin ve parlaktı.

“Peki, Teğmen,” dedi Tach, “şimdi Hamuroğlan’ı bırakacak mısınız?”

“İddianıza göre kurbanın laboratuvarında Sürü maddesi bulmuşsunuz ve burada da kuşkuya yer bırakmayacak şekilde koca bir sokak dolusu Sürü yavrusu parçası göze çarpıyor, gerçi eskisi gibi Godzilla’nın bebeğine benzeyecekleri yerde şimdi enkaz parçaları gibi görünüyorlar ki bu bir ilerleme olabilir de olmayabilir de. Acayip bir vaziyet doğrusu.”

“Bırakmayacaksınız.”

“Bir görgü tanığım var, doktor.”

“Başına taş düşsün kadın, senin hiç mi şefkatin yok? Adalet umurunda değil mi?”

“San Juan gemisinden yeni mi indim sanıyorsun? Tanık sağlam. Hamuroğlan’ı Papa’dan ayıramaz, jokerlere kin gütmüyor ve gelip Hamuroğlan’ı tarif ediyor. Sakın bana tanıkların güvenilmez olduğunu söyleme. Öyleler. Ama bu tanık *kaya gibi* sağlam.”

Tach parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı. “Onunla konuşmama izin verin.” Kadın gözlerini devirdi. “Bu önemli. Bir

şeyler oluyor, sadece Hamuroğlan'la ilgili değil. Bundan eminim."

"Aklından lanet bir uzaylı *brujeria*'sı[52] geçiyor."

Çapkın bir sırıtış: "Tabii ki."

Kadın teslim oldu. "Bu Sürü yavruları karşısında tam bir kahramanlık örneği gösterdiniz, doktor. Ayrıca bu tür şeyler hakkında benden daha çok şey biliyorsunuz." Yan yan bir bakış attı. "Ama bana herhangi bir aşamada sivil haklar martavalı okumaya kalkarsan, *manito,*[53] yemin ederim seni vururum."

Zihnine dokunur dokunmaz anladı.

Bir dişçiydi, Warren'ın apartmanının hemen yanındaki binada yaşayan kısa boylu, atletik yapılı, al yanaklı, ellili yaşlarında bir adam. Köpeğini gezdirmek için çıkmıştı -gecenin o saatinde cüretkâr bir davranış- ve apartmanların arasındaki sokaktan şüpheli bir adamın fırladığını görmüştü. Bu şüpheli şahıs, ondan bir-iki metre uzakta bir an durmuş, gözü pek dişçinin gözlerinin içine bakmış ve ayaklarını sürüye sürüye uzaklaşıp Park'ın karanlığında yitip gitmişti.

Adamın hikâyesi diğer iki tanığınkiyle örtüşüyordu. Biri Warren'ın binasının kapıcısıydı; binanın arka kapısının neden zorlandığını araştırırken sopayla arkadan başına vurularak yere düşürülmüştü. Diğeriyse ancak kendisinin bildiği bir sebeple o sırada karşı binadan sokağa bakmakta olan bir kadındı. Her ikisi de iriyarı, soluk benizli, erkeğe benzer bir şeklin arka kapıdan çıktığını ve sokakta yürümeye başladığını görmüştü. Ama ikisi de verdikleri genel bir eşkâlden ötesine geçememişti.

Dişçinin anlattığı hikâyenin doğru olmadığını anlamak için Tachyon'un adamın zihnini şöyle bir süpürmesi yetmişti. Ama ortada bir yalan yoktu, adam anlattığı hikâyeye kesin olarak inanıyordu. Çünkü bu hikâye zihnine sonradan yerleştirilmişti.

Tach gönülsüzce daha derine indi. Blythe'la ilgili eski acıları nispeten azalmıştı, artık zihinsel yeteneklerini kullanmayı düşünür düşünmez içine kapanmıyordu; bu öyle bir şey değildi. Adamın zihninde gerçekleştirilen yerleştirme işleminin doğası, bunu ne tür bir varlığın yaptığını net bir şekilde gözler önüne seriyordu. Geriye kalan tek şey, pek az ihtimal arasından bunu kimin yaptığını açığa çıkarmaktı. Tachyon'un bu konuda iyi bir tahmini vardı.

Aslında bunun bir önemi yoktu da… Yaşanacaklar şimdiden

kaçınılmaz bir yörüngeye girmişti.

Ve Tach'ın hayal ettiği her şeyden daha beterdi.

"Burayı sevmedim," diye homurdandı Durg at'Moraklı bo Zabb Vayawandsa, Village'ın mutena sayılmayacak bir köşesindeki dairelerine çürümüş arka merdivenlerden tırmanırlarken.

Rabdan altın rengi omuzluğunun üzerinden arkaya doğru bakıp alay etti. "Nasıl olur da kusur bulursun? Daha içeri girmedin bile."

"Kapıcı, şu garip, ölü suratlı adam girmeme izin vermedi."

"Ha! Vayawand'lar kıymetli Morakhlar'ından birinin yerkürelilerin ona hayır demesine izin verdiğini duysa ne derdi? Demek ki dölleri zayıflamış."

Durg graniti bile tuzla buz edebilecek yumruğunu sıktı. Beyaz, sert kolalı üniforması patlayan bir silahın sesiyle pazılarından yırtıldı. "Zabb brant Sabina sek Shaza sek Risala, sadece görev gerektirdiğinde savaşmamı emretti," dedi. "Tıpkı senin kadar değersiz birine hizmet etmem gerektiğini emretmesi gibi. Benim bağlılığımı sınıyor. Ama seni uyarıyorum: Bir gün beceriksizliğin sahibimin sabrını taşıracak. Ve o gün geldiğinde senin kolunu bacağını koparıp kafanı bir sivilce gibi patlatacağım."

Rabdan gülmeye çalıştı. Ses boğazına takıldı, bu yüzden yine denedi. "Ne kadar düşmanca. Bir kadının kırbaçlanmasını, bir hizmetçinin perişan edilmesini göremeyecek olman çok yazık. Epey asortik eğlencelerdir. Kabul etmeliyim ki, yerküreliler yok edildiğinde bazı nadir yetenekler de ortadan kaybolacak."

En üst kat sahanlığına, kendi dairelerine geldiler. Rabdan kapının dışında durakladı ve zihniyle içeri uzanırken kaşlarını çattı. Yerküreli hırsızlar tarafından pusuya düşürülmek işlerine gelmezdi. Durg birkaç basamak altta sessizce bekliyordu. Aslında Telepat Soylular sınıfından geliyordu ama pek çok Morakh gibi zihin körüydü. Eğer Rabdan tehlike sezecek olursa görevini yapacaktı.

Rabdan tatmin olmuş bir şekilde kapıyı açıp içeri adım attı. Durg onu takip etti ve arkasından kapıyı kapattı. Derken yatak odalarına giden koridorda bir figür belirdi.

"Tisianne! Ama araştırmıştım-"

"Kuzenimin adamları, hele ki sen, istediğim gibi saptıramayacağım bir zihin araması yapamazsınız," dedi Tachyon. "Seni burada bulmam hiçbirimiz için hayra alamet değil. Hatta

belki tüm Takis için değil.”

“Ama en çok da senin için değil,” dedi Rabdan. Yana doğru bir adım attı. “Durg, parçala onu.”

“Zabb’ın canavarı!” diye tısladı Tach istemsizce.

“Küçük prens,” dedi Durg. “Bu zevkli olacak.”

Tach’ın yanında ikinci bir figür belirdi. “Doktor, kim bunlar?” diye soran Ayçocuğu, sehpanın üzerindeki küçük lambadan gelen parlak ışıkla gözlerini kıstı.

İnce keskin yüz hatları, metalik sarı saçları ve bir anda kocaman açıp kırpıştırdığı soluk gözleri olan kısa boylu bir adam gördü, bu adamın Takisli olduğunu o bile anlamıştı. Oturma odasındaki eski püskü halının öbür ucunda kıpırdanıp duran yaratığı sınıflandırmaksa daha güçtü. Kısaydı, boyu ancak bir buçuk metreydi, ama korkutucu derecede kaslıydı, gerçek anlamda eni boyuna eşitti. Bununla birlikte kafası Takisli bir peri lordununki gibi ince uzun ve güzeldi. Rahatsız edici bir tezat oluşturuyordu.

“Kuzenimin dalkavuğu Rabdan,” dedi Tach, “ve canavarı, Durg.” Jokerlerle geçirdiği onca yıla rağmen, Tach yaratığın görüntüsüne katlanamıyordu. Bu bir yerkürelinin Takisliye benzeyen grotesk deformasyonu değildi, bu Tach’ın insanları için düşünülebilecek en iğrenç görüntüydü: Özbeöz Takisli biçiminin çarpıtılmış haliydi. Morakh’ları savaşta böylesine korkutucu kılan şeylerden biri de düşmanlarında uyandırdığı tiksintiydi.

“Benimkine düşman bir aile tarafından yetiştirilmiştir. Organik bir ölüm makinesidir, fil kadar güçlüdür, mükemmelliğe ulaşana dek eğitim görmüştür.” Durg, yeni gelen kişi yüzünden duraklamış, kusursuz kaşlarını çatmıştı. “Bizim standartlarımıza göre bile neredeyse yenilmezdir. Zabb bunu bir yağma sırasında, daha yavruyken aldı ve bağlılığını kendine aktardı.”

“Doktor, bir insandan nasıl böyle söz edebilirsin?”

“O bir insan değil,” dedi Tach dişlerini sıkarak, “ve *ona dikkat et.*”

Drug bir ifrit gibi, hiçbir insanın beceremeyeceği bir hızla atıldı. Ama Ayçocuğu da tam olarak insan sayılmazdı; her ne olursa olsun, her nereden geliyorsa gelsin, o bir astı. Kendisine uzanan altın işlemeli kol yenini tuttu, çekti, kalçasını döndürdü ve Durg onların üzerinden uçup bir alçı sağanağı eşliğinde duvara tosladı.

“Bizi nasıl buldun?” diye sordu Rabdan, kapı ağzına yaslanarak.

“Zihniyle oynadığınız şu adamı bulur bulmaz Takislilerin hâlâ

Dünya'da olduğunu anladım," dedi Tach, Durg'dan uzaklaşırken. "Sonra da kullanılan tekniğin acemiliğine bakarak senden başkası olamayacağına kanaat getirdim. Neyi aramamız gerektiğini öğrendikten sonra izini sürmek o kadar da zor olmadı. Görünüşün gayet sıradışı, sonuçta terk edilmiş bir depoda saklanıp Sürü yavruları gibi sıçanlar ve sokak kedileriyle beslenecek halin de yok."

"Tabii" -başıyla Rabdan'ın altın rengi-beyaz kıyafetini işaret etti- "senin bile Zabb'ın özel üniformasıyla ortaklıkta dolanacak kadar salak olacağını tahmin etmemiştim."

"Yerküreliler bize modanın zirvesi gözüyle bakıyor. Sen kuğuları kaz kılığında dolaştırır mıydın?"

"Kuğuların görevi" -Durg alçı duvarda açtığı delikten çıkmış inliyor ve üzerinden su gibi alçı tozu akıyordu- "iş icabı kaz gibi görünmekse, o zaman evet."

Durg eliyle yaptığı acımasız bir kesme darbesiyle Ayçocuğu'nu oturma odasını mutfaktan ayıran tezgâhın üzerine fırlattı. Tahta çatırdarken Tach bağırarak öne doğru atıldı. Sırıtan Durg ona doğru ilerledi.

Ayçocuğu parçalanan tezgâhtan hızla kalkarak öne doğru iki minik adım attı ve Durg'un dizinin yan tarafına güçlü bir tekme savurdu. Darbenin şiddetiyle Durg'un bacağı büküldü. Ayçocuğu ikinci tekmeyi bu sefer yaratığın çenesine oturttu, inleyen Durg hızla elini uzatıp kadının ayak bileğini yakaladı, büyük bir güçle çekti ve Ayçocuğu'nu diğer kolunun ulaşabileceği bir mesafeye getirdi.

Kadını omurgasını kıracak şekilde tuttu. Tach yeniden öne atıldı. Rabdan'ın eli tuniğinin içinden çıktığında bir kesicinin siyah sırtı parladı. "Ona yardıma koşarsan işini hemen bitiririm, Tıs."

Ayçocuğu dirseğini sertçe Durg'un kafasının tepesine geçirdi. Tach, bir tuzak gibi kapanan dişlerin sesini duydu. Ayçocuğu avuçlarıyla acımasızca yaratığın kulaklarına vurdu. Durg inledi, başını salladı ve kadını bıraktı.

… Durg olduğu yerde durmuş, Ayçocuğu'na bakıyordu. Ayçocuğu savurduğu bir tekmeyle yaratığın göğsünü hedef aldı, ama Durg zahmetsizce engelledi. Kadın bu sefer bir öfke yumağı gibi Durg'un üzerine uçtu; tekmeleriyle başına, dizlerine, kasıklarına vurmaya çalışıyordu. Durg birkaç adım geri çekildi ve kadın yeniden saldırıya geçtiğinde, atılıp iki ayağını birden

kullanarak Ayçocuğu'nu odanın karşı duvarına uçuracak bir tekme attı.

Tachyon tereddüt etti. Durg'un zihnini ele geçirmeye çalışabilirdi ama bu, Morakh'ların tek telepatik yeteneğine -zihinsel zorlamalara karşı neredeyse geçit vermez bir direnç- karşı bir işe yaramayabilirdi. Durg'a odaklanırsa Rabdan onu öldürebilirdi… Rabdan'ın nispeten nüfuz edilebilir kalkanlarına odaklanırsa bu sefer de Durg Ayçocuğu'nu öldürebilirdi. Elini tabancasına uzatırken Ayçocuğu'nun ona çok fazla kızmayacağını umdu.

Kadın kıpırdanarak kendine geldi. Durg dehşete düşmüştü. Birine böyle bir tekme attığında, tekmeyi yiyen yerden kalkamazdı. Pervasızca ileri atıldı.

Ayçocuğu onu yarı yolda karşıladı. Yaratığın tuniğini kavrayarak sırtüstü yere yuvarlandı ve ayağını Durg'un göbeğine yaslayıp canavarı üzerinden aşırttı. Kendi atılışının ve Ayçocuğu'nun ittirmesinin birleşik gücü, Durg'u tıpkı bir gülle gibi yerden dört kat yüksekteki duvarın içinden geçirdi.

"Ah, Tanrım," dedi Ayçocuğu ayakta durarak. "Umarım canım yakmamışımdır." Duvarda açılan deliğe koştu. "Hâlâ hareket ediyor." Hiç tereddütsüz delikten dışarı çıktı.

Ayçocuğu'nun başının çaresine bakabileceğini düşünen Tach kadını bıraktı, ama hâlâ şaşkındı. Durg, olağanüstü enerjiye sahip bazı aslar kadar güçlüydü. Ayçocuğu her ne kadar insanüstü güce sahip olsa da onun dengi değildi - Durg gibi usta bir katile karşı sadece yeteneğiyle galip gelmişti.

Olup bitenleri izlerken donakalmış olan Rabdan kendine gelerek kapıyı hızla açtı. Tachyon bunu görünce Rabdan'ın zihnini eliyle yakalarmış gibi kavradı. Ve sıktı.

"Evet, dostum Rabdan," dedi, "şimdi biraz konuşacağız."

♣

Kötüydü. Rabdan beceriksizdi ve korkağın tekiydi. Yine de bir Telepat Soylu'ydu ve en sonunda bir Telepat Soylu gibi davranmıştı ki bu onun için daha beterdi. Yükseltebileceği hiçbir kalkan, kurnaz Tisianne'nin aradığı bilgileri son kırıntısına kadar beyninden çekip almasını engelleyemezdi. Ama köşeye sıkışan Rabdan kahramanlığa kalkışarak zihnine ölüm kördüğümü atmış, üzerine yemin etmişti. Tachyon'a karşı neyi varsa hepsini bir araya getirmişti ve hiçbir kurnazlık, hiçbir maharet, hiçbir güç böylesi bir direnci kırıp da

Rabdan'dan geriye anlamlı bir parça bırakamazdı.

Belki de bu, Rabdan'ın son aldatmacasıydı; uzak kuzeninin yufka kalbini bildiği için, Tisianne'in zihnini çile çile sökmenin korkutucu sonuçlarından kaçınacağı üzerine kumar oynamıştı.

Ancak Rabdan'ın muhakemesi hiçbir zaman güçlü olmamıştı.

Neşe, neşe, neşe. Sahibim çok fazla bekletmeden tekrar geldi. Yoksa benim için aniden bolca vakti olması bir sorundan mı kaynaklanıyor?

Kes şunu, Bebek.

"Merhaba, Bebek. Nasılsın?" Gemi mutlu bir karşılama hareketiyle ışıklarını kırpıştırdı ve yan tarafındaki bir kilidi açmak için büzüldü.

Lanet kaya elbette Dünyaya doğru geliyordu. Zabb'ın adamları aylar önce rotasını kaydırmıştı. Çok fazla değil; öyle bir kütlenin momentini gözle görülür bir biçimde etkilemek için devasa bir güç gerekirdi. Bir derecenin azıcığı kadar, neredeyse fark edilmeyecek kadar kaydırmışlardı sadece - ancak bu kadarı bile yeterli olmuştu.

Yerküreliler için tanıdık bir kayaydı, yeniden belirmesi dikkat çekmeyecekti. Yine de Rabdan ve Durg, gezegen ahalisinin rota değişikliğini fark etmediğinden emin olmak için Dünya'ya gönderilmişti. Şansa bakın ki rota değişikliği yetkililerin asla umursamayacağı tek adam tarafından fark edilmişti, o da zaten kayayı öyle bir kendine mal etmişti ki, diğer tüm biliminsanları bu kaya parçasını çer çöp diye bir kenara atacaklardı. Takisliler gezegenin kaderini mühürlemek için bundan iyisini bulamazlardı. Asteroid artık gerçek rotasından kuşku duyulamayacak kadar yaklaşana dek kimse bir şey fark etmeyecekti. Ve fark ettikleri zaman da çok geç olacaktı, gezegendeki tüm termonükleer silahlar bile kıyameti engelleyemeyecekti.

Ama müttefikleri paniklemişti. Zabb'ın müttefiki. Kuzeninden ne kadar nefret etse de, Tachyon buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Sürü Anası denen melanet, o kendine has donuk ve ısrarcı tavrıyla sahip olmayı kafasına koyduğu Dünya'nın yörüngesinde dolanırken *Cehennem Kedisi*'ni tespit etmiş ve kıskançlıkla saldırmıştı. Ve nedense, saldırı püskürtüldükten sonra, Ilkazam'ın savaş tazısı Zabb, kafasındaki çılgınca sebeplerden ötürü, hanelerinin en büyük düşmanıyla, tüm Takislilerin ezeli düşmanıyla bir ittifak kurmuştu.

Birlikte bir plan hazırlamışlardı. Ancak Dr. Warren açıklamasını yaptığında, yarı zeki Ana, sadece planlarının ifşa olduğunu algılamıştı. Aceleyle harekete geçmiş ve Rabdan da ancak onun arkasında bıraktığı dağınıklığı toplamaya çalışmıştı.

Jokerkent sokaklarında Sürü yavrularıyla karıştırılabilecek birini görmeleri büyük bir şans olmuştu. Böylece Rabdan ve Durg, Central Park'a gidip kendilerini tanık yazdırmışlardı. *Nasıl başarısız olabilir ki?* Rabdan yoldaşına böyle böbürlenmişti.

Tach, Rabdan'a hiçbir Takislinin diğerinden esirgemeyeceği son bir merhamet göstermişti. Ayçocuğu adamın zihin yoklaması sırasında beklenmedik şekilde kalp krizi geçirdiği açıklamasını kabullenmiş ve Tach ona yalan söylediği için kendini iğrenç hissetmişti. Warren'ın laboratuvarından aşırdığı fotoğrafları *Bebek*'e götürmüş, geminin uzay seyrüseferi araştırması Rabdan'ın hikâyesini doğrulamıştı. Hızlıca bir plan yapıp geceyi uyumaya çalışarak geçirmişti.

Şimdi, Trips ve Tachyon, Dünya'yı kurtarmak için yaptıkları gerçekten kuş beyinli bir planı devreye sokmaya hazırlardı. Daha iyisini düşünecek zamanları yoktu. Şimdiden çok geç kalmış olabilirlerdi.

Ve dışarıda bir yerlerde Zabb bekliyordu. Zabb. Tach'ın *Kibr*'ini öldüren, tüm Takis'e ihanet eden katil. Savaş gemisinin içindeki, Zabb.

Jake, elinde La Copita şişesinin olduğu kâğıt poşeti, aylak adımlarla yürüyordu. Jokerkent'in rıhtım tarafındaysanız ve bir de doğalsanız, bu yapılacak iş değildi, hele ki bu kadar zomsanız. Ama Jake, iguana kafalı koca piç onu yere kustu diye bardan kapı dışarı ettiğinden beridir nerelerde dolandığından emin değildi. Ceketinin cebinde yedek bir şişe taşımayı akıl etmesi iyi olmuştu.

Kulağına bir uğultu geldi. Durdu ve tam karşısındaki binanın çatısının uçmasını izledi - çatı patlamamış, çökmemiş, tek bir parça halinde, hani neredeyse muntazam bir şekilde, bir kutunun kapağı gibi kalkıvermişti. Derken çatı uçup yandaki binanın çatısına kondu ve binanın içinden, her tarafı küçük ışıklarla çevrili devasa bir deniz kabuğu yükseldi. En ufak bir ses çıkmamıştı. Çatı geri uçup yerine otururken deniz kabuğu da mat turuncu göğe doğru yükseldi. Sonra burnunu yukarı kaldırdı ve hızla Long Black tarafına doğru atıldı.

Jake her adımına dikkat ederek en yakındaki rögara doğru ilerledi ve kusursuz bir isabetle yarı dolu La Copita şişesini rögardan içeri attı. Sonra hızla Jokerkent'ten uzaklaştı.

"Hiç böyle olacağını düşünmemiştim, sanki yatak odandan yıldız gemisi sürmek gibi be dostum," dedi Yüzbaşı Trips, açıkça büyülenmişti.

"Seninkiler buna lüks kamara diyorlardır herhalde, değil mi?" Aslına bakılırsa bir Osmanlı haremiyle Carlsbad Mağaraları'ıın karışımına benziyordu. Tam ortada üzeri tombul yastıklarla kaplı, cibinlikli devasa bir karyola vardı ve tüm o şatafatın ortasında da üzerinde sabahlığıyla Tach uzanıyordu. Çok uzun zaman önce yatakta ölmeye yemin etmişti; eğer bu kadar istiyorsanız, Takis biyoteknolojisi bu amacın gerçekleştirilmesine ve aynı zamanda kahramanca bir ölüme olanak veriyordu.

"Böyle bir gemide resmi bir komuta merkezi, sizin deyişinizle bir köprü yoktur. Birçok savaş gemisinde, mesela kuzenimin *Cehennem Kedisi*'nde vardır, ama bir yatta olmaz." Tachyon *Cehennem Kedisi*'nin adını andığında *Bebek*'ten gelen ince bir öfke sızısı sezdi. İkisi ezeli rakiplerdi.

"Takisli ortakyaşar gemiler zihin gücüyle kontrol edilir. Pilot doğrudan, zihinsel veya görsel emirler verebilir. Örneğin.. Tach eliyle bir işaret yaptı ve yatağın yanındaki bölmenin üzerinde Dünya'nın görüntüsü belirdi. Sarı bir çizgi gezegenden uzaklaşarak yörüngelerini gösterdi. Sonra sanki bir bilgisayar animasyonu gibi küre dönerek uzaklaştı, küçüldü ve Dünya'dan 1954C-1100'e kadar takip edecekleri tüm uçuş rotası gözlerinin önüne serildi."

Trips alkışladı. "Bu şahane be, dostum. Tüyler ürpertici."

"Evet, öyle. Siz yerküreliler bilimi bilgisayarlarınızda yaratmaya çalışıyorsunuz, bizse bilgisayarların işlevlerini gerçekleştirebilen zeki canlılar yarattık. Ve çok daha fazlasını da..."

"Peki *Bebek* bu konuda ne düşünüyor?"

Resim kayboldu. Yerinde kelimeler belirdi. *Sahip Tis ve sizin gibi soylulara hizmet edebilmekten şeref duyuyorum. Ama o şapkayla beni dürtükleyebileceğinizden endişe etmiyor da değilim, çok uzun*. Trips zıpladı. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Ben de. Benden çok zayıf bir tahliye kanalı vasıtasıyla yazılı İngilizce bilgisi çalıyor ki bu pek bir haylazca. Ama benim

hoşgörülü olduğumu ve onu bağışlayacağımı biliyor."

Trips inanmazlıkla başını salladı. Bir süre önce onun için yerden yükselen ve Tach onu üzerine oturmaya ikna ettiğinde kendini ona göre ayarlayan bir sandalyede oturuyordu. "*Bebek*'e güveniyorum tabii," dedi, "ama kuzeninin gemisi bir tür savaş gemisi değil mi?"

"Öyle. Ve sormana gerek kalmayacağını umduğun o soruyu sormak zorunda değilsin. Normal şartlar altında *Bebek*'in *Cehennem Kedisi* karşısında en ufak bir şansı olmaz - ve sen de kafamın içinde parazit yapmayı bırak, *Bebek*, yoksa şaplağı yersin! Yiyeceğini biliyorsun."

"Ama *Bebek* hızlıdır, tayf sürücüsü yaralı olmasına rağmen daha hızlıdır. Üstelik manevra kabiliyeti de yüksektir. Ve dürüst olmak gerekirse *Cehennem Kedisi*'nden daha zekidir. Ama asıl önemli olan, *Cehennem Kedisi*'nin Sürü saldırısında kötü yaralanmış olması. Bunun gibi kadim ve engin bir Sürü Anası, genelde, Takislilere ve hayalet gemilerine karşı biyolojik silahlar ve antikorlar geliştirmiş olur. Biz de onlara benzer silahlarla karşılık veririz, çünkü küçük bir tanesine bile yeterince zarar vermek için tam teşekküllü bir nükleer savaş filosu gerekir, oysa bir enfeksiyon kendi kendine yayılır. Zabb, Sürü'nün bordalama saldırısını kılıç, tabanca ve biyosilah gücüyle püskürtüp Sürü yavrularını geri sürmeyi becermiş. Ama *Cehennem Kedisi* enfeksiyon kaparak hasar görmüş, hastalığı kontrol altına almayı başarmış olsalar bile geminin iyileşmesi uzun sürecek."

Yumuşak bir sesle ekledi: "Ve Zabb her bir yarayı kendininmiş gibi hissetmiştir, onun hakkında ne söylersek söyleyelim bu böyle." Gözleri yanıyordu.

Trips kederle başını salladı. "Savaş hakkında konuşmak beni sersemletiyor dostum."

"Pasifist görüşlerin düşünülünce senin için zor olsa gerek. Ama yaşanacak olanlarda senin rolün savaşçılık değil, ayrıca ben de ancak saldırıya uğrarsak savaşacağım."

"Ama Ayçocuğu savaştı. Diğerlerinin pek çoğu da savaşır. Ben hayatımda hiç dövüşmedim. Sadece bir kişiye vurdum ve o da yumruğu gömüp burnumu kırdı. Sonra günün birinde kendimi kaslı bir uzaylı yaratığı duvardan dışarı fırlatan birinin bedeninde buldum."

"Ah, muhteşem bir sahneydi," dedi Tach istemeden kıkırdarken.

"Bir as olmak epey ağır bir yük haline gelmeye başladı."

Tisianne, onu hissedebiliyorum! Cehennem Kedisi *geliyor*.

Tach saçlarını düzeltti ve iç çekti. “Korkarım vakit geldi, arkadaşım.” Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp ayağa kalktı. “Seni kilit odasına kadar geçireyim.”

Kıvrılan bir koridorda, geçtikleri yerlerde ışıklar yanıyordu. “Sen kayayı bulabileceğinden emin misin - daha doğrusu *onun* bulabileceğinden?” diye sordu Tachyon.

“Civarda elli tane olacak değil ya, doktor.”

Kahpe kart kesişim rotası belirliyor. Yirmi dakikada menzil içinde olacağız.

Onun yolunu kes, Bebek.

Kilit odasının iç taraftaki büzgen kaslarına geldiklerinde durdular. Tach ve Trips birbirine sarıldı, her ikisi de belli etmeden ağlıyordu. “İyi şanslar, Mark.”

“Sana da, doktor. Bu geminin tümü *Bebek* değil mi?”

“Öyle.”

Trips biraz utana sıkıla eğildi ve dikit gibi dalgalı bir yapısı olan bir köşeyi öptü. “Hoşça kal, *Bebek*. Barış.”

“Hoşça kal, Yüzbaşı. İyi yolculuklar.”

İlkel hurafeleri teşvik ediyorsun, diye kibarca azarladı Tach, bir kıvrımın köşesini dönüp uzaklaşırlarken.

Bebek eğlenmişti. *Yeni kişi nasıl biri olacak, Tis?*

Bilmiyorum. Merak ediyorum doğrusu. Bir başka Ayçocuğu ümit etmek çok olurdu. Şansları varsa, onlara küçük de olsa bir başarı ihtimali sağlayacak güçleri olan bir asa denk gelirlerdi.

“Doktor?” Ses sıvı amber gibi akarak onlara ulaştı, derin ve zengindi. Tachyon öne çıktı.

Ve karşısındaki manzaranın görsel etkisiyle olduğu yerde kalakaldı. Yunan tanrılarına benzeyen bir as: Uzun boylu, kaslı, köprü kemeri gibi bir çene, açık yeşil bakışlar, bulut gibi kıvırcık sarı saçlar, hepsi de vücudunu ikinci bir deri gibi saran, göğsünde bir güneşin patladığı sarı bir tulumun içinde.

“Ben,” dedi görüntü, “Yıldızışığı’yım.”

“Şeref duydum,” dedi Tachyon refleks olarak.

“Tabii ki. Sen bir militaristsin, ahlaken çökmüş baskıcı bir medeniyetin temsilcisisin. Ben sizin azgın teknolojinizin Dünya’mın üzerine saldığı bir dehşeti savuşturmaya çalışacağım. Bu arada sen de Dünyaya şeytani virüsünüzü bulaştıran teknokrat çetenizin başka

bir hizbiyle dövüşeceksin. Bu şartlar altında size başarı dileklerimi sunmayı zor buluyorum, doktor. Ama yine de başarılar.”

Tachyon dilini yutmuş gibiydi ve *Bebek* kafasının içinde küçük parazitler yapıyordu. En sonunda “Minnettarım,” demeyi başarabildi.

“Elbette.” Yıldızışığı kahraman çenesini kaldırdı. “Belki de yaşadığım ahlaki ikilem hakkında bir şiir yazmalıyım.”

“Önce gidip asteroidle cebelleşsen daha iyi olmaz mı?” Tach neredeyse çığlık atacaktı.

Yıldızışığı, Hera tarafından basılmış Zeus gibi kaşlarını çattı ama “Sanırım öyle,” dedi.

Kilit açıldı. “Hoşça kal,” dedi Tach.

“Teşekkürler.” Yıldızışığı adımını attı.

Dış kilit dönerek açılırken *Bebek* Tach’ın zihnine dışarının bir görüntüsünü yansıttı - gerektiğinde cildinin her santimetrekaresi ışığa duyarlı hale getirilebilirdi. Yıldızışığı uzaya uçtu, yüzünü artık geride kalmış Güneş’in ihtişamına döndü ve derin bir nefes alır gibi göründü. Sonra gemiden ileri atıldı, kollarıyla bacaklarını dümdüz gerdi ve geceyi kesen tek bir parlak sarı ışına dönüştü.

“Foton transformasyonu,” dedi Tach, etkilenmişti. “Bizim tayf sürücülerimizdeki takyon transformasyonu gibi ama sadece ışık hızında. İnanılmaz.” Bir anlığına vahşi kartla neredeyse gurur duyacaktı.

Ama bu hissi üzerinden attı. “Doğrusu,” dedi kendi kendine, “bundan hoşlanmam epey zor olacak.”

Kesinlikle puştun teki. Yüzbaşı’yı çok daha fazla sevmiştim.

Tis, geliyorlar.

Süzülüyordu, zamansızca. Saf özgürlük, hiçlik ya da evrenle birlikte varlık. Nihai gaye: Bir lazer ışınında satori.[54]

Ama dayanıklılık şart. Kararlılık, egoya varıncaya kadar. Fark ettirmesi için.

Asteroid bekliyordu. Sevimsiz, biçimsiz bir cüruf kütlesiydi, Yıldızışığı’nın üzerine düşer gibi görünüyordu, ancak Yıldızışığı’nın görüş hattı kayanın çizdiği patikaya dik uzanıyordu.

Çenesini ovuşturup kaşlarını çattı. Şu uzaylı doktora daha söyleyeceği çok şey vardı. Türünün Dünya’ya musallat ettiği

kötülükle ilgili, o acınası Trips'i vahşi tehlikelerin ortasına çekmek için işlediği kabahatlerle ilgili. Ama bunlar bekleyebilirdi; vakit geçiyordu.

Ne kadar zamanı olduğunu merak etti. Mark'la ve diğerleriyle paylaştığı anılardan ilacın etkisinin bir saat kadar sürdüğünü biliyordu. Yapması gerekeni bu zamana sıkıştırabilmeyi umuyordu.

Elini uzatmasıyla göz kamaştırıcı, alev beyazı bir ışık huzmesi elinden fırlayarak Tezcatlipoca'nın çukurlu yüzeyine gitti. Işığı bir kaya çemberi takip etti ve parıldayan bir kaynama yarattı.

Muazzam bir gücü vardı. Ama tüm gücüyle bile bu melun kütlenin yolunu değiştiremezdi. Gücü asteroidi yok etmeye de yetmezdi. Tek yapabileceği, fırlatabildiği ışık huzmelerini kullanarak kayanın yan tarafında bir noktayı ısıtmaktı, böylece asteroidin kütlesini oluşturan katı malzemeler, yörüngesine dik açı oluşturan bir roket egzozu gibi yana yana azalacaktı. Şimdi, Dünya'dan milyonlarca mil uzaktayken bile, küçücük bir kayma çok işe yarayabilirdi.

Ama asteroidin rotasında küçücük bir kaymaya yol açmak bile hayal edilemeyecek bir güç gerektiriyordu. Ve belirsiz miktarda bir zaman…

Yıldızışığı kademeli olarak ışınını artırdı. Kendini canlı, devasa ve güçlü hissediyordu; burada, kutsal Güneş'in huzurunda, onun enerjisiyle beslenirken başarısız olamazdı.

Tehlikede olan bir gezegen vardı; kendi yeşil ve yuvarlak gezegeni: Dünya. Ve bu arada kendi hayatı, Mark Meadows'un hayatı ve onun varoluşunda tutsak kalmış tüm diğerlerinin hayatı da…

♠

Tach, taramaya başlar başlamaz *Cehennem Kedisi*'nin en ölümcül silahının devre dışı olduğunu anladı. Eğer hâlâ çalışıyor olsaydı, tayf mızrağının bağdaşık takyonları *Bebek*'i -ve Tach'ı- atomlarına ayırabilir ve bir attosaniyede bir düzine boyuta dağıtabilirdi. *Bebek*'in tayf sürücüsü bezleri de yaralı olduğu için takyonu sezemezdi ve başlarına ne geldiğini bile anlamazlardı. Ama Tach, Sürü saldırısının takyon ışınına hasar verdiği üzerine kumar oynamıştı. Ana'nın ilk hedefi o olmuş olmalıydı: Gezegenimsi varlıklar mızraktan korkardı, *Cehennem Kedisi* gibi süvari sınıfı bir geminin küçük mızraklarından bile.

Yine de Zabb'ın gemisi aciz değildi. *Bebek* onunkine teğet geçen bir rotada, Yıldızışığı'nın gittiği yoldan uzaklaşarak ilerlerken iskele tarafında mor bir ışık titremesi belirdi. *Bunu bekliyordum*, dedi *Bebek* ukala bir havayla ve kaçınmak için dans eder gibi hareket etmeye başladı; bir saray dansının karmaşık hamlelerine benzer hareketleri, onu *Cehennem Kedisi*'nin oklarından uzak tutuyordu.

Birlikte bir zihin sondası gönderdiler, Tach Bebek'in ham ama daha kuvvetli telepatik gücünü diğer gemiyi araştırmak üzere yönlendiriyordu. Derken midesini kaldıran bir hasar hissetti, *Cehennem Kedisi*'nin yan taraflarında kenarları yanmış ya da çatlayıp yarılmış taze yaralar vardı. *Bizi öldürmeye çalışıyor*, diye düşündü, *ancak hiçbir sadık Takis gemisi bir Sürü saldırısının izlerini hak etmiyor*.

Daha keskin bir görüntü elde edemeden, giyotin bıçağı gibi inen bir zihin gücünün etkisiyle bağlantı kesildi. Sorun değildi; *Bebek* rakibinin mevcut kapasitesini analiz etmeye yetecek kadarını sezmişti. Yine de Tach şaşırmıştı.

Şişko orospu, saray fahişesi! Tach *Cehennem Kedisi*'nin öfkesinin *Bebek*'i mızrak gibi yaraladığını hissetti. *Bu fesat güneş, senin ve değersiz sahibinin tadına bakacak*.

Cesur nutuk, keşke bir de beni yakalayabilecek kadar hızlı kürek çekebilsen!

Zihinsel güçlerin gelişmiş, kuzen, diye bir mesaj gönderdi Tach.

Zihnine kuru bir kıkırdama geldi. *Zorluklar gelişmeyi zorunlu kılar. Geldiğine göre Dünya'daki görevlilerimi bulmuş olmalısın, Tisianne*.

Bebek, Cehennem Kedisi'nin durumunu bildiriyordu: *Derisi pek çok kısımda zayıflamış; ana sürücü organında bir lezyon var…*

Buldum, diye düşündü Tach.

Rabdan salağın tekiydi. Ondan kurtuldun mu? Bence kurtulmuşsundur. Peki ya Durg? Onun ölümü de temiz olmuştur herhalde.

Yaşıyor, kuzen. Fesatça: *Sadakatini onu yenen yerküreliye sundu. Eski tutsağın, Yüzbaşı Trips'e*.

Kor gibi bir öfkenin ısırışı: *Yalan söylüyorsun!* Anlık bir duraklama. *Ama yoo. Belki de artık bütün bunları neden yaptığımı anlamaya başlamışındır, Tis*.

Plana uyan *Bebek* sürekli yükselen, kıvrımlı bir rota çiziyordu. Elinden geleni yapmaya çalışmasına rağmen *Cehennem Kedisi*

aralarındaki mesafeyi kapatamıyordu. Ateşleme kontrolleri de hasar almıştı; sahip olduğu ezici ateş gücü üstünlüğü bu mesafeden, *Bebek*'in daha isabetli ağır lazer atışları karşısında etkisiz kalıyordu.

Klanımıza ve halkımıza ihanet ettiğini görüyorum, diye düşündü Tach.

Dışarıdan öyle görünüyor, Tis. Ama bir düşün: O sıcak ve ağır gezegene saldığın virüs, bizim varlığımız için herhangi bir Sürü ahmağından daha büyük bir tehdit teşkil ediyor.

Deney başarılıydı ama.

İşte tehlike tam da burada ya! Şu değişim geçiren yerküreliler, yani aslar, tüm gücümüze rağmen settin kaçmana yardım etti. Biraz önce de bana, cılız bir yerkürelinin, Takis'in çıkardığı en büyük çıplak elle dövüş üstadına üstün geldiğini söyledin. Burada türümüzün sonunu göremiyor musun, Tisianne?

Belki de Telepat Soyluların çöküşü gecikmiştir bite.

Bir de bana *hain diyorsun*. Zabb'ın zihin sesi öfkeye kapılmıştan ziyade eğlenmiş gibiydi.

Sen koskoca bir canlı türünü yok edecektin.

Elbette. Onlar yerküreli.

Tach'ın zihnini asit gibi bir ıstırap kapladı. *Bebek*'in yükselme dengeleyicisi teklerken neredeyse yataktan düşüyordu. *Bebek! İyi misin sen?*

Sadece bir sıyrık, Lord Tis. İyiyim. Ama tereddütlü bir edası vardı; daha önce hiçbir savaşta yaralanmamıştı.

Tach onu kısa, şifa veren bir zihin dokunuşuyla okşadı ve amansızca Zabb'a yöneldi. *Demek iğrenç Sürü ile ittifak kurdun?*

Zavallı Cehennem Kedisi ne *yaptıklarım gördün. Bu Ana daha önce de Takislilerle karşılaşmış veya karşılaşan başka biriyle plazmasını paylaşmış ve hayatta kalmış. Bu sana bazı şeyler anlatmalı, kuzenim. Senin evlat edindiğin şu gezegenin yörüngesinin uzak ucunda tohumlarla dolu kozasıyla duruyordu, ta ki biz aralarına sürükleninceye dek. Sonra asitle, hızla etki eden patojenlerle ve kaba kuvvetle tepemize bindiler.*

Onları püskürttük. Tach'ın zihni Rabdan'ın zihninden çalınmış görüntülerle, dokunuşları ölüm anlamına gelebilecek amorf yaratıklara karşı verilen savaştan sahnelerle doldu. Kılıçların parlayışı, çığlıklar ve savunmaların en umutsuzu: *Cehennem Kedisi*'nin tüm dokusu spazmlarla kasılırken koridorlarda ateşlenen lazer tabancaları. *Dört kişiyi kaybettik, içlerinden biri de senin yaşlı silah üstadın. Bir sonraki saldırıda işimiz biterdi. O yüzden müzakere*

yoluna gittim.

Menekşe gözler sımsıkı kapandı. *Sedjur*.

Saldırıyı püskürttükten sonra, diye devam etti Zabb, *yaralarımızı sarar ve koridorlarımızı antibiyotik sıvılarla yıkarken, Ana'nın bilinci yerine geçen şiş karanlığına dokunmayı, ona anlaşma yapmak istediğim izlenimini vermeyi başardım. Belli belirsiz de olsa anladı; sanırım gözü pekliğim onu meraklandırdı ve beni daha yakından incelemek istedi. Tek kişilik bir cankurtaranla ona gittim, içine girdim*.

Bebek kontrolünü tekrar sağlamıştı; yüksek devirli manevraları artık yatağın kenarındaki brendinin yüzeyini dalgalandırmıyordu bile. Tach'ın alnında soğuk ter damlaları vardı. İstemese de kuzenine saygı duyuyordu, hatta biraz da hayranlık. Milyonlarca çocuk masalının gulyabanisi Sürü Anası'nın, kadim düşmanlarının uçsuz bucaksız bedenine tek başına ve silahsız bir halde girmek, kahramanlık türkülerine yaraşır bir cesaret isterdi.

Ve Tach biliyordu ki, Zabb bunu tanı da bu yüzden yapmıştı: Daha önce yenilgiyi hiç tatmamışken Tach'ın karşısında küçük düşmüştü. Çatlak bir borudan akıp gidermişçesine kaybettiği saygınlığını ve erdemini geri kazanmak için efsanevi bir şeyler yapması gerekiyordu. Ve ihanet bile, eğer yeteri kadar büyükse, bir Takisli için şanlı olabilirdi.

Devasa bir mağaranın içinde aracımdan çıktını ve kadim düşmanımızın içinde dikildim. Duvarlar kara yosunlarla kaplı gibiydi, içerisi yarı loş cadı ışıklarıyla aydınlanıyordu, kör edici, kesif bir koku vardı. Yine de, bir nebula kadar engin ve dağınık olan zihniyle temasa geçmeyi başardım. Az çok bir iletişim kurduk.

Canavar ve benim isteğimiz aynıydı: Dünya'daki yaşamı yok etmek. Böylece bir anlaşmaya vardık.

Dehşete düşen Tach'ın ağzına safra tadı geldi. *Bir anlaşmaya vardık*. Kuzeni bunu nasıl da umursamazca ifade etmişti, sanki türlerinin şimdiye kadar gördüğü en büyük ihanet ve en büyük cesaret örneği değilmiş gibi.

Seni onurlandırıyorum, Zabb. Bunu yapmak zorundayım. Bugün kazanırsan, binlerce yıl boyunca adına yakılan türküler söylenecek. Ama… senden tiksiniyorum.

Buna katlanmaya çalışacağım.

Tach derin bir nefes aldı. *Üstelik Benaf'saj'ı öldürmüşsün*.

Zorunda kaldım. Sürü ile anlaşmayı bırak, sana ve pek kıymetli Dünya'na karşı harekete geçmeyi bile asla onaylamazdı. Görünüş

itibarıyla Sürü saldırısı sırasında öldü, herkes öyle sanıyor; ama işini aslen Rabdan bitirdi, hani bilmek istersin diye söylemiş olayım.

İpek yatak örtüsüne bir damla gözyaşı düştü.

Zabb, seni öldüreceğim.

Belki de öldürebilirsin, sonuçta Cehennem Kedisi *o kadar zayıf ki. Veya ikinci bir seçenek olarak belki de ben seni öldürürüm.* Yorgun bir kıkırdama. *Benim bakış açıma göre her iki seçenek de gayet tatmin edici.*

Bebek çığlık attı.

Tach bir anda lüks kamarasının organik refahı içinde savruldu. Burnuna silikon kokusu geldi; zihni geminin ıstırabını yankıladı.

Şimdi orospu, dedi *Cehennem Kedisi*, sesi nefretle titriyordu, *bundan böyle kaçamayacaksın. Cehennem Kedisi* güç sürücüsünü en yüksek düzeye geçirip öldürmek için yaklaşırken, mavi-beyaz bir alev belirdi.

Bebek, Bebek! Geminin zihni dehşet ve acı yüzünden beyaz gürültüyle dolmuştu. Ortakyaşar gemiler cansız gemilere nazaran bazı avantajlara sahipti, kendileri adına düşünür, kendilerini iyileştirebilirlerdi. Ama kendilerine ait bir iradeleri vardı ve bazen bu iradeleri kırılabilirdi.

Tach bir görüntüyü yakaladı, ona tutundu ve işkence gören gemisini sarıp sarmalamak için zihniyle uzandı. Güvertesindeki iki metrelik bir yarıktan dışarı hava fışkırıyor ve *Bebek* uzayda savruluyordu. *Ah, Bebek, kendini kontrol et!*

Gemiyi sıyırıp geçen lazerin şeytani nefesini hissetti. *Babacığını, babacığını, yapamıyorum, yapamıyorum!*

Duvarlarda rastgele renklerde ışıklar titreşiyordu. Tach tüm şifa yeteneğini, gemiye duyduğu tüm sevgisini ve empatisini bir araya getirerek bütün varlığını geminin içinde dolaşan dehşetengiz alevlere döktü. *Seni seviyorum, Bebek. Ama sana yardım etmeme izin vermelisin.*

Hayır!

Hayatlarımız tehlikede. Koca bir gezegen tehlikede.

Yavaş yavaş dehşet azaldı. Geminin çılgın savruluşu dindi ve Tach geminin TK alanı dengeleyicilerinin bir kez daha kendisini sardığını hissetti. Derin bir nefes aldı.

Cehennem Kedisi artık ihtişamını kaybetmiş durumdaydı, küçük ışıklarla hayat bulan dikenli bir karanlıktı, ateşten bir dalganın üzerinde seyrediyordu. Bir lazer mızrak gibi gelip *Bebek*'in

çıkmalarından biri bir parlamayla yok olunca Tach'ın zihni düşman gemisinin zafer sevinciyle doldu. *Merhamet için ağla, seni korkak! Yoksa sonsuza dek kimsesiz uzayda sürükleneceksin!*

LANET OLSUN SANA! Bebek tüm gücünü lazerine odaklarken iç ışıkları karardı. Kızıl bir mızrak *Cehennem Kedisi*'ni sürücüsünün hemen üzerinden delip geçti. Gemi irkilip daha yüksek sesli bir inilti kopardı ve iniltileri Tach kafasının patlayacağını düşünene dek yükselerek devam etti.

♠

1954C-1100 tözünü uzaya kusuyordu. Bir anlığına Yıldızışığı yanında bir tür alet getirmiş olmayı diledi, böylelikle ilerlemesini ölçebilirdi. Zaman hızla tükeniyordu ve o hain uzaylı teknokratın geri geleceğine dair bir işaret yoktu. Fedakârlığının boşa gidip gitmeyeceğini bilmek iyi olurdu.

Sertçe düşüncelerini bastırdı. En azından teknolojinin sinsi kelepçeleri olmadan, özgür ölürdü. Yeşil Dünya'ları da doğa düşmanları ve teknomanyaklar onu yakıp kül edene dek bir süre daha hayatta kalırdı. Ama o, görevini yapmış olurdu.

Son şiirini yazmaya başladı. Dokunaklı bir eser olacaktı, hatta asteroidin sessiz fotonik çığlığı devam ederken şiirini Yüzbaşı Trips'in içindeki diğer varlıklardan başka duyacak kimse olmadığı için iyiden iyiye dokunaklı olacaktı.

♣

Tekrar düşünebilmeye başladığında: *Bebek, iyi misin?*

Kazandık! Lord Tis, onu yendim! - Cehennem Kedisi'nin görüntüsü belirdi: Paramparça haldeki gemi, sahibinin yok etmek istediği gezegenden adeta bir kuyrukluyıldız patikası çizerek savrula savrula uzaklaşıyordu.

Zabb! Zabb, hayatta mısın? Yanıt gelmeyince nabzının neden endişeyle hızlandığını anlamadı.

Ve sonra, yanıt geldi: *Hayattayım. Lanet olsun sana! Hiçbir şeyi doğru düzgün beceremez misin?*

Ya tayfa?

Sürücüyü patlattığında üçü öldü: Aliura, Zovar S'ang ve pek beğendiğin şu hizmetkâr. Hepsi bir alev damlası içinde kül oldu. Gurur duyuyor musun, Tisianne?

Tach ölü gibi kaskatı kesilerek, içini dolduran soğuk boşluk duygusuyla öylece oturdu. Kendi halkından birilerini öldürmüştü; önce Rabdan, sonra da diğerleri. Ve onu Kaplumbağa ve Trips'le birlikte kaçırıldığında Zabb'ın niyetleri konusunda uyaran oyun arkadaşı Talli. Elbette hepsi iyi bir amaç uğrunda ölmüştü. Ama Zabb da aynısını iddia edemez miydi?

Kazandın. İntikamım al, Tisianne.

Bebek, vektörlerini Cehennem Kedisi *ile eşitle.* Bu iş çabucak halledilmeli.

Ama, sahip…

Ne?

Yıldızışığı… Yüzbaşı Trips'e dönüşmek üzere.

Ne bekliyorsun? Yükselen bir nota. *Böbürleniyor musun, Tisianne? Bu sana hiç yakışmıyor.* Bitir şu işi.

Tach önündeki zardan duvarda *Bebek*'in oluşturduğu yenilmiş düşmanının görüntüsüne boş gözlerle baktı. Gururu işi bitirmesini istiyordu. Mantığı da öyle: Zabb yaşadığı sürece Tachyon hep hayati tehlike altında olacaktı, aynı şekilde Dünya da.

Tis, annem seni doğuran o melez fahişeyi merdivenlerden aşağı yuvarladığında seyrettim. Tırabzanın kıyısında durup kahkahalar attım. Başı nasıl da sallanmıştı-

Ama Tachyon güldü. *Yeter. Zehrini boşluğa sakla, Zabb.*

Ateş et o zaman. Vursana seni lanet olasıca!

Hayır. Onarabiliyorsan gemini onar, topallaya topallaya Takis'e dön, Ağ bölgesine uç ve bir sürgün olarak yaşa. Seni bir kez daha yendiğimi bilerek yaşa. Soyuna ihanet ettiğini ve başarısız olduğunu bilerek.

Karşıdan gelen öfke dalgasına karşı bir duvar oluşturdu. *Bebek, Yüzbaşı'yı bul. Çabuk!*

Bebek yavaşça yol almaya başladı, sürücüleri sarı bir baygınlık seviyesindeydi.

Tachyon en son Zabb'ın, *Seni yok edeceğim, Tisianne, yemin ederim yok edeceğim…* dediğini hissetti. Sonra Zabb menzilden çıktı ve sonsuz karanlığın içinde kayboldu.

♠

Yıldızışığı'nın ellerinin ışıltısı titreyip solmaya başlamıştı. Derken midesinin bulandığını hissetti, varlığının dokusunda bir

kayma olmuştu. En azından *Güneş'in kollarında* öldüm.

Üç yüz saniye sonra *Bebek* asteroidin yüzeyinde hâlâ parlayan bir kraterin üzerinde asılı duran, ölü gibi kıpırtısız bir figüre yaklaşmak için hız kesti. Nazikçe kıskaç alanıyla uzandı, ağzı ve burnunun etrafında kurumuş kanlar olan morlar içindeki bedeni tuttu ve bir uydu gibi peşinden gelen mor şapkayla birlikte onu içeri aldı. Sahibi arkadaşının üzerine eğilip ağlarken rotasını artık yuvaları olan dünyaya çevirdi.

♣

"Mark, Mark seni yaşlı keçi!" Dr. Tachyon Kozmik Balkabağı'nın kapısından fırtına gibi daldı, eli kolu çiçek buketleri ve kâğıt torbalarda duran şarap şişeleriyle doluydu.

Mark tekerlekli iskemlesini dükkânın içinde ilerletti. "Doktor! Seni görmeyeli çok oldu. Ne oldu da uğradın?" Yüzünde, uzay boşluğunun patlattığı kılcal damarların olduğu yerde doğal olmayan, lastik gibi bir döküm vardı ve kulak zarları iyileşene dek sol kulağının arkasındaki çıkıntıya takılmış bir cihazla duyabilecekti, ama başına gelenlerden sonra hiç de kötü görünmüyordu.

"Ne mi oldu? Ne mi oldu? Hamuroğlan tüm suçlamalardan beraat etti, bugün eve dönecek. Sen bir kahramansın, daha doğrusu arkadaşın Yüzbaşı Trips. Eh, ben de öyleyim tabii. Kristal Saray'da bir kutlama var ve içkiler müesseseden."

"Peki ya o şişeler?"

"Bunlar mı?" Tachyon gülümsedi. "Ben, Chrysalis'teki ziyafetten sonra özel bir kutlama yapabilirim."

Bir buket uzattı. "Bunlar sana. Seni ilk kutlayan olmama izin ver, Mark."

Mark burnunu çekti. "Eee şey, teşekkürler, doktor."

"Gidelim mi? Bu arada sen de daha resmi bir kıyafet giysene, ne dersin?"

Mark kafasını çevirdi. "Ben, şey, burada kalsam daha iyi olacak galiba. Dükkâna ve Filiz'e bakmam lazım, ayrıca etrafta çok rahat dolanamıyorum."

"Saçmalama. Gelmek *zorundasın*. Övgüleri hak ettin, Mark. *Sen*. Sen bir kahramansın."

Arkadaşı gözlerini kaçırdı.

“Brenda dükkâna ve Filiz’e bakmaktan mutlu olur.”

“O kadar emin olma hıyar herif,” dedi tezgâhın arkasındaki kadın. “Ayrıca ben Susan’ım.”

Tach kadına delici bir bakış attı. Bir saniye sonra Susan ezilip büzülerek, “Bakarım ya,” dedi. “Bakarım tabii, bakarım.”

“Ama bu *sandalye* ne olacak?” diye sızlandı Mark.

“Yardıma mı ihtiyacınız var, Isis Hanım?” diye sordu bir ses dükkânın arkasından, bir uzaylı gongu gibi derin ve yankılıydı. Durg at’Morakh bo-Isis Vayawand-sa şarküterinin içinde beliriverdi; üzerine geçirdiği koleksiyoner parçası Steppenwolf tişörtü devasa göğsünde dikişlerinden patlayacak gibi gerilmişti. Topallıyordu, yanakları şiş ve bereliydi, ama onun dışında sağlığı yerindeydi. “Sizi nereye gidecekseniz taşıyabilirim, hanımım.” Mark’ın ayyaş kızarıklığı koyulaştı. “Bana böyle demesen çok memnun olurum, dostum. Benim adım *Mark*”

Durg başıyla onayladı. “Nasıl isterseniz, hanımım. Zayıf arkadaşlarınızın kıskançlığından sakınmak için -biçiminizi olduğu gibi- isminizi de gizlemek istiyorsanız, yerkürelilerin etrafındayken lakabınızı kullanacağım.”

“Tanrım,” dedi Mark. Tach, Morakh’ın Ayçocuğu’nun gerçek isminin -artık he ne demekse- Isis Moon olduğunu öğrenmesine biraz sıkılmıştı. Daha kendisi bile bilmiyordu. Fakat aynı zamanda epey eğlenmişti de.

“Şahane,” dedi kucağındakileri daha sıkı tutarak. “Sen yukarı çıkıp üstünü değiştir. Saray’da buluşuruz.”

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Öncesinde bir randevum var.” Durg, Mark’ı sandalyesiyle falan toptan kucağına alıp merdivenlerden yukarı taşıdı.

♠

Sara Morgenstern’in yüzü, Tach’ın ofisinde öğleden sonra güneşinin altında neredeyse Mark kadar kızarmıştı. “Demek yaptın,” dedi nefes nefese.

Tach onun kokusunun farkındaydı, heyecanını hissedebiliyordu. Kendi heyecanını zar zor kontrol edebiliyordu. “Kolay oldu,” diye yalan söyledi.

“Söyle bana, suç nasıl işlenmiş?”

Tach çok fazla süsleyip püslemeden anlattı, çünkü şehvet onun

için egosunu şişirmekten bile daha öncelikliydi. Anlatımını bitirdiğindeyse, kadının hevesli ifadesinin bir sufle gibi sönüp gittiğini görüp şaşırdı.

"Uzaylılar mı? Uzaylılar mıymış?" Sara kelimeleri zar zor söyleyebilmişti, kadının hayal kırıklığı Tach'ın şakaklarında zonkluyordu.

"Evet, ne oldu ki? Sürü yeni saldırı evresinde kuzenim Zabb'la ittifak kurmuş. Ve bu da yazacağın hikâyenin önemli bir parçası, Sürü'nün bu yeni tezahürünün oluşturduğu tehdit. Çünkü Ana'nın gezegeninizi bırakıp gitmeye razı olmadığını gösteriyor."

Kadına verdiği çiçek buketi yere düştü. Bir düzine gül, patlayan bir bomba tarafından dümdüz edilmiş ağaçlar gibi ayaklarının çevresine serilmişti.

"*Andi*," diye hıçkırdı kadın, yüzü çarpılmış, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Sonra kalkıp gitti. Topukları koridorda pervasızca tıkırdıyordu.

Topuk sesleri uzaklaşırken, Tach eğilip bir kırmızı gül tomurcuğunu aldı. *Bu yerkürelileri asla anlayamayacağım*, diye düşündü.

Çiçeği gök mavisi ceketinin düğme iliğine iliştirdi, zarifçe yerdeki çiçeklerin üzerinden atladı, kapıyı kapayıp kilitledi ve ıslık çalarak ziyafete katılmaya gitti.

[47] Önemli bir haber programı - ç.n.

[48] Dağ oluşumlarında, yan basınçlar, teğet kuvvetlerin egemen olduğu hareketlere verilen isim - ç.n.

[49] Trofim Denisoviç Lisenko (29 Eylül 1898 - 20 Kasım 1976): Ukrayna doğumlu Sovyet biyolog ve agronomist. Bilim alanındaki gelmiş geçmiş en büyük şarlatanlardan biri olarak kabul edilir, en azından Batı literatüründe - ç.n.

[50] Theda Bara (29 Temmuz 1885 - 7 Nisan 1955): Amerikalı sessiz film aktrisi - ç.n.

[51] Francis Crick (8 Haziran 1916 - 28 Temmuz 2004): İngiliz moleküler biyolog, biyofizikçi ve nörobilimci. James Watson (6 Nisan 1928): ABD'li moleküler biyolog, genetikçi ve zoolog. İkili, 1953'te çalışma arkadaşlarıyla birlikte DNA molekülünün yapısını keşfetti. 1962'de Maurice Wilkins ile

birlikte Nobel Ödülü aldılar.

[52] İsp. cadılık, büyücülük - ç.n.

[53]

[54] Zen düşüncesinin ereği olan ruhsal uyanış, tam mevcudiyet hali - ç.n

JUBE: ALTI

Metrolar Jube'un asla tam olarak alışamadığı bir insan sapıklığıydı. Boğucu derecede sıcaklardı, tünellerdeki çiş kokusu bazen nefes kesecek kadar yoğun olurdu ve vagonlar gelip geçerken titreşen ışıklardan nefret ederdi. 190. Cadde'ye giden A treninde yapılan uzun yolculuk ise çoğundan beterdi. Jube, Jokerkent'te kendini rahat hissediyordu. Oradaki topluluğun bir parçasıydı, tanıdık ve kabullenilmiş bir simaydı. Midtown, Harlem ve daha uzaktaki yerlerdeyse bir ucubeydi, küçük çocuklar ona dikkatle bakarken aileleri onu çalışılmış bir edayla görmezden gelirdi. Bu durum da kendini, eh, neredeyse *uzaylı* gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Ama bundan kaçınmanın yolu yoktu. Mors denen gazete satıcısının Cloisters'a taksiyle gitmesi olacak iş değildi.

Şu son birkaç ayda, her ne kadar zaman zaman hayatı perişan olmuş gibi görünse de işleri her zamankinden daha iyi gidiyordu. Jube Masonların da gazete okuduğunu keşfetmişti, bu yüzden her toplantıya bir kucak dolusu gazete götürüyor, yanına aldıklarını da (ışıkların yanık olduğu zamanlarda) A treninde okuyarak metronun gürültüsünü, kokusunu ve birlikte yolculuk yaptığı insanların tiksinti dolu ifadelerini zihninden uzak tutmaya çalışıyordu.

Times'ın manşetindeki haber Sürü melanetiyle başa çıkmak için özel bir federal görev gücünün kurulduğuyla ilgiliydi. Sürü'yü kendi meselesi addeden NASA, Genelkurmay, SCARE, Savunma Bakanlığı ve diğer tüm teşkilatların arasındaki yetki karmaşasının bu şekilde son bulacağı umuluyordu. Böylelikle Sürü'ye karşı yürütülecek tüm faaliyetler koordine edilebilecekti. Görev gücünün başkanlığına Lankester adında bir adam getirilmişti; meslekten yetişme bir diplomat olan Lankester, oturumları acilen başlatma sözü vermişti. Görev gücü, New Mexico'daki VLA radyo teleskoplarının kullanım hakkına tek başına sahip olmayı umuyordu, böylece Sürü Anası'nın yeri tespit edilebilecekti, ama bu fikir bilim camiasında büyük tepkilerle karşılanmıştı.

The Post işlenen son Maça Ası cinayetini, sol gözüne bir ok yiyen

kurbanın fotoğraflarıyla birlikte yayınlamıştı. Ölü adam, kaslı kuyruğu kadar uzun bir sabıka kaydı ve Çin Mahallesi'nde Karkuşları, Karoğlanları ve Kusursuz Balıkçıl gibi farklı adlarla tanınan bir çeteyle bağları olan bir jokerdi. *The Daily News* de aynı cinayetten bahsediyordu ancak fotoğraf yayınlamamıştı; ok ve yay kullanan katilin mafyanın kiralık suikastçısı olduğunu iddia ediyordu, çünkü Çin Mahallesi'nin Kusursuz Balıkçılları ile Jokerkent'in İblis Prenslerinin, Gambione ailesinin ekonomik girişimlerine burunlarını soktukları biliniyordu ve "Kasap" Frederico Macellaio bu türden bir müdahaleyi hoş karşılayacak biri değildi. Ancak bu teori katilin neden ok ve yay kullandığını, her cesedin üstüne neden bir maça ası bıraktığını ve son kurbanının üzerinde taşıdığı bir kiloluk melek tozuna[55] neden dokunmadığını açıklayamıyordu.

National Informer ise manşet sayfasına Dr. Tachyon'un hantal görünümlü, saçlı sakallı ve mor Sam Amca takım elbiseli bir arkadaşıyla yan yana bir laboratuvarda çekilmiş renkli fotoğrafını basmıştı. Fotoğrafta oldukça kötü görünüyorlardı. Resimaltında şöyle yazıyordu: *Dr. Tachyon ve Yüzbaşı Zipp, Dr. Warner Fred Warren'a saygılarını sundular. Uzaylı telepat dâhi, Warren için "Bilime olan katkısı eşsizdi," dedi*. Fotoğrafa eşlik eden haberdeyse Dr. Warren'ın Dünya'yı kurtardığı iddia ediliyor ve Dr. Tachyon'un laboratuvarın ulusal bir anıt ilan edilmesi gerektiğini söylediği yazıyordu. Gazetenin orta sayfası Bronx'lu bir temizlikçi kadına ayrılmıştı. Kadın bir Sürü yavrusunun ona PATH tünellerinde[56] tecavüze yeltendiğini ama bir işçinin altı metrelik bir timsaha dönüşerek canavarı yediğini ve onu kurtardığını iddia ediyordu. Bu hikâye Jube'u huzursuz etti. Başını kaldırıp A treninin yolcularına baktı ve aralarında bir Sürü yavrusu ya da timsah olmamasını umdu.

Yanında "Büyük Elma'nın[57] En Seksi Yeni Ası" Sıçrayan Jack Flash'in kapak konusu olarak işlendiği *Aslar* dergisinin yeni sayısı da vardı. Flash, yakınlardaki kliniği tehdit eden Güney Caddesi üzerindeki bir depo yangınını söndürmek için -göbeği açık turuncu bir tulumla- aniden ortaya çıkıp alevleri üzerine çektiği, hatta bir şekilde alevleri vücuduyla emdiği iki hafta öncesine kadar hiç tanınmayan bir isimdi. O zamandan beriyse her yerdeydi: Manhattan göğünde gürül gürül yanan bir ateş sütununun üzerinde geziniyor, parmak uçlarından alev topları fırlatıyor, alaycı ve gizemli röportajlar veriyor, Yüksek Aslar'da güzel kadınlara eşlik

ediyor ve orada kendi bifteğini kendi kızartma arzusu yüzünden her seferinde Hiram'ın yüreğine indiriyordu. *Aces*, Flash'in kurnaz gülümsemesini kapağına basan ilk dergiydi, ama sonuncusu olmayacaktı.

59. Cadde durağında, üç parçalı takım elbise giymiş ince uzun, kel bir adam trene bindi ve Jube'un karşısına oturdu. Mâliyede çalışıyordu ve tarikat içerisinde Vest olarak biliniyordu. 125. Cadde'de onlara iriyarı, kır saçlı, pembe garson üniforması giymiş siyahi bir kadın katıldı. Jube onu da tanıyordu. Her ikisi de sıradan insanlardı. Ne as güçleri ne de joker sakatlıkları vardı. Zamanla Masonların arasında böyle bir sürü insan olduğunu anlamıştı Jube: inşaat işçileri ve muhasebeciler, üniversite öğrencileri ve nakliyeciler, kanalizasyon işçileri ve otobüs şoförleri, ev kadınları ve fahişeler. Toplantılarda çok ünlü bir avukatla, televizyonda hava durumunu sunan bir adamla ve işinden bahsetmeye bayılan, ona sürekli kartvizitini veren ("Bahse girerim Jokerkent'te hamamböceğinden geçilmiyordur") bir böcek ilaçlama uzmanıyla tanışmıştı. Bazıları zengindi, birkaçı epey fakirdi, ama çoğu hayatım kazanmak için dişini tırnağına takarak çalışıyordu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Liderler biraz daha sıradışı bir kumaştandı, ama her grubun sıradan insanlara, her ordunun rütbesiz erlere ihtiyacı olurdu. İşte Jube da burada devreye giriyordu.

Jay Ackroyd nerede hata yaptığını asla bilemeyecekti. Profesyonel bir özel dedektifti, kurnaz ve deneyimliydi ve neyle karşı karşıya olduğunu bir kez anladıktan sonra son derece dikkatli davranmıştı. Keşke birazcık daha yeteneksiz olsaydı, keşke Chrysalis biraz daha sıradan bir adam gönderseydi… işte o zaman bu işten yırtabilirlerdi. Ackroyd'u tökezleten şey, sahip olduğu büyük yeteneği, gizli as gücü olmuştu. Hop-Jay, nefret ettiği lakabı buydu: Çünkü Ackroyd yansıtıcı teleportasyon yeteneğine sahipti. Bir parmak işaretiyle insanları *hop* diye başka bir yere gönderebilirdi. Göze batmamak için elinden geleni yapmış, tek bir Masonu bile *hoplatmamızı*, ama Yahuda her şeye rağmen gücünü sezmiş ve bu kadarı dahi yeterli olmuştu. Artık Ackroyd'un Masonlara dair en ufak bir anısı yoktu, tıpkı Chrysalis ve Ciciayak gibi. Sadece Jube'un bariz jokerliği ve aşikâr güçsüzlüğü zihnini ve hayatım korumuştu… bunlar ve bir de oturma odasındaki makine.

A treni 190. Cadde istasyonuna yanaştığında hava kararmıştı. Spoons ve Vest metrodan canlı adımlarla çıkarken Jube

arkalarından yorgun argın takip etti, gazeteler koltuğunun altındaydı. Taktığı kayış cildini tahriş ediyor ve Jube kendini çok yalnız hissediyordu.

Hiç yoldaşı yoktu. Chrysalis ve Hop-Jay her şeyi unutmuştu. Croyd denizanası gibi bir teni olan şişkin griyeşil bir şey olarak uyanmış ve kan ter içinde anında yeniden uyumuştu. Takisliler gelip gitmiş, hiçbir şey yapmamış, umursamamışlardı bile. Tekillik atlatıcısı, hâlâ tek parça halindeyse ve çalışıyorsa bile şehirde bir yerlerde kaybolmuştu ve o olmadan takyon vericisi bir işe yaramazdı. İnsan yetkililere de gidemezdi. Masonlar her yerdeydi; polise, itfaiyeye, mâliyeye, gümrüklere ve medyaya sızmışlardı. Hatta bir toplantıda Jube Jokerkent kliniğinde çalışan* bir hemşire bile görmüştü.

Bu onu epey endişelendirmişti. Küvetinde uzandığı pek çok geceyi uykusuz geçirmiş, birilerine bundan bahsetmesi gerekip gerekmediğini düşünmüştü. Ama kime? Hemşire Gresham'ın adını Trol'e fısıldayabilir, Harry Matthias'ı üstlerine rapor edebilir ve hikâyenin tümünü *Jokerkent*'in Sesı'ndeki Crabcakes'e anlatabilirdi. Peki ama ya Trol de Masonsa? Ya da Teğmen Black veya Crabcakcs? Sıradan Masonlar liderlerini sadece uzaktan görüyor ve liderler de çoğunlukla maske takmış oluyordu; ayrıca daha yüksek seviyede olan -aslar, yüksek pozisyondaki yetkililer- bazı üyelerin asla toplantılara katılmadığına dair söylentiler vardı. Gerçekten güvenebileceği tek kişi kendiydi.

Böylece toplantılara gitmeye devam etmiş, dinlemiş ve öğrenmişti. Maskelerini takıp gösterilerini yapar, ritüellerini icra ederlerken onları büyülenerek seyretmiş, tapındıkları mitolojik tanrıları araştırmış, espriler yapmış ve onların esprilerine gülmüş, bir jokerle arkadaş olmayı sorun etmeyenlerle arkadaş olmuş, edenleriyse gözlemlemişti. En sonunda bir şeylerden şüphelenmeye başlamıştı, dehşet ve endişe verici bir şeyden.

Bir kez daha bunu neden yaptığını merak etti. Ve eski zamanları, Ağ'ın devasa yıldız gemisi *Fırsat*'ın güvertesinde olduğu zamanları hatırladı. Tüccar Sahip, diken diken saçları yaşlılıkla kararmış kadim bir Glabberan kılığında kabinine gelmiş ve Jhubben ona neden bu görevle onurlandırıldığını sormuştu. "Sen, onlara benziyorsun," demişti Tüccar Sahip. "Biçimin farklı olabilir, ama Takislilerin biyobilimiyle çarpılmışların arasına rahatlıkla karışabilir, sen de isimsiz kurbanlardan biri olursun. Düşünce biçimin, kültürün, değerlerin ve ahlakın… Bu gibi özelliklerinin

hepsi, insan normlarına, seçebileceğim herhangi birininkinden daha yakın. Zamanla, onların arasına karıştıkça onlara daha çok benzeyecek ve böylelikle onları anlayabilecek, döndüğünde çok daha kıymetli olacaksın.”

Söyledikleri doğru çıkmıştı, çok doğru. Jube hiç tahmin edemeyeceği kadar insan olmuştu. Ama Tüccar Sahip bir şeyi söylememişti. Jhubben’in zamanla bu insanları seveceğini ve kendini onlardan sorumlu hissedeceğini.

Cloisters’ın gölgelerinden, çete renklerine bürünmüş iki genç bir anda önüne çıktı. Birinin elinde sustalı vardı. Artık onu tanıyorlardı, ama yine de Jube’un ceketinin cebinde taşıdığı parlak kırmızı kuruşu göstermesi gerekiyordu. Kurallar böyleydi. Ona bakıp sessizce başlarını salladılar ve Jube aralarından geçip büyük salona doğru ilerledi. Üyeler Jube’un tarikata kabul törenini icra etmek için, üzerlerinde önlükleri ve maskeleri, ağızlarında ritüel sözcükleri ve gizemleriyle onu orada beklemekteydi.

[55] PCP olarak da bilinen uyuşturucu - ç.n.

[56] PATH (Port Authority Trans-Hudson): Trans-Hudson Liman İşletmesi; Newark, Harrison, Hoboken, Jersey City ve orta-aşağı Manhattan’a sefer yapan hızlı raylı taşıma sistemi - ç.n

[57] New York şehrine verilen lakap - ç.n.

YOLUNU ŞAŞIRMAK

Pat Cadigan

Mayıs havası için anlamsız bir sıcak vardı, yaz ortasının tadımlık bir provası gibiydi ve bir itfaiye musluğunun önünde toplanmış çocuklar ebedi bir manzara oluşturuyordu. Tek eksikleri uzmanlıktı - hiçbiri musluğu nasıl açacağını bilmiyordu. Bunu yapmalarıyla yerel su basıncının aniden düşebileceği ve bu durumun itfaiyenin işini güçleştireceği gerçeği umurlarında bile değildi. Bu yüzden kundakçılar her daim, yaz gününde terlemiş, kaz sürüsü gibi cıvıldaşan çocuklara yardım etmeye hevesli olurdu. Ama ihtiyacın olduğunda bir kundakçı bulamazdın işte.

Mahalle bakkalındaki adam çocukları değil, çocukları izleyen, omuz hizasında kızıl saçları ve iri yeşil gözleri olan genç kadını izliyordu. Kadın üç gün önce otobüsten indiğinden beridir onu takip ediyor, genelde de -tıpkı şimdi olduğu gibi- sevdiği dedikodu gazetelerinin ardına gizleniyordu. Şu anda elinde tuttuğu gazetenin manşetindeyse şöyle yazıyordu: ZİFAF GECESİ JOKERE DÖNÜŞEN KADIN KOCASINI YEDİ! Harry Matthias uç şeylere hep özel bir ilgi duymuştu.

Gelgelelim sokağın karşısındaki kız hiç de uçuk değildi. Her ne kadar Harry onun yirmi bir yaşından büyük olduğunu gayet iyi bilse de *genç kadın* yerine *genç kız* ifadesi onun için daha doğru bir tanımlamaydı. Kalp biçimindeki yüzünde hiçbir iz, hiçbir çizgi yoktu; henüz tamamlanmamış gibiydi. Sadeydi, ikinci kez bakılırsa çok çekiciydi ve Harry pek çoklarının ikinci kez baktığından emindi. Büyük şehrin güçlü çeneleri arasına atılan masum bir lokmadan daha fazlası olduğu aklınıza gelmezdi. Ama Harry ya da daha sıklıkla kullanılan adıyla Yahuda, böyle olmadığını biliyordu. Gökbilimci bunun için onu cömertçe ödüllendirecekti.

Daha doğrusu Gökbilimci'nin adamları. Eğer şansınız varsa Gökbilimci sizinle şahsen uğraşmazdı ve Yahuda'nın şansı o zamana dek hep yaver gitmişti, hem de neredeyse inanılmayacak kadar. Alay edilip *jokee* diye çağrılan bir joker hayranıyken bir asa

dönüşmüştü. İşin doğrusu epey silik bir astı, ama diğer asları ve güçlerini sezme yeteneğiyle çok işe yaramıştı. Yeteneği, şu Vahşi Jokerler kabaresine gittiği gece birdenbire ortaya çıkmıştı. Hayatını kurtarmıştı; onu iyice benzetmek üzerelerken gücü çiçek açmış ve Harry şu biçim değiştiren kadını ifşa etmişti. Sonra da tabiri caizse kadını biçimden biçime sokmuşlardı. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama kendisinin başına geleceğine onun başına gelmesi iyiydi. Kendisi olmasın da başka kim olursa olsun, böyle düşünüyordu. Hatta her ne kadar içini acıtacak olsa da -çünkü kız çekiciydi- karşıdaki kız bile olurdu. Gerçi onu sadece Masonlara verecekti, orada ziyan edilmezdi. Kızın ne yeteneği vardı ama! Onu teslim ettiğinde Harry'ye muhtemelen madalya takacaklardı. Eh, her halükârda ona bir miktar para verecekleri kesindi, en azından kendisine Yahuda denmesinin acısını unutturacak kadar. Tabii böyle bir acısı olsaydı, ki yoktu.

Kız gülümsedi, bunun üzerine Harry kendisinin de gülümseyerek karşılık verdiğini fark etti. Kızın gücünü topladığını hissedebiliyordu. Dalgın dalgın, tezgâha gazete için birkaç bozukluk attı ve gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırıp dükkândan çıktı. Bir kez daha kendini hayret ederken buldu; bir ası saptamak için özel bir yetenek gerektiğini bilmesine rağmen, insanların, ister bir as, ister TIAMAT, isterse de Tek Gerçek Tanrı olsun kendilerinden daha büyük bir şeyle karşı karşıya geldiklerinde bunu asla fark edememelerine hâlâ şaşırıyordu. Gökyüzüne baktı. Tanrı kahve molası vermişti ve TIAMAT da henüz gelmemişti; şu anda sadece o ve kız vardı ve bu yeterliydi.

Kız gücünü bıraktığında bir tek o hissetti. Güç, kızdan hem dalga dalga hem de parçacıklardan oluşan bir yaylım ateşi gibi yayılıyordu. Büyüklüğü korkutucuydu. İlkel bir güçtü bu, vahşi kart virüsünün nispi yeniliğine rağmen kadim bir his veriyordu, virüs doğal ama yüzyıllardır uykuda olan bir yeteneği uyandırmıştı sanki.

Olabilir, diye düşündü aniden - sonuçta tüm ilkel kabilelerin yağmur yağdırmak için şu ya da bu türden bir törenleri yok muydu?

Yangın musluğunun hiçbir işaret vermeden pat diye açılmasıyla sokağı su bastı. Çocuklar neşeyle kahkahalar atarak sığ suların üzerinde oynamaya başlamıştı, kız onları izlerken o kadar çok eğleniyordu ki Harry'nin geldiğini fark etmedi bile.

"Polis, bayan. Sessizce benimle gelin." Burnuna doğru uzatılan rozete afallayarak bakması kızı olduğundan daha da genç gösterdi. "Bu işten paçayı kurtarabileceğinizi düşünmemiştiniz herhalde,

değil mi? Lütfen masum numarası yapmayın, bilin ki bu şehirde uğraştığımız tek as siz değilsiniz.”

Kız uysalca başını salladı ve Harry’nin yolu göstermesine izin verdi.

Cloisters’ın sunduğu manzaraya bakmamıştı bile. Etraflarında yükselen Fransız Gotik mimarisinin heybetli örneklerine, hatta Matthias’ın onu Kim Toy O’Toole ve Kızıl’ın bekleyen ellerine bir mal gibi teslim ettiği ahşap kapının oymalarına bile başını kaldırıp şöyle bir bakmaya zahmet etmemişti. Matthias onu öpme isteğine direndi. Yahuda adındaki bir adam için bile kızı öpmek işin suyunu kaçırmak olacaktı.

Kızıl, vahşi kart virüsü bulaşmadan önce de biraz kırmızı yanaklıydı. Şimdiyse tamamen kırmızı ve aynı zamanda tüysüzdü. Bunun nispeten dayanılır bir vaziyet olduğunu düşünüyordu. “Belki de ailemde bir Kızılderili vardır,” derdi zaman zaman. Ama yoktu. Karısı, Kim Toy, İrlandalı bir askerin ve onun Hong Kong’da kafa izni yaparken tanıştığı gerçek aşkının çocuğuydu. Sean O’Toole da bir Mason’du, ama gücü çiçek açıp da Kim Toy feromonlarla zihin gücünün bir araya gelerek bir erkeği herhangi bir çekici kadının asla yapamayacağı şekilde büyüleyebileceğini keşfettikten sonra kızının üyesi olduğu organizasyonu duysa belki tanıyamazdı bile. Kızıl’ın ise o tür bir büyülenmeye hiç ihtiyacı olmamıştı. Bu da iyi bir şeydi aslında, çünkü Kim bazen büyüsünün ölüme yol açmasına engel olamıyordu.

Yahuda’nın getirdiği taze parçayı aldılar ve sorguların (Roman her zaman *görüşme* diye düzeltirdi) gizlilik içinde yapıldığı alt kattaki odalardan birine tıktılar. Sonra, zamansız bir mola vererek holde oturdular. Roman her an gelebilirdi, ondan sonra da Gökbilimci nasıl uygun görürse o şekilde kızdan kurtulacaklardı.

“Küçük ucube,” diye mırıldandı Kızıl, Kim Toy’un yakıp uzattığı sigarayı kabul ederken. *Küçük ucube*, Gökbilimci için kullandıkları lakaptı. “Bazen kıçına tekmeyi basıp kaçmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Dünyayı ele geçirecek,” dedi Kim Toy yumuşak bir sesle. “Ve

bir parçasını da bize verecek. Bence buna değer.”

“Bize bir parçasını vereceğini *söylüyor*. Sanki bir ağaymış gibi. Ama bizler samuray değiliz, karıcığım.”

“Ben de değilim. Ben Çinliyim seni şaşkın. Hatırladın mı?” Kim Toy kocasının arkasına doğru baktı. “Roman geliyor. *Ve* Kafka.” Kızıl’la birlikte oturuşlarını düzelttiler ve kayıtsız görünmeye çalıştılar. Roman, Gökbilimci’nin üst düzey yardakçılarından biriydi, Gökbilimci’nin tarikata kabul ettiği şüpheli tiplerin çoğunun yanına bile yaklaşamayacağı toplumun üst tabakalarıyla içli dışlı olabilen biri. Sarışın yakışıklılığı ve kusursuz, bakımlı görünümü her yere girip çıkmasına olanak veriyordu. Şu “ters joker”lerden biri olduğu fısıldanıyordu, tomurcuğu çiçeklendiğinde tam bir hilkat garibesiyken şu anki erkeksi yakışıklılığını kazandığı… Ama Roman bunu doğrulamamıştı.

Arkasından onu takip eden kişiyse tam zıddıydı, Kafka ya da arkasından söyledikleri ismiyle Böcek, bir hamamböceğinin insana dönüşmüş haliydi. Ama kimse onunla alay etmezdi, zira Gökbilimci’nin dediğine göre kurtuluşlarının anahtarı olacak şakti cihazı onun buluşuydu. Yüzyıllardır Masonların elinde olan uzaylı aleti çözmüş ve aletin gücünü tamamlayan cihazı tek başına tasarlayıp inşa etmişti. Kimse onu rahatsız etmezdi, kimse buna yanaşmazdı.

Roman, Kızıl ve Kim’i başını hafifçe eğerek selamladı ve doğrudan odanın kapısına ilerledi. Sonra o kadar aniden durdu ki Kafka neredeyse ona çarpacaktı. Kafka geriye sıçradı, cılız kollarını etrafına doladı ve günde on iki-on üç kereden daha az yıkanan birine temas etme ihtimaliyle panikledi.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Roman’ın gülümsemesi dümdüzdü.

Kafka önde doğru cesur bir adım attı. “Son üç haftada insan gibi davranan altı uzaylı bulduk. Kadının insan olduğunu teyit etmek istiyorum.”

“İnsan olduğunu teyit etmek istiyorsun.” Roman onu baştan aşağı süzdü. “Onu Yahuda getirdi. Yahuda’nın getirdikleri her zaman insan olur. Ayrıca Gökbilimci iyi parçaları korkutmamızı istemiyor, bu yüzden ilk geldiklerinde onlarla ben görüşüyorum. Beni mazur gör emektar Kafka, ama görüntünün güven vereceğini pek sanmıyorum.”

Kafka arkasını dönüp koridordan aşağı yürürken kabuğu

çıtırdadı. Kim Toy ve Kızıl onun gidişini seyrettiler, ikisi de nefes alarak olsa bile sessizliği bozmak istemiyordu.

“Kadın geldiğinde monitörlere bakıyordu,” dedi Roman, pahalı ve zevkli tüvit ceketini düzeltirken. “Yazık. Demek istediğim, adam hoş bir kadına yanaşmaktan başka bir şey düşünemiyor olsa gerek, ama sonuçta bu görüntüsüyle…”

“Eşin nasıl Roman?” diye sordu Kızıl aniden.

Roman kol yenindeki hayali bir tüyü silkelerken birden donakaldı. Uzun bir duraklama oldu. Başlarının üzerindeki floresan ışıklardan biri vızıldamaya başladı.

“İyi,” dedi Roman sonunda, kolunu yavaşça indirirken. “Selamım iletirim.”

Roman odaya girerken Kim Toy dirseğiyle kocasını kaburgalarından dürttü. “Neden böyle bir saçmalık yaptın ki? Ne anlamı vardı?”

Kızıl omuz silkti. “Roman piç kurusunun teki.”

“Kafka da piç kurusu! *Hepsi* öyle! Ve sen de bir *aptalsın*. Bir dahaki sefere o adama vurmak istediğinde ayağa kalkıp burnunu kır. Ellie Roman sana bir şey yapmadı.”

“Önce bana nasıl dünyayı ele geçirmek istediğini söylüyorsun - özür dilerim bir kısmını ele geçirmek istediğini. Sonra da Roman’ın karısını yüzüne vurdum diye beni haşlıyorsun. Karıcığım, bazen gerçek bir Çin bulmacası oluyorsun.”

Kim Toy tepelerinde titreşen ışığa bakıp kaş çattı. “Bu dünya bir Çin bulmacası, kocacığım.”

Kızıl homurdandı. “Samuray saçmalıkları.”

♣

“Lütfen tam isminizi söyleyin.”

Kızın muhtemelen şimdiye dek gördüğü en yakışıklı adamdı. “Jane Jillian Dow,” dedi. Büyükşehirde her şey vardı, sizi sorgulayacak yakışıklı adamlar bile. *Ben kalp New York*, diye düşündü ve kahkahalarla dışarı taşmaya çalışan histerisini bastırdı.

“Kaç yaşındasınız, Bayan Dow?”

“Yirmi bir. Doğumumum 1 Nisan 19-”

“Hesabı ben yapabilirim, teşekkürler. *Nerede* doğdunuz?”

Kız dehşete düşmüştü. Sal ne düşünürdü? *Ah Sal, keşke şimdi beni kurtarabilsen*. Bir düşünceden çok bir duaydı bu, vahşi kart

virüsünün bu dünya kadar öte dünyayı da etkileyebileceğine dair minicik bir umutla boşluğa atılıvermiş bir dua; merhum Salvatore Carbone öte dünyadan ektoplazmik bir şövalye gibi çıkıp gelebilirmiş gibi… Ama şimdilik, gerçek dünya istek kabul etmeye başlamamıştı.

Adamın bütün sorularını cevapladı. Oda mobilyalı sayılmazdı - çıplak duvarlar, birkaç iskemle ve bilgisayar terminalinin durduğu masa. Adam bir dakikadan kısa bir sürede onun kayıtlarına ulaşmış, verdiği cevaplarla gerçek verileri karşılaştırmıştı. O bilgisayarla tüm yaşamına erişebiliyordu. İşte bu yüzden beş yıl önce lisedeyken virüs çiçek açtığında polise gidip kayıt olmaktan çekinmişti. İlgili yasa, yaşadığı kasabada o doğmadan çok önce kabul edilmiş ve politik iklim bir miktar değiştiğinde bile asla mevzuattan çıkarılmamıştı. Gerçi yetiştiği küçük Massachusetts kasabasında çok fazla şeyin değiştiği de söylenemezdi. “Bir köpek gibi kayda alınıp numaralandırılacağım,” demişti Safe. “Hatta belki de barınağa atılıp köpek gibi uyutulurum.” Sal onu boyun eğmeye ikna etmeye çalışmıştı, yasalara uyarsa daha az dikkat çekeceğini söylemişti. Seni bilirlerse rahat bırakırlardı. “Yaa,” demişti kız. “Bunun Nazi Almanya’sında ne kadar işe yaradığını hepimiz biliyoruz zaten.” Sal sadece başını sallamış ve işlerin yoluna gireceğine söz vermişti.

Buna ne diyeceksin, Sal? Beni rahat bırakmıyorlar, işler yoluna girmiyor. New York, bir as olarak polis tarafından yakalanacağını düşüneceği son yerdi ve sorguya ara verildiğinde bunu dile getirdi.

“Ama biz polis değiliz,” dedi yakışıklı adam hoş bir tavırla, onun yüreğini daha da ezerek.

“De-değil misiniz? Ama adam bana rozetini gösterdi…”

“Kim? Ha, o?” Adam -adının Roman olduğunu söylemişti- kıkırdadı. “Yahuda polis. Ama ben değilim. Ayrıca burası hiç de karakola benzemiyor, fark etmedin mi?”

Jane karşısında hafif bir inanamazlıkla gülümseyen adama bakıp kaşlarını çattı. “Buralı değilim. Üstelik neler olduğunu birkaç ay önce haberlerde gördüm. Olanlardan sonra polisin nerede gerekiyorsa oraya karakol kurabileceğini düşündüm.” Ellerinin birbiriyle sessiz bir savaşa girişmiş iki ayrı yaratık gibi iç içe geçtiği kucağına baktı. “Eğer sizi polis sanmasaydım Sal’i anlatmazdım.”

“Ne fark eder ki, Bayan Dow? Ya da size Jane diyeyim isterseniz, sonuçta Nilüfer diye çağrılmak hoşunuza gitmiyor, değil mı?”

“Ne isterseniz yapın,” dedi Jane mutsuzca. “Zaten yapacaksınız.”

Adam ayağa kalkıp koridordakilere kahve ve yiyecek getirmelerini söyleyerek onu şaşırttı. “Zannediyorum sizi burada hiçbir şey ikram etmeden fazla uzun tuttuk. Polis olsa ikramda bulunmazdı, Jane. En azından New York polisi.”

Jane derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Tabii. O zaman ben kahvemi içip gideyim.”

Adamın gülümsemesi hiç bozulmuyordu. “Nereye gitmen gerekiyor ki?”

“Buraya, şey, NewYork’a yani, Sıçrayan Jack Flash’i bulmak için geldim. Haberlerde görmüştüm…”

“Unut gitsin.” Gülümseme hâlâ yerindeydi ama gözler buz gibiydi. “Birbirinize bir yararınız olmaz.”

“Ama-”

“*Unut* dedim.”

Jane tekrar kucağına baktı.

“Haydi ama, Jane.” Adamın sesi yumuşamıştı. “Sadece seni korumaya çalışıyorum. Buna ihtiyacın var. Onun gibi kızışmış bir köpeğin senin gibi bir masuma neler yapabileceğini tahmin edebiliyorum. Oysa Gökbilimci seni kullanabilir.”

Kız yeniden başını kaldırdı. “Kullanmak mı?”

“Gücünü kullanabilir demeliydim, özür dilerim.”

Jane acı bir kahkaha attı. “Gücümü kullanmak beni kullanmak demektir zaten. Senin yanında *masum* kalıyor olabilirim ama aptal değilim. Sal bu konuda beni uyarırdı.”

“Evet ama Sal bir as değildi, değil mi? Acınası bir ibne, dünyada hep var olan erken dönem jokerlerden. Doğanın hatalarından biri.”

“Onun hakkında sakın böyle konuşayım deme!” diye parladı Jane; aniden yüzü boncuk boncuk terlemeye başlamış, kol ve bacaklarından ter akmaya başlamıştı. Adam merakla ona baktı.

“Bunu bilerek mi yapıyorsun? Yoksa strese karşı verdiğin otomatik bir tepki mi?”

Jane cevap veremeden kırmızı adam ve Uzak Doğulu kadın güzelce hazırlanmış bir tepsi küçük sandviçle içeriye girdi. Jane sakinleşti ve ikilinin her şeyi masaya yerleştirip kahve koymasını izledi.

“Cloister’ın kendi mutfağından taze taze,” dedi Roman tabağı işaret ederek. “Bir as gücünü muhafaza etmeli.”

“Ben almayayım, teşekkürler.”

Roman başını ikiliye doğru sallayınca adam ve yanındaki Uzak Doğulu kadın kapının iki yanına yerleşti. Jane'in yüzünden daha fazla su akıyor, saçlarının ucundan damlıyordu. Kıyafetleri ıslanmaya başlamıştı.

"Etrafımdaki havada bulunan su," dedi, teyakkuza geçmiş gibi bir görüntüsü olan Roman'a. "Bazen, baskı altındayken falan oluyor."

"Savaş ya da kaç tepkisi," dedi Roman. "Adrenalin daha kaygan olabilmen için ter üretir, böylelikle birinin seni tutması zorlaşır. Muhtemelen burada da aynı ilke geçerli."

Jane ona yeni bir saygıyla baktı. Sal bile bunu düşünememişti ki Jane'in gücünün derinliğini, yeteneğinin menzilini test etmek için onca deney gerçekleştirmiş olan Sal epey zeki bir adamdı. Jane gücünün kendisinden en fazla bir kilometre uzakta olan nesneler üzerinde işe yaradığını, daha uzaktakiler üzerinde hiçbir etkisinin olmadığını Sal sayesinde öğrenmişti. Jane'in çevredeki nesnelerde bulanan suyu çağırabildiği gibi su oluşturmak için atomları birleştirebildiğini de o keşfetmişti ve gücünü tükettikten sonra tekrar dolması için kırk sekiz saat dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hesaplayarak, bir seferde tüm gücünü harcamaması için enerjisini nasıl yayabileceğini göstermişti. "Tamamen savunmasız kalman hiç iyi olmaz," demişti. "Buna asla izin verme." Ve Massachusetts'teki o tek seferden beridir Jane asla gücünü sonuna kadar tüketmemişti. İki gün boyunca, gücünün artık tamamen yok olduğundan hem korkar hem de bir yandan da böyle olmasını ümit ederken Sal onun başında beklemişti. Ama Sal gücünün geri döneceğini söylemiş ve bunda da haklı çıkmıştı; Jane de kendini tamamen onun eline bırakmakta hiç tereddüt etmemişti.

Sal onu reddetmişti. Jane kendini ona bir kez daha vermiş ve Sal onu geri çevirmişti. Âşığı olamayacağını söylemişti, babası da olmayacaktı. Jane, herkes gibi kendi başının çaresine bakabilmeliydi. Ve sonra, meseleye son noktayı koyar gibi eve gidip banyo küvetinde boğulmuştu.

Sanki bir sadistin dünyanın en zalim şakasını yapması gibi, Sal Carbone, hayattaki tek gerçek arkadaşı, düşüp başını vurmuş ve ölene kadar sabunlu su solumuştu. Sadece beş hafta önce.

"Sal, sen benim ruh eşimsin," demişti defalarca ve Sal de bunun doğruluğunu teslim etmişti. Nadir bir arkadaşlıkları vardı, zihinleri, kalpleri ve ruhları buluşmuştu adeta. Birbirleri için yaratılmışlardı,

tek sorun Sal'in eşcinsel olmasıydı ki bu da dünyanın en zalim ikinci şakası sayılırdı.

"Nilüfer."

İsim Jane'i içinde bulundukları ana geri getirdi. "Bana böyle dememeni söyledim. Sadece Sal bana Nilüfer derdi."

"Sal'in ayrıcalıklı durumu kendisiyle birlikte uçup gitti." Adam bir anda yeniden yumuşadı. "Boş ver, tatlım. Söylesene, son birkaç ayda olup bitenlerin ne kadarını biliyorsun?"

"Herkesin bildiği kadarını." Utangaç utangaç öne doğru uzanıp ona yakın olan kahve kupasını aldı. "Haberleri seyrediyorum. Bunu söylemiştim sanırım."

"Pekâlâ, daha bitmedi. Gelecek ay, bu şehir, bu ülke, tüm dünya, öyle şeyler görecek ki, birkaç ay önce olanlar yaşanacakların yanında piknik gibi kalacak. Sadece bizim seçtiğimiz insanların mezarın doğru tarafında durma şansı olacak."

Kızın yüzünde daha fazla su belirdi. "Eğer polis değilseniz, kimsiniz?"

Jane kahvesinden bir yudum alırken Roman onaylar gibi gülümsedi. "Masonlar hakkında ne biliyorsun, Jane?"

"Masonlar mı? *Masonlar mı?*" Olan bitene rağmen Jane bir kahkaha patlattı. "*Babam* bir Mason!" Histerik hale gelmeden önce kıkırdamasını bastırdı. "Masonların konuyla ne alakası var ki?"

"İskoç Riti."

"Anlamadım?" Jane'in kahkahası söndü. Adamın gülümsemesindeki o dümdüz soğuk ifade geri gelmişti.

"Baban muhtemelen İskoç Riti'ne bağlıydı. Biz Mısırlıyız. Mısır epey farklıdır."

Kızın kıkırdaması geri gelecek gibi oldu. "Komik, hiç Mısırlıya benzemiyorsun."

"Küstahlaşma, sana yakışmıyor."

Jane kapıdaki adamla kadına baktı. "Her şeyi bilen sizsiniz. Ben daha yeni geldim buraya." Yüzünden daha fazla su fışkırarak boynundan aşağı aktı. "Ve gidemem, değil mi?"

"Sana ihtiyacımız var, Jane." Roman'ın sesi neredeyse şefkatliydi. Jane masadan bir peçete alıp yüzünü sildi. "Sana çok ihtiyacımız var. Gücün her şeyi değiştirebilir."

"Gücüm," diye tekrar etti Jane düşünceli bir edayla. Beş yıl önce kafeteryada gözlerinden gözyaşları fışkırırken çığlıklar atan oğlanı hatırladı. Debbie'nin intihar haberine karşı hiç ağlamamıştı (kasten

açılan kesiklerden kaynaklanan eksanguinasyon - *bileklerini kesti ve kan kaybından öldü* demenin tıpçası) ve, şey, evet, kurban on üç haftalık gebeydi. Hep namussuz erkek arkadaşına ne yaptığını görse Debbie'nin ne diyeceğini merak etmişti. Sal'den önce en yakın arkadaşı oydu, ama Debbie için hiç Sal için ettiği gibi dua etmemişti, sanki Debbie başka bir evrenden geliyormuş gibi. Gerçi belki de öyleydi. Belki de gerçekten Debbie'nin, bebeğinin babası onu reddetti diye intihar etmediği ve böylelikle Jane'in çocuğun gözlerinden yaş fışkırtmak zorunda kalmadığı, vahşi kart virüsünün hiç ortaya çıkmadığı bir evren vardı. Hatta belki o zaman, Safin kendi küvetinde boğulmadığı, Jane'in güvenecek kimsesi olmadan ortada kalmadığı başka bir evren de olabilirdi. Belki…

Önünde oturan adama baktı. Belki domuzların kanatları olsaydı kartallar gibi gökte süzülebilirlerdi. "Bizim sana ihtiyacımız var," demişti adam. *Biz* dediği her kimse artık. Mısırlı Masonlar falan. Bir başkasının kanatları altına girmek ve korunup kollandığını bilmek ne güzel olurdu.

Bunu anlayabilir misin, Sal? diye düşündü sonsuz boşluğa doğru. *Sana çok fazla gelen bir güçle, tamamen yapayalnız olmanın ne dernek olduğunu anlayabilir misin? Bana ihtiyaçları varmış, Sal, öyle diyorlar. Onlardan hoşlanmadım -sen olsan nefret ederdin- ama beni kollayacaklar ve şu anda bunu yapacak birilerine ihtiyacım var. Çok yalnızını Sal, nerede olursam olayını, yolumu şaşırdım ve buraya düştüm, gidecek bir yerim yok. Biliyor musun Sal?*

Sonsuz boşluk cevap vermedi. Jane kendini yakışıklı adama başını sallarken buldu. "Pekâlâ. Kalacağım. Demek istediğim, gitmeme izin vermeyeceğinizi biliyorum ama isteyerek kalacağım."

Adamın yanıt olarak gülümsemesi Jane'in gönlünü okşadı. "Aradaki farkı anlıyoruz. Kızıl ve Kim Toy seni odana götürecekler." Roman ayağa kalktı ve masanın üzerinden uzanıp Jane'in elini sıktı. "Hoş geldin, Jane. Artık bizden birisin."

Jane geri çekildi ve teslim oluyormuş gibi iki elini birden kaldırdı. "Hayır, değilim," dedi kati bir sesle. "Burada kendi irademle kalıyorum, ama hepsi bu kadar. Sizden biri değilim."

O korkutucu soğukluk adamın gözlerine geri geldi. Elini indirdi. "Peki. Kalıyorsun ama bizden biri değilsin. Buradaki farkı da anlıyoruz."

♠

Ona verdikleri oda, prefabrik alçıpan duvarlarla küçük odalara bölünmüş büyük bir salonda kasvetli, soğuk taştan ibaret bir köşeydi. Düşünceli davranarak, daha önce kendisinin kiraladığı küçücük odadan birkaç parça eşyasını alıp getirmişler ve yine düşünceli bir hareketle, ona yatakla birlikte bir de televizyon vermişlerdi. Sıçrayan Jack Flash'in görüntüsüne rastlamayı umarak haberleri seyretti Jane. Zaten parmak uçlarından küçük su damlaları çıkarıp onların düşüşünü seyretmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

♣

"Güzel mi?" diye sordu Gökbilimci, Jean d'Alluye'nin mezarı başında tekerlekli sandalyesinde otururken. Taş figürün üzerinde hâlâ biraz kan vardı; Gökbilimci'nin gücünü yenilemeye ihtiyacı olmuştu.

"Pek güzel." Roman şarabından üstün körü bir yudum aldı ve kadehini yanındaki sehpaya bıraktı. Gökbilimci ona hep bir şeyler ikram ederdi; içki, kadın, uyuşturucu. O da nezaketen tadına bakar ve her ne olursa olsun bir kenara bırakırdı. Gökbilimci'nin işlerin bu şekilde devam etmesine daha ne kadar izin vereceğini kimse bilemezdi. Er ya da geç Roman'ın haysiyetini iki paralık edecek tuhaf bir talepte bulunacaktı. Gökbilimci'yle münasebeti olan hiç kimse bu ilişkiden yara almadan kurtulamazdı. Roman'ın dikkati tuğladan bir kemerin altındaki gölgeliğe kaydı; Ecel denen cılız harabe orada kamburunu çıkarmış kara kara düşünüyordu, boş bakışları kimsenin göremediği bir şeylere odaklanmıştı. Odanın diğer tarafında, meşale direklerinden birinin hemen yanında Kafka sabırsızca hışırdıyordu. O kahrolası böcek kabuğuyla hışırdamadan duramıyordu. Bir sürü hamanıböceğinin kanat kanada gelmesi gibi bir ses çıkıyordu. Roman, Kafka'nın görüntüsüne karşı duyduğu tiksintiyi saklamaya çalışmadı. Ve Ecel'e gelince - eh, o tiksinti uyandırmanın çok ötesindeydi. Roman bazen Gökbilimci'nin bile Ecel'den huzursuz olduğunu düşünüyordu. Ama Ecel de Kafka da vahşi kart virüsünün lütfuna mazhar oldukları için karşılaştıkları aşağılamalara dayanmışlardı, Roman'ın tek yapabileceği bekleyip Gökbilimci'nin onun hakkında bir hükme varmasını beklemekti. Ne tarafa sıçraması gerektiğini anlayacak kadar vakti olmasını umuyordu sadece. Ve tabii bir de Ellie vardı… Karısını düşündüğünde midesine bir taş oturdu. Hayır, lütfen, Ellie'ye

olanlar yeter. Şarap kadehine baktı ve içindeki uyuşturulma isteğine milyonuncu kez karşı geldi. *Eğer düşeceksem, tüm duyularıma hâkim olarak düşmek isterim*.

Gökbilimci aniden kahkaha attı. “Melodram tam sana göre, Roman. Sana yakışıyor. Bir başka hayatta dulları ve yetimleri alevlerden kurtardığını görebiliyorum.” Kahkahası soldu ve kötücül bir sırıtışa döndü. “O kızın etrafıiıdayken kendine dikkat et. Hepimiz eninde sonunda kül olacağız ama sen biraz erken yanabilirsin.”

“Mümkün.” Roman üst balkona baktı. İtalyan ahşabından heykeller artık yoktu; neye benzediklerini hatırlayamıyordu. “Ama yanmayacağım.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Kız doğruluktan yana. İyi biri. Yirmi bir yaşında, masum ve ruhunun tek bir zerresinde bile cinai bir şey yok.” Sonra, asla size yönelmesini istemeyeceğiniz bir bakışla ona bakmakta olan Ecel’i gördü.

Roman kırık bir kaideden güç aldı. Korkunç olacaktı ama çok uzun sürmeyecekti. Birkaç saniyelik bir sonsuzluk sadece. En azından ebediyen Gökbilimci’nin kıskacından kurtulmuş olurdu. Gerçi o zaman Ellie’ye de yardım edemezdi. *Üzgünüm sevgilim*, diye düşündü ve karanlığı bekledi.

Bir saniyenin dörtte biri kadar bir süre sonra Gökbilimci bir parmağını kaldırdı. Ecel kendi içine geri büzüldü ve boşluğa bakmaya devam etti. Roman iç çekmemek için kendini zorladı.

“Yirmi bir,” dedi Gökbilimci dalgın bir edayla, sanki az önce adamlarından biri evcil ölüm makinesi tarafından öldürülmenin eşiğinden dönmemiş gibi. “Ne kadar güzel bir yaş. Yaşam ve güç dolu. En aklı başında yaş da sayılmaz. Fevri bir dönem. Kızın fevriliğinden bir parça da olsun korkmadığına emin misin, Roman?”

Roman kendini Ecel’e şöyle bir bakmaktan alıkoyamadı, neyse ki Ecel artık onunla ilgilenmiyordu. “Kalbi doğru yerde olan biri için yaşamımı tehlikeye atmaktan çekinmem.”

“Yaşamını.” Gökbilimci güldü. “Peki ya değerli bir şeyi?” Roman yanıt olarak gülümsedi. “Özür dilerim efendim ama eğer yaşamımın sizin için bir değeri olmasaydı Ecel’in benim işimi bitirmesine uzun zaman önce izin verirdiniz.”

Gökbilimci şaşırtıcı derecede içten bir kahkaha patlattı. “Zekâ ve yakışıklılık. Seni hepimiz için bu kadar faydalı kılan iki şey. Karma

da çekici gelen bu olmalı, değil mi?”

Roman gülümsemeye devam etti. “Muhtemelen.”

Rüyaları tuhaf görüntülerle doluydu, daha önce hiç görmediği şeylerle. Uykularını bölüyor, zihninden bir aciliyet hissiyle akıp geçiyor, Roman’ın onlara katılması için yaptığı ısrarları hatırlatıyordu. Artık *onlar* her kimse. Mısırlı Masonlar. Rüyaları onları anlatıyordu. Ve Gökbilimci’yi.

Gökbilimci. Ondan daha kısa boylu, iğne ipliğe dönmüş, kafası gerekenden daha büyük bir adam. Sal olsa, eliyle o işareti yapar, hani işaretparmağıyla serçe parmağını boynuz gibi uzatıp ortada kalan diğer iki parmağını kıvırdığı şu İtalyan hareketini yapar ve adamın gözlerinde bir tuhaflık olduğunu söylerdi. Sal’in yüzü rüyalarından şöyle bir süzülüp geçiyor, sonra sürüklenip gidiyordu.

Sonra bir tür kilisenin kapısını görmüştü - yok, kesinlikle kilise değildi, bir tür tapınaktı. Görüyordu ama orada değildi, orada olamazdı, bu o doğmadan çok önceki bir zamandaydı. Bedensiz varlığı gece vakti bir sokağa bakıyor, sonra süzülerek tapınağın basamaklarından çıkıyor ve kapıdaki donmuş gibi görünen adamın yanından geçiyordu. Mumlarla aydınlatılmış devasa bir salon görmüştü, içeride iki sütun vardı ve kürsüdeki adam şatafatlı, kırmızı-beyaz bir önlük giymişti. O anda çığlıklar başlıyordu.

Sadece çığlık değil, feryatlar, sonsuzluğa giden bir ruhun gırtlağından kopan FERYATLAR… Duyduğu ses içine işlemişti. Görüş açısını bir kamera gibi döndürecek vakti vardı, böylece feryat edenin o küçük adam olduğunu, sendeleyerek salona giren Gökbilimci olduğunu gördü. Sonra görüntüler karmakarışık akmaya başladı: bir çakal suratı, bir atmaca kafası, geniş yüzü solgun düşmüş başka bir adam; küçük adamın gözlüklerinde parlayan ışık ve sonra bir şey, sümük gibi bir yaratık, dev gibi bir kütle, şey, şey, şey-

Bir anda kendini yatakta doğrulmuş buldu, kollarını yüzünün önüne kaldırmıştı. “TIAMAT.” Kelime teklifsizce, istenmeden gelmiş ve karanlıkta asılı kalmıştı. Jane iki eliyle birden yüzünü ovuşturdu ve tekrar uzandı.

Rüya anında geri dönerek tüm dehşetiyle onu etkisi altına aldı. Devasa kafası olan küçük adam ona gülümsüyordu. Hayır ona değil, o orada değildi ve buna memnundu; hiç kimsenin ona öyle

gülümsemesini istemezdi. Bakış açısı geriye çekildi ve adamın kürsüde dikildiğini gördü, etrafında birkaç kişi daha vardı: Roman, kırmızı adam ve Uzak Doğulu kadın, üzerinde ölümün kokusunu taşıyan enkaz gibi bir adam, baktığınızda içinizi acıtacak kadar pişman görünen bir kadın (bir şekilde kadının hemşire olduğunu biliyordu), yaşına hiç uymayan yaşlı suratıyla genç, albino bir adam ve antropomorfik bir hamamböceği olabilecek -muhtemelen cinsiyeti erkek olan- bir yaratık. Bir tek Tanrı'nın lütfü eksik, diye düşündü.

Tanrı hâlâ kahve molasında, küçük kız. Onu buraya getiren, Yahuda dedikleri adamın yüzüne bakıyordu. Jane'i bir tek o görebiliyordu. *Şansına ne çıkarsa, bebeğim. Görüyorsun, şansın da yaver gitti işte. Benim de öyle. Tombala!*

Her şey karardı. İnanılmayacak kadar hızlı bir hareket hissi vardı. Bir şey onu karanlığın ötesindeki küçücük ışık noktacığına itiyordu.

Derken aniden oraya ulaştı; ışık bir iğne ucu kadarken ateşli bir kütleye dönüştü ve Jane düşünce hızıyla hareket ederek ışığa çaptı. Işık parçalandı ve Jane bir ormanın nemli zeminine usulca düşüverdi. Bir kez yuvarlandı ve büyük bir ağacın dibine nazikçe çarparak durdu.

Pekâlâ, diye düşündü, *bak bu iyi işte. Beyaz Tavşan'ı gözden kaçırmış olsam da Çılgın Şapkacı buralarda bir yerlerde olmalı*. Duruşunu değiştirdi ve kaymamak için kalın bir kökü tutmak zorunda olduğunu fark etti.

Bak, dedi bir ses kulağının yanında. Başını çevirdiğinde saçları sanki su altındaymış gibi süzülerek salındı ama kimseyi göremedi. *Bak. Bak! Bakarsan onları göreceksin!*

Önündeki iki karaçamın arasında bir sis yükseldi ve dağıldı, ardından on sekizinci yüzyılın üst tabakasına özgü kıyafetleriyle bir adam belirdi. Yüzü soyluydu, gözleri o kadar deliciydi ki adam ona baktığında nefesi kesildi. Ama korkacak bir şey yoktu. Adam döndü, etrafındaki hava ışıldadı ve tuhaf bir makine belirdi. Jane daha iyi görebilmek için birkaç kez gözlerini kırptı ama makinenin açılarını anlayamadı. Ne kadar denerse denesin büyük mü küçük mü olduğunu, sert köşeli mi yoksa yuvarlak hatlı mı olduğunu, mermerden bir blok mu yoksa ahşap parçaları ve demirden yapılmış bir şey mi olduğunu çıkaramıyordu. Bir şey parlayarak makineden ayrıldı. Jane şaşakaldı, makinenin bir parçası kalkıp yürümüştü.

Hayır. Makinenin bir parçası olduğunu düşündüğü şey canlı bir varlıktı. Bir anlığına da olsa bakışlarını kaçırmayı istedi ama yapamadı. İzin vermiyordu. Uzaylı izin vermiyordu. Haberlerde gördüğü, saldırıdaki diğer yaratıklara benziyordu. *Sıçrayan Jack Flash*. Düşünceyi dikkatle bir kenara itti.

Uzaylı, adama döndü ve bir kolunu -ya da dokunacını- uzattı. Şimdi, makinenin bir parçasından ziyade yaşayan bir varlığa daha çok benziyordu. Uzaylı kabaca iki ayaklı denebilecek bir biçime girdi, ancak bu biçimi saf irade gücüyle bir arada tutar gibiydi - ergotik hipotez *(bu da* nereden çıkmıştı?). Dokunaç uzanıp makineye dokundu ve içine doğru eridi. Bir an sonra adamın yanındaki taraftan bir şey çıktı. Adam çıkan şeyi tuttu ve dikkatle makineden ayırdı. Uzaylı bir parça sindi ve yok oldu. Jane, yaratığın adama o şeyi vermek için yaşam gücünün çok büyük bir kısmını harcadığını fark etti - ama verdiği şey neydi ki?

Adam aldığı şeyi dudaklarına götürüp öptü ve alnına değdirdi, sonra da başının üzerine kaldırdı. Şey, bir insan kemiğine, bir sopaya, bir silaha dönüştü, sonra da başka bir şeye.

Şakti, diye fısıldadı ses. *Bunu hatırla. Şakti cihazı*.

Asla unutamayacağım, diye düşündü Jane. Süzülme hissi geçiyordu, korktu.

Şimdi bak, yukarı bak.

Jane istemeye istemeye başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Görüşü güneş ışığına doğru yükseldi, mavilikleri, bulutları aştı ve Dünya'dan çıkarak onu çıplak yıldızlarla karşı karşıya bıraktı. Yıldızlar önünde etrafa saçılarak onu uzayın karanlığına bakar halde bıraktı ve görüşü gezinmeye devam etti.

Önünde, karanlığın içinde görünmez bir şey vardı. Bir şey… o kadar uzaktaydı ki mesafeyi havsalası almıyordu. Dünya'ya doğru geliyordu. 1777 yılında, o adam (zihni adamın adının *Cagliostro* olduğunu söyledi, bunu nasıl bildiğini merak etmedi) o şeyi - *şakti*'yi- uzaylıdan aldığında bu uzaklıktaydı. Sonra - sonra adam *inanılmaz şeyler yapmıştı-, Avrupa saraylarında zihin okuyor, uçuyor, töz dönüşümü geçiriyor ve bu arada da Mısırlı Özgür Masonlar için adam topluyordu…*

Rüyadan üzerine boca edilen bilgileri sindirmek için uğraşıyordu. Aslında önemi yoktu, çünkü uyandığında hiçbirini hatırlamayacaktı. Rüyalar böyleydi işte, öyle değil mi?

… şakti cihazını güvende tutacak ve nesiller boyunca elden ele

aktaracak bir tarikata ihtiyacı olduğu için en güvenilir insanları toplamıştı. Ta ki aletin gizemleri çözülene ve tamamlanana dek. Dünya'ya varana-

Zihnindeki karanlığın içinde bir şey kıvrandı. Ya da belki karanlığın kendisi bu şeyi barındırdığı için ıstırapla kıvranıyordu. Bu-

Dünya'ya varana-

Acımasızca üzerinde patladı, ona Gökbilimci'nin zihninde dokunduğu zamankinden bile daha kötüydü. Kötülüğün en aşağılık, en yüksek, en gelişmiş, incelikli biçimlerinin toplanıp cisimleşmiş haliydi, insanlığın en büyük felaketleri onun yanında önemsiz kalırdı, aklıyla değil ancak içgüdüleriyle tanımlayabildiği, binlerce yıldır Dünya'ya doğru ilerleyen, yoluna çıkan her şeyi yutan, artık varması an meselesi olan kötülük-

TIAMAT.

Çığlıklar atarak uyandı. Vücudunun üzerinde eller vardı; onlarla savaştı, kıvrandı, karşı koydu. Üzerinden sular boşaldı, hava ağırlaştı, halı ve yatak sırılsıklam oldu.

"Şşş, geçti," dedi bir ses, Rüyasındaki değil, bir kadın sesi. Kim Toy denen Uzak Doğulu kadın gelmişti; onu dehşete düşmüş bir çocukmuşçasına sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir ışık yandı, Kim Toy onu rahatlatıcı bir edayla kucakladı. Jane bu kucaklamaya teslim oldu ve ikisinin de üzerinden akan suları durdurdu.

"İyiyim," dedi en sonunda konuşabildiğinde. Islak saçları gözlerine düşmüş, gözyaşlarına karışmıştı. Yatak sırılsıklamdı ama biraz olsun rahatlayarak odanın diğer bölümlerine dokunmadığını gördü.

"Çığlık atıyordun," dedi Kim Toy. "Birilerinin seni öldürmeye çalıştığını sandım."

TIAMAT. "Kâbus gördüm."

Kim Toy ıslak saçlarını şefkatle okşadı. "Kâbus mu?"

"Birilerinin yüzüme bir kova dolusu solucan fırlattığını gördüm."

Gökbilimci kükrer gibi güldü. "Ah bu kız mükemmel, gerçekten mükemmel!"

Tekerlekli sandalyenin yanında, yerde oturan albino merakla ona baktı.

“O halde iyi bir rüya mıydı?”

“Ah evet, rüya da mükemmeldi.” Gökbilimci albinonun beyaz saçlarını okşadı. “Tam olması gerektiği gibi yaptın, Hayalet.”

Adam gülümsedi, pembe gözlerinin etrafındaki erken kırışmış cildi acınası bir neşeyle kıvrıldı.

“Roman.”

Loş odanın diğer tarafında, Roman bilgisayar ekranından başını kaldırdı.

“Sen onu küçük konfederasyonumuza takdim etmeden önce, yaşadığı dehşetin içine işlemesi için birazcık daha vakit verelim. Kim Toy ona annelik etmeyi sürdürsün.”

Roman bilgisayara kaçamak bir bakış atarken başıyla onayladı.

“Yarın akşam yineleyelim, Hayalet,” dedi Gökbilimci albinoya. “Bir kez daha yapacaksın. Bundan sonraki iki gece boyunca çığlıklar atarak uyanmasını istiyorum.”

Pembe gözler utançla aşağı döndü.

“Haydi ama. Sapıklara on dolara ıslak rüyalar sattığın zamanlara göre daha iyi durumda olduğunu biliyorsun. Kullandığım tabir için kusura bakma.” Gökbilimci kıkırdadı. “En faydalı aslarımdan birisin. Şimdi git de biraz dinlen.”

Albino karanlık bir koridorda gözden kaybolur kaybolmaz Gökbilimci tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ecel.”

Ecel yanında bitti.

“Evet, Ecel. Şimdi ikimizin de ihtiyacı var, değil mi? Arabayı çağır.”

Ecel, tekerlekli sandalyesindeki Gökbilimci’yi dışarı çıkarırken Roman bilgisayarın başında kaldı. Bunun son randevusu olacağını bilmeyen, zavallı bir orospu bulmaya gidiyorlardı. Bunu düşünmeyi reddetti. Hiçbiri için üzülemezdi, üzülmeyecekti. Tümü de, Hayalet, Kim Toy, Kızıl, Yahuda, John F. X. Black, Coleman Hubbard (ah o da tam bir ucubeydi, Gökbilimci’nin çukurdaki büyük ası, bir-sıfır-sıfır-bir), hatta o küçük masumiyet timsali Jane Nilüfer bile, hepsi aynıydı. Gökbilimci’nin oyunundaki piyonlar. Kendisi de öyleydi, ama sadece Ellie uğruna, onu koruyabilmek için.

ELLIE diye yazdı, harfler monitörde parlıyordu. SENİ SEVİYORUM.

Ekranda bir an için BEN DE SENİ SEVİYORUM kelimeleri parladı ve hemen ardından GEÇERSİZ KOMUT, PROGRAM ÇALIŞMIYOR kelimelerine dönüştü.

Şehrin başka bir yerinde Fortunato ürpererek uyandı, yüzü soğuk terlerle kaplıydı.

“Sakin bebeğim. Sakin.” Michelle’in sesi şefkatli, elleri yumuşak ve sıcaktı. “Michelle sana bakacak. Buradayım tatlım, buradayım.”

Fortunato kadının onu kucaklamasına ve yüzünü kusursuz göğüslerine yaslamasına izin verdi.

“Yine o rüyalar değil mi? Endişelenme. Ben buradayım.”

Fortunato burnunu sımsıcak tenine sürterek Michelle’i uyuttu. Sonra kadının kollarından sıyrıldı ve kendini şık banyoya kilitledi.

Bir kere içine girdin mi içindesin demekti. Öğrendiğin şeyi zihninden çıkarıp atamazdın. Bilgi güç demekti ve güç bir kapana dönüşebilirdi.

Tachyon’u çağırması gerekecekti; ya da daha iyisi Village’a gidip onu uyandırabilirdi.

Eileen.

Fortunato, kadın zihninden çıkana kadar gözlerini sıkı sıkı yumdu. Tachyon’un bunun için kendisine bir şeyler vermesine müsaade etmesi gerekirdi, alacağı bir çeşit unutkanlık hapı zihninde kadına takılıp durmasını engelleyebilirdi ama nedense bunu yapamıyor, kendine yediremiyordu. Çünkü o zaman kadın gerçekten gitmiş olacaktı.

Yüzüne biraz su çarptı ve havluyla kurulanırken aynadaki aksini görünce aniden duraksadı. Yarım saniye boyunca, üzerinden sular süzülen başka bir yüz görmüştü; genç, dişi, iri yeşil gözler, koyu kızılımsı saçlar, epey güzel, imdat diye bağırıyor. Özel olarak ona sesleniyor değildi, herhangi bir cevap alabilmek için ümitsizce yardım çığlığı atıyordu sadece. Dua ediyordu. Sonra yüz kayboldu ve Fortunato aynadaki aksiyle baş başa kaldı.

Havluyu yüzüne bastırdı. Michelle’in aldığı, yumuşak, lüks havlulardan biriydi. Michelle havluları alıp eve getirdiğinde birbirlerini kurulamış ve sevişmişlerdi.

Kundalini. Gücü hisset.

(Lenore. Erika. Eileen. Hepsini kaybetmişti.)

Michelle’in yanına gitti.

Jane, Kim Toy'un uzattığı, buharı tüten bir fincan yeşil çayı kabul etti ve zevkle bir yudum aldı. "Kabussuz geçen ikinci gecenin şerefine," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Umarım böyle devam eder."

Kim Toy'un gülümsemesi pek o kadar yüreklendirici değildi. Gökbilimci'nin gönderdiği kâbuslardan sonra kızın titrek bir jöleye dönmesi gerekirdi ve bu daha TIAMAT'ın tadımlık bir parçası sayılırdı. Gerçek temas kızı geri dönülmez şekilde delirtirdi. Ama Jane buradaydı işte, küçük, kırılgan masumiyet timsali çay içiyor ve kendine geliyordu. Hiçbirinin tahmin etmediği kadar sağlam bir kumaştan yapılmıştı. *Her zaman masumlara dikkat edeceksin zaten*, diye düşündü Kim Toy buruk bir şekilde. Güçleri on kişininkine bedeldi, çünkü kalpleri temizdi ve dürüstlükleri onları ölümcül kılıyordu. Gökbilimci gibi yaşlı sapıkların bundan haberi var mıydı acaba? Kim bilir belki de adam masumiyeti biraz olsun andırır bir şeylerden o kadar uzaktı ki bu durumu azıcık olsun sezemiyordu bile. Gökbilimci'nin gücünü yenileme biçimini düşününce bunun mümkün olabileceğ, kanaatine vardı. Onun gibi hastalıklı yaşlı bir piç kurusu masumiyetten ne anlardı?

Ve adam dünyayı ele geçirecekti. Tabii.

Ama Kim buna inanıyordu. Bu konuda sarsılmaz bir inancı vardı. Geçmişte vardı. Hayır, hâlâ vardı. Değil mi? Hem kime hastalıklı yaşlı piç kurusu diyordu ki? Peki ya o bir adamı kendine âşık etmek için adamın zihniyle oynadığında ve sonra da adamın görevi tamamlandığı zaman, onu jöle kıvamına getirip Gökbilimci'nin cesetlerini yok eden aynı kişilere teslim ettiğinde ne oluyordu? Jane'e baktı. Kızıl'la birlikte olmadığı zamanlarda kadınların eşliğini tercih etmesine şaşmamak gerekirdi.

Jane uzaktan kumandanın açma düğmesine bastı. Televizyon ekranı renklendi. "Dün gece *Peregrine'in Tüneği*'ni seyrettim ve o rüyaları görmedim," dedi süklüm püklüm. "Benim için bir çeşit batıl inanç oldu. Kâbusları uzak tutmak için bunu seyretmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Tekrar bölümü olsa bile."

Kim Toy başıyla onayladı. "Sen ve milyarlarca insan."

"Sal sohbet programlarına bayılırdı. Özellikle de *Peregrine'in Tüneği*'ne. Her gece o kanatlara nasıl bir şey uyduracaklarını görmeyi iple çektiği için seyrettiğini söylerdi." Televizyondaki reklam bitip Peregrine'in büyüleyici görünümü ekranda belirince bir an durdu. "Sal onu asla hayal kırıklığına uğratmadıklarını

söylerdi.”

“Kimin?”

“Peregrine’in kostüm ekibinin.”

“Haa.” Kim Toy sessizliğe gömüldü ve kızla oturup adeta bir görev duygusuyla programı seyretti. Yarım saat sonra ekranda kızıl saçları, kızıl-kahverengi gözleri ve heykelleri andıran düzgün bir suratı olan yakışıklı bir genç adam belirdiğinde Jane koltuğundan sıçradı.

“İşte o!” Televizyona yaklaşıp diz çöktü. “Sıçrayan Jack Flash. Onunla ilgili tüm haberleri takip ettim. Benim kahramanlarımdan biri.”

Kim Toy sesi açtı. Adamın yüzü kaybolup yerini sohbet programının ana seti aldı. Peregrine, pahalı kıyafetler giymiş ve elinde daha da pahalı görünümlü bir fotoğraf makinesi olan bir kadınla sohbet ediyordu.

“Bana kalırsa Sıçrayan Jack Flash’in ruhunu yakalamışsınız,” diyordu Peregrine. “Bu pek kolay olmamıştır herhalde.”

“Aslında gizlice çekilmiş bir kare olduğu için çok daha zor oldu,” dedi öbür kadın. “İster inanın ister inanmayın, sadece şanslıydım. Doğru zamanda doğru yerdeydim o kadar. J.J fotoğrafını çektiğimi anlamadı, ama sonradan kullanımına izni verdi.”

“J.J. mi?” dedi Peregrine.

Fotoğrafçı ağırbaşlı bir edayla gözlerini yere indirdi. “Onu yakından tanıyanlar böyle çağırır.”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı Kim Toy.

“Ne?” dedi Jane.

“‘Yakından tanıyanlar’mış. Hadi canım oradan. Muhtemelen yattığı bütün kadınlara ‘Bana J.J. de,’ diyordur ki hesabını tutabilsin. İsimlerini hatırlamaktan çok daha kolay sonuçta. Üstelik kulaklarına çentik atmak ya da hepsini toparlayıp derilerine damga basmaktan çok daha zahmetsiz.”

Jane incinmiş göründü. Kahramanlarından biriydi, doğru ya. Kim Toy başını salladı. Onun yaşında bir kızın kahramanların bazılarının hamurdan değil de hiperaktif penisleri olduğunu öğrenmiş olması gerekirdi.

Sizin kahramanlarınız gibi mi, hanımefendi? Mesela Gökbilimci gibi.

Kim Toy bu fikri aklından uzaklaştırdı ve dikkatini mülakata yoğunlaştırmaya çalıştı. Fotoğrafçı belli ki asların fotoğrafını

çekmekte uzmanlaşmıştı. Ekranda daha fazla fotoğraf belirdi: Modüler Adam, Dr. Tachyon, Yüce ve Kudretli Kaplumbağa, Yıldızışığı ve bizzat Peregrine'in kendi fotoğrafları arasında Sıçrayan Jack Flash, Jane'i memnun edecek şekilde birkaç kez daha göründü.

"Senin fotoğrafını çekemeyecek olması çok yazık," dedi Kim Toy programın o bölümü biter ve bir reklam arası daha verilirken.

Jane omuz silkti. "Ben jokerim, kötü bir şakadan ibaretim sadece."

"Beni sinir etmeye başlıyorsun."

"Ama öyle. Bana en yakın iki insandan biri boğuldu, diğeri de kan kaybından öldü." Yüzünü yana çevirdi. "Evet, kesinlikle bir şakadan ibaretim ve azıcık komik bile değilim."

Kim Toy tam cevap verecekti ki Gökbilimci'nin görüntüsü televizyonun sağ yanındaki gölgelerin içinde ışıldadı. "Kim Toy. Jane. Sizi görmek istiyorum."

Cevap vermeye gerek yoktu. Kim Toy hoşnutsuzluğunu göstermemeye çalıştı. Jane'i etkileyecek ucuz numaralar. Gökbilimci onu etkilemek için bu kadar uğraşıyorsa kızın hakikaten sağlam parça olduğunu düşünüyor olmalıydı. Yoksa enerjisini saklayabilir ve onları alıp getirmesi için Kızıl'ı gönderebilirdi.

Dr. Tachyon gece yarısı çökerken bile şık ve havalıydı. "Orada bazı asların olduğunu biliyordum. Ama rüyalarından tarif ettiğin cihaz - eh, evet var ve sizin standartlarınıza göre çok eski." Fortunato'nun şişkin alnını incelerken gözlerini kıstı. "Aniden vücudundan ayrılma deneyimi yaşamış olman epey tuhaf, değil mi?"

Fortunato başını Tachyon'dan öte tarafa çevirdi (*lanet ibne, tam da ihtiyacımız olan şey, uzaylı ibneler)* ve pencereden dışarı, Cloisters'a doğru baktı. "Sana bunu söylemek için geldim. Orada çok büyük bir güç toplanıyordu. Beni çağırdı. Güç gücü çağırır."

"Öyle," diye mırıldandı Tachyon. *Uzaylı ibne demek*. Fortunato onu hiçbir zaman sevmeyecekti, ama bu uzun boylu, egzotik yerküreliyi hiçbir zaman böylesi açık bir duygusallık içerisinde görmemişti.

"Uzaydaki o şeyi çağırıyorlar. TIAMAT. Tüm tarikat, yüzyıllardır üzerimize o dehşeti salmak için çalışıyor."

Tachyon ağır ağır nefes aldı. Aniden kendini çok yorgun hissetti. Kırk yıldır bir dehşeti bir başkası izliyordu, biraz yorgun hissetmeye hakkı vardı. Şık oturma odasında şişkin alnıyla dikilmiş, gücü odanın içinde çatırdayan Fortunato'nun onunla aynı fikirde olmadığını biliyordu.

Güç gücü çağırır mı? *Ah, bu konuda onlara neler anlatabilirdim*, diye düşündü Tachyon. Ayrıca bir adım geriye çekilip de evrenin büyük planını görebilseydi, kendi halkı, Vahşi Kart Günü ve TIAMAT'ın ya da Sürü'nün ya da artık her neyse onun gelişi hakkında kim bilir kendisi de neler öğrenebilirdi. Belki gerçekten de evrenin nihai bir planı vardı veya belki de sadece vahşi kart güçleri Sürüyü çağırmıştı. Elbette bu, virüsün henüz var olmadan Sürü'yü çağırdığı anlamına gelirdi, ama Tachyon uzay ve zamanın abukluklarıyla uğraşmaya alışkındı.

Gerçi bunların hiçbir anlamı yoktu. Kundalini ve sabırsızlıkla kıpır kıpır bir halde olan Fortunato'ya baktı. Acı çekmenin vakti çoktan geçmişti; şimdi elinden geleni yapma vaktiydi. Belki de bir zamanlar daha fazlasını yapamamış olmanın kefaretini ödeme vaktiydi.

Blythe'ı yarı yolda bıraktığı zamanların kefaretini.

Bunca yıldan sonra bile kayıp hissi azalmamıştı. Bir şişenin dibine kapatılamaz, en iyi âşıkların uzun geçidiyle bile yok edilemezdi. Sadece klinikte yaptıkları onu biraz rahatlatır gibiydi, yetmiyordu ama hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Fortunato'yla göz göze geldi ve adamın bakışlarındaki pırıltıyı tanıdı. "Güç gücü ve hüzün hüznü çağırır." Fortunato'ya hafifçe gülümsedi. "Dehşete karşı verdiğimiz bu savaşta hepimiz bizim için kıymetli birilerini kaybettik. Ama yine de devam etmemiz, devam edip karanlığı geri çevirmemiz gerekiyor. Eğer yapabilirsek."

Fortunato gülümsemesine karşılık vermedi. "Yaa, tabii," dedi kabaca arkasını dönerek. "Oraya gidip kıçlarına tekmeyi basalım. Evet, sen ve ben. Başka?"

Tachyon telefona uzandı. "Onları aramamız lazım."

♣

Polis üzerine resmen bir ağ fırlattı. O kadar şaşırtıcıydı ki insan biçimine geri döndü ve kaldırımda yuvarlanırken dirseklerini ve dizlerini bereledi, derisini sıyırdı. Polis, silahını çıkarıp ağın içini dürtüklerken bile gülmeye devam ediyordu.

“Sakın yeniden dönüşeyim deme,” dedi polis, “yoksa acılarına son vermek zorunda kalırım. Tanrım, seni Cloisters’a götürene kadar bekle. Benim bile inanasım gelmiyor neredeyse.”

Ağın içinde titrerken gözlerini tabancanın namlusundan ayıramıyordu. Polis onu gerçekten vururdu, hiç şüphesi yoktu. Şehrin üzerinde aylak aylak uçup ışıkların keyfini çıkarırken arada bir çatıdaki çiftlerin ödünü koparmakla neden yetinmediğini düşünüp kendine sessizce küfretti. Kaç kişi son zamanlarda tepelerinden bir pterodaktil geçtiğini söyleyebilirdi ki?

Polis onu arabasının arkasına tıkıştırdı ve kıs kıs gülerek arabayı sürdü. “Gökbilimci seni ne yapmak ister bilmem ama muhtemelen onu çok eğlendirirsin. Bilinen en küçük tyrannosaurus olmalısın.”

“Ornithosuchus,” diye mırıldandı yutkunurken. Silahlı bir dinozor-cahili daha. Hangisinden daha fazla korkması gerektiğini bilemiyordu: tabancadan mı, şu Gökbilimci denen adamdan mı, yoksa yatağında olmadığını kısa süre sonra fark edecek olan babasından mı? Sadece on üç yaşındaydı ve ertesi gün okul varken gecenin bu vaktinde sokakta olmaması gerekirdi, özellikle de Triasik devirden kalma, hızlı koşan bir et yiyen formundayken.

♠

“Gel buraya tatlım. Gel ki seni daha iyi göreyim.”

Jane tereddüt etti. Rüyalarında hissettiği kötülük halesi, tekerlekli sandalyede oturan yaşlı adamın etrafında yoğunlaşıyordu. Yüzü ve boynu hafifçe nemlenmeye başladı. Kim Toy’a baktı ama kadının dikkati Gökbilimci’nin üzerindeydi, tıpkı devasa salondaki diğerleri gibi. Tüm bu insanlar kimse artık. Masonlar. Onu buraya getiren adamı tanıdı: Yahuda, demişti Roman. Roman bir köşede, üzerine kazmayla saldırılmış gibi görünen alçak tuğla bir duvarın yanındaki bilgisayar terminalinde oturuyordu. Duvarın üzerine altın rengi bir boyayla YE BENİ yazılmıştı.

“Büyük bir gücün var, tatlım,” dedi yaşlı adam. “Yıldızlardan gelecek ziyaretçimiz için büyük faydası olacak bir yetenek. TIAMAT için.”Jane’in tepkisini ölçerek durakladı. Jane adamın bakışları altında huzursuzlandı. Getirip özensizce kenarlara iliştirdikleri fazladan ışıklar, uzak köşelerdeki gölgeleri daha çok karartmaya yaramıştı yalnızca. Gökbilimci’nin bir işaretiyle gölgelerden fırlayıp onu bir çırpıda mideye indirmek üzere bekleyen dehşetengiz şeylerin varlığını hissediyordu. YE BENİ. Bir eliyle dirseğini tutup

diğer elini ağzına bastırdı ki hiç durmadan gülmeye başlamasın.

“Bu ismi biliyor musun? TIAMAT?” diye üsteledi Gökbilimci. Jane elini ağzına daha da sıkı bastırdı ve tuhaf bir biçimde omuz silkti.

“Pekâlâ.” Yaşlı adam biraz öne eğildi. “Eğer güçlerini görebilseydik iyi olurdu. Sokaktaki itfaiye musluğuna yaptıkların haricinde.” Gözlerini kıstı. “Yoksa şu anda gücünü kullanıyor musun, tatlım?”

“Ah gerçekten çok hoş,” dedi Gökbilimci’nin yanında duran cılız adam. Gözleri Jane’e mezar taşlarını hatırlattı. “Tam ihtiyacımız olan şey: en büyük gücü feci şekilde terlemek olan bir as. Dünya egemenliği, sıkı dur, biz geliyoruz.”

Gökbilimci kıkırdadı ve Jane bunun ömrü boyunca duyduğu en melun ses olduğunu düşündü. “Haydi ama. Çok daha büyük işler yapabileceğini biliyoruz. Öyle değil mi? Mesela bir bedendeki tüm suyu çekebilir ve geride pek bir şey bırakmayabilirsin.” Diğerlerini işaret etti ve Jane’in yüzünde beliren ifadeyi görünce tekrar kıkırdadı. “Evet, bence de onlar olmaz. Şu anda gücünü üzerinde kullanmak isteyebileceğin tek kişi benim ve benim de bağışıklığım var.” Kızıl’a başıyla işaret etmesiyle adam tuğla kemerlerden birinin altında kayboldu. Birkaç saniye sonra da iki adamın ittirdiği bir kafesle yeniden belirdi. Jane loş ışıkta gördüklerine inanabilmek için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Kafeste bir dinozor vardı. Hepi topu 1 metre boyunda bir *Tyrannosaurus rex*.

Jane seyrederken dinozor korkutucu dişlerini gösterdi ve cılız kollarıyla küçük bedenini sarıp parmaklıkların ardında bir öne bir arkaya koşturmaya başladı. Kara sürüngen gözleriyle Jane’e bakışında zekâ vardı.

“İğrenç yaratık,” dedi Gökbilimci. “Eğer onu salsaydım bacağını bir ısırıkta koparıverirdi. Öldür onu. Tüm suyunu vücudundan çek.”

Jane kollarını indirdi, ellerini yumruk yapmıştı.

“Haydi ama.” Adam bir kez daha kötücül bir kıkırdamayla güldü. “Bana başıboş dinozorlara yüreğinin el vermediğini söyleme sakın.”

“Orada biri var,” dedi Jane. “Gücümü mü görmek istiyorsun? O zaman yakından bir gör bakalım!”

Neredeyse bir şey oluyordu. Gökbilimci’nin suratının hemen önündeki bir alana odaklanmış, gözlerine bir galon su boşaltmak

istemişti. Hava bir anlığına bulanıklaştı ama sonra açıldı. Yaşlı adam sandalyesinde geriye kaykıldı ve kahkahalar attı. “Haklıymışsın Roman, en acayip zamanlarda budala cesareti tutuyor! Sana söylemiştim, benim şahane tatlım, ben istemezsem gücün işe yaramaz. Ne kadar güçlü olursan ol, ben *daha güçlüyüm*. Öyle değil mi, Ecel?”

Cılız adam verilecek bir emre uymaya hazır, bir adım öne çıktı. Gökbilimci başını iki yana salladı. “Bizi bekleyen çok daha uysal biri var. O, yüzümüze bir kova su boca etmeye çalışmayacaktır.”

Jane kendi yüzünü silmeye çalıştı ama nafile. Üzerinden akan su, ayaklarının etrafında bir gölcük oluşturmaya başlamıştı. Gökbilimci duygusuzca onu seyretti. “Gerçek güç onu kullanabilmekte, ne kadar kötü olursa olsun bazı şeyleri yapabilmekte yatar. Böyle şeyleri yapabilir olmakta veya yaptırabilmekte hayal edemeyeceğin kadar güç vardır.” Kafese doğru işaret etti. Jane adamın işaretini izledi ve çığlık atmamak için iki eliyle birden ağzını kapadı.

Tyrannosaurun yerinde en fazla on iki-on üç yaşında, kumlu kahverengi saçlı, gri-mavi gözlü, alnında pembe bir doğum lekesi olan bir oğlan çocuğu vardı. Şu haliyle bile son derece şaşırtıcı bir görüntüsü vardı, ama bütün bunlara ek olarak bir de çırılçıplaktı. Parmaklıkların ardında çömelmiş, bedenini gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

“Sana daha fazla kur yapmaya vakit yok, tatlım,” dedi Gökbilimci, sesindeki tüm nezaket yok olmuştu. “TIAMAT artık pek yakında ve seni kandırıp aramıza çekmek için bir an bile harcayamam. Çok yazık oldu; dinozor biçiminde de olsa bir çocuğu öldürmen seni bizim tarafımıza bağlamış olurdu, senin için biraz travmatik olurdu ama olsun. Aslında birkaç haftam daha olsaydı seni zahmetsizce aramıza katardım. Şimdiyse hayatınla cesur ahlaki değerlerin arasında bir seçim yapma zamanı. Karar vermek için ben bu odayı geçinceye kadar vaktin var. Seçiminin ne olacağından kuşkum yok. Umarım ahlakın bir sonraki hayatında işine yarar. Öyle bir hayat varsa tabii.” Cılız adama işaret etti. “Ecel-”

Aynı anda birkaç şey oldu. Hamamböceği-adam bir adım öne çıkıp “*Hayır!*” diye bağırırken, Ecel yüzüne boca olan kuvvetli suyun etkisiyle yere devrildi. Derken son derece güçlü bir sesin haykırışı duyuldu: “BEN YÜCE VE KUDRETLİ KAPLUMBAĞA! SAKİNCE DIŞARI ÇIKIN, ETRAFINIZ SARILDI! KİMSENİN CANI YANMASIN!” Sonra Jane imkânsız bir şekilde Kudretli Fare çizgi

filminin şarkısını duyar gibi oldu: *İştee günüü kurtarmaya geldiimm!* Bu şarkıyı da çok güçlü baslardan kulak zarını patlatacak denli yüksek tizlere kadar çıkan ve mart kedilerinin ciyaklamasına benzeyen berbat bir uluma sesi takip ederek binayı temellerinden titretti. Kafes tangır tungur yere düştü ve oğlan çocuğu dışarı çıktı. Jane dengesini kaybetmemek ve insanlar salonun dört bir tarafına dağılırken oluşan kaosta çocuğa ulaşmak için çabaladı. Oğlan, ancak yarım metre boyunda başka tür bir dinozora dönüştü, bu kez çok ince ve çevik görünüyordu, narin pençeleri vardı. Jane kendini zorlayarak yaratığın tüylü parmaklarını tuttu.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi etrafına bakınırken, nefes nefese ve gereksiz yere. Ecel ve Gökbilimci ortadan kaybolmuşlardı. Küçük dinozor onu odanın karşı tarafına, kemerlerin altında uzanan karanlık bir koridora çekti. *Bir dinozorla el ele tutuşuyorum*, diye düşündü Jane kemerlerin altından koşarken. *Böylesi sadece New York'ta olur*.

Kafka'nın onların ardından koşturduğunu fark etmemişti.

Yüce ve Kudretli Kaplumbağa, sonradan aşağıdaki manzaranın çok güzel olduğunu söyleyecekti. Cloisters'ın etrafındaki ağaçların arasından çeşit çeşit aslar fırlıyor, binadan çıkıp tuğla patikalara ve mahvolmuş bahçelere dökülen Masonların üzerine çöküyorlardı. Çarpışma sırasında neredeyse her şeyi görmüştü Kaplumbağa. Ama mesela Jane'le çocuk dinozorun, üzerini otların bürüdüğü sütunlu bir kemer altından emekleyerek çıkışını kaçırmıştı. Onlar da Kaplumbağa'yı ve Kaplumbağa'nın kabuğuna tutunan, rengârenk kostümler giymiş pek çok asın havada süzüldüğünü görmüşlerdi. Aslardan biri aşağıda bir şeyi işaret etmiş ve bir an sonra Kaplumbağa'nın gücüyle yavaşça yere indirilmişti. Jane küçük dinozorun panikle tısladığını duymuştu. Sorunun ne olduğunu görmek için döndüğünde, dinozorun yeniden bir oğlan çocuğuna dönüştüğünü fark etmişti.

"O Kaplumbağa işte!" diye fısıldadı Çocuk Dinozor. "Eğer dikkatini çekebilirsek seni buradan kurtarır."

"Peki ya sen?"

Çocuk cevap vermek yerine yeniden dinozora dönüştü, bu kez kaslı ve en az tyrannosaur kadar korkunçtu. Jane'e belli belirsiz tanıdık geliyordu, Jane ki bir kertenkeleyle timsahı bile birbirinden

ayıramazdı. İsmi hatırlamaya çalıştı. Alicebirşey. Alice veya *alas*, çünkü karşısındaki dinozor ne kadar vahşi görünürse görünsün en fazla bir Alman kurdu boyutlarındaydı. Dinozor hırladı ve Jane'i üç parmaklı pençeleriyle itekleyerek ot bürümüş taşlık yola doğru acele ettirdi. Derken o grotesk ulumalardan bir tane daha geldi; Jane ulumanın titremesini kemiklerinde hissederken küçük dinozor da -*allosaurus*, Jane aniden ve hiçbir sebep yokken hatırlamıştı- bu haykırışa kükreyerek cevap verdi ve aynı esnada acıyla kendi başını pençeledi. Jane eğilerek onu teselli etmek veya kucaklamak istedi, ama bir tüy yağmuru ve metal pırıltısının ardından karşıdaki mermer duvarın üzerinde sıradışı güzellikte bir kadın belirdi.

"Peregrine!" dedi Jane nefesi kesilerek.

Allosaurus küçük, heyecanlı bir ses çıkardı ve kanatlı kadına çıldırmış gibi gözlerle baktı.

"Çıksanız iyi olur," dedi Peregrine iyi huylu bir sesle. "Howler burayı çığlıklarıyla yerle bir edecek. Sen ve şey, evcil kertenkelen buradan çıkmayı becerebilir misiniz?"

"O bir oğlan çocuğu. Yani gerçekten o bir oğlan çocuğu, bir as-"

Allosaurus bunu duyunca haykırdı; ya onaylıyor ya da kendisine oğlan çocuğu denmesine itiraz ediyordu.

"Vahşi, gerçekten vahşi." Peregrine, Jane'e gülümsedi ve muhteşem kanatlarıyla havayı döverek yükseldi. "Şimdi çıksanız iyi olacak, gerçekten," dedi ve uçup gitti, ünlü titanyum pençeleri kalkmış, hazırdı.

Jane ve allosaurus harap olmuş bahçenin etrafında koşturarak bir kemer altını daha geçtiler. Jane küçük dinozorun arkada kaldığını fark etti ve durup karanlıkta gözlerini kıstı. "Sorun ne?"

Zar zor da olsa bir insan silueti görüyordu. "Değişmem gerek. Daha hızlı bir koşucu olmalı, yorulmaya başladım. Hypsilophodon, allosaurus'tan daha iyi bir koşucudur."

Bir saniye sonra uzun pençelerin nazikçe kolunu tuttuğunu ve onu yönlendirdiğini hissetti Jane. Bu kez Çocuk Dinozor büyükçe bir kanguru ebadındaydı.

"Bence dışarı çıkmak için yanlış yöne gidiyoruz," dedi Jane, aşağıya inen merdivenlerin olduğu loş bir alana geldiklerinde. Dinozor kısa süreliğine bir oğlan çocuğuna dönüştü ve ardından hemen pterodaktil olup merdivenlerden aşağı süzüldü. Jane ancak arkasından koşturdu. Pterodaktil merdivenlerin sonuna geldiğinde birden etrafına bakınıp ona doğru geri uçmaya başladı. Jane refleks

olarak eğildiğinde tökezledi ve merdivenlerin dibinde yere kapaklanıp Roman'dan bile daha yakışıklı bir adamla burun buruna geldi. Adam lacivert bir tulum giymiş ve başına sıkı sıkıya oturan bir bere takmıştı, doğrudan omuzlarına bağlı silahları vardı.

"Merhaba," dedi. "Seni maymunun kaçışında görmemiş miydim?"

Jane gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. "Ne, ben-" Adamın silahları çıkıp pterodaktili hedef alınca atıldı. "Hayır! O sadece bir çocuk, *iyi bir çocuk!*"

"Peki, tamam o zaman," dedi adam ona gülümseyerek. "Gitseniz iyi olur." Jane koşarak adamın yanından geçti, pterodaktil de başının üzerinde süzülüyordu. "Seni maymunun kaçışında görmediğimden *emin misin?*" diye bağırdı adam arkasından.

Jane istese de ona cevap verecek kadar nefesi kalmamıştı. Bacaklarının yorulduğunu hissediyordu, pterodaktil epey önden uçuyordu. Tökezleyerek, nefes nefese ilerlerken aralarındaki mesafenin gitgide açılmasını izledi.

Pterodaktil koridordaki bir köşeyi dönmek için yavaşladı ve gözde kayboldu. Bir an sonra mavi bir ışık parlaması oldu, acı bir feryat yükseldi ve bir gümbürtü duyuldu. Jane durdu ve taş duvara yaslandı. *Lütfen*, diye yalvardı. *Küçük oğlan olmasın. Onu incitmesinler. Benimle ne isterlerse yapabilirler*. Destek almak için duvara tutunarak kendini yürümeye zorladı ve köşeden başını uzatıp baktı.

Çocuk Dinozor yere düştüğünde yeniden bir oğlan çocuğuna dönüşmüştü ve Jane çocuğun nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Böcek-adam elinde arı iğnesine benzeyen bir silahla tepesine dikilmişti.

"Onu durdurmam gerekiyordu," dedi Jane'e bakarak. "Gerçi yaralanmadı. Birkaç dakikaya kendine gelir. Doğru söylüyorum. Yardımına ihtiyacım var." Boştaki elini Jane'e uzattı. Jane bir adım öne çıktı. Adamın yüzü insansı değildi ama gözleri öyleydi. Jane tam uzanıp elini tutacakken adam kolunu geri çekti.

"Sadece bir jestti. Bana dokunma. Çocuğu kaldır ve benimle gel."

Jane baygın oğlanın yanında diz çöktü.

♣

Yahuda elleri kulaklarında mezarın başında dikilmiş, bir türlü ne

yapması gerektiğine karar verecek kadar zihnini toparlayamıyordu. Ne zaman düşünmeye çalışsa o korkunç ulumalardan biri tüm vücudunu ürpertiyordu. Kulaklarının kanadığına yemin edebilirdi.

Arkasındaki kaos inanılır gibi değildi. Gökbilimci'nin adamları çil yavrusu gibi dört bir yana dağılmıştı. Korkak tavuklar! Böyle adamları görür görmez tanıyacak kadar uzun zamandır polislik yapıyordu. Hani taraf değiştirip onları bizzat temizlemeye başlasa yeriydi. Kim bilir belki de bu o kadar fena bir fikir sayılmazdı! Sonuçta aslar mekânı altüst ediyorlardı ve onun da yanında rozetiyle silahı vardı, istese gizli görevde olduğunu iddia edebilirdi. Hem kim kontrol etmekle uğraşacaktı ki? En azından bu gece rahat ederdi böylece. Evet.

Etrafına bakındı ve Kızıl'la Kim Toy'un karanlık koridorlardan birine yönelerek bir çıkış yolu aradıklarını gördü. *Eh madem öyle, o zaman işe bunlarla başlayabilirim*, diye düşündü ve silahını çekti.

"Dur! Yoksa ateş ederim!"

Kim Toy'un başı hızla döndü, uzun siyah saçları uçuştu.

Yahuda silahının namlusunu kadının yüzünden Kızıl'a çevirdi. "Sana hareket etme dedim!"

Yahuda tam tetiği çekmek üzereyken Kızıl elini savurdu ve aniden Yahuda âşık oldu. Kuşlar şarkı söylüyor, zihninde yuva kuruyordu ve tüm dünya güzeldi, özellikle de Kim Toy dünyadaki en heyecan verici, en egzotik şeydi. Silahım bir kenara atıp ona doğru sendeledi, onu öylesine seviyordu ki kadın Kızıl'la birlikte kaçıp gidince canı acımadı bile.

Kulakları artık gerçekten kanıyordu, ama umurunda bile değildi.

♠

Buradaki tüm salonlar gibi, bu oda da ona bir şapeli hatırlatmıştı. Bir sunak veya vaftiz çeşmesinin içeride nerede durduğunu hayal edebiliyordu; fakat orada şimdi bir cihaz vardı.

"Bunu rüyanda görmüştün," dedi Kafka bir elini makinenin olanaksız açılarından birine koyarken. Jane başını çevirdi - cihazın dış hatlarının delicesine bükümleri gözlerini kör edebilirdi. Büyük monitörü kararmış bir şekilde üzerinde duran yakınındaki bilgisayarın daha düz hatlarına baktı.

"Şakti cihazı," dedi.

"Evet. Şakti cihazı." O korkunç uluma sesi bir kez daha binayı sallarken Kafka irkildi. "Bu gece hepimiz ölebiliriz, ancak bu

korunmalı.”

Jane’in dudakları hoşnutsuzlukla büküldü. “O TIAMAT yaratığı-”

“Tek şansımız…”

Çocuk Dinozor Kafka’nın karyolasından aldığı örtüye iyice sarınırken bir hışırtı duyuldu. Jane konuşabilmeleri için ondan insan biçiminde kalmasını rica etmiş ve oğlan da gönülsüzce kabul etmişti. Yalnızca böcek-adamın ona örtünmesi için bir şey vermesini şart koşmuştu. “Bu adama ne kadar güvenebilirsin bilmiyorum,” dedi oğlan, “ama ben olsam kesinlikle güvenmezdim.”

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyuldu ve Roman hızla içeri girdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bilgisayar… bilgisayar sağlam mı?” Bir yanıt beklemeden Kafka’yı kenara itti ve delicesine bilgisayara yöneldi. “Elbe! Buradayım, Ellie!”

Kafka ona doğru yürüdü. “Gökbilimci nerede?”

“Siktirsin gitsin,” dedi Roman ve Kafka’yı ittirdi. “O, sen… hepiniz siktirin!” Bir uluma sesi daha binayı salladı ve ikisi birlikte bilgisayarın üzerine devrildiler. Panellerden biri ayrılarak Roman’ın elinde kaldı ve bilgisayarın devreleri açığa çıktı.

“Hastir!” dedi oğlan. “İğrenç!”

Jane loş ışıkta bile devrelerin nabız gibi attığını, içerideki kartların dokusunu ve oradaki nemi, katı, ölü makineyle karışmış canlı eti görebiliyordu. Yoksa etin kendisi mi makineye dönüşmüştü? Jane bir eliyle gözlerini kapattı, midesi bulanıyordu.

“Nilüfer!”

Kafka’nın uyarısını duyduğu anda sırtında da bir çift el hissetti. Eller onu döndürdü ve Jane kendini Ecel’in mezar gibi gözlerine bakarken buldu. Ellerini adamın omuzlarına koydu ve tuhaf bir an boyunca dans eder gibi göründüler.

“Ölmekten korkuyor musun?” diye sordu Ecel.

Tüm olup bitenlere rağmen bu soru yersiz gelmedi. “Evet,” dedi Jane basitçe.

Adamın ifadesinde bir şey değişti ve tutuşu gevşedi.

“Nilüfer!” diye haykırdı Kafka bir kez daha, sesi umutsuzlukla dolmuştu. Ama Jane orada durmaya devam etti, hâlâ hayattaydı. Bir eliyle Ecel’in yüzüne dokundu. Adam dokunuşundan kaçındı.

“Acıtıyor, değil mi?”

“Her şey acıtıyor,” dedi Ecel kaba bir sesle ve onu kendinden iterek uzaklaştırdı. Jane dönerek Kafka’nın cihazının yanına düştü. Tam ayağa kalkmaya yeltenmişti ki, kalın vitray camlardan biri

içeri doğru patlayıp odayı rengârenk cam kırıklarıyla doldurdu. İki koluyla başını korudu ve tekrar yere atıldı. Uzun bir alev oda boyunca gürledi ve taşla ahşabı kül etti. Birilerinin çığlık attığını duydu. Kafka yerde ona doğru sürünür ve onu makineye yaklaştırmaya çalışırken bir hışırtı sesi oldu.

"Tek şey," dedi Kafka nefes nefese. Bir uluma sesi daha geldi ve oldukları yeri deprem gibi salladı. "… TIAMAT … koruma … yardımın gerek … TIAMAT-"

Kafka çekilip koparılır gibi Jane'den uzaklaştı; Jane böcek-adamın çığlık attığını duydu. Sonra birilerinin yardımıyla ayağa kalkınca, Kafka'nın başına aldığı bir tekmeyle yere düştüğünü gördü.

"Hayıır!" diye bağırdı. "Onu incitmeyin, yapmayın!" O kızıl-kahve gözleri binlerce kez, hatta son olarak bu gece görmüştü. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkaramadı. Kızıl-kahve gözler hızlı bir gülümsemeyle kırıştıktan hemen sonra onu bir kenara itti.

"Geri çekil güzelim, seni abur cuburla karıştırmak istemem." Adam dönüp Kafka'yı, şakti cihazını ve yine bir dinozora -bu kez stegosaurus'a- dönüşmüş ve açıkça ateş hattında olan oğlanı hedef aldı. Jane sesini ve doğru kelimeleri bulmak için mücadele etti ve en sonunda, hep beraber koskoca bir kömür artığına dönmelerini önleyebilecek belki de tek şeyi söyledi:

"*J.J. yapma!*"

Sıçrayan Jack Flash ona döndü, şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmıştı. Bir saniye sonra Jane'in sularla kaplı olduğunu görünce daha da şaşırdı.

♣

Fortunato koşturarak her odaya, her dehlize, köşe bucağa bakmış, asları ve diğer herkesi aramıştı, uzaylı ibne de hemen arkasındaydı. Şimdiye kadar sadece kulaklarından akan kanlarla taş zemini tırmalayan bir hödük bulmuşlardı. Uzaylı ibne durup adamı muayene etmeyi istemiş ama Fortunato meseleyi kapatmıştı. "Klinikte değiliz," demiş ve uzaylı ibneyi süslü püslü ibne ceketinden tutup sürüklemişti. *Evet, ibne ya, ibne. Hazır başlamışken adamın Crowley'e de ibne desene, ha bir de o gece o oğlanı nasıl ölümden döndürmüştün? İbne demişken-* Düşüncelerini kesti ve dar bir koridordan aşağı koşturdu.

"Fortunato, nereye… ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Tachyon

kızarak.

“Onu hissedebiliyorum,” dedi Fortunato omzunun üzerinden.

“Kimi?”

“Eileen’i. Ve Balsam’ı. Ve diğerlerini-” Howler o korkunç figanlarından birini daha ortaya saldığında sendeledi. Tachyon ona çarptığında neredeyse yere yuvarlanacaklardı. “Kahretsin, keşke sesini kesse,” diye mırıldandı Fortunato. Aniden durdu ve Tachyon’un ibne ceketinin yakalarını kavradı. “Dinle beni, geri çekil. O benim, anlıyor musun?”

Tachyon, Fortunato’nun şiş alnına, karanlık, öfkeli gözlerine baktı. Sonra yakasını kurtardı. “Seni daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Yaa, sen daha bir bok görmedin,” diye hırladı Fortunato ve yürümeye devam etti, ibne uzaylı yine kuyruk gibi peşine takılmıştı.

♣

Uzun saniyeler boyunca, kimse ne yapacağını bilemez gibiydi. Roman ayağa kalkmış, bedenini kırık bilgisayara siper etmişti. Kafka şakti makinesine doğru seğirtmişti ve küçük stegosaurus da bir o yana bir bu yana bakınıyordu. Sıçrayan Jack Flash bile donmuş gibiydi, bir Jane’e, bir makineyle Kafka’ya, bir de Roman’a bakıp duruyordu.

Sonra Jane’e arkasını döndü ve zaman tekrar akmaya başladı. Bir kolunu Kafka’nın makinesine uzattı.

“O olmaz,” dedi Jane ümitsizce ve tam ona doğru uzandığı sırada Ecel neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak bir sesle “Hey, sen,” dedi.

Sıçrayan Jack Flash tepki veremeden küçük stegosaurus bir oğlan çocuğuna dönüştü. Sonra bir tyrannosaur oldu ve odanın karşı tarafına atılıp Ecel’in baldırına dişlerini geçirdi. Ecek çığlık atıp geriye doğru yuvarlandı, tyrannosaurla güreşiyordu. Kafka bağırmaya başladı; ortalıkta bir ışık çaktı, bir parlama oldu ve Gökbilimci odanın tam ortasında belirdi. Kafası bir kâbustan fırlamış gibiydi şimdi - tuhaf, kıvrımlı bir burnu, dikdörtgen kulakları ve çekik gözleri vardı, ama Jane bunun Gökbilimci olduğunu biliyordu. Kafka’nın ya korkuyla ya da rahatlayarak “Tanrı Setekh!” dediğini duydu. Gökbilimci Jane’e gülümsediğinde dişlerinden ve dudaklarından akan kan göründü. Artık tekerlekli sandalyesi yoktu, yaşam ve enerjiyle dolmuş gibi görünüyordu.

Gökbilimci, Jane'in düşündüklerini doğrulamasına birdenbire yerden birkaç metre yükseldi.

Sıçrayan Jack Flash bir adım geriledi, iki elini birden kaldırdı ve sonra afalladı. Gökbilimci sanki yaramaz bir çocuğu azarlarcasına bir parmağını ona doğru salladı ve dikkatini hâlâ tyrannosaurla yerde yuvarlanmakta olan Ecel'e çevirdi. Bir saniye sonra tyrannosaur yine çıplak bir oğlan çocuğuna dönüşmüştü.

"Of, siktir ya!" diye bağırdı oğlan ve Ecel'in elinden kurtulup kapıya doğru fırladı. Tam kapıya eriştiğinde şiş alınlı uzun bir adam eşikte belirdi. Jane adamın görüntüsü yüzünden değil, etrafını saran güç yüzünden nefesini tuttu; serbest bırakılmamış güçler etrafındaki havayı boğmuştu.

"Seni hissettim," dedi Gökbilimci, "orada burada ortalığı karıştırıyordun."

"Karıştırmaktan fazlasını yaptık seni piç kurusu." Adam daha da uzun boylu görünecek şekilde sırtını iyice dikleştirdi ve sanki kucaklamak ister gibi Gökbilimci'ye uzandı. Gökbilimci gülümsemeye devam ederek yavaşça alçaldı.

"Hünerlerini test etmek çok hoşuma gider…" dedi Gökbilimci ve aniden geri çekilerek odanın karşı tarafındaki Kafka'nın makinesine doğru uçtu. Yumruklarını sertçe yukarı kaldırmıştı. Uzun adam birkaç adım öne çıktı, durdu ve iki ayağını açarak sağlam durmaya çalıştı.

"Nazlanma, Fortunato. Yaklaş." Fortunato'yu çeken güç artmış gibiydi. Sıçrayan Jack Flash, Jane'e baktı.

"Kendini boğmanın dışında numaraların varsa tatlım," dedi alçak bir sesle, "onları kullansan iyi edersin."

Kapı eşiğinde aniden bir adam daha belirdi. Jane doğadışı kırmızı saçlarını ve süslü püslü kılığını fark etmişti ki içeri daha fazla kırmızı doldu, kıpkırmızı bir beden adamı düşürdü. İki adam yerde yuvarlanmaya başladı; Kızıl ufak tefek adamı yere çivilemeye çalışıyordu. Sonra Kim Toy belirerek kocasını çekiştirmeye ve ona sakinleşmesini, buradan bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğini söylemeye başladı.

Kafka'nın makinesinin yanında Gökbilimci ve Fortunato hâlâ birbirlerine kenetlenmiş durumdaydı. Jane, Gökbilimci'nin hafifçe ağır bastığını hissediyordu. Derken Fortunato'nun yüzündeki zorlanma ifadesi iyice arttı ve etrafına garip bir parıltı yaydığında şiş alnından boynuzlar çıkmaya başladı Buna karşılık,

Gökbilimci'nin bedeni, zehir kaplıymış gibi görünen devasa çatallı kuyruğunu sallayan, av tazısına benzer bir hayvan biçimine büründü. Jane'in içindeki korku büyüyordu; tutunacak kimsesi yoktu artık, bir kaçış, sığınak veya teselli sunacak hiç kimse yoktu.

Çocuk Dinozor -şimdi uzun kuyruklu ve ince bir dinozor olmuştu- hızla odaya döndü ve Kızıl'ın üstüne atılıp onu süslü adamın üzerinden aldı. Kim Toy geri sıçradığında işleri iyice karıştıran dördüncü bir kişi Kim Toy'un üzerine atıldı. Jane, afallayarak dördüncünün Yahuda olduğunu fark etti. Adamın kulaklarından kan geliyordu ama farkında değilmiş gibi Kim Toy'un bacaklarının üzerine çöküp tek eliyle kadını yere yapıştırdı ve sonra aniden pantolonunu indirmeye başladı.

Jane gözlerine inanamayarak başını salladı. Sanki cehennemden çıkma, acayip bir sahne vardı karşısında: Gökbilimci, Roman, o tuhaf bilgisayar, Kafka, şaktı cihazı, dinozor, Kızıl, siyahi adam ve boynuzları, sonra öbür adam -Tachyon'du bu, şimdi tanımıştı, biraz şaşkın bir hali vardı-, hiçbir işe yaramayan Sıçrayan Jack Flash ve onu buraya getiren -kendisini buraya getirmesine izin verdiği- ve şimdi de hayat memat mücadelelerinin ortasında Kim Toy'a tecavüz etmeye yeltenen pislik…

Tüm bunlar bir saniye içinde aklından geçti ve gücü hiç çaba harcamasına gerek kalmadan toplanarak ondan dışarı aktı.

Bu kez onun ne yaptığını fark etmeyen tek kişi Yahuda'ydı. Güç ona çarptığında bile, Jane'in tek yapmaya çalıştığı şeyin gözlerinden yaşlar getirerek onu kör etmek olduğunu anlayamadı, ama Jane'in gücü doğru düzgün bir boşalma imkânı bulamadan çok uzun zamandır toplanıyordu, ayrıca Jane de ölesiye korkmuş ve gücünü korkusunda bulmuştu. Yahuda ayağa kalktığında bile durumu anlamadı. Sonra birden *yok* oldu, yerinde bir an sonra çözülen bir toz bulutu kalmıştı. Çıkan ıslaklık, duvarları, yeri ve Kim Toy'u sırılsıklam etti.

Jane çığlık atmayı denedi ama ancak küçük bir ses çıkarabildi. Her şey durdu; Gökbilimci ve Fortunato arasındaki mücadele bile güç kaybetti. Sonra Sıçrayan Jack Flash bağırdı: "Kimse kıpırdamasın yoksa yine yapar!"

Jane gözyaşlarına boğuldu.

Tüm oda gözyaşlarına boğuldu ve aniden odanın içinde bir yağmur fırtınası başladı, her yönden su püskürüyordu. Sıçrayan Jack Flash pencereden dışarı uçtu ve havada asılı kaldı. "Ya onları

boğ ya da dur!” diye bağırdı.

Ve sonra, Gökbilimci’den gelen bir işaretle güç kapanıverdi. Gökbilimci Jane’e o korkunç gülümsemelerinden birini daha bahşetti. “Bir daha yap. Benim için.”

Jane görünmez bir elin kendisini döndürdüğünü hissetti ve içinde yeniden güç birikmeye başladı, hedefi siyahi adam, yani Fortunato’ydu-

Fakat Fortuna artık Gökbilimci’nin önünde durmuyordu, Kafka’nın makinesinin üzerine çıkmış, iki elini birden yukarı kaldırmıştı.

Kafka “HAYIR!” diye bağırdı. Kelime Jane’in zihninde yankılanırken içindeki güç istemediği halde dışarı aktı. Jane içinde kalan son kuvvet kırıntısıyla hedefini değiştirdi ve güç Gökbilimci dahil herkesi es geçerek bilgisayara çarptı. O anda şakti cihazı da insan çığlığına benzeyen bir ses çıkararak çöktü.

Fortunato’dan gelen güç makineye tekrar tekrar vurdu, ta ki en sonunda bu kez gerçekten insana ait bir çığlık gelene ve bilgisayarın korkunç yaşayan devresi toza dönüşüp Roman’ın kollarında dağılıncaya kadar.

Fortunato Gökbilimci’ye döndü ve uzandı. Hayvan görünüşü eriyip giden Gökbilimci tekrar insan biçimindeydi ve çok kırılgandı. Bir an havada titreşti ve etrafındaki ışık sönmeye başladı.

“Aptal,” diye fısıldadı, ama sesi tüm odaya yayılarak herkes tarafından duyuldu. “Seni salak kör zenci.” Onlara baktı. “Hepiniz çığlıklar ata ata gebereceksiniz.”

Ve sonra, sise dönüşüp kayboldu.

“Bekle! Bekle kahrolası!” Ecel ayağa kalkmaya çalıştı, iyileşmeye başlamış bacağını tutuyordu. “Bana söz verdin, kahrolası, *bana söz verdin!*” Onun öfkeden kudurmuş çığlıkları ile alttan alta duyulan Roman’ın inlemeleri birbirine tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Jane dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Tükenmişti. Onca gücüne rağmen takati kalmamıştı. Tachyon yanında, onu tutuyordu. “Gel,” dedi nazikçe onu kapıya doğru çekerken. Jane, zihnindeki histerinin içinden bir düşüncenin süzüldüğünü hissetti, bir battaniye gibi onu sarıp sarmalayan bir düşünce. Yarı trans halinde Tachyon’un onu odadan çıkarmasına izin verdi. Zihninin başka bir bölümünde Kafka’nın ona seslendiğini duydu ve adama yanıt veremediği için üzüldü.

♣

Bir dizi ağacın gölgesinde, sonradan Büyük Cloisters Baskını olarak ünlenecek olayın son demlerini seyretti. Ara sıra Peregrine'in kulenin veya Kaplumbağa'nın kabuğunun etrafında dolaştığını, bazen de yanında zarif, küçük bir pteranodonun[58] olduğunu görüyordu. Geceye alev sütunları yükseliyor, çatılarda patlıyor ve etrafa taş yağdırıyorlardı. Mason gruplarının arasında Kafka veya Ecel'i görebilmek için bakındı ama nafileydi. Bu tuhaflığa başını salladı, *Masonlar* Kaplumbağa'nın gücüyle toplanıp bir araya getirilmiş ve tehlikeden uzağa götürülmüştü.

"En sonunda birini korumaya çalıştım. Küçük oğlana kol kanat germeyi denedim," diye mırıldandı; yanındaki Tachyon'un neden bahsettiğini anlayıp anlamaması umurunda değildi. Ama anladı. Adamın düşüncelerini araştırdığım, Debbie ve Sal'le ilgili anılarına dokunduğunu, Yahuda'nın onu nasıl bulduğunu gördüğünü hissetti. Üstelik Tachyon dokunduğu her yerde anlayış ve teselli dolu bir sıcaklık bırakıyordu.

Howler o korkunç feryatlarından birini daha kopardı ama bu kez kısa kesmişti.

Jane ağlayabilirdi ancak göz pınarları kurumuş gibiydi.

♠

Biraz sonra, tanıdık sesler onu ayılttı. Sıçrayan Jack Flash, yine Jane'in bilmediği bir biçime bürünmüş olan Çocuk Dinozorda birlikte oradaydı. ("Iguariodon," diye fısıldadı Tach. "Takdir edermiş gibi görün." Ve Jane bir şekilde bunu becerdi.) Fortunato sönen ateşlerin ortasındaki bir geçitten çıktı, yanan moloz parçalarının üzerinden atladı ve onlara doğru geldi, Jane'den bile daha yorgun görünüyordu.

"Onları kaybettim," dedi Tachyon'a. "Hamamböceği, ölümcül ucube ve diğeri. Kırmızı adamla kadını. Eğer Kaplumbağa onları toplamadıysa kaçtılar." Çenesiyle Jane'i gösterdi. "Onun hikâyesi ne?"

Jane yanan Cloisters'a baktı, kendini topladı ve gücü hissetti. Hâlâ şaşırtıcı derecede gücü vardı, yapmak istediği şeye yeterdi.

En beter alevlerin üzerine sular boşaldı, ama çok işe yaramadı. *Eh, ihtiyacın olduğunda etrafta bir kundakçı bulunabiliyormuş*, diye

düşündü Sıçrayan Jack Flash'e bakarak.

"Enerjini harcama," dedi Sıçrayan Jack Flash ve onu desteklercesine itfaiye sirenleri duyuldu.

"Ben bir itfaiye merkezinde doğmuşum," dedi Jane. "Annem hastaneye zamanında yetişememiş."

"Büyüleyici," dedi Sıçrayan Jack Flash, "ama yakında buradan gitmem gerekecek." Tachyon'a baktı. "Ben, şey, bana niye J.J. dediğini merak etmiştim…"

Jane omuz silkti. "J.J. İsmini söylemekten daha kolaydı." Hafifçe gülümsemeyi becerdi. "Bu kadar. Daha önce tanışmamıştık. Gerçekten."

Adamın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Eh, pekâlâ. Dinle, belki bir ara daha yakından-"

"Altmış dakika," dedi Tachyon. "Bence zamanın tükendi. Buna Külkedisi faktörü diyoruz. Birilerinin ayağı takılacak." Sıçrayan Jack Flash ona pis pis baktı ve havalandı. Karanlığa doğru yükselirken bir alev sütunu onu takip etti.

Jane bir anlığına onun arkasından baktı ve sonra üzgünce gözlerini indirdi. "Neredeyse ona zarar verecektim. Birine zarar *verdim*. Ben-"

Tachyon onu kollarına aldı. "Bana yaslan, sorun değil."

Jane nazikçe onun kollarından sıyrıldı. "Teşekkür ederim. Ama birilerine yaslanmak bitti artık." *Tamam mı, Sal?*

Yanan Cloisters'a döndü ve en beter alevlerin üzerine su dökmeye devam etti.

Bir ara sokakta dertop olmuş Ecel ürperdi. Bacağı henüz tamamen iyileşmemişti ve kötü durumdaydı ama iyileşecekti, bundan emindi, tıpkı onu vaatleriyle kandırıp sonra terk ettiği için Gökbilimci'den iliklerine kadar nefret ettiğinden emin olduğu gibi. *TIAMAT'mış, cehenneme kadar yolu var*. TIAMAT buraya gelemeden o sapık bunağı bulacaktı, işte bu bir vaatti. O bunak herifle iyi bir oynayacak, sonra da onu cehenneme yollayacaktı.

Derken yarı deliliğe sürüklendi. Bilmiyordu ama ondan çok da uzak olmayan bir yerde Kafka Cloisters'ın çöküşünü seyrediyordu. Alevlerin üzerine havadan su dökülmeye başladığında arkasını döndü, içindeki soğuk nefretin dinmemesini umuyordu.

[58] İçinde en büyük uçan sürüngenleri barındıran pterosaurs ailesinden bir tür - ç.n.

BAY KOYAMA'NIN KUYRUKLUYILDIZI

Walter Jon Williams

Birinci Kısım: Mart 1983

1981 yılının haziran ayında, üçüncü kuşak bir Mitsubishi yöneticisi olan Koyama Eido, kendisi gibi üst düzey yöneticilerin ve astlarının haklı saygısı ve büyük övgüleri arasında emekliye ayrıldı. Fazlasıyla sarhoş oldu, metresine para verip kadınla ilişkisini kesti ve ertesi gün, neredeyse kırk yıldır üzerinde çalıştığı planını hayata geçirdi. Karısıyla birlikte Shikoku Adası'nda yaptırdığı eve taşındı. Ev, adanın sarp güney tarafındaydı ve ulaşılması epey zordu; Bay Koyama'nın buraya telefon hattı çektirip diğer belediye hizmetlerini getirtmesi çok pahalıya patlamıştı; ayrıca ev alışılmadık bir mimariye sahipti, hava şartlarına çok uygun olmayan düz bir çatısı vardı - ama Bay Koyama bunların hiçbirini umursamıyordu. Önemli olan, evin neredeyse hiç nüfus barındırmayacak kadar ıssız bir yerde olması, doğuda Pasifik Okyanusu ile güneybatıda Bungo Kanalı'na bakması *ve görüşün* su üzerinde daha iyi olmasıydı.

Bay Koyama, evinin düz çatısına bir kulübe inşa ettirmiş, kulübenin içine de kendi elleriyle yaptığı on dört inçlik yansıtmalı bir teleskop kurmuştu. İyi havalarda teleskopunu tekerlekli arabasının üzerinde dışarı çıkarıp platforma kuruyor ve gökyüzünü seyrediyordu; yıldızlara, gezegenlere, uzak galaksilere bakıp özenle hepsinin fotoğraflarını çekiyor, sonra da fotoğrafları kendi karanlık odasında banyo edip duvarlara asıyordu. Ancak gökyüzünü seyretmek yetmezdi: Bay Koyama daha fazlasını istiyordu. Göklerdeki bir şeyin onun adını taşımasını istiyordu.

Bu yüzden her gün, günbatımından hemen sonra ve şafaktan hemen önce, Bay Koyama 1946'da Chiba'da açlıktan ölmek üzere olan bir denizaltı kaptanından satın aldığı Fujinon markalı bir deniz dürbününü alıp çatıya çıkıyordu. Sıcak, yün paltosuna sarınıp sabırla dürbünün lenslerini göğe odaklıyor ve dikkatle etrafı inceliyordu. Kuyrukluyıldızları arıyordu.

Aralık 1982'de bir tane buldu, ancak maalesef övgüleri birkaç gün önce aynı kuyrukluyıldızı keşfeden, ünlü sayılabilecek kuyrukluyıldız kâşifi Seki'yle paylaşmak zorunda kaldı. Bay Koyama, Seki-Koyama 1982P'yi topu topu yetmiş iki saatle kaçırmış olması yüzünden biraz hüsrana uğramıştı ama aramaya devam etti, kendini bu işe daha da adayıp gökleri daha dikkatli gözlerle tarayacağına yemin etti. Sadece ona ait bir kuyrukluyıldız istiyordu.

1983 yılının mart ayı soğuk ve yağışlı başlamıştı. Bay Koyama geceler boyu gökyüzünü tararken paltosunun ve şapkasının altında tir tir titriyordu. Geçirdiği grip yüzünden ayın 22'sine kadar çatıdan uzak kaldı ve bu arada o hasta yatağında yatarken Seki ile Ikoya'nın yeni bir kuyrukluyıldız keşfettiklerini duyunca çok sinirlendi. Güçlenen bir adanmışlık ve dikkatle tekrar yemin etti.

23'ünün sabahı, Bay Komaya en sonunda kuyrukluyıldızını buldu. Orada, henüz doğmamış güneşin hemen yakınında belli belirsiz bir ışık topu görmüştü. Hapşırdı, dürbününü sıkı sıkı tuttu ve tekrar bakarak teyit etmek istedi. Göğün o tarafında hiçbir şey olmaması gerekiyordu.

Kalbi güm güm atarken Bay Koyama çalışma odasına indi ve telefonu eline aldı. Telgraf bürosunu arayarak Uluslararası Astronomi Birliği'ne bir telgraf gönderdi. (Görgü gereği UAB'yle telgraf üzerinden iletişim kurulur; telefon açmak kaba bulunurdu.) O aşağıdayken kuyrukluyıldızının kaybolmuş olabileceği gibi garip bir fikre kapıldı ve gerçekten inanmadığı bir grup tanrıya dua ederek çatıya döndü. Rahatlayarak bir nefes verdi.

Kuyrukluyıldız hâlâ oradaydı.

UAB'nın onayı iki gün sonra geldi ve Bay Koyama'nın kendi çalışmaları sonucunda öğrendiklerini doğruladı: Koyama 1983D gerçek bir koşucuydu. Güneşten sanki cehennemden kaçan bir yarasa gibi kaçıyordu.

Daha detaylı raporlar her türden anomaliye işaret ediyordu. Rutin spektrografik analiz, Koyama 1983D'nin tuhaf bir kuyrukluyıldız olduğunu gösteriyordu: Normalde olması gereken hidroksiller ve karbon yerine Bay Koyama'nın kuyrukluyıldızı büyük miktarlarda oksijen, nitrojen, hidrojen, karbon, silikon ve çeşitli mineral tuzları içeriyordu. Kısacası, organik yaşam için gereken her şey vardı.

Koyama'nın kuyrukluyıldızı etrafındaki tartışma hızla büyüdü. Acaba ne kadar anormal sayılırdı ve Oort Bulutu'nun[59] soğuk ve tozlu menzili dahilinde organik yaşam mümkün müydü? BBC, NBC ve Sovyet televizyonu Bay Koyarna'yla röportajlar yaptı. *Time* dergisine haber oldu. Amatörlüğüne vurgu yapan mütevazı açıklamalar yaptı ve kopan tüm gümbürtüye şaştı kaldı, ama içten içe, ilk oğlunun doğumu da dahil olmak üzere şimdiye dek hiç olmadığı kadar mutluydu. Karısı, Bay Koyama'nın evde yirmi yaşında bir delikanlının çalımı ve bir soytarının geniş sırıtışıyla yürüdüğünü gözlemliyordu.

Her gece ve sabah Bay Koyama çatıdaydı. Bundan daha iyisini yapmak zor olacaktı, ama yine de deneyecekti.

İkinci Kısım: Ekim 1985

P/Halley 1982I'nın tekrar ortaya çıktığı bu günlerde gökbilimi daha çok dikkat çekiyordu ama Bay Koyama kopan gürültünün arasında sükûnetini korudu. Artık eski kurt sayılırdı. Koyama 1983D'den beri dört kuyrukluyıldız daha keşfetmişti ve kuyrukluyıldız tarihinde şanlı bir yeri garantilemişti. Keşiflerinin hepsi, tuhaf spektrografileri ve cehennemden kaçar gibi hızlarıyla "Koyama-tipi" olarak adlandırılan kuyrukluyıldızlardı. Koyama-tipi kuyrukluyıldızlar her türden amatör tarafından keşfediliyor, hepsi de Güneş'in yakınlarında bulunuyordu.

Tartışmalar dinmemiş, hatta iyice hararetlenmişti. Güneş Sistemi'nin organik elementler taşıyan bir kuyrukluyıldız fırtınasının için geçiyor olması mümkün müydü, yoksa bu şimdiye dek bir şekilde keşfedilmemiş olan sıradan bir olay mıydı? Fred Hoyle[60] gülümsemiş ve yayınladığı "Ben size demiştim" temalı açıklamasında, organik yaşam taşıyan kozmik tohum keseleri teorisini yeniden gündeme getirmişti; sonuçta en büyük düşmanları bile yaşlı Yorkshireli'nın bu raundu kazanmış olabileceğini kabul etmişti.

Bay Koyama'ya konuşma yapması için pek çok davet geldi, ama o hepsini reddetti. Konuşmak için harcayacağı zaman, çatıdaki gözlemevinden uzak kalacağı zaman demekti. An itibarıyla en fazla kuyrukluyıldız keşfetme rekoru, dokuz kuyrukluyıldızla Avustralyalı bir papazın elindeydi. Bay Koyama ya bu şerefi Japonya adına kazanacaktı ya da bunu yapmayı denerken ölecekti.

Üçüncü Kısım: Haziran sonları, 1986

İşte: Zar zor görünen, gökyüzünde Güneş'i kovalayan bir kuyrukluyıldız daha. Bununla birlikte altı etmişti. Bay Koyama çalışma odasına indi ve telgraf bürosunu aradı. Kalbi küt küt atıyordu. Bunun teyit edilmesini umutsuzca istiyordu - kuyrukluyıldızın değil, spektrografisinin teyidini.

Bay Koyama, kuyrukluyıldız arayıcılarının listesinde yukarılara doğru tırmanıyor ve bu gergin bir dönemde gerçekleşiyordu; gökyüzünü seyredenler artmıştı, insanlar yakın bir yerlerde pusuya yatıp beklediği düşünülen Sürü Anası'nın karanlık gölgesini görmek için bu günlerde sürekli yukarı bakıyorlardı. Ancak Bay Koyama'yı heyecanlandıran şey altı rakamı değildi, bu günlerde kuyrukluyıldız keşfetmekten sıkılmaya başlamıştı. Asıl ihtiyacı olan şey, yeni teorisine kanıt bulmaktı.

Bay Koyama telgraf operatörünün kutlamalarını kabul etti ve telefonu kapattı. Masasının üzerinde duran çizelgeye kaşlarını çattı. Şüphelendiği bir şeylerin ipucu oradaydı ve bunu fark eden bir tek o olmuştu. Sadece gecelerini çatılarda geçiren, saatleri ve günleri sayan, üzerlerindeki çiy damlalarını silkeleyip bir teleskopla gecenin derinliklerine doğru bakan insanların fark edebileceği bir şeydi bu.

Koyama-tipi kuyrukluyıldızlar sadece tuhaf organik materyallerden ve sıradışı bir hızdan ibaret değildi, görünüşe bakılırsa daha da tuhaf bir döngüleri vardı. Aşağı yukarı üç ayda bir, Güneş'in yakınlarında yeni bir Koyama-tipi kuyrukluyıldız beliriyordu. Oort Bulutu yerkürenin mevsimlerini işaretlemek için organik malzemelerle dolu yeni bir top fırlatıyordu sanki.

Bay Koyama gülümseyerek gözleminin yaratacağı sansasyonu, bu durumun sebeplerini bulmak için yeni formüllerle cebelleşecek olan kozmografların paniğini düşündü. Gökbilimindeki yerini garanti altına almış olacaktı. Koyama kuyrukluyıldızları gezegenler kadar düzenli bir görünüm arz ediyordu. *Bir anlamda*, diye düşündü, *Sürü'nün gelmesi iyi oldu, yoksa bu gözlem benden evvel yapılırdı…*

Fikir yavaşça zihninde yankılandı. Bay Koyama'nın gülümsemesi bir kaş çatışına dönüştü. Çizelgesine baktı ve aklında bir dizi hesap yaptı. Kaş çatışı derinleşti. Cebinden bir hesap makinesi çıkarıp hesaplamalarını kontrol etti. Kalbi tekledi. Hızla oturdu.

Sürü: altında çok büyük miktarlarda biyokütleyi barındıran

kilometreler uzunluğunda sert bir kabuk. Böyle bir şey, ısı değişimlerine karşı hassas olmalıydı. Eğer Güneş'e yaklaştıysa fazla ısıyı bir şekilde atması gerekirdi. Bunun sonucu da kuyrukluyıldızınkine benzer bir ışınım olurdu.

Varsayalım Sürü güneşin etrafında, hızlı bir yörüngeye oturdu, Dünya da tam karşı ucunda. Dünya, Güneş'e göre hareket ederken yörüngede kalmak karışık işti ama imkânsız değildi. Ama Koyama-tipi kuyrukluyıldızların görüldükleri yerlere bakarak Sürü'nün tam olarak nerede olduğunu anlamak mümkün olmalıydı. Birkaç yüz hidrojen başlıklı füze Sürü'nün canına okur, Dünyalar Savaşı'nı başlamadan bitirirdi.

"Vay anasını," dedi Bay Koyama nefes nefese, bu güçlü ifadeyi işgal sırasında ABD askerlerinden öğrenmişti. *Peki ya bunu kime anlatmalı?* diye düşündü. UAB yanlış yerdi. Başbakan? Savunma Bakanlığı?

Hayır. İşi gücü olmayan emekli bir işadamının Sürü hakkında zırvalamasına inanmazlardı. Zaten bu türden yeteri kadar çağrı alıyorlar olmalıydılar.

Mitsubishi'deki arkadaşlarını arayacaktı. Onlar sesini duyurmasını sağlayacak kadar nüfuzlu insanlardı.

Ahizeye uzanıp numaraları tuşlamaya başladığında midesine bir yumrunun oturduğunu hissetti. Astronomi tarihindeki yeri artık kuşkuya yer bırakmayacak kadar sağlamdı, ama istediği gibi değildi. Altı kuyrukluyıldız yerine koskoca bir bakteri kakası keşfetmişti.

[59] Oort Bulutu veya Öpik-Oort Bulutu: Güneş'in etrafında dönen kuyrukluyıldız kümesi - ç.n.

[60] Sir Fred Hoyle (24 Haziran 1915 - 20 Ağustos 2001): İngiliz gökbilimci. Yıldızlararası nükleosentez teorisi ve pek çok kozmolojik/bilimsel olguya karşı tartışmalı duruşuyla bilinir. Big Bang (Büyük Patlama) Teorisi'nin isim babasıdır; 1949'daki bir BBC yayınında bu terimi ilk o kullanmıştır. Hoyle, Big Bang Teorisi'ne de karşı çıkmıştır - ç.n.

YARI ÖLÜ GİBİ

John J. Miller

I.

Brennan, içi Kusursuz Balıkçıllarla dolu Mercedes'i çeteden çaldığı BMWyle mezarlığın kapısına dek izledi.

Farları sönük bir şekilde onlardan birkaç yüz metre geride dururken, Balıkçıllar da Mercedes'ten indi ve mezarlığın dökme demirden kapısını savurarak açtı. Onlar içeri girene kadar bekledi, sonra BMW'den çıktı, arka koltuktan yayını ve ok sadağını aldı, kukuletasını indirdi ve peşlerinden giderek caddeyi geçti.

Mezarlığı çevreleyen iki metrelik tuğla duvar şehrin pisliğiyle kararmış ve eskilikten çürümeye başlamıştı. Kolayca üzerine çıktı ve tek bir çıtırtı bile çıkarmadan içeri atladı.

Mercedes, mezarlığın merkezine yakın bir yerlerdeydi. Brennan seyrederken sürücü motoru kapattı ve farları söndürdü. Arabanın kapıları açıldı ve çarpılarak kapandı. Durduğu yerden ne bir şey görebiliyor ne de duyabiliyordu. Balıkçıllara yaklaşması gerekiyordu.

Karanlık bir geceydi, dolunay çoğunlukla gökteki kalın bulutların ardına saklanıyordu. Şehir ışıklarından gelen aydınlığı da mezarlığın içinde budanmadan iyice büyümüş ağaçlar perdeliyordu. Karanlıkta yavaşça ilerledi; geçerken çıkardığı sesler, esen rüzgârın yüzlerce dalda yarattığı fısıltılarla gizlendi.

Gölgelerin arasında ilerleyen bir gölge gibi yürüyerek, hırpani bir devin ağzındaki yamuk bir diş gibi duran eski bir mezar taşının ardına gizlendi. Balıkçıllardan üçünün bir zamanlar mezarlığın en gösterişli köşesi olan bir mozoleye girişini seyretti. Bir zamanların zengin ama artık unutulmuş bir ailesine ait olan bu anıt, tıpkı mezarlığın geri kalanı gibi çürümeye terk edilmişti. Mozolenin mermer işçiliği asit yağmurları ve kuş pislikleri yüzünden erimiş, varakları yıllarca ihmal edilmekten dolayı solup gitmişti. Diğerleri dövme demir kapıdan mozoleye girerken Balıkçıllardan biri geride

kaldı. Kapıyı içeri girenlerin ardından kapattı ve kabrin duvarına yaslandı. Bir sigara yaktığında kibritin aleviyle yüzü bir anlığına aydınlandı. Chen'di, Brennan'ın son iki haftadır takip ettiği Balıkçıl komutanı.

Brennan kaşlarını çatarak mezar taşının ardına çömeldi. Vietnam'dan beri Kien'in Çin Mahallesi'nden çıkma bir sokak çetesi olan Kusursuz Balıkçıllar vasıtasıyla ABD'ye eroin soktuğunu biliyordu. Çeteyi izlemiş ve kıdemli konumu aşikâr olan Chen'e kancayı takmıştı, Balıkçılları Kien'e bağlayacak somut bir kanıt bulmayı umuyordu. Son birkaç haftadır pek çok suça tanık olmuştu ama Kien'le ilgili hiçbir şey bulamamıştı.

Açıklayamadığı bir tek şey vardı. Son birkaç haftada şehre inanılmaz miktarlarda eroin akmıştı. O kadar ucuzdu ki eroinin sokak fiyatı baş aşağı gitmiş ve yüksek dozda uyuşturucu kaynaklı ölümler artmıştı. Uyuşturucunun geçtiği kanal olan Kusursuz Balıkçıllar kelepir fiyatına satış yapıyor, Sweet William'ın Harlem güruhundan mafyaya kadar herkesten müşteri çalıyordu. Ancak Brennan kiminle işbirliği yapıp da zulalarını böylesine bol ve ucuz malla doldurduklarını bulamamıştı.

Bir mezar taşının ardında çöküp beklemek ona bir şey kazandırmayacaktı. Eğer mezarlıkta herhangi bir yanıt bulacaksa, bu yanıt mozolenin içinde olmalıydı.

Kararını verdi, beline takılı sadaktan bir ok çekip yayını gerdi. Derin bir nefes aldı, bir daha, bir kez daha, nefesini tuttu ve ayağa kalkarken mezar taşına kazınmış isme gözü takıldı. Archer.[61] Bunun bir alamet olmamasını umdu.

Zor bir atış değildi ama yine de zihnini boşaltmak için Zen eğitimine başvurdu ve kaslarını sabitledi. Yanan sigaranın otuz santim kadar altını ve biraz da solunu hedefledi ve zamanı geldiğinde yayının kirişini parmaklarının arasından salıverdi.

Yayı, bir kez gerilim noktasına eriştiğinde ilk çekişin elli kilosunu yirmi yedi kiloya düşüren, eliptik tırnaklı, dört tekerli bir terkipti. Naylon kiriş tıngırdadı ve oku, gecenin içinde hiçbir şeyden şüphelenmeyen kurbanına doğru bir atmaca gibi fırlattı. Ok hedefini bulduğunda boğuk bir ses çıktı ve bir inleme duyuldu. Brennan gölgelerin arasından temkinli bir hayvan gibi çıktı ve Chen'in mozolenin duvarının dibinde yattığı yere koştu.

Chen'in öldüğünden emin olacak kadar oyalandı ve kartlarından birini -selofanlı bir maça ası- Chen'in sırtından çıkan okun ucuna

geçirdi.

Yayına yeni bir ok daha taktı ve mozolenin iç tarafını gizleyen dövme demir kapıyı gıcırtıyla açtı. İçeride, bir düzine basamaktan oluşan bir merdiven, ardındaki bir odadan gelen loş ışıkla harelenmiş ikinci bir kapıya iniyordu. Bir anlığına durup etrafı dinledi ve sessizce merdivenlerden aşağı indi. İç odanın kapısında durdu ve tekrar dinledi. İçeride biri volta atıyordu. Yavaşça yirmiye kadar saydı ama sadece sessiz, sürünen ayak sesleri duydu. Buraya kadar gelmişti. Geri dönmenin âlemi yoktu.

Kapıdan içeri daldı ve bir dizinin üzerine çöktü, yayı kulağına kadar çekilmişti. İçeride Kusursuz Balıkçılların renklerine bürünmüş bir adam duruyordu. Beyaz tozla dolu plastik torbaları sayıyor ve elindeki not tahtasına tutturulmuş kâğıda listeliyordu. Brennan oku bıraktığında adamın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Ok adamı göğsünün üst tarafından vurarak, dizine kadar gelen bir anahtar yığınının içine düşürdü.

Brannan odanın karşısına sıçradı ama o yanına ulaşana kadar Balıkçıl mezarlıktaki herhangi biri kadar ölüydü. Brennan cesedin yanında durup başını kaldırdı ve odaya göz gezdirdi.

Anıta giren diğer iki Kar Kuşu'na ne olmuştu? Sanki buhar olup uçmuşlardı. *Ya da muhtemelen*, diye düşündü Brennan, *duvarlardaki gizli bir geçitten geçtiler*.

Oku sırtına taktı ve ellerini gezdirip gizli bağlantı yerlerini veya çatlakları arayarak, taşlara parmağıyla vurup arkalarından yankılanan bir ses duymayı umarak duvarları kontrol etti. Bir duvarı hiçbir şey bulamadan bitirip ikincisine geçmek üzereydi ki arkasından boğuk bir ses duydu ve sırtında sıcak, nemli bir esinti hissetti.

Döndüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi bir anda mozolenin ortasında beliriveren iki adamın yüzlerindeki ifadeyle aynıydı. Balıkçıl renklerine bürünmüş olanı her iki omzuna asılmış eyer torbaları taşıyordu. Diğeri, ince, sürüngene benzer bir joker ise, bowling topuna benzer bir şey taşıyordu. Brennan, bu ikisinin gerçekten buhar olup uçtuğunu ve şimdi de geri geldiklerini fark etti.

Şişkin eyer torbaları taşıyan Balıkçıl ona daha yakındı. Brennan yayını alıp bir beyzbol sopası gibi salladı ve Balıkçıl'ın şakağına yapıştırdı. Adam inledi ve istiflenmiş eroinlerin yanına düştü.

Joker, ıslık çalar gibi tıslayarak geri çekildi. Brennan'dan daha

uzundu ve bir deri bir kemikti. Kafatasında saç yoktu, burnu namlu gibi iki deliği olan küçük bir tümsekten ibaretti. Gereğinden uzun köpekdişleri üst çenesinden dışarı sarkıyordu. Gözünü bile kırpmadan Brennan'a bakıyordu. Dudakları olmayan ağzını açıp tısladığında uzun, çatallı dili Brennan'a doğru kıvrandı. Elindeki bowling topunu daha da sıkı tuttu.

Ancak Brennan jokerin tuttuğu şeyin bir bowling topu olmadığını fark etti. Şekli ve boyutları benziyordu ama parmak delikleri yoktu ve Brennan bakarken topun etrafındaki bava parıldayan bir enerjiyle nabız gibi atmaya başlamıştı. Jokerle arkadaşının mozolede belirivermesini sağlayan bir tür aletti bu. Onu kullanarak bir yerlerden eroin getiriyorlardı. Ve joker aleti çalıştırmak üzereydi.

Brennan yayını savurdu ve joker akışkan bir zarafetle darbeden kaçındı. Bu sırada aletin etrafındaki hare büyüyüp daha da parlak bir hal aldı. Brennan yayım indirdi ve yaklaştı, joker kaçamadan veya aletin enerjisini ona yöneltemeden cihazı ondan almaya kararlıydı.

Jokeri kolaylıkla yakaladı ama rakibinin beklenmedik derecede kuvvetli olduğunu fark etti. Joker, Brennan'ın tutuşundan kaçınmak için döndü ve tuhaf, akıcı bir hareketle elinden kurtuldu. Kemikleri inanılmayacak kadar esnekti. Bir süre birbirlerini çekiştirdiler ve sonra birden Brennan jokerle göz göze geldi, yüzlerinin arasında birkaç santimlik mesafe vardı.

Jokerin uzun, grotesk dili fırladı ve Brennan'ın yüzünü uzun uzun, neredeyse şehvetli bir edayla yaladı. Brennan istemsizce geriye sıçradı ve boğazı kendisinden daha uzun boylu joker karşısında açılmış oldu. Sürüngen öne atılıp tuhaf alet üzerindeki kavrayışını gevşetti ve Brennan'ın boğazına, boynunun omzuyla birleştiği noktaya dişlerini geçirdi.

Brennan jokerin dişlerinin derisini deldiğini hissetti. Joker ağzını hareket ettirerek yaraya tükürük salgıladı. Sürüngenin ısırdığı yer anında uyuştu ve Brennan panikledi.

Dehşetin verdiği bir kuvvetle jokerin kollarından sıyrıldı. Derisi parçalandı ve boynundan göğsüne doğru kan boşaldı. Uyuşukluk hızla sağ tarafına yayılmıştı.

Joker, Brennan'ın aleti almasına izin verdi. Zalimce gülümsedi ve kıvrılan diliyle çenesindeki -Brennan'dan kalan- kanı yaladı.

Beni zehirledi, diye düşündü Brennan, hızla etki eden

nörotoksinlerin semptomlarını tanıyarak. Başının belada olduğunu biliyordu. O bir as değildi. Hiçbir özel koruması veya gücü yoktu, ne zırhı ne de güçlendirilmiş dayanıklılığı vardı. Joker, zehrinin etkinliğinden emindi. Geriye çekilip Brennan'ın ölümünü izleyecekti. Brennan acilen yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şimdiden bedenini harap etmeye başlayan zehrin etkilerini geriye çevirebilecek tek bir kişi vardı. Şu anda Tachyon'un Jokerkent'teki kliniğinde olmalıydı, ama kadına ulaşabilmenin yolu yoktu. Kalbi her bir hücresine zehir pompalarken ayakta durmak bile zor gelmeye başlamıştı.

Mai ona yardım edebilirdi, tabii ona ulaşabilirse.

Brennan sessizce, bir aciliyet hissiyle dolu olarak onun ismini haykırdı.

Mai!

Göğsüne yaslanmış aletin cevaben yaydığı enerji dalgasının belli belirsiz farkındaydı. Aleti kucaklarken tenine sıcak ve rahatlatıcı bir his yayıldı. Jokerin sırıtışı bir kaş çatışına döndü. Tıslayarak öne atıldı. Brennan hareket edemiyordu ama bunun önemi yoktu.

Uyuşmuş zihninin ve bedeninin ancak yarı yarıya duyumsayabildiği, midesini burkan bir çözülme hissi oluştu ve sonra birden kendini iyi aydınlatılmış, yumuşak renklere boyanmış bir koridorda buldu. Mai orada duruyor, şatafatlı giyinmiş, uzun kıvırcık kırmızı saçları olan, ufak tefek, narin bir adamla konuşuyordu.

Dönüp şaşırarak ona baktılar. Brennan'ın ise şaşırmaya mecali kalmamıştı.

"Zehir," dedi çatlayıp ağırlaşmış dudaklarının arasından ve çöktü. Aleti elinden düşürüp derin bir karanlığa yuvarlandı.

♣

Fırıl fırıl dönen, yıldızlarla dolu, mis gibi orman kokularının duyulduğu bir karanlıktı. Bilincinin dört bir yanına serpiştirilmiş ışık parçacıkları, adamlarının içtiği sigaraların yanan uçları ve Vietnam gecesine saçılmış yıldızlardı. Etrafındaki sessizliği sadece yumuşak nefes sesleri ve ormanın derinliklerinde gezinen hayvanların çıtırtıları bozuyordu. Bileğindeki saatin parlayan rakamlarına baktı. Sabaha karşı dört.

Başçavuşu Gulgowski, onun yanındaki çalıda pusuya yatmıştı.

"Geç oldu," dedi fısıltıyla Gulgowski.

Brennan omuz silkti. “Helikopterler hep geç kalır zaten. Gelirler.”

Çavuş ters ters homurdandı. Brennan geceye bakıp gülümsedi. Gulgowski her zaman kötümserdi, hep işlerin ters gitmesini beklerdi. Ama bu durum, işler zorlaştığında üstüne düşeni fazlasıyla yapmasını, ümitsizliğe kapılan diğerlerini toparlamasını asla engellemezdi.

Uzaktan bir helikopterin pervane sesi duyuldu. Brennan ona döndü ve sırıttı. Gulgowski sessizce yere tükürdü.

“Adamları hazırla. Ve o çantaya sahip çık. Onu almak bize pahalıya patladı.”

Mendoza, Johnstone, Koca Al… Brennan’ın bölgedeki Vietkong karargâhına baskına götürdüğü elle seçilmiş on kişilik ekibin üç üyesi ölmüştü. Ama amaçlarına ulaşmışlardı. Brennan’ın uzun zamandır şüphelendiği şeyi kanıtlayan belgeleri ele geçirmişlerdi. Hem Vietnam Ordusu’nda hem de ABD Ordusu’nda düşmanla çalışan yozlaşmış adamlar vardı. Çantaya tıkıştırmadan önce dokümanlara ancak şöyle bir göz atacak kadar vakti olmuştu ama şüphesi doğrulanmıştı; en büyük hırsız, en düşkün hain, Vietnam Cumhuriyet Ordusu’ndan General Kien’di. Bu dokümanlar adamı ipe götürecekti.

Helikopter açıklığa indi ve Gulgowski içinde birçok adamı hain olarak damgalayacak belgelerin bulunduğu çantayı alarak diğerlerini helikoptere doğru yönlendirdi. Brennan ise çalının altında durmaya devam etti ve her an Vietkong askerlerinin çıkmasını bekleyerek arkalarında kalan yolu gözledi. En sonunda onları atlattıklarına ikna oldu ve açıklığa adım attı. Tam o anda gecenin içinden beklenmedik bir kurşun yağmuru açıklığı silip süpürdü.

Adamlarının çığlıklarını işitti, yarı döndü ve bir mermi alnını sıyırıp geçerken ani bir acı duydu. Yere düştüğünde tüfeği elinden fırladı. Kurşunlar açıklıktan gelmişti. Helikopterden.

Sessizce yere yığılarak acının perdelediği gözleriyle açıklığa baktı. Yıldızların ışığında etrafa saçılmış adamlarını görebiliyordu. Hepsi ölmüştü. Aralarında dolanan diğer adamlar bir şey arıyorlardı. Gulgowski ayağa kalkmaya çalışırken Vietnam Cumhuriyet Ordusu tarzında kamuflajlar giymiş bir adam tabancasıyla onu başından vurdu, Brennan gözlerini kırpıştırdı, gözkapaklarından içeri dolan kanların arasından görmeye

çalışıyordu.

Bir fenerin ışığı katilin yüzünü gösterdi. Kien'di. Adamlarından biri çantayı Gulgowski'nin ölü ellerinden alıp Kien'e uzatırken Brennan dilinin ucuna kadar gelen küfürleri yuttu. Kien çantayı karıştırdı, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve içindekileri sistemli bir biçimde yaktı. Kâğıtlar tutuşurken Kien ormana doğru baktı, Brennan adamın onu aradığını biliyordu. Bedenini felç eden şoka küfretti, hayatı boyunca hiç böyle titrememişti. Son hatırladığı şey, Kien'in helikoptere binişiydi, sonra bilincini kaybetti.

Bu karanlıkta hiç ışık yoktu ama aniden yanaklarında soğuk ateşten eller hissetmişti. Rahatlatıcı bir dokunuşla yanıyorlardı. Tüm acısının, ıstırabının ve öfkesinin bu eller vasıtasıyla yavaş yavaş çekildiğini, yıpranmış bir pelerin gibi üzerinden alınıp götürüldüğünü hissetti. Bu şifa verici karanlıkta kalmaya razıydı, derin derin içini çekerken üzerini imkânsız bir sükûnet dalgası kapladı. *Bitti*, diye düşündü, savaş da ölüm de yetmişti. Bunca ölümün bir işe yaradığı olmamıştı. Kötülük hayatta kalmıştı sadece. Kötülük ve Kien. *Babamı öldürdü ama ona zarar veremem, vermemeliyim. Başka bir zeki varlığa zarar vermek yanlış…*

Aklı karışan Brennan zorla gözlerini açtı. Vietnam'da değildi. Bir hastanedeydi. Yok, Dr. Tachyon'un Jokerkent'teki kliniğindeydi. Yanağına bir yüz bastırıyordu. Gözleri kapalı, dudakları büzülmüş bir yüz. Genç, dişi, durgun bir güzelliği olan ve şu anda acı çeken bir yüz. Mai. Uzun ipek gibi saçları Brennan'ın yüzünü kuş kanatları gibi çevrelemişti. Elleri Brennan'ın yanaklarına bastırıyordu. Aralık parmaklarının arasından kan damlıyordu.

Brennan'ın yaralanmış bedenini kendine aktarmak, onu iyileştirmek ve bedenine iyileşme emri vermek için vahşi kart gücünü kullanıyordu. Zihinleri, varlıkları birleşmişti ve Brennan'ın bir anlığına Mai'nin bir parçası, Mai de onun bir parçası oldu. İç içe geçmiş karman çorman hatıralar eşliğinde, babasının Kien'in adamlarının elinde ölmesi üzerine Mai'nin çektiği ıstırabı hissetti.

Kadın gözlerini açtı ve bir ilahenin duruluğuyla ona gülümsedi.

"Merhaba, Yüzbaşı Brennan," dedi, sesi öylesine alçaktı ki onu bir tek Brennan duyabilirdi. "Bir kez daha iyileştin."

Mia ellerini onun yanaklarından çekti ve fiziksel temasın kopmasıyla zihinlerinin birleşmesi de sona erdi. Brennan içini çekti, kadının dokunuşunu, binlerce yıl denese de kendi başına bulamayacağı o sükûneti şimdiden özlemişti.

Koridorda Mai'nin yanında gördüğü adam hasta yatağına yanaştı. Dr. Tachyon'du.

"Bir an iki dünya arasında kaldın," dedi Tachyon, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Ülküye şükürler olsun ki Mai…" Brennan'ı yakından incelerken sesi kesildi. "Ne oldu? Tekillik atlatıcısını nasıl ele geçirdin?"

Brennan sarhoş gibi doğruldu. Uyuşukluk gitmişti ama Mai'nin tedavisi sonrasında hâlâ biraz başı dönüyordu.

"Adı bu mu?" diye sordu. Tachyon başıyla onayladı. "Ne peki?"

"Bir teleportasyon cihazı. Galaksideki en nadir cihazlardan biri. Onu kaybettiğimizi, sonsuza kadar yok olduğunu sanmıştım."

"O zaman size ait yani?"

"Bir süre benimdi,""dedi Tachyon ve bildiği kadarıyla oradan oraya sürüklenen tekillik atlatıcısının hikâyesini anlattı.

"Balıkçıllar onu nasıl ele geçirmiş?"

"Ne?" Tachyon bir Brennan'a bir Mai'ye baktı. "Balıkçıllar mı?"

"Çin Mahallesi merkezli bir çete. Kusursuz Balıkçıllar. Aynı zamanda Kar Kuşları olarak da bilinirler, çünkü şehrin sert uyuşturucu pazarının büyük bölümü onların kontrolünde. Bu atlatıcıyı eroin kaçakçılığında kullanıyorlardı. Onlardan aldım ama onların… sıradışı elemanlarından biri beni yaraladı."

"Biz Harlem'e indiğimizde ortadan yok olmuştu," dedi Tachyon. "Belki de etrafımızı saran kalabalıkta bir Balıkçıl vardı."

"Ve ne olduğunu anlayıp aldı mı? Kulağa pek inandırıcı gelmiyor," dedi Brennan yumuşak bir sesle, gözlerini sabit bir yere dikmişti. "Hem de hiç inandırıcı değil. Üstelik Harlem bir Balıkçıl bölgesi değil. Orada casusları var ama çok fazla değiller."

"Her neyse, nasıl olursa olsun bize geri gelmesine sevindim," dedi Tachyon. "Lankester'ın Sürü'ye uzayda saldırmak gibi aptalca bir planı var, işte bu alet söz konusu plana harikulade bir alternatif oluşturuyor."

"Sürü mü?" Brennan son birkaç aydır Dünya'yı işgal etmeye çalışan yarı zeki uzaylılardan haberdardı ama onlara karşı verilen mücadelenin çok uzağında kalmıştı. "Bu atlatıcı zamazingosunun Sürü'ye karşı ne faydası olabilir ki?"

"Uzun hikâye." Tachyon içini çekti ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Dışişleri Bakanlığı'ndan Lankester adında bir adam Anti-Sürü Görev Gücü'nün başına getirildi. Haftalardır nüfuzumu kullanıp asları Güneş'in yörüngesinde olan Sürü Anası'na -Sürü

saldırılarının arkasındaki güç- saldırmaya ikna etmem için başımın etini yiyor. Bu fikir saçmalığın daniskası tabii. O şeye karşı durmak en güçlü aslar için bile intihar demek. File saldıran sinekler gibi olurlar. Öte yandan, tekillik atlatıcısı ilgi çekici ihtimaller barındırıyor."

"Bir adamı o kadar uzağa gönderebilir mi?" diye sordu Brennan, cihazın nasıl çalıştığına birinci elden tanıklık etmiş biri olarak.

"Alete aşina olmayan, mesela senin gibi biri," dedi Tachyon, "atlatıcıyı kısa mesafelerde yapacağı sıçramalar için kullanabilir. Sürü Anası'na erişebilmek içinse güçlü bir telepata ihtiyaç var. Ama yapılabilir. Bir adam kendini yaratığın içine ışınlayabilir. Örneğin taktik nükleer silahlar taşıyan bir adam."

Brennan başıyla onayladı. "Anladım."

"Anlayacağını biliyordum. Sana tüm bunları açıklıyorum çünkü an itibarıyla atlatıcı sana ait sayılır."

Brennan bir Tachyon'a bir yanında sessizce duran Mai'ye baktı. Mai'nin Tachyon'a onun hakkında bir şeyler anlattığını hissediyordu ama biliyordu ki Mai doktora ne söylemesi gerekiyorsa o kadarını söylemişti. Ve bunu da doktora güvendiği için yapmıştı.

"Sana borçluyum," dedi Brennan. "Alet senindir." Tachyon, Brennan'ın önkolunu sıcak, dostane bir edayla kavradı.

"Teşekkür ederim," dedi Tachyon. Mai'ye bir bakış atıp tekrar Brennan'a döndü. "Senin şehirdeki bazı insanlara karşı bir intikam arayışında olduğunu biliyorum. Mai kendi geçmişini ve yeteneklerini açıklarken bir kısmını anlattı. Detay vermedi. Gerek yoktu." Durakladı. "Şeref borcunu çok iyi bilirim." Brennan başıyla onayladı. Tachyon'a inanıyor ve bir yere kadar güveniyordu da. Tachyon muhtemelen Kien'le bağlantılı değildi ama onunla birlikte olan aslarından biri, Kaplumbağa, Fantezi veya Trips öyleydi. Biri atlatıcıyı çalıp Kien'e vermiş olmalıydı. Ve Brennan hangi as olduğunu bir gün, bir şekilde öğrenecekti.

II.

Brennan kliniği saat gece yarısına gelirken terk etti ve operasyon üssü olarak kullandığı, Jokerkent'in eteklerindeki tek odalı dairesine gitti. Düzenli bir dağınıklık hissinin sezildiği daire bir banyo, mutfak ve oturma odasından ibaretti; oturma odasında bir çekyat, çok eski bir sallanan sandalye ve el yapımı olduğu her halinden belli olan, üzeri her okçunun hemen tanıyabileceği

aletlerle dolup taşan bir masa bulunuyordu. Ne var ki masadaki malzemelerden bir kısmını okçular da tanıyamayabilirdi.

Brennan çekyatı açtı, soyundu ve ölesiye yorgun bir edayla içini çekip yattı. Yirmi dört saat boyunca uyudu ve Mai'nin başlattığı iyileşme sürecini tamamladı. Uyandığında kurt gibi açtı, kapı hafifçe çalındığında kendine yemek hazırlıyordu. Delikten baktı. Tahmin ettiği gibi Mai'ydi, nerede yaşadığını bir tek o biliyordu.

"Sorun mu var?" diye sordu Brennan, kadının normalde sakin olan yüz hatlarında endişe izi vardı. Yana çekilerek onu içeri davet etti.

"Bilmiyorum. Sanırım."

"Anlatsana." Mutfağı dairenin geri kalanından ayıran tezgâha gitti ve iki küçük, kulpsuz fincana ocaktaki demlikten çay doldurdu. Fincanlar porselendi, üzerlerindeki rüya gibi desenler el boyamasıydı. ABD'den daha eskiydiler ve sahip olduğu en değerli eşyalardı. Birini sallanan iskemleye oturan Mai'ye verdi ve kendisi de onun karşısına, dağınık yatağa oturdu.

"Dr. Tachyon." Mai sıcak, aromatik çaydan bir yudum aldı ve ne söyleyeceğini toparlamaya çalıştı. "Biraz… biraz tuhaf davranıyor."

"Nasıl?"

"Kaba, buyurgan. Üstelik hastalarını ihmal ediyor."

"Ne zamandan beri?"

"Dün Dışişleri Bakanlığındaki adamla yaptığı toplantıdan döndüğünden beri. Bir şey daha var."

Değerli fincanı kucağına koydu ve iskemlenin yanına, yere koyduğu çantasından katlanmış bir gazete çıkardı.

"Bunu gördün mü?"

Brennan başını salladı.

Manşette TACHYON UZAYLI MELANETE KARŞI AS SALDIRISINI YÖNETECEK yazıyordu. Kalın harflerin altında Tachyon'un Anti-Sürü Görev Gücü'nün Lideri Alexander Lankester olduğu söylenen adamla çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Devam haberinde Tachyon'un, nükleer silahların menzilinden çok uzakta Dünya'nın etrafında dönmekte olan Sürü Anası'na yapılacak saldırıda kendisine eşlik edecek asları seçtiği söyleniyordu. Yüzbaşı Trips ve Modüler Adam katılmayı kabul etmişlerdi bile.

Yanlış giden bir şeyler var, diye düşündü Brennan. Tachyon tekillik atlatıcısı sayesinde böylesine saçma sapan bir saldırıya gerek kalmayacağını söylemişti. Şimdiyse, görünen o ki tam tersi

olacaktı.

“Hükümetin bunu yapması için onu zorladığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Brennan. “Ya da bir şekilde beynini yıkadıklarını?”

“Mümkün,” derken omuzlarını silkti Mai. “Yardıma ihtiyacı olabileceğine inanıyorum.”

Brennan ona baktı ve Mai bakışlarına sükûnetle yanıt verdi.

“Hiç arkadaşı yok mu?”

“Pek çok arkadaşı zavallı, işe yaramayacak jokerler. Diğerlerine ulaşmak zor. Ya da işin içine hükümet girdiği için acele davranmak istemeyebilirler.”

Brennan ayağa kalktı ve çay fincanını tezgâha götürürken Mai’ye arkasını döndü. Bir kez daha insan ilişkilerinin yapışkan ağı uzanıp onu yakalamıştı. Çayının posasını lavaboya döktü ve gözlerini fincanın dibine dikti. Kusursuz, sonsuz derinliği olan bir havuzun, engin gökyüzünün mavisiydi. İçine bakmak sonsuzluğa dalmak gibiydi. Sonsuz huzurun içine dalmak keyifliydi ama Brennan bunun aydınlanmasına yardımı olmayacağını fark etti.

Kararını vererek Mai’ye döndü. “Peki. Bakarım. Ama zihin kontrolü falan gibi şeylerden anlamam. Yardıma ihtiyacım olacak.”

Telefona uzanıp birini aradı.

♠

Brennan, Kristal Saray’ın halka açık salonlarında nadiren bulunmuş ama üçüncü katın odalarında bir geceden fazlasını geçirmişti. Geldiğinde Elmo başıyla selam verdi ve taşıdığı çantayla ilgili hiçbir yorum yapmadı. Cüce, Chrysalis’in siyah kot pantolon ve kahverengi deri ceket giymiş bir adamla birlikte oturduğu köşedeki masayı işaret etti. Adam şiş alnı haricinde yakışıklı sayılabilirdi, düzgün hatları vardı.

“Sen,” dedi Fortunato, Brennan masalarına geldiğinde. Bir ona bir Chrysalis’e baktı. Chrysalis adamın bakışını sakince karşıladı, cam gibi saydam boğazındaki damarlarda akan kan görülebiliyordu. Sonra Brennan’a baktı ve sakince başını salladı, hareketlerinde Brennan’ın bir zamanlar Kristal Saray’ın üçüncü katında tadına vardığı şehvetten eser yoktu.

“Bu, Çiftçi,” dedi Chrysalis, Brennan masadaki üçüncü iskemleye otururken. “İlginç bulabileceğin bazı bilgiler getirdiğini sanıyorum.”

Fortuna kaş çattı. Tier ne kadar düşman sayılmasalar da, son karşılaşmaları çok iyi geçmemişti.

“Sürü’ye ulaşmanın bir yolunu aradığın söyleniyor. Yardım edebilecek bir şey biliyorum.”

“Dinliyorum.”

Brennan ona tekillik atlatıcısını anlattı. Yalan söylemedi ama bazı şeyleri maharetle karanlıkta bıraktı. Chrysalis, Tachyon’un tuhaf davranışlarını araştırması için Fortunato’nun yardımını nasıl alabileceğine dair ona yol göstermişti.

“Sayıklar gibi atıp tutmak dışında ne yapabilirsin?” diye sordu Fortunato, Brennan hikâyesini bitirdiğinde.

“Başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca bize karışmaya kalkacak pek çok kişiyi de haklayabilirim.”

“Gazetelerin son zamanlarda anlattığı gözü dönmüş katil sen misin yani?”

Brennan arka cebine uzanıp bir kart çekti ve masaya, Fortunato’nun önüne attı. Büyücü-pezevenk karta baktı ve başını salladı.

“Bildiğim maça asları bir tek kendim ve Kara Gölge’ydi.” Brennan’a baktı. “Ama herhalde bir kişiye daha yer vardır. Anlamadığım tek şey senin bu işten ne çıkarın olacağı?” diyerek Chrysalis’e döndü.

“Bu işe yararsa, her ikinizden de ne istersem dilerim…”

Fortunato homurdandı ve ayağa kalktı.

“Peki. Hep istersin zaten. Pekâlâ, gel de şu uzaylı Beau Brummell’in[62] beyni yerinde duruyor mu diye bir bakalım.”

Brennan sabahın kör karanlığında arabayı Tachyon’un dairesine doğru sürdü. Ara sıra göz ucuyla baktığında Fortunato’nun onu incelediğini görüyordu ama as hiçbir soru sormuyordu. Fortunato henüz onu kabullenmiş değildi, açıkça şüpheci olmasa da hâlâ endişeli ve tetikteydi. Ama sorun değildi. Henüz o da Fortunato’dan emin değildi.

BMW’yi Tachyon’un oturduğu apartmanın yanındaki sokağa park etti. Fortunato’yla birlikte arabadan inip apartmana baktılar.

“Ön kapıdan mı girelim yoksa arka kapıdan mı?” diye sordu Fortunato.

“Eğer seçme şansım varsa her zaman arka kapıyı tercih ederim.”

“Akıllı adam,” diye mırıldandı Fortunato, “akıllı.”

Brennan, BMW’nin bagajından çantasını çıkarıp içinden aldığı

yayım sırtına takar ve sadağını kemerine iliştirirken Fortunato şüpheli bir ifadeyle seyretti, ama bir şey söylemedi.

“Haydi gidelim.”

Apartmanın arka tarafına geçtiler ve Fortunato zihin gücüyle yangın merdivenini aşağı sarkıttı. Tachyon’un dairesine gelene kadar merdivende kedi gibi sessizce ilerlediler ve yatak odası penceresinden içeriyi gözetlediler.

Ters dönmüş bir lambayla aydınlatılan oda darmadağın olmuştu. Sabırsız bir araştırmacı odanın altını üstüne getirmiş ve eşyaları eski haline getirmeye zahmet etmemişti. Brennan ve Fortunato birbirlerine baktılar.

“Garip bir şeyler dönüyor,” diye mırıldandı Fortunato.

Pencere kilitliydi ama bu Brennan için bir engel teşkil etmiyordu. Cam keskisiyle alt tarafa bir daire açtı, elini soktu, pencerenin kilidini açtı ve pencereyi yukarı kaydırdı. İçeri girmeye hazırlanan Fortunato’yu kolunu uzatarak durdurdu ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. Bir saniye dinlediler ama hiçbir şey duyulmadı.

İçeri ilk Brennan girdi, pencerenin pervazından içeri bir kedi kadar sessizce sıçramıştı, yayı sol elindeydi ve sağ eli kemerine iliştirdiği sadağına yakın duruyordu. Fortunato, Brennan’ın ona sert bakışlar atmasına yetecek kadar gürültü çıkararak onu takip etti. As omuz silkti ve Brennan öne düşüp yürümeye başladı. Mutfak, oturma odası ve misafir odasına giden koridora çıktıklarında, dikkatsiz ya da korkusuz bir araştırmacının dairenin gittikçe içlerine doğru ilerleyip etrafı dağıtırken çıkardığı şangırtıları ve boğuk gümbürtüleri duydular.

Sessizce koridordan ilerleyerek kapısı kapalı misafir odasını geçtiler. Koridor dairenin oturma odasına çıkıyordu. Oda, darmaduman olmuştu, tıpkı üzerinden hortum geçmiş bir karavan parkı gibiydi. İnce, kısa boylu, uzun kızıl saçlı bir adam sistemli bir şekilde kitapları raflardan çekip alıyor ve arkalarına bakıyordu.

“Tachyon,” dedi Brennan yüksek sesle.

Tachyon döndü ve koridorda duran ikiliye baktı, çok sakindi, hiç şaşırmamıştı. Onlara doğru ilerledi, yüzünde en ufak bir ifade yoktu.

Fortunato aniden bir elini Brennan’ın beline koydu ve onu iterek halının üstüne düşürdü. “Bu Tachyon değil!” diye bağırdı.

Sonraki birkaç saniye Brennan’a sanki hızla ileri sarılan bir

video görüntüsü gibi geldi. Fortunato zamana bir şeyler yapıyordu. Tachyon taklidinin üzerine roket gibi fırlayan bir bulanıklığa dönüştü ama ikisi birbirleriye temas ettiklerinde aynı hızla geri püskürtüldü.

Brennan bir ok çekti ve diz çökerek atışını yaptı.

Ok, kırmızı-siyah tüylerle işaretlenmişti, sapı içi boş alüminyumdandı ve içi patlayıcı doluydu. Ucu, basınca duyarlı bir fünye görevi görüyordu. Ok uzak mesafelerde aerodinamik açıdan dengeli olamayacak kadar ağırdı ama Tachyon kılığındaki şey ancak beş-altı metre uzaktaydı.

Brennan'ın oku adamın göğsünün üst tarafına saplandı ve patladı, odaya et ve yeşil sıvılar saçıldı. Yaratık darbenin etkisiyle geriye savruldu. Üst yarısı yok olurken geriye insan anatomisine yabancı iç organlar ve yeşil cerahat akıtan bir gövdeyle ona yapışık halde çırpınan iki bacak kaldı. Birkaç saniye sonra bacakların yürüme çabası da sona erdi.

"Bu yaratık da ne böyle?" Brennan kulaklarındaki uğultu yüzünden bağırıyordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Fortunato yaratığın onu fırlattığı yerden kalkarken. "Zihnini okumaya çalıştım ama bir zihni yoktu. En azından insani bir zihni."

"Tachyon'a benziyordu," dedi Brennan daha alçak bir sesle, işitme duyusu düzelmeye başlamıştı. "En ufak detaya kadar." Kaşlarını çatıp Fortunato'ya baktı. "Tachyon'un zihnini ele geçirmemişler. Tachyon'u değiştirmişler."

"Gerçek Tachyon'u en son ne zaman gördün?"

"Dün, klinikte. Sonra Dışişleri Bakanlığı'ndan şu Lankester denen herifle buluşmak için Olympia Otel'e gidecekti."

"Haydi gidip bakalım."

♣

Otel çalışanı üniforması giymiş beyaz saçlı çelimsiz adam Brennan'ı başının üzerine kaldırdı ve duvara geçirdi. Brennan sertçe çarptığı duvardan halıya düştü, köpek gibi kesik kesik nefes alıyordu. Başı beladaydı.

Adam ona doğru eğildi, kırış kırış yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Brennan dizleri üzerinde doğruldu, ciğerleri alev alevdi. Derken adamın gözlerinin aniden arkaya döndüğünü gördü. Adam geri geri koşarken kollarını sanki bir fırtınaya tutulmuş gibi

sallıyordu. Çılgın bir dansla ilerleyerek koridorun sonundaki pencereden aşağı uçtu. Aşağıdaki sokağı bulana dek uzun bir yol kat edecekti.

Brennan ayağa kalkarken Fortunato parmaklarını esnetti. “Kontrol edecek bir beyinleri yok ama onları oraya buraya savurabiliyorsun işte.”

“Birileri gürültüyü duymuştur herhalde,” dedi Brennan soluk soluğa, ciğerlerine oksijen gitmeye başlamıştı.

“Seni dümdüz etmesine izin verebilirdim.”

“O da var tabii,” diyen Brennan derin, minnettarlıkla dolu bir nefes aldı, “bir süreliğine göze batmamalıyız.”

Odalardan birinin önünde durdular.

“Buna ne dersin?” diye sordu Fortunato. Brennan sessizce omuz silkti. Fortunato elini kapı koluna koydu ve zihniyle uzandı. Kilit açıldı.

“Bizi bulmaları biraz vakit alacaktır,” dedi as karanlık otel odasına girerlerken. “Sence kaç adamları vardır?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Brennan ağrıyan belini dikkatle esnetirken. “Mutlaka tahmin ettiğimizden daha fazladır.”

“Senin harbiden gizli hareket edebileceğini sanmıştım.”

Brennan başını salladı. Plana göre o Lankester’in süitinin olduğu katı kontrol edip toplayabildiği kadar istihbarat toplayacak, bu arada Fortunato da onun ilerlemesini merdivenlerden zihniyle takip edecekti. Fakat sahte otel görevlisi onu anında tespit edip saldırmıştı. Brennan’ın tek yapabildiği, Fortunato yetişene kadar dayanmak olmuştu.

“En iyisi öbür planımızı deneyelim,” dedi Brennan.

“Biraz vakit alabilir.”

Fortunato bağdaş kurarak ikiz yataklardan birine oturdu, sırtı dimdik, elleri kucağındaydı. İleriye, boşluğa doğru baktı. Brennan bir yandan onunla kapı arasında durup dışarıdaki koridordan gelen sesleri dinlerken, bir yandan da oteli keşfe çıktığında Fortunato’nun göz kulak olduğu çantasından yayıyla sadağını çıkardı.

Fortunato derin bir transa girmiş gibiydi, Brennan onun bu haliyle zazen’e[63] dalan bir Zen öğrencisinden çok farklı olmadığını düşündü. Az sonra Fortunato’nun şiş alnından koç boynuzları çıktı, parıldıyor ve karanlıkta biraz bulanık görünüyorlardı.

Brennan sımsıkı büzdüğü dudaklarıyla seyretti. Zen eğitimi ona büyü diye bir şeyin olmadığını öğretmişti ama işte, gözlerinin

önünde bunun tersini gösteren bir kanıt vardı. Büyü -belki de- açıklanamayan bilimden başka bir şey değildi. Olamaz mıydı?

Brennan bu soruyu daha sonraki bir meditasyon seansı için bir kenara bırakırken Fortunato aniden gözlerini açtı. Gözleri karanlık havuzlardan ibaretti, gözbebekleri öylesine irileşmişti ki neredeyse irislerini yutacak hale gelmişti. Sesi boğuk ve biraz titrekti.

"O şeyler, her tarafımızdalar," dedi. "En azından yirmi tane, belki daha da fazla. İnsan değiller, bu Dünya'dan bile değiller. Zihinleri -eğer zihin sayılırsa- uzaylı, benim tecrübemin çok ötesinde."

"Sürü yaratıkları mı?"

Fortunato akışkan bir zarafetle ayağa kalkıp omuz silkti.

"Olabilir. En fazla Pillsburry'nin Hamuroğlanı'na benzer dubalar yapabileceklerini sanıyordum. Otel görevlisi gibi teraneleri beceremeyeceklerini sanıyordum."

"Belki de tekniklerini iyileştirmişlerdir." Brennan bir elini kaldırdı ve kulağını kapıya yapıştırdı. Fortunato'yla birlikte çıt çıkarmadan beklerlerken koridordaki ayak sesleri odalarının önünden geçip gitti. "Peki ya Tachyon?"

Fortunato kaşlarını çattı. "Tek bir insan zihnine temas ettim. Bir kat hizmetçisi. Sıradışı bir şeyler döndüğünü fark etmemiş. Bu kattaki konukların iyi bahşiş bırakmamasına kızmış sadece. Aslına bakarsan hiç bahşiş bırakmıyorlarmış. Bir de asansörlerin orada bir şey vardı. Tachyon'un zihni olabilir ama üstüne bir battaniye örtülmüştü, etrafına bir çeşit çit çekilmiş. Sadece belli belirsiz, bulanık fikirler alabildim. Yorgunluk ve acıyla doluydu."

"Tachyon olabilir mi?"

"Olabilir."

Brennan derin bir nefes aldı. "Bir planın var mı?"

"Tüm fikirlerim tükendi."

Birbirlerine baktılar. Brennan yan tarafındaki sadağa dokundu.

"Keşke senin de bir silahın olsaydı," dedi.

"Var. Bir sürü." Fortunato alnına dokundu. "Hepsi burada."

Koridor tamamen sessizliğe bürünene dek beklediler ve sonra kapıyı açıp hızla ilerlediler. Otel koridorunda becerebildikleri kadar hızla koşuyorlardı. Koridorun sonunda sağa döndüler ve kendilerini asansörlerin önünde buldular. Bir taraftaki duvar girintisinin içinde çarşaf dolabına benzer bir şey vardı. Fortunato dolabın kapısını açarken Brennan bir ok yerleştirdiği yayını gererek bekledi. Sonra

oku indirdi.

“Aman Tanrım!” diye mırıldandı. Fortunato ona bakmaktan vazgeçip dolabın içine baktı ve donup kaldı.

Tachyon oradaydı. Bukleleri terden sırılsıklam olmuş, yüzüne düşüyordu. Gözleri saç düğümlerinin arasından boş boş bakıyordu. Şişip kan çanağına dönmüş gözlerinde bitkinlik ve ıstırabın parıltısı vardı. Dolabın içindeki çarşaflar ve raflar kaldırılmış, Tachyon’la onu tutan şeye yer açılmıştı. Tachyon devasa, morumsu bir biyokütleye yaslanmış durumdaydı; yaratık dokunaçlarını ona sarmış, sıkı sıkı tutuyordu. Ritmik bir şekilde nabız gibi atıyor, su yatağında zıplayan yaşlı bir kadın gibi dalgalanıyordu. Tachyon, yaratığın içinde vücudunu mükemmelen kavrayıp hatlarını çevreleyen bir kovuğa yerleştirilmişti.

Gözleri Fortunato’yu gördü ve Brennan’a kaydı.

“Yardım edin,” dedi çatlak bir sesle, herhangi bir ses çıkarmayı başarana kadar dudakları birkaç kez kasılmıştı.

Brennan eğildi ve bilek kılıfındaki bıçağı çıkarıp Tachyon’u yaratığa bağlayan dokunaçları kesmeye başladı. Sert ve esnek lastik parçalarını kesmeye benziyordu, yine de yaratığın artan dalgalanmasını ve üzerine sıçrayan yeşil cerahati umursamadan, amansızca parçalamaya devam etti.

Tüm dokunaçları kesmek bir dakikaya yakın zaman aldı, ama hepsi parçalandığında bile yaratık Tachyon’u tutmaya devam ediyordu. Brennan ancak o zaman Tachyon’un sırtına ve boynuna yapışmış vantuzları fark etti. “Seni nasıl çıkaracağız?” diye sordu.

“Çekin yeter.”

Brennan çekti ve Tachyon çığlık atmaya başladı.

Doktor en sonunda kurtuldu ve Brennan’ın kollarına çöktü; korku, ter ve uzaylı salgılarının kokusu birbirine karışmıştı. Ölü gibi bembeyazdı ve vantuzların yapıştığı noktalar kanıyordu. Yaralar çok ciddi görünmüyordu ama Brennan vantuzların ne kadar zarar vermiş olabileceğini bilmenin imkânı olmadığını fark etti.

“Dikkat,” dedi Fortunato, “birileri geliyor.”

Brennan başını kaldırıp koridora baktı. Bir düzine insan taklidi; uşak, kat hizmetçisi, takım elbiseli sıradan erkek ve kadın kılığında onlara doğru geliyordu. Ortalarında Dışişleri Bakanlığı’ıdan Lankester vardı.

Yüzleri taş gibi ifadesiz yaratıklar hızla yaklaşırken Brennan, Tachyon’u asansöre doğru çekti. Fortunato yüzünde endişeli bir

ifadeyle yanına geldi.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Asansörü çağıracağız.”

Gelen asansörün zilini duyduklarında yaratıklar altı metre kadar ötedeydi.

“Onu al,” dedi Brennan kıpırtısız, bilinci yarı kapalı Tachyon’u Fortunato’nun kollarına iterek. Asansörün kapıları açılırken sadağından bir ok çekti. Asansörde, ciddi takım elbiseler giyip başlarına Şrayner fesleri takmış üç orta yaşlı adam vardı. Fortunato, Tachyon’u içeri sürüklerken şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerle bakakaldılar. Fortunato onlara baktı.

“Zemin kat lütfen,” dedi. Fortunato kapı kapanmasın diye bir ayağını eşiğe koyarken kat düğmelerinin olduğu panelin yanında duran adam otomatik olarak zemin kat düğmesine bastı. Brennan yaklaşan yaratıkların tam ortasına üç ok gönderdi. İlki Lankester’i tam göğsünden vurdu. İkinci ve üçüncü oklar onun iki yanında patlayarak otel koridorunun dört köşesine kan ve protoplazma sıçrattı. Brennan asansöre girdi ve Fortunato ayağını çekerek kapının kapanmasına izin verdi.

Brennan yayına yaslanıp derin bir nefes aldı. Şraynerler korkuyla asansörün bir köşesine toplaşmıştı.

Fortunato onlara baktı. “Şehre ilk gelişiniz mi?”

♣

“Demek Lankester, bir süre önce şu yeni jenerasyon Sürü tohumlarından biriyle değiştirildi, öyle mi?” diye sordu Brennan.

Tachyon başıyla onayladı ve Mai’nin ona uzattığı kupadan büyük bir yudum aldı. Ağzına kadar koyu kahve doldurulmuş, içine bol miktarda brendi katılmıştı.

“Ben onunla tanışmadan önce. Bu yüzden o çılgın planı zorluyordu. Sürü Anası’na zarar veremeyeceğimizi biliyordu, yine de böyle bir saldırı herkesi kötülükle mücadelede gerçekten somut bir şeyler yapıldığına inandıracaktı.” Tachyon durdu ve kahveden büyük bir yudum daha aldı. “Bir şey daha var. Sürü Anası as numuneleri istiyor olabilir.”

Brennan şaşırarak ona baktı. “Numune mi?”

“Parçalayıp kendi biyokütlesinden taklidini yapmak için.”

“Siktir,” diye mırıldandı Fortunato. “Kendi aslarını yetiştirmek

istiyor.”

Klinikte, Tachyon’un ofisindeydiler. Tachyon temizlenmişti ama yaşadıkları yüzünden hâlâ solgun ve sarsılmış görünüyordu. Sürü yaratığının vantuzlarını yapıştırdığı yerde, boynunda bir bandaj vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Brennan.

Tachyon içini çekti ve kupayı kenara koydu.

“Sürü Anası’na saldıracağız.”

“Ne?” dedi Fortunato. “Sürü şeyi senin aklını mı karıştırdı? Daha şimdi Sürü Anası’na saldırmanın delilik olduğunu söyledin.”

“Öyleydi. Hâlâ öyle. Ama önümüzdeki en iyi seçenek o.” Açıkça şüpheli görünen Fortunato’ya ve sonra da boş gözleriyle onu seyreden Brennan’a baktı. “Bakın, Sürü Anası bir öncekinden çok daha karmaşık olan ikinci bir saldırı dalgası başlattı. Hükümete ne kadar sızdıklarını bilmenin yolu yok.”

“Eğer Lankester’i değiştirebildilerse,” diye mırıldandı Brennan, “kim bilir daha kimleri ele geçirmişlerdir?”

“Aynen öyle. Kimleri ele geçirdi?” Tachyon ürperdi. “Olasılıklar akla zarar. Eğer yeteri kadar kilit personelin yerine kendilerinden birilerini yerleştirebildiyseler, bir saniye bile duraklamadan bir nükleer savaş başlatır ve sonra da oturup yerkürenin bir kez daha yaşanabilir hale gelmesi için gereken bin yılı bekleyerek geçirirler. Sürü Anası’na saldırmak için hükümetten kimsenin desteğine güvenemeyeceğimiz belli. Bu işi kendimiz halletmeliyiz.”

“Nasıl?” diye sordu Fortunato, Tachyon’un söylediklerine ikna olmadığını belli eden bir ses tonuyla.

“Tekillik atlatıcısı bizde,” dedi Tachyon, sesi hevesli çıkıyordu. “Ama bir silaha ihtiyacımız olacak. Takisliler geçmişte Sürü Anası’na karşı kullandıkları biyolojik silahlarla başarılı oldular ama sizin biyoloji biliminiz henüz uygun bir silah geliştirecek kadar ilerlemiş değil. Belki ben bir şeyler bulabilirim…”

“Bir silahımız var,” dedi alçak bir ses. Üç adam dönüp konuşmanın başından beri onları sessizce dinleyen Mai’ye baktı.

Tachyon birden doğrularak brendili kahvesini işlemeli bornozunun üzerine döküverdi.

“Saçmalama,” dedi keskin bir sesle.

Fortunato bir Tachyon’a bir Mai’ye baktı. “Bu da ne demek?”

“Hiçbir şey,” dedi Tachyon. “Mai benimle birlikte klinikte çalışıyor. Bazı hastalarıma yardım etmek için gücünü kullandı ama

onu bu işe bulaştırmak söz konusu bile olamaz.”

“Ne gücü?”

Mai avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. “Bir kişinin ruhuna dokunabiliyorum,” dedi. “Bir oluyoruz ve içindeki hastalığı buluyorum. Hastalığı kendi üzerime alıp yaşam örgüsünün köşelerini düzeltiyor, bozuklukları tamir ediyorum. Böylelikle ikimiz birlikte şifa buluyoruz.”

“Anlayabileceğimiz dilde söyleyebilir misin?” diye sordu Fortunato.

“Genetik malzemeyi manipüle ediyor,” dedi Tachyon iç geçirerek. “Hayal ettiği herhangi bir şekle sokabiliyor. Sanırım gücünü Sürü Anası’nın üzerinde zıt yönde kullanarak devasa boyutta bir hücre yıkımına sebep olabilir.”

“Sürü Anası’na kanser mi bulaştıracak yani?” diye sordu Fortunato.

“Muhtemelen yapabilir,” diye kabullendi Tachyon. “Tabii bu işe bulaşmasına izin verirsem, ki vermeyeceğim. Bir kadın için korkunç derecede tehlikeli olur.”

“Herkes için korkunç derecede tehlikeli,” dedi Fortunato keskin bir sesle. “Sürü’ye karşı en iyi şansımız oysa ve bunu denemek istiyorsa bırakalım denesin.”

“Ben bunu yasaklıyorum!” dedi Tachyon kahve kupasını koltuğun kolçağına vururken.

“Yasaklamak sana düşmez,” dedi Mai. “Bunu yapmak zorundayım. Bu, benim kaderim.”

Tachyon, Brennan’a döndü. “Konuşup aklını başına getiremez misin şunun?”

Brennan başını iki yana salladı. “Bu onun kararı,” dedi yumuşak bir tavırla. Tachyon’un tarafını tutmak isterdi ama Brennan Mai’nin kaderine, aydınlanma yoluna müdahale edemeyeceğini biliyordu. Fakat Mai bu yolu kesinlikle yalnız yürümeyecekti, kararını vermişti.

“Tamam o zaman,” dedi dümdüz bir sesle Fortunato. “Mai’yi yukarı, Sürü Anası’na götüreceğiz, o da yaratığa ölümcül dozda kanser aşısı yapacak. Ben de gideceğim. O orospu çocuğunun tadına ben de bakmak istiyorum.”

Tachyon onlara baktı ve söyleyeceği hiçbir şeyin fikirlerini değiştirmeyeceğini fark etti. “Pekâlâ,” dedi içini çekerek. Fortunato’ya döndü. “Tekillik atlatıcısını senin çalıştırman

gerekecek," dedi. "Ben yapamam." Bir eliyle kıvırcık saçlarını düzeltti. "Sürü yavrusu sahte Tachyon'u oluşturmak için hatıralarımı emmeye çalışırken güçlerimin bir kısmını geçici olarak yaktı. Güçlerimin geri gelmesini bekleyecek vaktimiz yok. Ama *Bebek*'le birlikte çıkartma ekibini Sürü Anası'nın yakınlarına götürebilirim. Fortunato da ekibi Sürü Anası'nın içine dolar. Hız ve gizlilik kesinlikle zorunlu, ama bir miktar korumaya da ihtiyacınız var. Belki Modüler Adam ya da Trips'in arkadaşlarından biri…"

Brennan başını salladı. "Hız ve gizlilik zorunlu dedin. Modüler Adam'ı oraya gönderirsen hemen Sürü Anası'nın savunmalarını çökertmeye girişir."

Tachyon yorgun yorgun alnını ovuşturdu. "Haklısın. Önerisi olan?"

"Tabii ki," diyen Brennan derin bir nefes aldı. Şehre geliş sebebinin çok ötesine geçiyordu ama Mai'nin Sürü'yle tek başına, o olmadan yüzleşmesine izin veremezdi. Vermeyecekti. "Ben."

"Sen mi?" dedi Tachyon tereddütle. "Yapabilir misin?"

"Seni o yumuşakçadan kurtarmayı becerdi," diye araya girdi Fortunato. Dönüp Brennan'a baktı, gözlerindeki şüphe yerini kararlılığa bırakmıştı. "Onu iş üzerinde gördüm. Başının çaresine bakabilir."

Tachyon kararını vererek başını salladı. "O zaman tamam." Mai'ye döndü. "Bir kadını tehlikenin göbeğine göndermekten hoşlanmıyorum ama haklısın. Sürü Anası'nı yok edebilecek olan bir tek sen varsın."

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Mai sessizce.

Tachyon hüzünle başını salladı ve Mai'nin elini tuttu ama kızın sözleri Brennan'ın tüylerini ürpertti. Kendisinin duyduğu şeyle Tachyon'un duyduğu şeyin aynı olmadığından emindi.

♠

Kalkış Brennan için ilginç bir deneyimdi. Tekrar denemeyi istemezdi ama *Bebek*'in ekranlarından görünen Dünya, hayatının sonuna dek hatırlayacağı, büyüleyici bir manzaraydı. Neredeyse bu manzaraya layık değilmiş gibi hissetti ve *roshi*'si[64] Ishida'nın orada olup bunu görebilmesini diledi.

Tachyon'un *Bin Bir Gece Masalları*'ndan çıkmaymış gibi görünen kumanda odasında üç kişi daha vardı. Tachyon gemiyi sessizlik içinde yönlendiriyordu. Sürü'nün elinden çektiği acılar hâlâ

dinmemişti. Brennan, onun sadece irade gücüyle ayakta kaldığını görebiliyordu. Yüzü bitkinlik ve kendisi için alışılmadık bir gerginlikle kırış kırıştı.

Fortunato sabırsız, gergin bir enerjiyle adeta çatırdıyordu. Kalkıştan önceki zamanını, kendi deyimiyle pillerini şarj ederek geçirmişti. Artık hazırdı ve harekete geçmek için sabırsızlanıyordu.

Sadece Mai kıpırtısız ve sakin görünüyordu. Kumanda odasındaki kanepede sessizce oturuyor, elleri kucağında, endişesiz bir edayla etrafını izliyordu. Tachyon'un planını hiç tereddütsüz kabul etmişti. Bu işin üstesinden nasıl geleceği ise bambaşka bir meseleydi. Bu fikir Brennan'ı endişelendiriyordu.

Bir süre sonra, sesi endişe ve gerginlikle çatlayan Tachyon konuştu.

"İşte orada."

Brennan, Tachyon'un omzunun üzerinden *Bebek*'in ön izleme ekranlarını dolduran yumru yumru canavara baktı.

"Dev gibi," dedi. "İçinde yolumuzu nasıl bulacağız?"

Tachyon, Fortunato'ya döndü. "Tekillik atlatıcısına seni kütlenin tam ortasına götürmesini emret. İstediğiniz yerin epey yakınlarına çıkarsınız. Sinir merkezini de zihninin izini sürerek bulabilirsin." Tachyon gemisinin zihninin onu dürtüklediğini hissetti. *Ne oldu, Bebek?*

Sürü Anası'nın algılayıcılarının menziline yaklaşıyoruz.

Teşekkür ederim. Diğerlerine döndü. "Hazırlamanız iyi olur. Vakit neredeyse geldi."

Fortunato tekillik atlatıcısını Tachyon'un onu dairesindeki ikinci yatak odasında içinde sakladığı sırt çantasından çıkardı. Çantanın dibinde omuz askısıyla birlikte ,45'lik bir tabanca vardı.

"Bu da ne?" diye sordu Fortunato, Tachyon'a bakarak.

"İhtiyacın olabilir," dedi doktor. "Bu atlayışı gerçekleştirmek için gereken güç seni tahmin ettiğinden daha fazla yoracak."

Fortunato tabancanın kabzasına dokundu ve Tachyon'a baktı. Sonra da omuzlarını silkti. "Her ne boksa artık!" dedi ve omuz askısını vücuduna geçirdi. Tekillik atlatıcısını kaldırdı ve o, Brennan ve Mai bir çember oluşturdular. Hepsi birlikte atlatıcıyı yukarıda tutuyorlardı. Brennan Mai'ye baktı. Kadının gözlerinde gayet sakin bir ifade vardı. Brennan göz ucuyla baktığında, geminin ekranlarından birinde Sürü Ana'sından çakan ışık parıltısını gördü. *Bebek* organik olarak üretilmiş partikül ışını ona çarptığında

sallandı ama koruma kalkanları dayandı. Brennan zihninde yumuşak bir fısıltı hissetti.

Unutma. Mai ya da Fortunato'nun Sürü Anası'nın eline düşmesine izin veremezsin.

Başını kaldırınca Tachyon'un bakışlarıyla karşılaştı, derken Tachyon dönüp tekrar ekranlara baktı.

"Şimdi!" diye bağırdı Tachyon.

Fortunato gözlerini kapattı ve odaklandığında kaşları çatıldı. Hayalet koç boynuzları kafasının yan taraflarında parladı. Brennan bedenindeki hücrelerin her biri birbirinden koparılıyormuş gibi ani bir burulma ve yırtılma hissi duydu. Artık olmayan ciğerleriyle nefes alamıyor, moleküllerine ayrılarak yüzlerce mil uzunluğundaki boşluğun diğer tarafına doğru emilen kaslarını gevşetemiyordu. Çığlığını bastırdı ve bilinci başını döndüren bir duvara tosladı. Yolculuk kliniğe yaptığından daha kötüydü, çünkü her ne kadar Tachyon bir tekillik atlatıcısıyla yolculuk etmenin hiç vakit almadığını söylemiş olsa da bu seferki sonsuza kadar sürmüş gibiydi.

Sonra, aniden, yine bütün oldu. O, Mai ve Fortunato, yarı saydam tavam ve duvarlarındaki büyük mavi-yeşil fosforlu hücrelerin aydınlattığı loş bir koridordaydı. Ayaklarının altında ip gibi filizler uzanıyordu, muhtemelen yaratığın içinde besin ve kan yerine her ne kullanılıyorsa onun dolaşımına yarıyorlardı. Hava ıslak denecek kadar nemli ve sıcaktı, içerisi çürümüş bir sera gibi kokuyordu. Barındırdığı oksijen içeriği, Brennan'ı nefes alış verişini ayarlayana kadar sersemletmeye yetmişti. Kendini hafiflemiş hissediyordu ama kesinlikle bir tür yerçekimi vardı. Sürü Anası organik büyüme için şart olan yapay yerçekimini elde etmek üzere kendi çevresinde dönüyor olmalıydı.

"İyi misiniz?" diye sordu yoldaşlarına.

Mai başıyla onayladı, ama Fortunato güçlükle nefes alıyordu. Yüzü kül gibiydi.

"O… o uzaylı ibne haklıymış…" dedi soluk soluğa. "Bu feciydi." Atlatıcıyı sırt çantasına geri koyarken elleri titriyordu.

"Sakin ol-" dedi Brennan ve aniden sessizleşti.

Kıvrık kıvrıla uzanan geçidin ilerisinde bir yerden korkunç bir emme sesi geliyordu.

"Ne tarafa gitmemiz gerek?" diye sordu Brennan sessizce.

Fortunato zorlukla odaklandı. "Ötemizde bir çeşit zihin

hissedebiliyorum.” Emme sesine doğru işaret etti. “Tabii buna bir zihin diyebilirsen…”

“Harika,” diye mırıldandı Brennan. Yayım sırtından eline aldı.

“Dinle.” Fortunato Mai’nin kolunu tuttu. “Bana yardım edebilirsin…”

“Buna vakit yok,” dedi Brennan. “Üstelik Mai’nin bu işi bitirmek için tüm gücünü kullanması gerekecek. Benim de öyle.”

Fortunato bir şey söyleyecekti ki gittikçe yükselen emme sesi tam tepelerine bindi ve korkutucu yeşil-sarı bir protoplazma kütlesi tüp biçimindeki koridorda onlara doğru yuvarlanmaya başladı. Geçidi neredeyse tamamen kaplıyordu ve yuvarlak şeklinin orasından burasından çıkan bir sürü vantuzu vardı.

“Tanrım!” dedi Fortunato. “Bu da ne böyle?”

Koridorun bir yanına yapışmış ilerlerken, çevresi yarımşar metrelik yüzlerce siliyayla bezeli vantuz benzeri ağızlarıyla tavanı ve yeri süpürüyordu.

“Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum,” dedi Brennan. “Haydi gidelim.”

Bir ok seçti ve gevşekçe yaya takarak yaratığın kenarından geçmeye başladı. Mai ve Fortunato da endişeyle onu izlediler. Yaratık ilerlemeye devam etti. Vantuz ağızlarının siliyaları onlar geçerken hevesle titreşti ama yaratık onlara doğru bir hamle yapmadı.

Brennan rahatlayarak nefesini koyuverdi.

Geçitten Sürü Anası’nın içlerine doğru ilerlerlerken, mavi fosforlu alacakaranlık, etraflarındaki her şeyi yumuşak, gerçekdışı bir görünüme büründürüyordu. Hiç hareket etmeyen hava, canlılığın kokusuyla öylesine ağırlaşmıştı ki Brennan’a Vietnam ormanlarını hatırlatıyordu. Etrafına bakınmaya devam etti, gerginlikten kasılmıştı ve kendini bir keskin nişancının hedef tahtasındaymış gibi hissediyordu. İzleniyormuş gibi hissediyor ve bu uğursuz duyguyu bir türlü üzerinden atamıyordu.

İnişli çıkışlı geçidi yarım saat boyunca gergin bir sessizlikle kat ettiler, her an bir şeylerin olmasını bekliyorlar ama Sürü Anası’nın ölümcül makinelerinden bekledikleri ölümcül saldırı bir türlü gelmiyordu. Koridor ikiye ayrılınca durdular. Her iki taraf da istedikleri yöne gidiyormuş gibi görünüyordu.

“Ne tarafa?” diye sordu Brennan.

Fortunato yorgunlukla şiş alnını ovdu.

“Binlerce küçük cıvıldama duyabiliyorum. Gerçek zihinler değil, en azından zeki değiller, ama gürültüleri beni deli ediyor. Büyük olanı hâlâ ileride bir yerlerde.”

Brennan, Mai’ye baktı. Kadın da ona uysal bir bakışla karşılık verdi, sanki bütün kararları almasına bir itirazı yokmuş gibi. Brennan zihninde yazı tura attı ve tura geldi.

“Bu taraftan,” dedi sağdaki yolu göstererek.

Daha yüz metre bile gitmemişlerdi ki Brennan koridorda bir şeyin değiştiğini hissetti. Havanın kokusu baygınlık geçirtecek kadar tatlılaşmıştı. Nefes almak zordu ama bir yandan da sarhoş eder gibiydi. İlerledikçe koku güçlendi.

“Bundan hoşlandığımı sanmıyorum,” dedi Brennan.

“Seçeneğimiz var mı?” diye sordu Mai.

Brennan ona baktı ve omuzlarını silkti. İlerleyip geçitteki sert bir köşeyi döndüler ve önlerine çıkan sahneye bakakaldılar.

Geçit 12 metreye kadar genişlemişti. Her iki tarafında da, tavana yakın noktalara, buruşuk kolları ve dev gibi şişmiş göbekleriyle Sürü yavruları asılmıştı. Şiş meme uçlarına benzer bir şeylerden emziriliyorlardı.

Her türden ve biçimden Sürü yaratıkları, duvarlara asılı yavruların etrafına toplanmış, yavruların şiş göbeklerinden sarkan boş hortumlara erişmek için itişip kakışıyordu. Çeşit çeşitlerdi; minicik, böcek gibi olanlardan birkaç ton çeken dokunaçlı canavarlara kadar yüzlercesi vardı.

“Besleniyorlar galiba,” diye fısıldadı Fortunato.

Brennan başıyla onayladı. “Buradan geçemeyiz. Geri dönüp öbür kolu denememiz gerek.”

Tam arkaya dönmüşlerdi ki, bir sürü küçük kanatın çırpılmasına benzeyen sessiz bir vızıltının, geldikleri yönden onlara doğru ilerlediğini duydular.

“Siktir,” dedi Fortunato inanmazlıkla. “Bir nöbet değişiminin ortasında kaldık.”

“İlk rastladığımız Sürü yaratığı bizi umursamamıştı,” dedi Brennan, “belki bunlar da umursamaz.”

Koridorun duvarına yaslandılar, Brennan duvarın sıcak ve yumuşak olduğunu fark etti. Ellerinden geldiğinde sessiz ve hareketsiz durup beklediler.

Böceksi yaratıkların oluşturduğu bir sürü koridoru doldurdu. Boyları on santimden on beş santime kadar çıkıyordu; parçalı

bedenleri, zar gibi kanatları vardı. İlk birkaçı yanlarından geçip gitti ve doğrudan beslenme salonuna girdi. Brennan güvende olduklarını düşündü. Ama sonra bir tanesi durup Mai'nin üzerine kondu. Sonra bir tanesi daha ve bir tane daha. Mai onlara sakince baktı. Derken biri gelip Brennan'ın omzuna kondu. Brennan yaratığa baktı. Ağzı çok sayıda çeneden oluşuyordu. Bir çenesi Brennan'ın gömleğini parçalarken diğeri kumaş parçalarını küçük ağzına tıkıştırıyordu.

Brennan yaratığı silkip yere attı ve üzerine bastı. Yaratık ayağının altında ezilen bir hamamböceği gibi çıtırdadı, ama daha şimdiden Brennan'ın üzerine iki yeni böcek konmuştu. Fortunato'nun küfrettiğini duyunca onun da üzerine tırmanan yaratıkları silkip atmaya çalıştığını anladı.

"Onlardan uzaklaşmaya çalışalım," dedi sessizce ama bir işe yaramadı. Böcekler peşlerinden geliyor, sayıları artarak üzerlerine konuyordu.

"Koşun," diye bağırdı Brennan ve koridordan aşağı fırladılar.

Sürünün bazı üyeleri beslenme salonuna ilerlemeye devam etti ama daha fazlası öfkeli bir vızıltıyla onları izledi. Brennan hem koşuyor hem onlara vurarak bazılarını yere savuruyordu. Üzerine doğru gelenlere eliyle vuruyordu ama o kadar çoklardı ki yere savurup üzerine bastığı bir tanenin yerini üç tane alıyordu. Yüzüne ve kollarına konduklarında birlerce küçük ayağın vücudunda süründüğünü hissedebiliyordu. En çok kıyafetleriyle, daha da önemlisi ok ve yayıyla ilgileniyormuş gibi görünüyorlardı. Sanki cansız maddeleri yok etmeye programlanmış birer leşçiydi hepsi. Ama bu onları daha az zararlı kılmıyordu. Brennan keskin çenelerin etine girdiğini hissediyordu. Kanatlarının vızıltısı ve çenelerinin çatırtısı Brennan'ın kulaklarını patlatmak üzereydi. Onlardan kurtulmaları gerekiyordu.

Geçidin çatallaştığı noktaya geldiler ve umutsuzca küçük leşçilerden kurtulmalarını sağlayacak bir şey, herhangi bir şey aradılar. Fortunato diğer yöne daldı ve Brennan'la Mai de peşinden koştu. Yer nemden kayganlaşmıştı. Yüzeyi düz değildi. Nem, üzerlerinden geçerken etrafa hoş kokulu bir sıvı sıçrattıkları küçük sıvı birikintileri oluşturmuştu. Sıvı ılık ve berrak ama karanlıktı. Su sıçrata sıçrata koridordan aşağı koştular ve böceksi sürü geri çekilir gibi oldu. Fortunato daha derin bir çukurda toplanmış bir su birikintisinin içine atladı ve üzerinde sürünen böcekleri ezene kadar dönüp durdu. Brennan ve Mai de aynısını yaptı. Brennan dudaklarını sıkı sıkı kapattı, ama karanlık sıvı onu baştan aşağı

sırılsıklam yaptı, içinde ince partiküller olan ılık bir suya benziyordu bu, ama Brennan bir yudumunu dahi yutmak istemiyordu.

Sığ suda çömelerek duran arkadaşlarına baktı. Kıyafetleri binlerce güvenin saldırısına uğramış gibi görünüyordu, ayrıca üzerlerinde pek çok kesik ve ısırık izi vardı, ama hiçbiri kötü yaralanmış gibi görünmüyordu. Böceksi yaratıklardan ısrarlı olanları sürü halinde hâlâ başlarının üzerinde vızıldıyordu. Öfkelenmişe benziyorlardı. En azından Brennan'a göre.

"Onlardan nasıl kurtulacağız?" diye sordu kendi de öfkeye kapılarak.

"Küçük canavarları uzaklaştıracak kadar gücüm kalmış olabilir," diye karşılık verdi Fortunato.

"Bilmiyorum-" Brennan başladığı cümleyi bitirmeye fırsat bulamadı.

Bir anda ayaklarının altındaki zemin açılır gibi oldu. Koridorda biriken tüm su açılan delikten aşağı akın ederken onlar da suyla birlikte kaydı. Brennan derin bir nefes alıp yayını sıkı sıkı tutacak vakti bulmuştu. Uzandı ve Mai'yi ayak bileğinden yakaladı ve onun arkasından girdaba kapıldı. Sadağındaki okların yarısı kayıp giderken bir küfür savurdu.

Geçitte tahmin ettiğinden daha fazla sıvı vardı. Azgın bir girdabın içinde sürükleniyorlardı, ne nefes alacak hava, ne de etrafı görmelerine yarayacak bir ışık vardı. Brennan Tachyon'un sessiz uyarısını hatırlayarak Mai'nin bileğine sıkı sıkıya tutundu.

Bir şapırtıyla geniş bir odaya düştüler, bir Olimpik havuz ebatlarındaki koca bir sıvı havuzunun içine gömülmüşlerdi. Brennan ve Mai yüzeye çıktılar ve suyun üzerinde kalmaya çalışarak etraflarına batılar. Neyse ki bu oda da, tıpkı yukarıdaki geçit gibi mavi fosforlu ışıkla aydınlatılmıştı. Fortunato onları havuzun öbür ucuna sürüklemeye çalışan akıntıya karşı yüzerek yanlarına geldi.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Brennan suda ayak çırparken omuz silkmenin kolay olmadığını fark etti. "Bilmiyorum. Su deposu mu acaba? Tüm canlıların hayatta kalmak için suya ihtiyacı vardır."

"En azından o böceklerden kurtulduk," dedi Fortunato ve odanın kenarına doğru yüzmeye başladı. Brennan ve Mai de onun peşinden gitti.

Kenardan yukarı tırmanırken ıslak ve kaygan zeminde dikkatli hareket ediyorlardı. En sonunda havuzdan çıktılar ve dinlenmek için nefes nefese kendilerini yere attılar. Brennan en kötü ısırıkları kemerinde taşıdığı ilkyardım çantasından çıkardığı bandajlarla sardı.

"Şimdi ne tarafa?"

Fortunato bir an durup nerede olduklarını anlamaya çalıştı ve işaret etti. "Oraya."

Yaratığın karnında ilerlediler. Organik canavarlarla dolu bir tuhaf diyarda dehşet verici bir yolculuktu. İçinden geçtikleri koridor devasa odalara açılıyordu. Buralarda, nabız gibi atan tavanlara göbek bağlarıyla asılmış, oluşum aşamalarının henüz yarısında olan insan benzeri yaratıklar, deliliğin içinden çıkıp gelme bir sesle mızıldanıyorlar, ilerideki dehlizlerde yığınla mide bulandırıcı, ne idüğü belirsiz, jöle gibi biyokütle Sürü Anası'nın iradesiyle yontulmayı bekliyordu. Geçtikleri odalarda yüzlerce uzaylı biçimi sadece Sürü Anası'nın bildiği bir amaçla üretilmekteydi. Bunlardan bir kısmı gelip geçenlerin farkına varacak kadar oluşumlarını tamamlamıştı ama henüz hiçbirinin Ana'yla olan protoplazmik göbek bağı kesilmemişti. Brennan ve arkadaşları geçerken hırladılar, homurdandılar ve tısladılar; böylece Brennan çok ısrarcı olan bazılarının beyinlerine ok saplamak zorunda kaldı.

Hepsi sürü yavrularının insanlık dışı formuna sahip değildi. Bazılarının büyüklüğü ve biçimi insana benziyordu, suratları insan suratlarıydı. Tanıdık insan suratları. Ronald Reagan, arkaya taranmış saçları ve ışıltılı gözüyle oradaydı. Maggie Thatcher amansız bir edayla bakıyordu. İşte çilek rengi doğum lekesiyle Gorbaçov'un kafası da oradaydı, ekmek hamurundan yapılma bir insan bedeni kadar yumuşak ve şişkin olan titrek bir protoplazma kütlesinin üzerinde…

"Yüce İsa," dedi Fortunato. "Belli ki tam zamanında gelmişiz."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Brennan.

Koridor daralmaya başladı ve durup en sonunda elleri ve dizleri üzerinde emeklemek zorunda kaldılar. Brennan arkaya dönüp Fortunato'ya baktı ve as başıyla ilerlemelerini işaret etti.

"İleride. Nabız gibi attığını hissedebiliyorum: ye ve büyü, ye ve büyü."

Tünelin dokusu lastik gibi ve ılıktı. Brennan ona dokunmaktan hoşlanmamıştı ama kendini zorlayarak ilerledi. Tünel o kadar

daraldı ki Brennan yayını geremeyeceğini fark etti. Çaresiz bir halde Sürü Anası'nın içindeki en tehlikeyi bölgeye, sinir sisteminin merkezine ilerliyorlardı. Bir yüz metre kadar daha canlı etin içinde emeklemeye devam etti, Mai ve Fortunato da arkasındaydılar. Derken açık bir alana çıkıverdi. Fortunato yanına geldi ve birlikte Mai'ye tünelden çıkması için yardım ettiler.

Etraflarına baktılar. Küçük bir odadaydılar. Üçü içeriye zorlukla sığışabilmişti; devasa ebatlardaki üç loblu gri-pembe organ, yere, tavana ve duvarlara bağlı liflerden oluşan bir ağ sayesinde odanın tam ortasında asılı duruyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı Fortunato bitap düşmüş bir sesle. "Sürü Anası'nın sinir merkezi. Beyni ya da çekirdeği. Artık ne demek isterseniz."

O ve Brennan, Mai'ye döndüler. Mai öne doğru bir adım attı ve Brennan uzanıp onun kolunu tuttu.

"Öldür onu," diye teşvik etti. "Öldür de buradan çekip gidelim."

Mai sakince ona baktı. Brennan kadının kocaman koyu gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. "Zeki bir canlıya asla zarar vermemeye yeminli olduğumu biliyorsun," dedi Mai sessizce.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye haykırdı Fortunato. "O halde ne demeye buraya geldik?"

Brennan'ın kolunu bıraktığı Mai sinir ipliklerinden ağın ortasında duran organa doğru ilerledi. Fortunato, Brennan'a baktı. "Kaltak delirdi mi?"

Brennan başını iki yana salladı, konuşamaz haldeydi, bir başkasını daha kaybettiğini biliyordu. Bu iş nasıl biterse bitsin, birini daha kaybediyordu.

Mai sinirlerin arasından geçti ve avuçlarını Sürü Anası'nın etine değdirdi. Kanı uzaylı yaratığın organına akmaya başladı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Fortunato. Hem sinirlenmiş hem merak etmiş hem de korkmuştu.

"Birleşiyor."

Sürü Anası'nın sığınağına çıkan koridor genişlemeye başladı. Brennan açıklığa doğru döndü.

"Neler oluyor?"

Brennan yayma bir ok taktı. "Sürü Anası direniyor," dedi ve kendini etrafındaki uyaranlara kapadı. Fortunato'yu, hatta Mai'yi bile zihninden uzaklaştırdı. Varlığının odağını, karşısındaki tünelin ağzı tüm evreni olana dek daralttı. Yayının kirişini yanağına gerdi

ve okun kendisi gibi gergin ve tetikte, bekledi: Düşmanın kalbine uçmaya hazırdı.

Sürü Anası'nın sivri dişli ve pençeli ölüm makineleri tünelin ağzından içeri aktı. Brennan okunu serbest bıraktı. Elleri bilinçsiz bir hızla hareket ediyor; çekiyor, geriyor, bırakıyordu. Tünelin ağzında cesetlerden bir yığın oluşmuştu, fakat içeri girmeye çalışan yaratıkların baskısı ve okların patlamalarıyla hepsi temizleniyordu. Zaman durmuştu adeta. Ruh ve bedenin birliğinden doğan, zihin, beden ve hedef arasındaki kusursuz koordinasyon dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sanki sonsuza kadar sürmüştü, ama Sürü Anası'nın kaynakları tükenmez değildi. Brennan'ın üç oku kaldığında yaratıkların sonu gelmişti. Brennan bir dakika daha tünele baktı ve görünürde daha fazla hedef kalmadığını fark edince yayını indirdi.

Sırtı ağrıyor ve sanki alev almış gibi yanıyordu. Fortunato'ya baktı. As ona şaşkın gözlerle bakarak başını salladı, kelimeler kifayetsizdi. Brennan'ın bilinci, Zen eğitiminin bastırdığı yerden geri geldi.

Ani bir hareket dikkatini çekti ve döndü. Eli belindeki sadağına gitti, ama okunu çıkarmadan durdu. Tünelin ağzında insan biçiminde üç figür duruyordu. Brennan'ın içinden bir kayma hissi geçti ve yayım indirdi. Onları tanımıştı.

"Gulgowski? Mendoza? Minh?"

Sanki rüyadaymış gibi bir adım atarken, adamlar da onu karşılamak üzere parçalanmış sürü yavrularının üzerinden geçti. Brennan uyuşmuştu, neşe ve inanmazlık arasında gidip geliyordu.

"Geleceğini biliyordum," dedi Mai'nin babası Minh. "Bizi Kien'den kurtaracağını biliyordum."

Brennan başıyla onayladı. Sonsuz bir boşluk duygusu üzerinden akıp geçti. Sanki zihni bedeninden soyutlanmış ve bir şekilde pamuk balyalarına sarılmıştı. En başından beri Sürü'nün arkasında Kien'in olduğunu tahmin etmeliydi. Bilmeliydi.

Gulgowski taşıdığı evrak çantasını kaldırdı. "Piç kurusunu kazığa oturtmak için gereken kanıtımız var, yüzbaşı. Gel de bak."

Brennan yayını yere bıraktı ve arkasından gelen bağırışları, tünelde yankılanan kükremeyi umursamadan Gulgowski'nin uzattığı çantanın içine bakmak için bir adım attı.

Çantayı ona doğru tutan Gulgowski sendeledi. Brennan ona baktı. Tuhaftı. Şimdi sadece tek gözü vardı. Diğeri sanki

parçalanmıştı ve yanağından aşağı yeşil bir sıvı akıyordu. Ama sorun değildi. Brennan Gulgowski'nin daha önce başından vurulduğunu ve yaşadığını hatırlar gibiydi. Sonuçta buradaydı işte. Evrak çantasına baktı. Sapı eriyip Gulgowski'nin etine yapışmıştı adeta. El ve sap bir olmuştu. Çantanın ağzı bir dizi sivri dişten oluşuyordu. Parlayan dişler kapanarak ona atıldı.

Bir şey arkadan dizlerine atılınca şaşırdı. Yere düştü ve yanağı odanın tabanına yapışmış bir halde kalakaldı, zeminin nabız gibi atan ılıklığını hissedebiliyordu, geri dönüp öfkeyle arkasına baktı.

Fortunato onu yere düşürmüştü. As Brennan'ı bıraktı, çömeldi ve .45'liği çekti. Brennan adamlarına baktı. Fortunato ateş ederek adamlardan parçalar koparmaya başladı, birinin burnunu, öbürünün kolunu… Fortunato ateş ederken bir yandan da duraksamadan küfrediyor, Brennan'ın adamları bir kez daha ölüyordu.

İçi akıl almaz bir öfkeyle dolan Brennan doğruldu ve gözlerini kapadı. Fortunato boş şarjörü çıkardığında ateş seslerinin gümbürtüsü kesildi ama hava barut kokuyordu, silah gümbürtüsü kulaklarına işlemişti ve ormanın sıcak, nemli kokusu burun deliklerini doldurmuştu. Gözlerini açtı.

Suratları ve organları kurşunlarla parçalanmış iğrenç insan müsveddeleri üzerlerinden yeşil bir cerahat akıta akıta ona doğru yürüyordu. Bunlar, onun adamları değildi. Mendoza, Vietkong karargâhına yapılan baskında ölmüştü. Gulgowski o gece daha sonra Kien tarafından öldürülmüştü. Minh de bundan yıllar sonra Kien'in adamları tarafından New York'ta öldürülmüştü.

Her ne kadar aklı hâlâ karışık da olsa Brennan yayını aldı ve son patlayıcı okunu taklitlerin üzerine fırlattı. Minh'in taklidine saplanan ok patlarken her yer biyokütle parçalarıyla sıvandı. Geri tepme Brennan'ı yere yapıştırırken diğer iki taklidin de işini bitirdi.

Brennan derin bir nefes aldı ve yüzüne bulaşan sümüksü protoplazmayı eliyle sildi.

"Sürü Anası bu taklitlerin görüntülerini senin zihninden aldı," dedi Fortunato. "Diğer yaratıklar şu yürüyen balmumu taklitleri hazırlayabilmesi için zaman kazanmak amacıyla gönderilmişti."

Brennan başıyla onayladı, yüzü sert ve kararlıydı. Fortunato'ya sırtını döndü ve Mai'ye baktı.

Kadın neredeyse kaybolmuş, uzaylı varlığın gri-pembe etiyle kaplanmıştı. Yanağını nabız gibi atan organa dayamıştı ve yüzünün

Brennan'ın görebildiği yarısı tertemizdi. Gözü açık ve berraktı.

"Mai?"

Göz sesin sahibini arayarak döndü ve ona odaklandı. Dudakları kıpırdadı.

"Öylesine engin ki," diye fısıldadı. "Öylesine büyüleyici ve engin."

Odadaki ışık bir anlığına karardı ve sonra geri geldi.

"Hayır," diye mırıldandı Mai. "Bunu yapmamalıyız. Bu gemide zeki bir varlık var. Ve geminin kendi de canlı bir varlık."

Odanın zemini sallandı ama ışık açık kaldı. Mai yeniden konuştu, sanki Fortunato ya da Brennan'la değil de kendi kendine konuşur gibiydi.

"Bu kadar uzun zaman hiç düşünmeden yaşamak… herhangi bir sonucu olmadan bu kadar büyük bir güce hükmetmek… bu kadar uzağa gelip bu kadar şey görmek, ama hiçbirinin farkına varmamak… bu değişmeli… tamamen değişmeli."

Göz tekrar Brennan'a odaklandı, bir tanıma pırıltısı vardı ama kadın konuşurken solup gitti.

"Yas tutma, yüzbaşı. İçimizden biri gezegeni kurtarmak için kendini feda etti. Diğeri ise ırkım feda etti… kim bilir neyi kurtarmak için? Belki de bir gün, evreni. Üzülme. Gece gökyüzüne baktığında bizi hatırla ve bil ki yıldızların arasında, araştırıyor, dolanıyor, keşfediyor ve sayısız mucizeleri düşünüyoruz."

Mai'nin gözü kapanırken Brennan yaş dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Hoşça kal, yüzbaşı."

Tekillik atlatıcısı pırıltılar saçmaya başladı. Fortunato sırtındaki çantayı önüne aldı ve şaşkın gözlerle içine baktı. "Bunu ben yapmıyorum. O…"

Tekrar Tachyon'un gemisinin köprüsündeydiler. Üç adam birbirine baktı.

"Başardınız mı?" diye sordu Tachyon bir an sonra.

"Hem de nasıl," dedi Fortunato yakındaki bir pufun üzerine çökerken. "Hem de nasıl."

"Mai nerede?"

Brennan kalbine bir bıçak saplandığını hissetti.

"Onun gitmesine izin verdin," dedi Tachyon'a doğru bir adım atarak, elleri titreyerek yumruk oldu. Ama gözleri Mai'nin kaybından aslında kimi sorumlu tuttuğunu söylüyordu. Üzerindeki

suyu silkeleyen bir köpek gibi baştan ayağa ürperdi ve sonra aniden arkasını döndü. Tachyon ona baktı, sonra Fortunato'ya döndü.

"Haydi eve dönelim," dedi Fortunato.

Bir süre sonra Brennan Mai'nin sözlerini hatırlayacak ve bu zarif Budist kızın tahayyül edilemeyecek güçlere sahip yaratığın bedenine ve ruhuna hangi felsefeleri, hangi düşünce diyarlarını zerk ettiğini ve bunların yüzyıllar sonra nelere yol açacağını merak etti. Bir süre sonra hatırlayacaktı. Ama şimdi, adı gibi iyi bildiği acı ve kayıp duygusuyla bunların hiçbirini düşünemiyordu. Sadece kendini yarı ölü gibi hissediyordu.

[61] Okçu anlamına da gelen bir isim - ç.n

[62] George Bryan "Beau" Brummell (7 Haziran 1778 - 30 Mart 1840): İngiltere monarşisinin ikonik isimlerinden. Geleceğin kralı IV. George'un yakın arkadaşlarından. Erkek modasının ve süslü giyimin öncülerinden sayılır - ç.n.

[63] Beden ve zihni sakinleştirerek, varoluşun doğasını içgörü yoluyla deneyimlemeyi ve böylece aydınlanmaya ulaşmayı amaçlayan meditatif bir disiplin - ç.n.

[64] Zen Budizmi'nde bilge öğretmen, üstat anlamına gelen sözcük - ç.n.

JUBE: YEDİ

Kapı çalındı. Ekoseli bir bermuda şort ve Brooklyn Dodgers tişörtü giymiş Jube ayaklarını yere vura vura ilerledi ve gözetleme deliğinden baktı.

Eşikte Dr. Tachyon duruyordu; beyaz yazlık bir ceket ve çimen yeşili, geniş yakalı bir gömlek giymişti. Turuncu fuları cebindeki ipek mendille ve fedora şapkasının üzerindeki uzun tüyle uyumluydu. Elinde bir bowling topu vardı.

Jube sürgüyü çekti, asma kilitli zinciri çözdü, çengeli yuvasından çıkardı, çelik kapının kilidindeki anahtarı çevirdi ve kapı topuzunun ortasındaki düğmeye bastı. Kapı hızla açıldı. Dr. Tachyon havalı bir edayla içeri girdi, topu bir elinden ötekine geçirip duruyordu. Derken topu oturma odasının zeminine bıraktı. Döne döne ilerleyen top takyon vericisinin ayağına hafifçe çarpıp durdu. Tachyon havaya sıçradı ve botlarının topuklarını birbirine vurdu.

Jube kapıyı kapadı, düğmeye bastı, anahtarı çevirdi, çengeli yerine taktı, zinciri asma kilitle bağladı ve sürgüyü çekip ona döndü.

Kızıl saçlı adam şapkasını çıkararak reverans yaptı. “Dr. Tachyon hizmetinizdedir,” dedi.

Jube onaylamaz bir tavırla homurdandı. “Takis prensleri asla birinin hizmetinde değildir,” dedi. “Ayrıca beyaz sana yakışmıyor. Çok, eee, renksiz olmuş. Bir sorun mu var?”

Adam koltuğa oturdu. “Burası buz gibi,” diye şikâyet etti. “Ayrıca bu koku da neyin nesi? Sana bulduğum o cesedi saklamaya çalışmıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jube. “Sadece, şey, bir miktar et bozuldu da.”

Adamın dış hatları dalgalanıp bulanıklaşmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya yirmi santim uzamış, yirmi kilo birden almış, kızıl saçları uzayıp grileşmiş, leylakrengi gözleri siyaha dönüp köşeli çenesinden çalı gibi sakallar çıkmıştı.

Kollarını dizine doladı. “Hiç sorun çıkmadı,” diye rapor verdi

Tachyon'unkinden çok daha derin bir sesle. "İçeri insan kafalı bir örümcek gibi görünerek girdim ve ayaklarımın mantar kaptığını söyledim. Sekizinin birden. Tachyon dışında hiç kimse böyle bir vakaya elini sürmezdi, bu yüzden beni bir perdenin arkasına tıkıştırıp onu bulmaya gittiler. Sonra o koca hemşirenin kılığına girip kadınlar tuvaletine daldım. Tachyon'un çağırdıklarında o güney tarafına giderken ben kuzeye gittim ve onun suretine büründüm. Güvenlik kameralarına bakan biri, Dr. Tachyon'un laboratuvara girdiğini görecekti, o kadar." Ellerini dikkatle inceler gibi yukarı kaldırdı ve evirip çevirdi. "Çok acayip bir duyguydu be. Yani, yürürken kendi ellerimi görebiliyordum, şiş eklemlerimi, parmaklarımdaki tüyleri, kirli tırnaklarımı falan. Belli ki fiziksel bir dönüşüm geçirmemiştim. Ama ne zaman bir aynanın önünden geçsem kim olmam gerekiyorsa onu gördüm, tıpkı çevremdeki herkes gibi." Omuz silkti. "Bowling topu cam bir bölmenin arkasındaydı. Belli ki Tachyon tarayıcılar, röntgen aletleri falan gibi zamazingolarla onun üzerinde araştırma yapıyormuş. Kolumun altına aldığım gibi oradan çıktım."

"Öylece çıkmana izin mi verdiler yani?" Jube buna inananı ıy ordu.

"Eh, pek öyle sayılmaz. Trol yanımdan geçip gayet hoş bir tavırla Tünaydın,' deyince bu iş oldu dedim ilk başta. Hatta işi garantilemek için bir hemşireyi bile çimdikledim. Benim suçum olmayan şeylerin kabahati bendeymiş falan gibi davrandım, düşün yani." Boğazını temizledi. "Derken asansör zemin kata indi ve ben tam çıkarken gerçek Tachyon asansöre bindi. Olduğum yerde sıçradım."

Jube fildişlerinden birini kaşıdı. "Sen ne yaptın?"

Croyd omuz silkti. "Ne yapabilirdim ki? Tam önümdeydi ve gücüm onu bir an bile kandıramadı. Teddy Roosevelt'e dönüştüm, belki bu onu afallatır diye umdum ve tüm gücümle başka bir yerde olmayı diledim. Sonra kendimi gerçekten başka bir yerde buldum. Bir anda."

"Nerede?" Jube bilmeyi istediğinden emin değildi.

"Eski okulumda," dedi Croyd utangaç utangaç. "Dokuzuncu sınıf cebir sınıfı. Jetçocuk 1946'da Manhattan semalarında havaya uçtuğunda hangi sırada oturuyorsam orada. Şunu söylemeliyim ki, dokuzuncu sınıftaki kızlar hiç de hatırladığım gibi görünmüyorlardı." Biraz üzülmüş gibiydi. "Dersi dinlemek için

kalırdım, ama Teddy Roosevelt hiç yoktan sınıfın ortasında belirince biraz kargaşa yaşandı. Ben de oradan çıktım ve şimdi de buradayım. Meraklanma, iki kez metro ve dört kez de beden değiştirdim.” Ayağa kalkıp gerindi. “Mors, hakkını vermem gerek, seninle çalışmak asla sıkıcı olmuyor.”

“Üstelik asgari ücret de vermiyorum,” dedi Jube.

“O da var tabii,” diye kabullendi Croyd. “Şimdi bahsi açılmışken… Veronica ile tanışmış mıydın? Fortunato’nun kızlarından biri. Onu Yüksek Aslar’a götürüp Hiram’ı ünlü kuzu kaburgasından servis etmesi için kandırabilir miyim diye düşünüyordum.”

Taşlar Jube’un cebindeydi. Onları Uykucu’nun avucuna saydı.

“Aslında,” dedi, Croyd’un parmakları ücretinin üzerine kapanırken, “aleti kendine saklayabilirdin. Belki başka biri çok daha fazlasını öderdi.”

“Bu yeter de artar bile,” dedi Croyd. “Üstelik ben bowling oynamam. Sayıları takip etmeyi hiç öğrenemedim. Sanırım cebirle falan yapıyorlar o işi.” Hatları kısacık bir an parıldadı; artık yerinde şık, açık mavi bir takım elbise giyip yakasına da bir çiçek iliştirmiş Jimmy Cagney duruyordu. Sokağa çıkan merdivenleri tırmanırken ıslıkla eski bir müzikalden bir şarkıyı, Never Steal Anything Small’u [Asla Küçük Bir Şey Çalma] çalıyordu.

Jube kapıyı kapattı, düğmeye bastı, anahtarı çevirip çengeli taktı ve zinciri yine asma kilitledi sabitledi. Tam sürgüyü çekmişti ki arkasında yumuşak bir ayak sesi duydu ve döndü.

Kızıl, Jube’un dolabından aşırdığı yeşil-sarı bir Hawaii gömleği içinde titriyordu. Cloisters baskınında tüm kıyafetlerini kaybetmişti. Gömlek üzerine o kadar boldu ki inik bir balona benziyordu. “Zamazingo şu mu?” diye sordu.

“Evet,” diye cevapladı Jube. Odayı geçti ve saygılı bir özenle topu kaldırdı. Alet dokunuşuna sıcaklıkla karşılık verdi.

Jube, Dr. Tachyon’un uzaydan döndükten sonra Sürü Anası’nın artık bir tehdit olmadığını açıklamak için düzenlediği basın toplantısını televizyondan izlemişti. Tachyon iyi bir hatipti ve genç meslektaşı Mai’nin büyük fedakârlığını, Ana’ya karşı gösterdiği cesareti, özverili insancıllığını dokunaklı bir şekilde anlatmıştı. Jhubben ise Takisli’nin anlatmadığı şeylerle daha çok ilgilenmişti. Tachyon bu olayda kendisinin oynadığı rolü küçük göstermiş ve böyle dokunaklı bir üslupla anlattığı birleşmeyi gerçekleştirmek için

Mai'nin nasıl olup da Sürü Anası'nın içine girebildiğini söylememişti. Belli ki muhabirler Tachyon'un Bebek'i dosdoğru Sürü Anası'na sürüp devasa kütleye yanaştığını varsaymışlardı. Jube ise işin aslını biliyordu.

Uykucu uyandığında önsezilerini takip etmeye karar vermişti.

"Bunu söylemek istemezdim ama bence bir bowling topuna benziyor," dedi Kızıl sevimli bir tavırla.

"Bununla Shakespeare'in toplu eserlerini sizin Andromeda adını verdiğiniz galaksiye gönderebilirim," dedi Jube.

"Sevgili dostum," dedi Kızıl, "onları geri gönderip 'ihtiyacımız yok,' derler sadece, olacağı bu." Asların yeni tapınağı yerle yeksan etmelerinden üç hafta sonra üzerinde eski püskü korkunç bir manto, ellerinde işçi eldivenleri, suratında bir kar maskesi ve gözlerinde aynalı güneş gözlükleriyle Jube'un kapı eşiğinde belirdiği zamana göre çok daha iyi görünüyordu. Güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerinin etrafındaki kırmızı tenini gösterene kadar Jube onu tanımamıştı. "Yardım et," demişti Kızıl. Sonra da bayılıp yere yığılmıştı.

Jube onu içeri sürüklemiş ve kapıyı kilitlemişti. Kızıl bir deri bir kemik kalmıştı ve ateşi vardı. Cloisters'dan kaçtıktan sonra (Jube bütün olayı kaçırmıştı ki buna fazlasıyla minnettardı) Kim Toy'u San Francisco'ya giden bir Greyhound'a bindirmişti, kadın orada Çin Mahallesi'ndeki eski arkadaşlarının yanına sığınabilirdi. Ama Kızıl'ın onunla birlikte gitmesi söz konusu bile olamazdı. Ten rengi son derece dikkat çekiciydi; gizlenebilecekse sadece Jokerkent'te gizlenebilirdi. Sokaklarda geçirdiği on günün ardından parası bitmiş ve o zamandan sonra Kıllı'nın arka tarafındaki çöp tenekelerinde ne bulursa onu yemeye başlamıştı. Roman tutuklanmış, Matthias da öldürülmüştü (basından özenle gizlenen yeni bir as tarafından dondurulmuştu), tarikatın çekirdek kadrosunun geriye kalan kısmı ise şehir çapında bir sürek avının hedefi haline gelmişti.

Jube onu polise teslim edebilirdi. Ama bunun yerine onu doyurmuş, temizlemiş, ona bakmış ve adamı sağlığına kavuşturmuştu. Şüphe ve kuruntular içini kemiriyordu aslında. Masonlar hakkında öğrendiklerinin bazıları onu dehşete düşürmüştü ve bunların işaret ettiği daha derin sırlar çok, çok daha beterdi. Belki de polisi aramalıydı. Başkomiser Black kendi adamlarından birinin komploya ortak olduğunu öğrenince dehşete düşmüş ve Jokerkent'teki her bir Masonu mıhlayacağına kamuoyu önünde

yemin etmişti. Kızıl'ı orada bulurlarsa Jube için işler sarpa sarabilirdi.

Ama Jube yirmi kişiyle birlikte Cloisters'da tarikata kabul edildiği geceyi, yapılan töreni, atmaca ve çakal maskelerinin üzerinde yükselen ürkütücü Efendi Amon'un soğuk parlaklığını hatırlamıştı. Üyeliğe kabul edilenlerin ilk kez telaffuz ettikleri TIAMAT sözünün tınısını, Muhterem Üstat'ın onlara anlattığı tarikatın kutsal temellerini, Cagliostro diye bilinen Guiseppe Balsamo'yu ve Parıldayan Birader tarafından İngiltere ormanlarında ona emanet edilen sırrı hatırlamıştı.

O gece başka bir sır açığa çıkmamıştı. Jube sadece birinci dereceden bir tarikat üyesiydi ve daha yüksek hakikatler iç çemberin hakkıydı. Ama bu kadarı bile yetmişti. Kuşkuları doğrulanmıştı; hele hele Kızıl oturma odasının karşı tarafına delirmiş gibi bakıp da "Şakti!" diye bağırdığında emin olmuştu.

Masonu hak ettiği kadere terk edemezdi. Anne-babalar, çocukları zamanla ne kadar ahlaksız ve yozlaşmış insanlara dönüşmüş olursa olsun onları asla terk etmezdi. Çocuğunuz cahil, sapkın ve perişan olabilirdi, ama yine de kanınızdı, tohumunuzdan büyüyen ağaçtı. Öğretmen öğrencilerini bırakmazdı. Başka kimse yoktu; sorumluluk ona aitti.

"Tüm gün burada dikilip duracak mıyız?" diye sordu Kızıl, tekillik atlatıcısı Jube'un ellerinde cızırdarken. "Yoksa çalışıp çalışmadığına bir an önce bakacak mıyız?"

"Bir saniye," dedi Jube. Takyon vericisinin üzerindeki eğimli bir paneli kaldırdı ve atlatıcıyı matris alanına kaydırdı. Füzyon bataryasından güç vermeye başladı ve atlatıcının etrafını bir enerji akımının sarmalamasını izledi. Makine tuhaf geometrisi üzerinde Saint Elmo Ateşleri dolaşıyordu. Parlayan metal yüzeylerde Jube'un neredeyse unuttuğu sivri, dik açılı bir yazıyla veriler aktı ve yanlış tarafa doğru bükülüyormuş gibi görünen açıların içerisinde kayboldu.

Kızıl, İrlandalı Katolik inancına döndü ve haç çıkardı. "İsa, Meryem ve Yusuf," dedi.

Çalışıyor, diye düşündü Jhubben. Kendini muzaffer hissetmesi gerekirdi. Ama güçsüz ve kafası karışık hissediyordu.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Kızıl.

"Evyenin altında bir şişe rom var."

Kızıl şişeyi buldu ve iki kadehi romla doldurup buz kırdı. Kendi

kadehini hemen kafaya dikti. Jube ise elinde kadehle kanepeye oturdu ve takyon vericisine baktı; makinenin çıkardığı ince ve tiz ses, çalışan havalandırma yüzünden ancak belli belirsiz duyuluyordu.

"Mors," dedi Kızıl kadehini yeniden doldururken, "seni kafadan çatlak sanmıştım. İyi huylu bir çatlak tabii. Ayrıca polis peşimdeyken beni alıp kolladığın için de sana minnettarım. Ama kendi şakti cihazını yaptığını görünce kafanda kırıklık olduğunu düşünmem normal sayılır, değil mi?" Romundan bir yudum aldı. "Seninki Kafka'nınkinin dört katı," dedi. "Kötü yapılmış gibi de ayrıca. Ama böceğinkinin böyle ışık saçıp canlandığını hiç görmemiştim."

"Gereğinden büyük çünkü onu ilkel elektronik aletlerle yapmak zorunda kaldım," diye açıkladı Jube. Üç kalın parmak ve küt bir başparmaktan oluşan elini açtı. "Üstelik bu eller ince işçiliğe uygun değil. Cloisters'daki alet çalıştırılabilseydi o da böyle canlanırdı." Kızıl'a baktı. "Muhterem Üstat bunu nasıl becermeyi planlıyordu?"

Kızıl başını salladı. "Sana anlatamam. Benim tatlı kırmızı kıçımı kurtardın, ama hâlâ birinci dereceden bir prenssin, anlarsın ya."

"Birinci dereceden bir kabul edilmiş, şakti cihazı yapabilir miydi?" diye sordu Jube. "Cihazın varlığından bile haberdar olana kadar kaç derece atlaman gerekti?" Başını salladı. "Boş ver, sonunu biliyorum. Bir ampulü değiştirmek için kaç joker gerekir? Burnu priz olursa bir tane yeter. Gökbilimci makineyi kendi ateşleyecekti."

Kızıl'ın suratındaki ifade Jube'u onaylamaya yetti. "Kafka'nın şaktisi tarikata dünya egemenliği sağlayacaktı," dedi Mason.

"Yaa," dedi Jube. Ormandaki Parıldayan Birader, sırrı Cagliostro'yo verip iyi saklamasını öğütlemiş, Kara Kız Kardeş'in gelişine dek nesilden nesile aktarmasını söylemişti. Parıldayan Birader, Cagliostro'ya başka aletler ve hiç şüphesiz bir güç kaynağı da vermişti, Takis çıkışlı vahşi kart virüsünün iki yüzyıl önceden öngörülebilmesi imkânsızdı.

"Akıllı," dedi Jube yüksek sesle, "ama yine de kendi zamanının adamı. İlkel, bağnaz, açgözlü. Ona verilen şeyleri kişisel çıkarları için kullanmış."

"Kim?" diye sordu aklı karışan Kızıl.

"Balsamo," diye yanıtladı Jube. Balsamo diğer şeyleri kendi uydurmuştu; Mısır mitini, dereceleri, ritüelleri… Ona söylenenleri almış ve kendi çıkarına göre eğip bükmüştü. "Parıldayan Birader bir

Ly'bahr'dı," dedi.

"Ne?" diye sordu Kızıl.

"Ly'bahr. Yani sayborg, etten ziyade makine, inanılmaz derecede güçlü. Birbirlerine benzemeseler de uzayın jokerleri denebilir, karanlık bir sokakta karşına çıksınlar istemezsin. En iyi arkadaşlarımdan bazıları Ly'bahr'dır." Gevezeleşmişti ama kendine engel olamıyordu. "Ah, tabii başka bir tür de olabilir, mesela bir Kreg veya belki de sıvı metalden uzay giysileri içinde benim halkımdan biri. Ama bence Ly'bahr'dı. Neden biliyor musun? TIAMAT."

Kızıl ona bakakaldı.

"TIAMAT," diye tekrar etti Jhubben, ses ve tavırlarındaki gazete bayii edası yok olup gitmişti, şimdi bir Ağ bilimcisi gibi konuşuyordu. "Bir Asur Tanrısı. Bunu araştırdım. Peki neden Kara Kız Kardeş'e böyle hitap edilmiş? Neden Baal, Dagon ya da insan icadı öbür tanrılardan birinin ismi değil? Cagliostro'nun seçtiği mitolojinin geri kalanı Mısır kökenliyken, nihai iktidar ve güç kelimesini neden bir Asur mitinden almış?"

"Bilmem," dedi Kızıl.

"Ben biliyorum. Çünkü TIAMAT, Parıldayan Birader'in söylediği bir kelimeyi çağrıştırıyordu. Thyat M'hruh. Irkın karanlığı. Sürü için kullanılan Ly'bahr terimi." Jube kahkaha attı. Otuz küsur yıldır fıkralar anlatıyordu, ama kimse onun gerçek kahkahasını duymamıştı. Bir fokun havlaması gibiydi. "Tüccar Sahip dünya egemenliğini asla size bırakmazdı. Biz hiçbir şeyi bedavadan vermeyiz. Ama size satardık. Yüksek rütbeli rahipler olurdunuz, üstelik sesinize kulak veren ve isteğiniz üzerine mucizeler yaratan 'tanrılarınız' da olurdu."

"Sen delirmişsin dostum," dedi Kızıl zorlama bir neşeyle. "Şakti cihazı-"

"Şakti sadece güç demek," dedi Jhubben. "Bir takyon vericisi, o kadar." Kanepeden kalktı ve ayaklarını zemine vura vura makinenin yanına gitti. "Setekh onu gördü ve beni bağışladı. Benim Masonluğun uzak bir koluna mensup, kimsesiz ve yalnız biri olduğumu sandı. Muhtemelen Kafka'ya bir şey olursa diye beni el altında tutmanın akıllıca olduğunu düşündü. Şimdi burada olabilirdi, ama TIAMAT yıldızlara doğru seyrine döndüğünde, şakti cihazının anlamsız olduğunu düşünmüş olmalı."

"Öyle ama değil mi?"

“Hayır. Verici ayarlandı. Eğer çağrıyı gönderirsem birkaç haftaya kalmaz en yakındaki Ağ karakollarından birinde duyulur. Birkaç ay sonra da Fırsat gelir.”

“Ne fırsatı, biraderim?” diye sordu Kızıl.

“Parıldayan Birader gelir,” dedi Jhubben. “Gövdesi Manhattan Adası kadar, çağırdığında yanında meleklerin, şeytanların ve tanrıları orduları savaşır. Hele bir savaşmasınlar, hepsinin bağlayıcı sözleşmeleri var.”

Kızıl’ın gözleri kısıldı. “Bana bu işin bitmediğini mi söylüyorsun?” diye sordu. “Kara Kız Kardeş olmasa da olur mu?”

“Olabilir ama olmayacak,” dedi Jube.

“Neden?”

“Çağrıyı göndermeyi düşünmüyorum.” Kızıl’ın anlamasını istiyordu. “Biz şövalye ruhluyuz sanırdım. Takisliler ırkınızı deney hayvanı olarak kullandı. Biz bundan daha iyiyizdir diye düşünürdüm. Ama değilmişiz. Anlamıyor musun, Kızıl? Onun geleceğini biliyorduk. Ama Sürü Anası gelmeseydi kâr elde edemezdik, sonuçta Ağ hiçbir şeyi bedavaya vermez.”

“Galiba anladım,” dedi Kızıl. Şişeyi aldı ama rom bitmişti. “Bir içkiye daha ihtiyacım var,” dedi. “Sen de ister misin?”

“Hayır,” dedi Jube.

Kızıl mutfağa gitti. Jube onun çekmeceleri açıp kapadığını duydu. Geri geldiğinde elinde büyük bir kasap bıçağı vardı. “Mesajı gönder,” dedi.

“Bir kez Dodgers’ı görmeye gitmiştim,” dedi Jube. Yorulmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. “Beyzbolda üç hatada oyundan çıkıyorsun, öyle değil mi? Takisliler, benim ırkım ve şimdi de insanlık. Kendinden başkasını düşünen birileri var mı?”

“Şaka yapmıyorum, Mors,” dedi Kızıl. “Bunu yapmak istemiyorum arkadaşım, ama biz İrlandalılar inatçı delikanlılar oluruz. Polisler dışarıda bizi resmen avlıyorlar. Bu Kim Toy ve benim için nasıl bir hayat anlamına geliyor, sorarım sana? Eğer çöp tenekesini karıştırmakla dünyayı yönetmek arasında bir seçim yapacaksam, kesinlikle ikincisini seçerim.” Bıçağı salladı. “Mesajı gönder. Sonra bıçağı bırakacağım, söz. Pizza söyleyip birbirimize fıkra anlatırız, olur mu? Senin tarafına çürümüş et de koyarız.”

Jube elinin gömleğinin içine sokarak bir tabanca çıkardı. Şeffaf kırmızı-siyah bir renkteydi, pürüzsüz, şehvetli ama garip bir şekilde tedirgin edici bir biçimi ve kalem gibi incecik bir namlusu vardı,

içinde ışık parıltıları görülüyordu ve Jube'un eline bir eldiven gibi oturmuştu.

"Kes şunu, Kızıl," dedi. "Dünyayı yöneten sen olmayacaksın. Gökbilimci ve Ecel ya da onlar gibi birileri olacak. Sen kendin onların piç kuruları olduğunu söylemiştin."

"Hepimiz piç kurusuyuz," dedi Kızıl. "Ayrıca İrlandalılar düşündüğün kadar aptal değildir. O elindeki ışın tabancası oyuncak, dostum."

"Bunu yılbaşında üst kattaki oğlana hediye etmiştim," dedi Jube. "Velisi geri verdi. Bir türlü kırılmamış, ama metali öyle sert ki Hamuroğlan onunla oynarken evdeki her şeyi kırıp dökmüş. Güç bataryasını içine tekrar yerleştirdim ve ne zaman Cloisters'a gelsem yanımda taşıdım. Kendimi biraz daha cesur hissetmemi sağladı."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Kızıl.

"Ben de," diye cevap verdi Jhubben.

Kızıl öne doğru bir adım attı.

♣

Telefon uzun uzun çaldı. En sonunda biri açtı.

"Alo?"

"Croyd," dedi Jube, "seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir ceset var…"